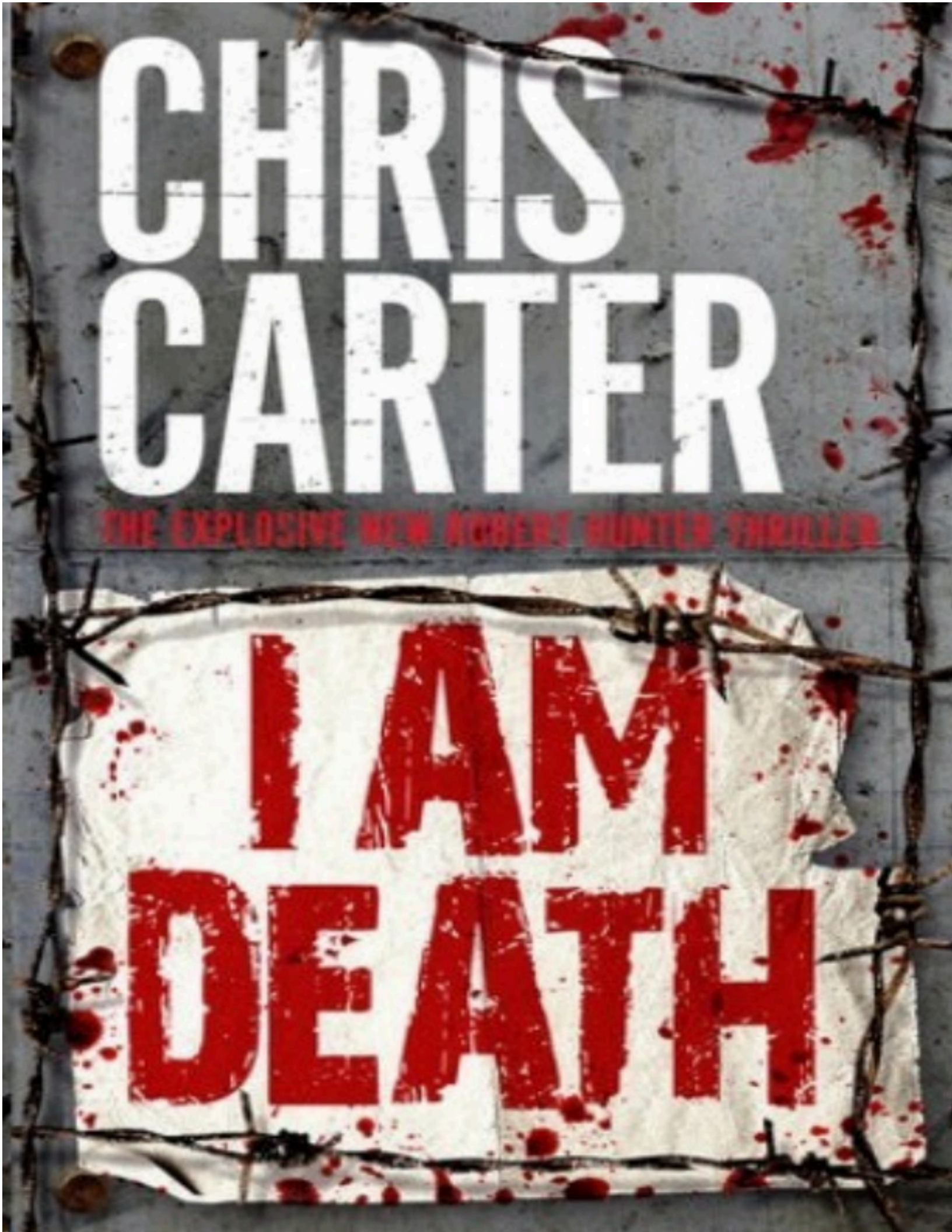

CHRIS
CARTER
I AM
DEATH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yazar hakkında

İtalyan kökenli Brezilya'da doğan Chris Carter, Michigan Üniversitesi'nde psikoloji ve suç davranışı okudu. Michigan Eyaleti Bölge Savcılığının Kriminal Psikoloji ekibinin bir üyesi olarak, ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış seri ve çoklu cinayet suçluları da dahil olmak üzere birçok suçluyla röportaj yaptı ve bunlar üzerinde çalıştı.

1990'ların başında Los Angeles'a giden Chris, tam zamanlı yazmak için müzik işinden ayrılmadan önce çok sayıda rock grubunda gitarist olarak on yıl geçirdi. Şu anda Londra'da yaşıyor ve Top Ten'de yer alıyor *Pazar Times* çok satan yazar.

www.chriscarterbooks.com adresini ziyaret edin veya onu Facebook'ta bulun. *Ayrıca Chris Carter tarafından*

Haç Katili
Cellat
Gece Avcısı
Ölüm Heykeltıraş
Teker teker
Kötü Bir Zihin

İlk olarak Büyük Britanya'da Simon & Schuster UK Ltd tarafından yayınlandı, 2015
Bir CBS şirketi
Telif Hakkı © Chris Carter, 2015
Bu kitabın telif hakkı Bern Sözleşmesi kapsamındadır.
İzinsiz çoğaltılamaz.
® ve © 1997 Simon & Schuster, Inc. Tüm hakları saklıdır.
Chris Carter'ın bu çalışmanın yazarı olarak belirtilme hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası'nın 77 ve 78. bölümleri uyarınca ileri sürülmüştür.
Simon & Schuster Birleşik Krallık Ltd.
1. Kat
222 Gray'in Inn Yolu
Londra WC1X 8HB
www.simonandschuster.co.uk
Simon & Schuster Avustralya, Sidney
Simon & Schuster Hindistan, Yeni Delhi
Bu kitabın CIP katalog kaydı Britanya Kütüphanesi'nde mevcuttur.
Ciltli ISBN: 978-1-47113-223-0
Ciltsiz Ticari ISBN: 978-1-47113-224-7
e-Kitap ISBN: 978-1-47113-226-1
Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgu olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölen gerçek insanlarla, olaylarla veya mekânlarla olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.
Birleşik Krallık'ta Hewer Text UK Ltd, Edinburgh tarafından dizildi

Büyük Britanya'da CPI Group (UK) Ltd, Croydon, CR0 4YY tarafından basılmış ve ciltlenmiştir.

Simon & Schuster UK Ltd, sürdürülebilir ormanlarda yetişen ahşaptan yapılmış kağıt tedarik etmeye kararlıdır ve önde gelen uluslararası orman sertifikasyon kuruluşu olan Orman Yönetim Konseyi'ni desteklemektedir. FSC logosunu taşıyan kitaplarımız FSC sertifikalı kağıda basılmaktadır.

Tüm romanlarımda Los Angeles şehri ve çevresindeki gerçek mekanları kullanmak için her zaman elimden geleni yaptım. Bu sebeple özür dileme ihtiyacı hissediyorum. Senaryoya daha iyi uyum sağlamak için *Ben Ölümüm,* Birkaç hayali kuruluş ve bölge yaratma özgürlüğünü kullandım.

Bir

Audrey Bennett, Hollywood Hills bölgesindeki çok varlıklı bir mahalle olan Upper Laurel Canyon'daki beyaz cepheli, iki katlı evinin ön kapısını açarken, "Ah, bu kadar kısa sürede geldiğiniz için çok teşekkür ederim Nicole," dedi. Los Angeles'tan.

Nicole, Audrey'e parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Hiç sorun değil Bayan Bennett."

Evansville, Indiana'da doğup büyüyen Nicole Wilson, çok farklı bir Ortabatı aksanı taşıyordu. Çok uzun boylu değildi; yaklaşık bir buçuk metre boyundaydı ve görünüşü tam olarak moda dergilerinin çarpıcı diye adlandıracağı türden değildi ama büyüleyiciydi ve sakinleştirici bir gülümsemesi vardı.

Audrey, "İçeri gelin, içeri girin" dedi ve görünüşe bakılırsa acelesi varmış gibi bir el hareketiyle Nicole'ü içeri soktu.

Nicole saatine bakarken içeri adım atarken, "Biraz geciktiğim için özür dilerim," dedi. Saat akşam 8.30'u biraz geçiyordu.

Audrey kıkırdadı. Bütün Los Angeles'ta "on dakikanın" altındaki herhangi bir şeyi geç kalmak olarak gören tek kişi sen olmalısın, Nicole. Tanıdığım herkes buna "modaya uygun, zamanında" diyor.'

Nicole gülümsedi ama yoruma rağmen hala biraz utanmış görünüyordu. Çok dakik bir insan olmakla gurur duyuyordu. 'Bu çok güzel bir elbise Bayan Bennett. Bu gece özel bir yere mi gidiyorsun?'

Audrey dudaklarını büzdü ve yana doğru büktü. 'Bir yargıcın evinde akşam yemeği partisi.' Nicole'e doğru eğildi ve sonraki sözleri fısıltı gibi çıktı. 'Çok sıkıcılar.'

Nicole kıkırdadı.

Audrey'nin kocası, evin ikinci katına çıkan kemerli merdivenlerden inerken, "Merhaba Nicole," dedi. James Bennett,

zarif lacivert bir takım elbise, ipek çizgili bir kravat ve ceketinin cebinden görünen uyumlu bir ipek mendil giymişti. Karamel sarısı saçları geriye doğru taranmıştı ve her zamanki gibi tek bir tel bile yerinden çıkmış gibi görünmüyordu.

Patek Philippe saatine hızlıca bakmadan önce karısına “Hazır mısın tatlım?” diye sordu. 'Gitmeliyiz.'

Audrey tekrar Nicole'e dönmeden önce, "Evet, biliyorum, orada olacağım James," diye yanıtladı. "Josh zaten uyuyor" diye açıkladı. ‘O oldu

Bütün gün oyun oynuyor ve koşuyordu, bu harikaydı çünkü saat sekizde o kadar bitkin düşmüştü ki televizyon karşısında uyuyakalmıştı. Onu yatağına götürdük ve daha kafası yastığa çarpmadan yere düştü.’ ‘Ah, çok şükür,’ diye yorum yaptı Nicole.

Audrey ve Nicole'e yaklaşırken James Bennett, "Küçük şeytanın bugün yaptığı koşuya bakılırsa sabaha kadar uyuması gerekiyor" dedi. Rahat bir gece geçirmelisiniz. Sağındaki deri koltuktan Audrey'nin ceketini aldı ve karısının binmesine yardım etti. Boynunu öpmeden önce kulağına, Gerçekten gitmemiz lazım tatlım, diye fısıldadı.

"Biliyorum, biliyorum" dedi Audrey, geniş oturma odalarının doğu duvarındaki nehir kayasından şöminenin hemen yanından geçerek kapıya doğru başını salladı. 'Mutfaktan dilediğinizi alın. Her şeyin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?'

Nicole bir kez başını salladı.

'Josh uyanır ve daha fazla çikolatalı kek isterse ona vermeyin. İhtiyacı olan son şey, gecenin bir yarısı şekere hücum etmek.”

“Tamam,” diye yanıtladı Nicole, gülümsemesini yenileyerek.

Audrey, "Bu gece oldukça geç kalabiliriz" diye devam etti. “Ama seni daha sonra her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için arayacağım.”

Nicole onlara kapıya kadar eşlik ederken, "Gecenizin tadını çıkarın" dedi. Audrey ön verandasından birkaç adım atarken dönüp Nicole'e baktı ve 'sıkıcı' kelimesini ağzından çıkardı.

Kapıyı kapattıktan sonra Nicole yukarı çıkıp Josh'un odasına çıktı. Üç yaşındaki çocuk bir melek gibi uyuyordu, kolları kocaman gözleri ve kulakları olan peluş bir oyuncak yaratığa sarılıydı. Nicole yatak odasının kapısından uzun bir süre ona baktı. Sarı kıvırcık saçları ve pembe yanaklarıyla o kadar sevimli görünüyordu ki, ona sarılmak istedi ama şimdi onu uyandırmaya cesaret edemiyordu. Bunun yerine kapıdan ona bir öpücük gönderdi ve aşağıya döndü.

Nicole televizyon odasında oturup midesi sesler çıkarmaya başlamadan önce bir saat kadar eski bir komedi filmi izledi. Ancak o zaman Audrey Bennett'in çikolatalı kek hakkında bir şeyler

söylediğini hatırladı. Saatine baktı. Kesinlikle bir şeyler atıştırmanın zamanı gelmişti ve bir dilim çikolatalı kek kulağa mükemmel geliyordu. Odadan çıktı ve Josh'u tekrar kontrol etmek için yukarı çıktı. O kadar derin bir uykudaydı ki, henüz uyanmamıştı bile.
pozisyonlara taşındı. Aşağıya dönen Nicole oturma odasının diğer tarafına geçti ve mutfağın kapısını kayıtsızca açarak içeri girdi. Korkuyla bağırdı ve geri sıçradı.

Kahvaltı masasında oturan ve sandviç yiyen adam, Nicole'ün ardından bir milisaniye sonra, "Vay be!" diye bağırdı. İçgüdüsel olarak ve aynı zamanda korkuyla sandviçi düşürdü ve masadan geriye doğru tekme attı, hemen ayağa kalktı ve süt bardağını devirdi. Sandalyesi arkasında devrildi.

Nicole endişeli bir sesle “Sen de kimsin?” diye sordu ve savunma amaçlı bir adım geri çekildi.

Adam sanki ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi kafası karışmış bir şekilde birkaç saniye ona baktı. Sonunda iki eliyle kendisini işaret ederek, "Ben Mark," diye cevap verdi.

Bir süre daha birbirlerine baktılar ve Mark, adının kadın için kesinlikle hiçbir şey ifade etmediğini hemen fark etti. Sanki Nicole'ün bütün bunları bilmesi gerekiyormuş gibi, her cümleyi bir soruya dönüştürerek, "Mark?" diye tekrarladı. "Audrey'nin Teksaslı kuzeni mi?" Birkaç günlüğüne iş görüşmesi için mi buradayım? Arkadaki garajın üstündeki dairede mi kalacağım? Başparmağını sağ omzunun üzerinden işaret etmek için kullandı. Nicole'ün sorgulayan bakışları yoğunlaştı.

‘Audrey ve James sana benden bahsettiler, değil mi?’

Hayır. Başını salladı.

“Ah!” Mark şimdi daha da kafası karışmış görünüyordu. 'Hımm, söylediğim gibi ben Mark, Audrey'nin kuzeniyim. Siz bebek bakıcısı Nicole olmalısınız, değil mi? Geleceğini söylediler. Ve özür dilerim, gerçekten seni korkutmak istemedim ama sanırım bana karşılığını zaten verdin.' Sağ elini göğsünün üzerine koydu ve parmaklarıyla kalbinin üzerine birkaç kez vurdu. ‘Az önce neredeyse kalp krizi geçiriyordum.’

Nicole'ün bakışları biraz olsun rahatladı.

Mark, "Bu sabah öğleden sonra şehir merkezindeki büyük bir iş görüşmesi için uçtum" diye açıkladı.

Yepyeni görünen çok şık bir takım elbise giymişti. Ayrıca oldukça çekici görünüyordu.

"Yaklaşık on dakika önce oradan döndüm," diye devam etti. “Ve aniden midem bana bütün gün hiç yemek yemediğimi hatırlattı.” Başını bir yana eğdi. 'Sinirlendiğimde gerçekten yemek yiyemiyorum. Ben de hızlıca bir sandviç ve bir bardak süt içmek için geldim.”

Gözleri,
oturuyordu ve kıkırdadı. ‘Bu artık masanın her yerinde ve yere damlamaya başlıyor.’

Sandalyesini kaldırdı ve pisliği temizleyecek bir şey bulmak için etrafına bakındı. Mutfak tezgahının üzerindeki büyük bir meyve kasesinin yanında bir rulo kağıt havlu buldu.

Mark yerdeki sütü silmeye başlarken, Audrey'nin sana burada kalacağımı söylemeyi unutmasına biraz şaşırdım, dedi. Nicole, "Eh, biraz aceleleri vardı," diye kabul etti, duruşu birkaç dakika önceki kadar gergin değildi. 'Bayan. Bennett bana saat sekizde buraya gelip gelemeyeceğimi sordu ama en erken sekiz buçukta gelebilirdim.”
“Ah, tamam. Josh hâlâ uyanık mı? Yapabilseydim iyi geceler demek isterdim.' Nicole başını salladı. 'HAYIR. Bir ışık gibi dışarıda.”

Mark, ıslanmış kağıt havluları toplayıp çöp kutusuna atarken, Harika bir çocuk dedi.

Nicole tüm dikkatini ona verdi. 'Biliyor musun,' dedi, 'biraz tanıdık geliyorsun. Seninle daha önce tanıştım mı?

Hayır, diye yanıtladı Mark. 'Bu aslında Los Angeles'a ilk ziyaretim. Ama muhtemelen televizyon odasındaki ve James'in çalışma odasındaki fotoğraflardandır. Ben ikisinde de varım. Ayrıca Audrey ve ben aynı gözlere sahibiz.'

'Ah . . . fotoğraflar. Bu olmalı, dedi Nicole, aklının bir köşesinde puslu bir anı canlanıyordu ama tam olarak gerçekleşmiyordu.
Uzaklardan gelen bir cep telefonu zil sesi, ardından gelen rahatsız edici sessizliği bozdu.

“Bu senin telefonun mu?” diye sordu Mark.

Nicole başını salladı.

“Muhtemelen Audrey sana benden bahsetmeyi unuttuğunu söylemek için arıyordur.” Omuz silkti ve gülümsedi. 'Çok geç.'

Nicole gülümsedi. “Gidip şunu getireyim.” Mutfaktan çıkıp oturma odasına döndü ve çantasından cep telefonunu aldı. Arama gerçekten de Audrey Bennett'tandı.

"Merhaba Bayan Bennett, akşam yemeği partisi nasıl?"

'Beklediğimden daha da sıkıcı Nicole. Bu uzun bir gece olacak. Neyse, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için aradım.”
“Evet, her şey yolunda,” diye yanıtladı Nicole.

'Josh uyandı mı hiç?'

'Hayır, hayır. Biraz önce onu tekrar kontrol ettim. Sayıma hazırmış gibi görünüyor.'

'Ah, bu harika.'

“Bu arada, Mark'la az önce mutfakta tanıştım.”

Audrey'nin yanından yüksek bir arka plan gürültüsü geliyordu.

'Kusura bakma Nicole, ne dedin?'

Garaj dairesinde kalan Teksaslı kuzenin Mark'la yeni tanıştım. Onu mutfakta sandviç yerken gördüm ve birbirimizi çok korkuttuk.” Kıkırdadı.

Audrey cevap verene kadar birkaç saniyelik bir gecikme oldu. 'Nicole, nerede o? Josh'un odasına mı çıktı?'

‘Hayır, hâlâ mutfakta.’

‘Tamam Nicole, beni dinle.’ Audrey’nin sesi ciddiydi ama aynı zamanda titriyordu. 'Mümkün olduğu kadar sessiz ve hızlı bir şekilde Josh'u alın ve evden çıkın. Hemen polisi arıyorum.”

'Ne?'

'Nicole, Teksaslı Mark adında bir kuzenim yok. Garaj dairemizde kimse kalmıyor. Evden çık. . . *Şimdi*. Anlıyor musun?

CLUNK.

"Nicole?"

"NICOLE?"

Hat kesildi.

İki

LAPD Soygun Cinayet Bölümü'nden Dedektif Robert Hunter, Los Angeles Şehir Merkezindeki ünlü Polis İdaresi Binasının beşinci katındaki küçük ofisinin kapısını iterek açtı ve içeri adım attı. Duvardaki saat 14.43'ü gösteriyordu.

Hunter yavaşça odaya baktı. Ofisine son girdiğinden bu yana tam iki hafta geçmişti ve rahatlamış ve altın rengi bir bronzlukla geri dönmeyi umuyordu ama bunun yerine kendini tamamen bitkin hissediyordu ve hiçbir zaman bu kadar solgun görünmediğinden emindi. şimdi yaptı.

Hunter'ın neredeyse yedi yıldır ilk tatiline çıkması gerekiyordu. Kaptanı, on altı gün önce son soruşturmaları bittikten sonra kendisinin ve ortağının iki hafta ara vermesini talep etmişti. Hunter, her zaman ziyaret etmek istediği yer olan Hawaii'ye gitmeyi planlamıştı ama uçması gerektiği gün, aynı zamanda FBI'ın Ulusal Analiz Merkezi'nin yöneticisi olan yakın arkadaşı Adrian Kennedy geldi. Şiddet Suçu Bürosu, Hunter'dan çifte cinayet soruşturmasında yakalanan bir şüpheliyle görüşmesi için yardım istedi. Hunter hayır diyemediğini fark ettiğinden Hawaii'ye uçmak yerine Quantico, Virginia'ya gitti.

Görüşmenin birkaç günden fazla sürmemesi gerekiyordu ama Hunter hayatını sonsuza dek değiştirecek bir soruşturmanın içine düşmüştü.

O ve FBI nihayet davayı yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce kapatmışlardı. Soruşturma sonuçlandığında Kennedy bir kez

daha bir zamanlar dahi olan çocuğu Büro'ya katılmaya ikna etmeye çalışmıştı.

Hunter, Güney Los Angeles'ın yoksul bir mahallesi olan Compton'da işçi sınıfından bir ailenin tek çocuğu olarak büyüdü. Annesi, o henüz yedi yaşındayken kanserle mücadelesini kaybetti. Babası asla yeniden evlenmedi ve çocuk yetiştirmenin getirdiği zorluklarla başa çıkabilmek için iki işte birden çalışmak zorunda kaldı.

Çok küçük yaşlardan beri Hunter'ın farklı olduğu herkes için açıktı. Olayları çoğundan daha hızlı çözebiliyordu. Okul onu sıkıyor ve sinirlendiriyordu. Altıncı sınıftaki tüm çalışmalarını iki aydan kısa bir sürede bitirmişti ve yapacak bir şey olsun diye yedinci, sekizinci ve hatta dokuzuncu sınıf kitaplarını hızla gözden geçirdi.

İşte o zaman müdürü Los Angeles Eğitim Kurulu ile iletişime geçmeye karar verdi. Bir dizi sınav ve testin ardından Hunter, on iki yaşındayken Mirmam Üstün Yetenekliler Okulu'na burs verildi.

On dört yaşına geldiğinde Mirmam'ın lise İngilizce, Tarih, Matematik, Biyoloji ve Kimya müfredatlarını hızla okumuştu. Dört yıllık lise eğitimi ikiye sıkıştırılmıştı ve on beş yaşındayken onur derecesiyle mezun olmuştu. Hunter, tüm öğretmenlerinin tavsiyesi üzerine Stanford Üniversitesi'ne 'özel koşullar' öğrencisi olarak kabul edildi.

On dokuz yaşına geldiğinde Hunter zaten Psikoloji bölümünden mezun olmuştu. *övgüyle toplamak* – ve yirmi üç yaşında doktora derecesini aldı. Suçlu Davranış Analizi ve Biyopsikoloji alanında. Kennedy onu ilk kez FBI'a almaya çalıştığı zamandı.

Hunter'ın Doktora Derecesi 'Suç Davranışlarında İleri Psikolojik Bir Çalışma' başlıklı tez makalesi Kennedy'nin masasına geldi. Makale Kennedy'yi ve o zamanki FBI Direktörünü o kadar etkilemişti ki, NCAVC'de okunması zorunlu hale gelmişti. O zamandan bu yana ve yıllar geçtikçe Kennedy, Hunter'ı ekibine dahil etmek için birkaç kez denemişti. Kennedy'ye göre Hunter'ın ABD'deki, muhtemelen dünyadaki en gelişmiş seri katil takip ekibine katılmak yerine yerel bir polis teşkilatında dedektif olmayı tercih etmesi hiç mantıklı gelmiyordu. Ancak Hunter hiçbir zaman federal ajan olmaya zerre kadar ilgi göstermemiş ve Kennedy ile üstlerinin kendisine yaptığı her teklifi reddetmişti.

Hunter masasına oturdu ama bilgisayarını açmadı. Ofisindeki her şeyin tamamen aynı ve aynı zamanda tamamen farklı görünmesini komik buldu. Tamamen aynıydı çünkü hiçbir şey taşınmamıştı ya da dokunulmamıştı. Tamamen farklı çünkü bir şeyler eksikti. Aslında bir şey değil, birisi; altı yıllık ortağı Dedektif Carlos Garcia.

Zorunlu iki haftalık aradan önceki son araştırmaları, Hunter ve Garcia'yı, cinayetlerini internet üzerinden canlı yayınlamayı seçen son derece sadist bir seri katilin peşine düşürmüştü. Soruşturma ikisini de akıl sağlığının eşiğine getirmiş, neredeyse Hunter'ın hayatına mal olacak ve Garcia ile ailesini bir daha olmasına izin vermeyeceğine yemin ettiği bir duruma sokmuştu.

Aradan hemen önce Garcia, Hunter'a döndükten sonra Soygun'da çalışmaya geri dönüp dönmeyeceğinden emin olmadığını açıklamıştı.

Cinayet Masası ve Cinayet Özel Bölümü. Öncelikleri değişmişti. Ne olursa olsun ailesi önce gelmeliydi.

Hunter'ın bir ailesi yoktu. Evli değildi. Hiç çocuğu yoktu. Ancak ortağının endişesini tam olarak anlıyordu ve Garcia'nın kararı ne olursa olsun, bunun kendisi için doğru karar olacağından emindi.

LAPD'nin Cinayet Özel Bölümü, yalnızca kapsamlı soruşturma süresi ve uzmanlık gerektiren seri, yüksek profilli cinayetler ve cinayet vakalarıyla ilgilenmek için oluşturulmuş elit bir birimdi. Hunter'ın suç davranışı psikolojisindeki geçmişi nedeniyle, Özel Bölüm içinde daha da uzmanlaşmış bir gruba başkanlık ediyordu. Failin aşırı vahşet ve/veya sadizm uyguladığı tüm cinayetler, bakanlık tarafından 'UV Suçları (Aşırı Şiddet)' olarak etiketlendi. Hunter ve Garcia, LAPD'nin UV Birimiydi ve Garcia, Hunter'ın şimdiye kadar sahip olduğu en iyi ortak ve arkadaştı.

Hunter sonunda öne doğru eğildi ve bilgisayarını açmak için düğmeye uzandı ama daha düğmeye basamadan ofisinin kapısı tekrar açıldı ve Garcia içeri girdi.

“Ah!” dedi Garcia, duvar saatini kontrol ederken biraz şaşırmış görünüyordu. “Her zamankinden erken geldin Robert.”

Hunter'ın gözleri saate kaydı: 14:51. – sonra ortağına geri döndü. Garcia'nın uzun kahverengi saçları kaygan bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, sabah duşundan dolayı hâlâ ıslaktı ama gözleri yorgun ve endişe dolu görünüyordu. Hunter, "Evet, biraz" diye yanıtladı.

“Hawaii'ye yeni gitmiş biri için pek de bronzlaşmış görünmüyorsun.” Garcia durakladı ve Hunter'a kaşlarını çattı. “Tatilini yaptın, değil mi?” Hunter, Garcia'nın tanıdığı en büyük işkolikti.

"Bir bakıma," dedi Hunter yarım yamalak başını sallayarak.

'Peki bu ne anlama geliyor?'

Hunter, "Mola verdim" diye açıkladı. 'Sonunda Hawaii'ye gitmedim.'

"Peki nereye gittin?"

'Özel bir yeri yok, sadece doğudaki bir arkadaşı ziyaret ediyorum.'

'TAMAM.'

Garcia bunun bu kadar basit bir şey olmadığını görebiliyordu ama aynı zamanda Hunter'ı, eğer biri onu ne kadar iterse itsin, bir konu hakkında konuşmak istemezse konuşmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Garcia masasına yaklaştı ama oturmadı. Bilgisayarını da açmadı. Bunun yerine masanın üst çekmecesini açtı ve içindekileri boşaltmaya, her şeyi masaüstüne yerleştirmeye başladı. Hunter tek kelime etmeden ortağını gözlemledi.

Garcia sonunda ona baktı. "Üzgünüm dostum" dedi ve odayı kaplayan tuhaf sessizliği bozarak ikinci çekmeceyi boşaltmaya başladı.

Hunter bir kez başını salladı.

Garcia, "Bütün bunları uzun uzun düşündüm, Robert," dedi. 'Aslında son iki haftanın her saniyesini bunu düşünerek, tüm olasılıkları göz önünde bulundurarak, her şeyi ölçerek geçirdim ve biliyorum ki kişisel düzeyde, muhtemelen bundan asla pişman olmayacağım. Ama aynı zamanda Anna'ya bir daha asla böyle bir şey yaşatamayacağımı da biliyorum Robert. O benim için her şey demek. Yaptığım iş yüzünden ona bir şey olursa kendimi asla affetmem.'

"Bunu biliyorum," diye yanıtladı Hunter. “Ve seni zerre kadar bile suçlamıyorum Carlos. Ben de aynı şeyi yapardım.'

Hunter'ın içten sözleri Garcia'nın dudaklarında çok zayıf bir 'teşekkür ederim' gülümsemesine neden oldu. Hunter ortağının utancını fark etti. “Kimseye herhangi bir açıklama borçlu değilsin Carlos, en azından bana.”

Garcia onun sözünü kesti: "Her şeyi sana borçluyum Robert." 'Sana hayatımı borçluyum. Anna'nın hayatını sana borçluyum. İkimiz de hâlâ hayattayız, unuttun mu?'

Hunter geçmiş hakkında konuşmak istemediğinden konuyu olabildiğince hızlı bir şekilde ele aldı.

"Bu arada Anna nasıl?"

Garcia masasının çekmecelerini boşaltmayı bitirirken, "Onun yaptıklarını yaşamış biri için şaşırtıcı derecede iyi" dedi. 'Birkaç gün ailesinin yanında kalacak.'

Hunter, "O çok güçlü bir kadın" diye itiraf etti. ‘Fiziksel ve zihinsel olarak.’

"Gerçekten de öyle."

Bir anlığına odaya tuhaf bir sessizlik geri geldi. “Peki nereye gidiyorsun?” diye sordu Hunter.

Garcia durakladı ve Hunter'a baktı. Bu sefer biraz utanmış görünüyordu.

'San Francisco'.'

Hunter şaşkınlığını gizleyemedi.

'Los Angeles'tan ayrılıyor musun?'

'Bunu yapmamızın en iyisi olacağına karar verdik, evet.'

Hunter bunun olacağını tahmin etmemişti. Sessizce, anlayışla başını salladı. ‘SFPD’nin Soygun ve Cinayet Bölümü seni yakaladığı için çok şanslı olacak.’

Garcia şimdi daha da utanmış görünüyordu. 'Soygun Cinayet Masası'nda kalmıyorum.'

Hunter'ın şaşkınlığı kafa karışıklığına dönüştü. Garcia'nın Cinayet Masası Dedektifi olmak için ne kadar uzun ve zorlu bir mücadele verdiğini biliyordu.

Garcia sonunda "Özel Dolandırıcılık Bölümü" dedi. ‘WCCU’muza eşdeğer.’

Hunter yanlış duyduğunu düşündü.

WCCU, LAPD'nin birden fazla mağdur ve/veya şüpheliyi içeren büyük çaplı dolandırıcılık soruşturmalarını yürüten Beyaz Yaka Suç Birimiydi. Zimmete para geçirme, karmaşık büyük hırsızlıklar ve şehir çalışanlarının veya kamu görevlilerinin dahil olduğu rüşvet ve hırsızlık davaları gibi suçlarla ilgileniyordu. LAPD içinde WCCU, dedektiflerin takılıp kaldığı ve transfer edilmelerinin istenmediği birim türü olarak daha iyi biliniyordu.

Garcia teslim olurcasına iki elini de kaldırdı. 'Biliyorum, biliyorum. Berbat. Ancak şu anda sahip oldukları tek konum bu. Anna ayrıca bunun daha az riskli bir iş olmasını da seviyordu. Olanlardan sonra bu konuda onu suçlayamam.'

Hunter bir şeyden bahsetmek üzereyken masasındaki telefon çaldı. Ahizeyi aldı, beş saniye kadar dinledi, sonra tek kelime etmeden ahizeyi tekrar yuvasına yerleştirdi.

"Gidip kaptanı görmem lazım" dedi ve ayağa kalkıp masasından uzaklaştı.

Garcia da aynısını yaptı. Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Öne çıkan, kollarını açan ve sanki kayıp bir kardeşmiş gibi Hunter'a sarılan Garcia'ydı.

Garcia, Hunter'a bakarak, "Teşekkür ederim Robert," dedi. “Her şey için.” “Yabancı olma,” dedi Hunter. Üzüntü ses tonunun altını çiziyordu. “Yapmayacağım.” Hunter kapıya vardığında Garcia onu durdurdu. “Robert.” Hunter dönüp onunla yüzleşti.

'Kendine dikkat et.'

Hunter başını salladı ve odadan çıktı.

Üç

Yine ona bakıyorlardı.

Esmer kız ve arkadaşları.

Bakarlar, kıkırdarlar ve sonra tekrar bakarlardı. Onun umrunda değildi. On bir yaşındaki Ricky Temple artık buna alışmıştı. Eski kıyafetleri, gür siyah saçları, aşırı zayıf vücudu, sivri burnu ve şemsiye kulakları onu her zaman fark etmeyi başarmıştı. Fark ettim ve güldüm. Yaşına göre çok uzun boylu olmamasının da pek bir faydası olmadı.

Babasının istikrarsız işleri nedeniyle son üç yılda beş farklı okula gitti ve hikaye her yerde aynıydı. Kızlar onunla dalga geçerdi. Erkekler onu itip dövüyordu. Öğretmenler onu yüksek notlarından dolayı övüyordu.

Ricky gözlerini masasındaki sınav kağıdından ayırmadı. Herkesten en az yirmi dakika önce bitirmişti. Gözleri kağıdının üzerinde olmasına rağmen bakışlarının ensesini yaktığını hissedebiliyordu. Onların alaycı kıkırdamalarını duyabiliyordu.

“Sınavda komik bir şey mi oldu Bayan Stewart?” diye sordu sekizinci sınıf matematik öğretmeni Bay Driscall alaycı bir sesle. Lucy Stewart, canlı ela gözleri, at kuyruğu halindeyken de gevşek olduğu kadar güzel görünen püsküllü, düz simsiyah saçları ve büyüleyici bir gülümsemesiyle çarpıcı bir kızdı. Cildi on dört yaşındaki bir çocuğa göre inanılmaz derecede pürüzsüzdü. Onun yaşındaki çoğu kız sivilceyle mücadele etmeye başlamış olsa da Lucy'nin bu soruna karşı bağışıklığı varmış gibi görünüyordu. Morningside Ortaokulundaki her çocuk onun için her şeyi yapardı ama o Brad Nichols'a aitti ya da öyle söyledi. Ricky her zaman şunu düşünürdü: eğer tanımına bakarsa *Pislik* bir sözlükte Brad Nichols'un resmi tam orada olurdu.

Lucy sandalyesinde kıpırdanarak, Hiç de öyle değil efendim, diye yanıtladı.

"Bitirdiniz mi Bayan Stewart?"

'Neredeyse orada efendim.'

'Öyleyse kıkırdamayı bırak ve işe koyul. Yalnızca beş dakikanız daha var.” Sınıfı huzursuz bir telaş sardı.

Lucy'nin sınav kağıdının yarısı cevapsızdı. Matematikten nefret ediyordu. Aslında çoğu okul dersinden nefret ediyordu. Bunların ona hiçbir faydası yoktu. Özellikle de kaderinin bir Hollywood süperstarı olacağını bildiğinde.

Ricky kalemini çiğnedi ve burnunun ucunu kaşıdı. Arkasını dönmek ve doğrudan ona bakarak bakışlarına meydan okumak istedi. Ancak Ricky Temple nadiren yapmak istediğini yaptı. O çok çekingendi. . . sonuçlarından çok korkuyoruz.

'Herkesin zamanı doldu! Çıkarken sınav kağıtlarınızı masama bırakın.'

Okul zili çaldı ve Ricky bunun için Tanrıya şükretti. Bir hafta daha bitti. Bütün hafta sonunu sabırsızlıkla beklemek zorundaydı. Sadece

yapmayı sevdiği şeyi yaparken, yani hikayeler yazarken yalnız kalmak istiyordu.

Ricky, kitaplarını soluk yeşil sırt çantasına koymadan ve okulun girişindeki raftan paslı bisikletini almadan önce şortunu giydi. O yerden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.

Batı 104. Cadde'yi kullanarak Güney 7. Cadde'yi kesti. Ricky şehrin bu bölgesindeki evleri severdi. Güzel ön çimenlikleri ve çiçek bahçeleri ile büyük ve renkliydiler. Birçoğunun arka bahçelerinde yüzme havuzları vardı; bu, saldırgan babasıyla Güney Los Angeles'taki Inglewood'da paylaştığı bakımsız daireden çok farklıydı. Annesi, Ricky henüz altı yaşındayken onlara veda bile etmeden onları terk etmişti. Onu bir daha hiç görmedi ama her gün özlüyordu.

Ricky, bir gün büyük bir arka bahçesi ve yüzme havuzu olan büyük bir evde yaşayacağına dair kendine söz vermişti. Yazar olacaktı. Başarılı bir yazar.

Ricky düşüncelerine o kadar dalmıştı ki arkadan yaklaşan diğer bisikletlerin sesini duymadı. Onları fark ettiğinde artık çok geçti.

Beş bisikletten biri Ricky'nin ön tekerleğinin soluna doğru aynı hizaya gelerek onu yüksek kaldırıma sıkıştırdı. Ricky panikle fren yapmak yerine hızını artırdı.

Kapüşonlu sürücü yüzünün alt yarısını kaplayan mavi beyaz bandananın altından, "Nereye gittiğini sanıyorsun ucube?" diye bağırdı. 'Sen bu mahalleye ait değilsin, seni çirkin ve sıska pislik. O kirli gecekondu mahallene geri dön.'

Diğer bisikletçilerden ikisi de Ricky'ye küfürler yağdırıyordu ama o bunları doğru dürüst duyamayacak kadar korkmuştu.

Ön tekerleği kaldırım taşlarına sürtünmeye başlayınca Ricky'nin yeri kalmadı. Bütün vücudu korkudan titriyordu. Düşmek üzere olduğunu biliyordu. Aniden ikinci bir kapüşonlu binici ona doğru geldi ve onu dışarı attı.

Ricky'nin sol bacağına vurarak onu ve bisikletini kaldırıma fırlattı. Yere sert ve hızlı bir şekilde çarptı, bir metre kadar kayarak ellerinin ve dizlerinin derisini sıyırmaya yetti. Bisikleti takla atarak ağır bir şekilde bacaklarının üzerine düştü.

'Vay be! Ricky çocuklardan birinin yola çıkarken yüksek sesle gülerek "Çirkin çocuk bisikletten düştü" dediğini duydu.

Ricky bir an hareketsiz yattı, gözyaşlarına engel olmaya çalışırken gözleri sımsıkı kapalıydı. Hızlı adım seslerini duyduğunu sandı. Bir erkek sesi, “Hey, iyi misin?” diye sordu.

Ricky gözlerini bulanık görüntülere açtı.

Ses tekrar, "İyi misin?" diye sordu.

Ricky birinin bisikletini bacaklarından kaldırdığını hissetti. Elleri ve dizleri kaynar suyla haşlanmış gibi ağrıyordu. Yukarıya baktığında

yanında diz çökmüş bir adam gördü. Koyu renk bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve kırmızı bir kravat giymişti. Kahverengi saçları dalgalıydı ve çıkık kaşlarının, çıkık elmacık kemiklerinin ve özenle kesilmiş keçi sakalıyla örtülü güçlü çenesinin üzerinde hoş bir şekilde dağılmıştı. Soluk mavi gözlerinde endişe vardı.

Adam çenesini çetenin gittiği yöne doğru uzatarak, "Bu çocuklar kimdi?" diye sordu. Yüzünde biraz kızgın bir ifade vardı.

“Ne?” dedi Ricky, hâlâ biraz kafası karışmış halde.

‘Tam oğlumu okuldan almaya gidiyordum ki bir grup çocuğun sana çarptığını gördüm.’ Yolun diğer tarafındaki kaldırıma iki tekerleği yukarıda olacak şekilde aceleyle park etmiş olan arabasını işaret etti. Sürücü kapısı hâlâ açıktı.

Ricky adamın bakışlarını takip etti. Bisikletteki çocukların Brad Nichols ve onun pislik arkadaşlarından oluşan çetesi olduğunu biliyordu ama hiçbir şey söylemedi. Zaten hiçbir şey fark etmeyecekti.

Adam ciddi bir endişeyle, "Hey, kanıyorsun" dedi, gözleri önce çocuğun ellerine, sonra da dizlerine kaydı. 'Enfekte olmadan önce onu temizlemelisin. İşte.” Elini göğüs cebine soktu ve Ricky'ye birkaç kağıt mendil uzattı. ‘Şimdilik bunu kullan ama dezenfektan sabun ve oldukça keskin ılık suyla yıkamamız gerekiyor.’

Ricky mendilleri alıp avuçlarına sürdü. Düşüşle birlikte sırt çantası açılmış ve kitapları kaldırıma saçılmıştı.

Adam, önce Ricky'nin ayağa kalkmasına, sonra da kitaplarını toplamasına yardım ederek, "Ah!" dedi. 'Morningside'a mı gidiyorsun? Oğlum da öyle.” Çocuğa son bir kitabı geri verirken durakladı, oldukça şaşırmış görünüyordu. 'Sekizinci sınıf öğrencisi misin?'

Hala sessiz olan Ricky dikkatsizce başını salladı.

'Gerçekten mi? On yaşında gibi görünüyorsun.”

"On bir yaşındayım," diye yanıtladı Ricky, sesinde bir kırgınlık belirtisi vardı. "Üzgünüm" dedi adam, hatasını kabul ederek elinden geldiğince çabuk geri adım attı. Seni hiçbir şekilde gücendirmek istemedim ama yine de. Sekizinci sınıfa göre oldukça genç misin? Oğlum on yaşında ve dördüncü sınıfı yeni bitiriyor.'

Ricky son kitabı sırt çantasına geri koydu. ‘Okula çoğu çocuktan bir yıl önce başladım ve notlarım yüzünden beni altıncı sınıfı atladılar.’ Bu sefer sözlerinde gurur vardı.

'Vay! Bu harika. Yani burada gerçek bir dahi çocuğun huzurundayım.'

Ricky, bisikletine ve bükülmüş ön tekerleğine bakmadan önce ellerindeki kanı temizlemeyi bitirdi. 'Bok!'

Adam, "Bu oldukça hasarlı," diye onayladı. 'Bugün o bisikletle

başka bir yere bineceğini sanmıyorum.'

Ricky ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu. Adam çocuğun tedirginliğini okudu.

“Dinle,” dedi saatine bakarak. Oğlumu okuldan almak için biraz geç kaldım o yüzden gitmem gerekiyor ama istersen burada bekleyebilir ve dönüş yolunda John'la ben de seni evine bırakabiliriz. Beş dakika sonra orada olacağım. Kulağa nasıl geliyor?'

'Teşekkür ederim ama iyi olacağım. Zaten eve bu şekilde dönemem.' Ricky kağıt mendilleri dizlerindeki çiziklere silmeye başladı. Adamın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. 'Neden?'

'Eğer eve kırık bir bisikletle kanlar içinde dönersem, babamın bana yapacaklarıyla karşılaştırıldığında o çocuk çetesi cennetteki meleklere benzeyecek.' 'Ne, gerçekten mi? Ama bu senin hatan değildi. Sana saldırdılar.” “Bunun önemi yok.” Ricky başını çevirdi. ‘Hiçbir şeyin önemi yok.’ Çocuğun sesindeki acı elle tutulur cinstendi.

Adam bisikletini yerden alırken bir an Ricky'yi gözlemledi.

'Peki, John ve ben seni eve bıraksak nasıl olur? Daha sonra babanla kendim konuşacağım ve ona olanları anlatacağım. Ona her şeyi gördüğümü ve hiçbirinin senin hatan olmadığını söyleyeceğim. Bir yetişkini dinleyecek.'

'Sana söyledim, hiçbir şey değişmeyecek, tamam mı? Hiçbir şey hiçbir zaman fark yaratmaz. Yardımın için teşekkür ederim ama ben iyi olacağım.' Ricky bisikletini sürükleyerek topallayarak uzaklaşmaya başladı.

'Hey, bekle evlat. Eğer eve gitmiyorsan, topallayarak ve o ağır şeyi arkanda sürükleyerek nereye gidiyorsun? Bu yaraları gerçekten düzgün bir şekilde temizlemeniz gerekiyor.'

Ricky yürümeye devam etti. Arkasına bakmadı.

'Tamam, daha iyi bir fikrim var. Beni bir dinle, dedi adam, Ricky'ye doğru birkaç adım atarak. 'Oğlum John iyi bir çocuktur. Biraz sessiz ama iyi bir çocuk ve gerçekten bir arkadaşa ihtiyacı var ve öyle görünüyor ki şu anda senin de ihtiyacın var. Bisikletinizi arabamın arkasına yükleyebilirim, John'u Morningside'dan alırız ve sizi annesinin evine bırakırım. Buradan o kadar da uzak değil. Bir yüzme havuzu falan var. Ayrıca ellerinize ve dizlerinize de bakabilir.'

'Yüzme havuzu' kelimeleri Ricky'nin sonunda durup adama bakmasına neden oldu.

'Daha sonra bisikletinizi hızla bir mağazaya götürebilirim. John'un bisikletini aldığım mağaza. Eminim o tekerleği kısa sürede tamir edebilirler.”

Ricky seçeneklerini ölçüyormuş gibi görünüyordu.

Adam tekrar saatine baktı. “Haydi!” Bir anlığına dudaklarını birbirine bastırdı. 'Bak, sana karşı dürüst olacağım, John'un okulda

olmadığı zamanlarda yaptığı tek şey çizgi roman okumak ve oyun oynamak. . . yalnız. Burada . . Adam cüzdanına uzandı, bir fotoğraf çıkardı ve Ricky'ye gösterdi. "Onu okulda görmüş olabilir misin?"

Ricky, kısa, açık kahverengi saçlı, sıska bir çocuğun fotoğrafına bakarken gözlerini kıstı.

'Belki. Emin değilim.'

Adam şaşırmış gibi görünmüyordu. Ortaokul öğrencileri ilkokul öğrencileriyle asla kaynaşmazlardı. Ricky Temple gibi dışlanmışlar bile değil. "Her neyse," diye devam etti adam. 'Gerçekten ama gerçekten bir arkadaşa ihtiyacı olabilir. Onun sadece dördüncü sınıfta olduğunu biliyorum ama o akıllı bir çocuk, gerçekten öyle ve sizin de ilgileneceğinizden emin olduğum bir sürü oyunu var. Birlikte oynayabilirsiniz.” Ricky'ye biraz zaman verdi. ‘Haydi, kaybedecek hiçbir şeyin yok, bisikletini senin için tamir ettireceğim, ne dersin?’

Ricky çenesini kaşıdı.

Saatine bir kez daha hızlıca baktı. 'Tamam, o halde burada beş dakika bekle. John'u alıp geri döneceğim. Önce onunla tanışırsın, sonra karar verirsin.'

Ricky, “Çizgi romanları mı seviyor?” diye sordu.

Adam kıkırdadı. 'Bu hafif bir ifadeyle.'

Ricky omuz silkti. 'Harika bir adam olabilirmiş gibi görünüyor.'

"Öyle." Gerçekten öyle.”

"Tamam o zaman" diye kabul etti Ricky.

Adam gülümsedi ve Ricky'nin bisikletini yolun karşısına taşıdı. Arabanın arkasına yerleştirdikten sonra sürücü koltuğuna geçti.

Adam, vites toplayıp arabayı hareket ettirirken, "Elleri ve dizleri hâlâ düzgün bir şekilde temizlememiz gerekiyor" dedi. Sağa döndü, sonra bloğun sonunda sola döndü.

Adam Morningside okulunun girişinden geçerken Ricky kaşlarını çattı.

“Okulu kaçırdın.” Ricky dönüp sürücüye baktı. Adam dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle ona bakıyordu. “Rahatla evlat.” Sesi değişmişti. Sıcaklık ve yumuşak tonlar gitmiş, yerini sert, soğuk ve gırtlaktan bir ses almıştı.

‘Artık kimsenin senin için yapabileceği hiçbir şey yok.’

Dört

LAPD'nin Soygun Cinayet Bölümü'nü oluşturan sıkışık, açık planlı alan Hunter'ın ofisinin hemen aşağısındaydı. Dağınık masa labirentini ayıran dayanıksız bölmeler ya da aptal kabinler yoktu. Kimlik tespiti ya görülebildiği zaman masadaki isim levhalarıyla ya da bir dedektifin adını bağırarak ve kimin elini kaldırıp "tam burada" diye bağıracağını görmek için beklenerek yapılıyordu.

Sabahın o saatinde bile RHD ses çıkarıyordu ve bir arı kovanı gibi görünüyordu, hareketle canlanıyordu ve her köşeden geliyormuş gibi görünen anlaşılmaz gürültüyle vızıltı yapıyordu.

Yüzbaşı Barbara Blake'in ofisi katın en ucundaydı. Kesinlikle büyük bir oda değildi ama yeterince genişti. Güney duvarında ciltli kitaplarla dolup taşan kitap rafları, kuzey duvarında ise birkaç çerçeveli fotoğraf, övgü ve başarı ödülleri vardı. Doğu duvarı, Güney Ana Caddeye bakan, tavandan tabana panoramik bir pencereydi. Maun ikili masasının hemen önünde iki adet burbon renginde Chesterfield deri koltuk vardı. Odanın ortasında dikdörtgen siyah beyaz bir halı vardı.

Hunter kapıyı üç kez sertçe çaldı. Bir saniye sonra içeriden bir sesin 'Girin' dediğini duydu.

Yüzbaşı Blake masasının arkasında oturuyordu ve telefon ahizesini sol kulağına sıkı sıkıya bastırmıştı.

"Bunu nasıl yapacağın umurumda bile değil," dedi ağızlığa doğru, Hunter'a elini kaldırıp onu içeri yönlendirdi ve iki saniye sonra geleceğini işaret etti. 'Sadece halledin. . . bugün.” Telefonu kapattı. *En azından burada hiçbir şey değişmedi.* Hunter düşündü.

Barbara Blake, son beş yıldır LAPD'nin Soygun Cinayet Bölümü'nün kaptanıydı. Önceki kaptandan görevi devraldıktan sonra, saçma sapan, demir yumruklu bir lider olarak itibar kazanması uzun sürmedi. Kesinlikle ilgi çekici bir kadındı; uzun boylu, zarif ve çok çekici, uzun siyah saçları ve basit bir bakışla sizi sakinleştirebilecek ya da ürpertebilecek delici koyu gözleri vardı. Hiçbir şey ve hiç kimse onu korkutamadı.

“Robert,” dedi ayağa kalkarken. Beyaz viskon bluz, siyah ayakkabılar ve ince siyah kuşakla birlikte özel dikim açık gri bir takım elbise giymişti. Onun saçları
topuz şeklindeydi ve küçük inci küpeleri kolyesiyle uyumluydu. “Tekrar hoş geldiniz.” Kısa bir süre durakladı. 'Tatilinizin hiç de tatile dönüşmediği için üzgünüm.'

Hunter'ın FBI'da geçirdiği kısa süre boyunca dahil olduğu soruşturmanın ortaya çıkardığı gerçeklerin gerçek boyutunu bilmese de, Yüzbaşı Blake'in ses tonunda gerçek bir duygu vardı. Hunter'ın cevabı basit bir baş sallamaydı.

Kaptan masasının önüne doğru yürüdü ve duraksadı, alnı hafifçe kırıştı.

Hunter'ın arkasına bakmak için içgüdüsel olarak vücudunu bir yana eğerek, "Carlos nerede?" diye sordu.

Hunter onun sorgulayıcı bakışını yansıtıyordu.

“Koridorun sonunda, ofiste eşyalarını topluyor.” Başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti.

“Paketlenmek mi?” Alnındaki kırışıklık daha da şaşkın bir görünüme dönüştü. 'Neyi paketliyorsunuz?'

Hunter'ın da kafası karışmış görünüyordu; Garcia'nın transferi hakkında kaptanla konuşması gerekiyordu.

'Onun eşyaları.'

Kaptanın bakışları boş döndü.

‘San Francisco mu? Dolandırıcılık Bölümü mü?” dedi Hunter hafifçe başını sallayarak. 'Tıpkı bizim WCCU'muz gibi mi?'

Blank tam bir şaşkınlığa dönüştü.

'Sen neden bahsediyorsun Robert?'

Tam o anda Yüzbaşı Blake'in ofisinin kapısı itilerek açıldı ve Garcia içeri girdi.

'Geciktiğim için özür dilerim Kaptan. Masamdaki birkaç şeyi halletmem gerekiyordu.” Tamamen kaybolmuş görünen Hunter onunla yüzleşmek için döndü.

“Vay canına,” dedi Garcia yüzünde şakacı bir gülümsemeyle. Bütün bu saçmalıkları aç bir bebek gibi yedin, değil mi? Frisco mu? Dolandırıcılık Bölümü mü? Gerçekten mi Robert? Hadi!'

Yüzbaşı Blake'in gülümsemesi sertleşti. Sormasına gerek yoktu. Ne olduğunu zaten anlamıştı.

Hunter, dudaklarında kocaman bir gülümseme belirmeden önce, "Oğlum..." dedi. Garcia, Hunter içeri girerken omzuna vurarak, "Belki de yaşlanıyorsun dostum," diye şaka yaptı. Dokunuşunu falan kaybediyorsun. Blöfümü hemen görebileceğini düşündüm.”

Hunter bunu kabul ederek başını eğdi. ‘Belki de bunun için çok yaşlandım.’ Gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı. 'Bunun olacağını gerçekten hiç düşünmemiştim. Dolandırıcılık bölümünden bahsettikten sonra bile. Bu benim ipucum olmalıydı.”

Garcia gülümsemesini yenileyerek, "Ya da belki de ben o kadar iyiyimdir," dedi. 'Sondaki sarılma harika bir dokunuştu, değil mi? Birkaç saniye daha olsaydı muhtemelen ben de birkaç gözyaşı dökebilirdim.'

Hunter, "Bunu yapmak zorunda değildin," dedi. ‘O zamana kadar her şeyi zaten satın almıştım.’

"Tamam," dedi Yüzbaşı Blake şakayı bölerek, ses tonu hızla şakacıdan ciddiye dönüştü. Masasındaki iki dosyaya uzandı. 'Oyun zamanı gerçekten bitti, çocuklar. UV Ünitesine tekrar hoş geldiniz.” “Peki elimizde ne var Kaptan?” diye sordu Garcia.

Yüzbaşı Blake her dedektife bir dosya verdi. Sesindeki tereddütün bir etkisi yoktu.

'Lanet bir kabus, işte bu.'

Beş

Adam onu esir aldıktan sonra Ricky soyundu ve bilincini kaybedinceye kadar dövüldü. Nihayet kendine geldiğinde, güçlü bir dondurucu su jetiyle yıkandı ve bu sefer derisini kıran ve kanamasına neden olan kalın bir kemerle tekrar dövüldü. Bir kez daha bayılmadan önce birkaç kırbaç yeterliydi.

Ricky'nin göz kapakları uzun bir süre boyunca hızlı bir şekilde art arda titredi ve sonunda onları açmayı başardı, ama hiçbir fark yaratmadı. Küçük, penceresiz hücrenin içindeki karanlık mutlaktı. Buna rağmen uykulu gözleri sanki bir şey arar gibi önce sola sonra sağa hareket etti ve neredeyse tekrar kapandı. Beynini saran bulanıklık o kadar yoğundu ki, bunların herhangi birinin doğru olup olmadığından, gerçekten uyanık olup olmadığından emin değildi.

Ama sonra acı geldi; güçlü, şüphe götürmez ve nükleer bir patlama gibi anında, hayal edilemeyecek bir hızla vücudunun her atomuna yayılıyor ve şüpheyi ortadan kaldırıyordu.

Bu bir kabus değildi. Bu çok çok daha kötü bir şeydi. Bu farkına varma, Ricky'nin daha önce hiç yaşamadığı ölçekte bir korkuyu beraberinde getirdi.

Öksürdü ve bu acıyı daha da şiddetlendiriyor gibiydi. Göz kapaklarının hemen arkasında renkli ışık parıltıları patladı ve her patlamada sanki kafatasının derinliklerine bir çivi çakılıyormuş gibi hissetti. Acıya yenik düşüp onu yeniden unutuluşa sürüklemesine izin vermek üzereyken sağ tarafından bir yerden gelen bir ses duydu.

Ricky dondu.

Clunk.

Sanki hücresinin kapısı açılıyormuş gibi bir ses çıktı.

Çocuğun dehşete düşmüş gözleri o yöne kaydı ve

bekledi. Tık tık, tık tık.

Kilidi iki tur daha döndürdükten sonra bir duraklamanın ardından kapı açılmaya başladı.

Katıksız korku, Ricky'nin refleks olarak soğuk beton zeminde geri çekilmesine, yüzünü kollarına gömmesine ve dizlerini göğsüne kadar savunma, insan topu pozisyonuna getirmesine neden oldu. Hareketiyle birlikte daha da acı veren bir acı ve metalin metale sürtünmesinin kemik ürpertici sesi geldi.

Sağ ayak bileğine sıkı sıkıya bağlı kalın zincir, kaba tuğla duvara sabitlenmiş metal halkanın üzerinde takırdadı.

Otomatik olarak gözlerinden yaşlar aktı, boğazı daraldı ve nefesi düzensizleşti. Kalbi sanki vücudundan çıkmak için atmaya çalışıyormuş gibi göğsünün içinde atıyordu.

Tavanın ortasındaki metal tel kutunun içindeki ampul devreye girmeden önce birkaç kez yanıp söndü. Bunu yaparken sanki oda

aniden öfkeli eşek arıları tarafından sarılmış gibi bir ses çıkaran elektrik vızıltısını da beraberinde getirdi. Ricky o kadar uzun süredir karanlıkta yatıyordu ki gözlerini kapatsa bile ışık gözbebeklerini yakıyordu.

Onu esir alan adamın odaya girerken yere çarpan çizmelerinin sesi, Ricky'nin küçük ve kırılgan vücudunda yeni bir beyaz-sıcak panik dalgasına neden oldu. Kontrolsüzce titremeye başladı. Bakmasına gerek yoktu. Adamın orada olduğunu biliyordu çünkü onun kokusunu alabiliyordu; küçük çocuğu ruhuna kadar korkutan, korku uyandıran acı, ekşi ve hastalıklı tatlı koku karışımı. Eğer kötülüğün bir kokusu varsa, Ricky o olduğundan emindi.

Adamın mide bulandırıcı kokusu Ricky'nin burun deliklerinden sızdı ve kedi pençeleri gibi boğazının arkasını kazıdı.

Ricky, tıpkı okulda Brad Nichols ve çetesi tarafından zorbalığa uğradığı zamanlarda olduğu gibi güçlü olmak istiyordu ama o kadar korkmuştu ki, neredeyse eylemlerinin kontrolünü kaybetmişti.

'Lütfen . . . yapma. . . beni bir daha dövme.' Sözler onun izni olmadan ağzından kaçtı.

Cevap yoktu. Ricky'nin tek duyabildiği, kapının yanında duran adamın ağır nefes alışıydı ve adamın sesi ona öfkeli, ateş püskürten bir ejderha gibi geliyordu.

“Lütfen... Lütfen.” Sesi zayıf ve hızlı çıktı.

Ayak sesleri yaklaştı.

Ricky daha da sıkı bir top haline geldi ve gözlerini sıkarak kendini hazırladı. Neyin geleceğini biliyordu ve beklenti de neredeyse darbeler kadar acı veriyordu.

Adamın sesi odayı yadsınamaz bir otoriteyle dolduruyordu ama Ricky'nin okulunun yakınında konuştukları zamankinden çok farklı geliyordu. Artık gırtlaktan, sert ve soğuktu. Ricky dondu. Bu yine farklı bir insan mıydı?

Çocuğun nefes alması daha da zorlaştı.

'Bana bak.' Sözcükler kızgın, sıkılmış dişlerin arasından söylenmiş gibi geliyordu.

Ricky hareket edemeyecek kadar korkmuştu.

'Bakmak. saatinde. Ben.'

Ricky'nin dönüştüğü insan topu yavaş yavaş çözülmeye başladı.

'Gözlerini aç ve bana bak.'

Ricky sonunda başını kollarından kaldırdı. Gözleri ışığa alışırken göz kapakları bu sefer biraz daha uzun süre titredi. Sonunda gözlerini açtı ve karşısında duran yabancıya baktı. Bu adam kimdi?

'Beni tanımıyorsun, değil mi?'

Ricky nefes verdi, cevap veremiyordu.

'Belki böyle konuşsam ve sana oğlum John hakkında biraz daha

bilgi versem anlarsın. Utangaç çocuk.' Adamın sesi, hiç çaba harcamadan, Ricky'nin bisikletten düşmesine yardım ederken kullandığı sesin aynısına dönüştü. ‘Eh, John gerçekte var değil.’ Adam kıkırdadı.

Ricky'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Karşısında duran adam da tamamen farklı görünüyordu. Keçi sakalı gitmişti. Dalgalı kahverengi saçları da öyleydi. Onun yerine mükemmel şekilde tıraş edilmiş bir kafa vardı. Bir zamanlar endişe gösteren soluk mavi gözler artık kahverenginin en koyu tonunda, siyaha yakın bir renkteydi.

'Bu kadar şaşırma evlat. Görünüşünüzü değiştirmek o kadar da zor değil.'

Ricky hâlâ titriyordu.

"Yani" dedi adam. “Tekrar sorayım, adın ne?”

Ricky'nin dudakları kıpırdadı ama sesi onu yanıltmadı.

'Neydi o? Seni duymadım.”

Adam ileri doğru bir adım attı. Ricky'nin kolları onu korumak için yüzüne doğru çekildi. Adam çocuğu gözlemleyerek durakladı ve bekledi. 'Richard. Benim adım Richard Temple.' Çocuğun sesi bir fısıltıdan biraz daha yüksekti.

‘Hımm.’ Adam çenesini kaşırken başını salladı, görünüşe göre keçi sakalı yoktu. “Ama herkes sana Ricky diyor, değil mi?” Sesi tekrar gırtlaktan ve soğuk bir hal almıştı.

Çocuk başını salladı.

‘Eh, artık değil.’ Adam sanki tükürmeye hazırlanıyormuş gibi burnundan bir nefes aldı. 'Sana bir sır vereceğim. Burada ölmen gerekiyordu. Seninle ne istersem onu yapmam ve sonra da seni öldürmem gerekiyordu.” Ricky'nin yanaklarından gözyaşları süzülmeye başladı.

'Ama yapacağım şeyin bu olmadığına karar verdim. En azından henüz değil.'

Ricky gözlerini adamın yüzünden ayıramadı.

'Sana şunu söyleyeyim, bildiğin hayat bitti, anlıyor musun? Buradan asla ayrılmayacaksın. Bir daha asla arkadaşın olmayacak. Sende olduğunu sanmıyorum. Bir daha asla okula gitmeyeceksin, bir daha dışarıda oynamayacaksın, aileni bir daha göremeyeceksin ya da bir daha bana itaat etmekten başka bir şey yapmayacaksın. Bu açık mı?'

Korku Ricky'nin cevap vermesini engelledi.

'Öyle. O. Temizlemek?'

Ricky adamın parmaklarının yumruk haline geldiğini gördü ve korku onu başını sallamasına neden oldu. 'Sana yapmanı söylediğim her şeyi yapacaksın. Konuşmana izin vermediğim sürece ağzını

açmayacaksın. Sadece tabağımdan arta kalanları yiyeceksin. Hiçbir şey kalmazsa yemezsin. Eğer kaçmaya çalışırsan bunu anlarım ve seni cezalandırırım. Kurallarımdan herhangi birine uymazsan bunu anlarım ve seni cezalandırırım. Anlıyor musunuz?'

Çocuk tekrar başını salladı.

Adam, "Bu senin için yeni bir başlangıç" diye devam etti. 'Ve bu yeni bir başlangıç olduğu için yeni bir isme ihtiyacın var, çünkü seninkini sevmiyorum.' Sağ elinin tersiyle dudaklarını sildi ve adam bir an için bir şeyler düşünüyormuş gibi göründü. “Neye benzediğini biliyor musun, garip ve sıska?” Bir cevap beklemedi. 'Bir kıvranış. Kıvranıyor gibi görünüyorsun.” Kısa bir duraklama. “Bu gerçekten hoşuma gitti.” Gülümsedi. “Demek yeni adın bu – Squirm. Adını her söylediğimde “Evet efendim” cevabını vereceksin. Anladın mı Squirm?'

Çocuk tamamen ve tamamen dehşete düşmüş görünmekten başka ne yapacağını bilmiyordu.

‘Anladın mı, SQUIRM?’ Adamın çığlığı tuğla duvarlarda bir ölüm çağrısı gibi yankılandı.

“Evet efendim.” Sesi gözyaşları içinde boğuluyordu.

Adam hücre kapısına doğru yürürken gülümsedi.

'Yeni hayatına hoş geldin Squirm. Cehenneme hoş geldin.”

Kapı arkasından tabut kapağı gibi boğuk bir sesle kapandı.

Altı

Yüzbaşı Blake, her iki dedektif de ellerindeki dosyayı kontrol ederken bekledi. 11x8 inçlik renkli bir kadın portresiyle açıldı. Kaptan arkasına yaslanıp masasının kenarına oturarak, "Adı Nicole Wilson'dı" diye söze başladı. 'Yirmi yaşındayım. Anne ve babasının hala yaşadığı Evansville, Indiana'da doğdu ve büyüdü. Yaklaşık bir yıl önce CSULA'daki hukuk fakültesine tam akademik bursla kabul edildikten sonra buraya, Los Angeles'a taşındı. Kayıtları onun olağanüstü bir öğrenci olduğunu gösteriyor. Harçlık parası olarak ve üniversite programı ona izin verdiğinde bazen haftada birkaç gece bebek bakıcılığı yapıyordu. Bunun üniversitedeki ilk yaz tatili olması gerekiyordu ama ailesini görmek için Indiana'ya dönmek yerine buralarda kalmaya karar verdi çünkü Los Angeles şehir merkezindeki küçük bir hukuk firmasının ayak işlerini yaparak geçici bir işe girmeyi başardı. Profesörlerinden biri bu işi almasına yardımcı oldu.'

Hunter ve Garcia bir süre açılış fotoğrafını incelediler. Nicole Wilson'ın yuvarlak bir yüzü, zeytin biçimli etkileyici gözleri, küçük bir burnu ve dolgun dudakları vardı. Yanaklarında bir avuç dolusu çil vardı ve saçları omuzlarının tepesine kadar uzanan açık kahverengiydi.

Hunter ve Garcia açılış fotoğrafını geçip dosyanın ikinci sayfasına (Nicole Wilson'ın bilgi notu) geçerken, "Yedi gün önce," diye devam etti Kaptan Blake, "Nicole, burada yaşayan zengin bir çift olan Audrey ve James Bennett'e bebek bakıcılığı yapıyordu. Yukarı Laurel Canyon'da kaçırıldığı zaman.'

Hunter'ın sorgulayıcı bakışları bilgi notundan Kaptan Blake'e kaydı. Kaptan, dedektifinin gözlerindeki söylenmemiş soruyu okuyarak, "Evet," diye onayladı. 'İşe giderken ya da dönüşte değil, bebek bakıcılığı yaparken kaçırıldı. Fail onu evin içinden aldı."

Hunter'ın dikkati tekrar dosyaya döndü. Bir sonraki sayfaya geçti ve hızlıca göz gezdirdi. 'Mücadele yok mu?'

Yüzbaşı Blake, "Adli tıp buna dair bir iz bulamadı" diye yanıtladı ve ardından bir saniyeliğine duraklayıp her iki dedektifi de gözlemledikten sonra bir kez başını salladı. "İkinizin ne düşündüğünü biliyorum; failin muhtemelen Nicole tarafından tanındığını ve Nicole'ün onun eve girmesine izin verdiğini, dolayısıyla delil bulunmadığını."

bir mücadele. O dosyayı ilk okuduğumda aynı düşünce bende de oluştu ama hayır, burada durum böyle görünmüyor.'

"Nasıl oldu?" diye sordu Garcia.

Kaptan Blake omuz silkti ve kitap raflarının yanındaki köşedeki espresso makinesine doğru ilerledi. 'Çünkü fail Nicole'ü sahte bir hikayeyle kandırdı.' Bir kahve kapsülü seçip makineye yerleştirdi. Bu, yarım saatten az bir süre önce ofisine geldiğinden beri ikinci bardağıydı.

"Sahte bir hikaye mi?" Hunter kaşlarını çattı.

'Bu doğru. Kahve?'

Her iki dedektif de başlarını salladı.

Kaptan, kahvenin son damlalarının fincanına damlamasını izledi ve konuyu açıkladı: 'Görünüşe göre fail, Bayan Bennett'in garaj dairesinde kaldığı söylenen Teksaslı kuzeni gibi davrandı.' ve Garcia'nın devam etmeden önce bilgiyi alması. 'Audrey Bennett'in Teksaslı bir kuzeni yok. Garaj dairelerinde kimse kalmıyordu." Bardağına tek bir tatlandırıcı tablet attı. 'Ve şunu anlayın, Nicole içeri girdiğinde fail mutfakta sandviç yiyordu.'

Merak ve entrika Garcia'nın yüzünü kapladı.

"Sandviç mi yiyordu?"

'Bayan Bennett'a göre evet.'

"Bir saniye bekle." Hunter elini kaldırdı. "Sanırım Nicole, Bennett'lara bebek bakıcılığı yapıyorsa, onlar o sırada evin dışındaydılar?" "Bu doğru," diye onayladı Kaptan Blake. 'Bir yargıcın yemeğine katılıyorlardı. James Bennett yüksek uçan bir avukattır.'

'Peki eğer onlar evin dışındaysa, Bayan Bennett kuzeni gibi

davranan faili nereden biliyor?'

Kaptan Blake kahvesini yudumlarken, "Eh, işte tam bu noktada durum ürkütücü olmaya başlıyor" dedi. 'Fail, Nicole'ün Audrey Bennett'ten gelen bir çağrıya cevap vermesine ve onu götürmeden önce ona mutfakta tanıştığı adamdan bahsetmesine izin verdi.' Hunter'ın elindeki dosyayı işaret etti. "Kayıp Şahıslar'ın Audrey Bennett'le yaptığı röportajın çok detaylı bir metni bir sonraki sayfada var." Aynı zamanda Nicole ile yaptığı telefon görüşmesinin tamamını da içeriyor."

Hunter ve Garcia ona döndüler.

Hunter, "Fail eve nasıl girdi?" diye sordu.

Kaptan, "Henüz bilinmiyor" diye yanıtladı. 'Zorla girildiğine dair bir iz yoktu ama arka kapının kilidi açıktı. Sorun şu ki, Bayan Bennett bu şekilde bırakıp bırakmadığını hatırlayamıyor. Ama açmamış olsa bile Nicole bir nedenden ötürü kilidi açıp yeniden kilitlemeyi unutmuş olabilir, bunu doğrulamanın bir yolu yok. Ayrıca failin basitçe kilidi açmış olma ihtimali de var. Adli tıp hiçbir hasar olmadığını söyledi ama hepimiz biliyoruz ki doğru bilgi ve araçlarla kapı kilitlerini kırmak o kadar da zor değil.'

Hunter başını salladı ve okumaya devam etti.

'Bayan. Bennett, Nicole ile bağlantısını kestikten hemen sonra polisi aradı,' diye ekledi Yüzbaşı Blake. "Fakat yirmi iki dakika sonra eve vardıklarında Nicole gitmişti."

Garcia, "Bennett'lerin yaşadığı yerde CCTV kamerası var mı?" diye sordu. Yüzbaşı Blake başını salladı. 'Hiçbiri. Bir tane bulmak için Hollywood Tepeleri'nin dibine kadar gitmeniz gerekir.'

Hunter dosyadan okuyarak, "Bebek bakıcılığı yaptığı çocuğa ne dersin?" diye sordu.

Kaptan, Joshua, üç yaşında, diye doğruladı. 'Ona dokunulmadı. Onu tıpkı ebeveynlerinin onu bıraktığı gibi üst katta uyurken buldular. Çocuk hiçbir şey duymadı ve görmedi."

Hunter, "Nicole'un ailesi zengin mi?" diye sordu.

'Hayal gücünüzün ötesinde değil. Babam bir okul öğretmenidir. Annem yerel bir süpermarkette çalışıyor.'

'Yani fail, bebek bakıcısını kaçırmak için zengin bir ailenin evine mi girdi?' Garcia bu kez. 'Oğlan değil mi?'

Kaptan Blake, kahvesinden bir yudum daha alırken, "Kulağa doğal gelmese de, evet" diye yanıtladı. 'Ve bu bizim ilk zor sorumuz - neden? Neden işleri kendisi için karmaşık hale getirsin ki? Nicole'ü Bennett'lerin evine gitmeden önce ya da gittikten sonra alarak işini çok daha kolaylaştırabilirdi. Basit bir yaklaşım ve kapma işi. Neden eve girip onu içeriden alarak riskini artırsın ki?'

Her iki dedektif de kaptanlarının endişesini çok iyi anlıyordu.

Hepsi, bir sokak kaçırma olayının, geride kalan ipuçlarını ve parmak izleri, lifler, saçlar vb. gibi delilleri toplamanın çok daha zor hale geldiğini biliyordu; her şeyin elementlere maruz kaldığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. İpuçları şiddetli bir rüzgarla kolayca uçup gidebilir, yağmurla yıkanıp gidebilir veya birçok farklı şekilde kirlenebilir. Ancak bir fail, örneğin kapalı bir alana girerse
Evde üçüncü şahısların bulaşması riski katlanarak azaldı ve polise elementlerden arınmış ve üzerinde çalışabileceği çok daha odaklanmış bir alan sağladı.

"İki nedenden biri," diye yanıtladı Garcia, önce Hunter'a, sonra tekrar Kaptan Blake'e bakarak. ‘Ya kimliğinin belirlenme riskini artıracağını anlamayacak kadar aptaldı ya da arkasında hiçbir şey bırakmayacağını bilecek kadar kendine güveniyordu.'

Hunter başıyla onayladı.

"Ve eğer mutfakta sandviç yiyecek ve hamlesini yapmadan önce kurbanının bir telefon görüşmesine cevap vermesine izin verecek kadar cesursa," diye devam etti Garcia, "sebep numarasına baktığımızı sanmıyorum." Burada bir tane var mı, Kaptan?'

Yüzbaşı Blake kahvesini bitirip fincanını masasına koydu. Hayır, dedi sonunda. Adli tıp iki gün boyunca evi inceledi. Buldukları her şey ya Bennett'larla ya da Nicole Wilson'la eşleşiyordu. Şüpheli geride kesinlikle hiçbir şey bırakmadı.” “FBI olaya karıştı mı?” diye sordu Garcia.

Kaptan başını salladı. 'HAYIR. Yetişkin Kayıp Kişiler Birimi Büro'dan herhangi bir yardım talep etmedi. Söylediğim gibi Nicole Wilson yirmi yaşındaydı, reşit değildi, bu da Lindbergh Yasasının onun için geçerli olmadığı anlamına geliyor.'

Hunter dosyanın sonuna geldi. Başka hiçbir şey yoktu. 'Peki cesedi ne zaman bulundu?'

Yüzbaşı Blake masasının arkasına geçti, soldaki üst çekmeceyi açtı ve iki yeni dosya aldı.

'Bu sabahın erken saatlerinde. Los Angeles Uluslararası Havaalanı tarafından boş bir alana bırakıldı. Ve eğer eve zorla girip sandviç yeme senaryosu yeterince tüyler ürpertici değilse, şu saçmalığa bir bakın.'

Yedi

Squirm mutfaktaki metal lavabonun yanında bekliyordu. Gözlerini aşağıda tutarak, yeni temizlediği eski muşamba zemin üzerindeki siyah beyaz kareleri olabildiğince parlak bir şekilde takip etti. Elleri önünde kelepçelenmişti. Yarım metre uzunluğundaki ağır metal çubuk onları birbirinden ayrı tutuyordu ama her iki ucuna özel olarak dönen bir manşet takılmıştı, bu da Squirm'in ellerinin bir

paspas ve fırçaları tutmasına yetecek kadar kısıtlı hareket etmesine olanak tanıyordu. Metal çubuğun ortasından itibaren uzun bir zincir onu doğu duvarına sabitlenmiş halkaya bağlıyordu. Evin her odasında banyo dahil elektrik prizleri gibi bir tane vardı. Squirm nerede olursa olsun her zaman duvara zincirlenmişti. Bodrumdaki duvarlara da metal halkalar yerleştirilmişti ama onun oraya inmesine asla izin verilmiyordu.

Aslında bodrum Squirm'i korkuttu ve suskun kaldı. Aşağıdan çığlıklar geliyordu; umutsuz, korku dolu ve acıyla dolup taşan çığlıklar. İnsanın sonsuza kadar rüyalarına girecek türden. Son birkaç gündür bunları duymuştu. Bir kadının sesi, yalvarıyor, erkeğe kendisini bırakması için yalvarıyordu. Hatta bir kez adını bile haykırdı. Ya da en azından Squirm onun adının Nicole olduğunu düşünüyordu.

Çığlıklar dün bir ara kesildi. O zamandan beri onu duymamıştı. Adam da mutfaktaydı ve Squirm'in birkaç metre ilerisindeki küçük kare kahvaltı masasında oturuyordu. Bir kase mısır gevreği, bir fincan kahve, birkaç dilim peynir, çiğ yumurta ve biraz kızarmış ekmekten oluşan her zamanki kahvaltısını yapıyordu. Tüm dikkati kahve fincanının yanındaki masadaki gazetedeydi. Çocuğun varlığını bile kabul etmiyormuş gibi görünüyordu. Squirm'in midesi kafası karışmış bir köpek gibi guruldadı ve bu vücudundaki her kasın kasılmasına neden oldu. Ses çıkarmaması gerekiyordu. Adam bunu ona söylemişti.

Dehşete kapılan çocuğun gözleri bir anlığına adama kaydı, ardından hızla kelepçeli ellerine odaklandı. Kelepçeler, biraz hareket etmesine izin vermesine rağmen minik bileklerine sıkı bir şekilde takılmıştı ve sabah temizlik işleri onları etine daha da batırmıştı. Taze kandan oluşan ince bir halka, her bileği kırmızı bir bilezik gibi süslemişti.

Adam başını kaldırmadı.

Squirm'in midesi yeniden guruldadı, bu sefer bir süre daha uzun sürdü. Bütün gün hiçbir şey yememişti. Geriye hiçbir kırıntı kalmamıştı
önceki gün kahvaltı, öğle yemeği veya akşam yemeği için. O kadar acıkmıştı ki, altındaki bacaklarının zayıfladığını hissedebiliyordu.

Adam sonunda yemeğini bitirip ayağa kalktı. Mutfak kapısının yanında durdu ve çocuğa baktı.

“Bugün senin için şanslı bir sabahtı, Squirm.” Masayı işaret ederek başını salladı. 'O kadar aç değilim. Bu işi bitirebilirsin.'

Squirm geriye kalana baktı ama hareket etmedi. Bundan çok korkuyordu. Adam ona bir parça kuru ekmek, bir yudum kahve ve üç, belki dört kaşık dolusu sütlü mısır gevreği bırakmıştı.

Adam, "Devam et, Squirm, ye," diye emretti.

Squirm masaya doğru koştu, titreyen elleri önce kurumuş kızarmış ekmek parçasına uzandı. Onu yakaladı ve hemen ağzına attı, sanki yeterince hızlı yemezse her şey tekrar elinden alınacakmış gibi. Tadı şimdiye kadar yediği en lezzetli kızarmış ekmek gibiydi.

Adam onu izledi.

Squirm kahve fincanını aldı ve içinde kalanları tek dikişte içti. Tadı o kadar acıydı ki tüm yüzü buruştu. Sütsüz ve şekersiz kahveyi hiçbir zaman sevmemişti ama şu anda eline ne geçerse onu alacaktı.

Daha sonra Squirm mısır gevreği kasesine ve plastik kaşığa uzandı. "Hayır," dedi adam başını sallayarak. “Kuralları biliyorsun Squirm. Kaşık yok. Çatal bıçak takımı yok. Tıpkı pis bir hayvan gibi ellerini kullan.'

Squirm kaşığı düşürdü, kaseyi sağ eliyle yakaladı ve dudaklarına götürdü ama bileklerinin arasındaki metal çubuk bunu çok garip hale getirdi ve bir kısmını ağzına almayı başarmasına rağmen bir kaşık dolusu yere döküldü. çenesini masaya ve yere koydu.

Adam öfkeyle, "Yiyecekleri mi atıyorsun seni işe yaramaz pislik?" diye sordu ve çocuğa doğru tehditkar bir adım attı.

'Hayır efendim, hayır efendim, hayır efendim. Üzgünüm. Üzgünüm.'

Çocuk elinden geldiğince dikkatli bir şekilde kaseyi tekrar masanın üzerine koydu ve yarattığı küçük dağınıklığa baktı.

Adam, "Hepsini yala" dedi. 'Şimdi yala.'

Squirm eğilip ağzını masaya yaklaştırdı. Kaseden dökülen her mısır gevreğini dilini ve dudaklarını kullanarak toplamadan önce önce masanın yüzeyindeki sütün tamamını emdi.

Adam, işaret parmağıyla işaret ederek, "Zemini de," diye sordu. 'Onu hemen yeseniz iyi olur, yoksa...' . Kemerini çözmeye başladı. Squirm bir anda ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve yerdeki sütü emmeye başladı. İşi bittiğinde mısır gevreğini toplamak için bir kez daha dilini ve dudaklarını kullandı.

'O zeminin sen kirletmeden önceki gibi görünmesini istiyorum. Onun parlamasını istiyorum, anlıyor musun?'

'Evet efendim. Tekrar sileceğim efendim.”

'HAYIR. Tekrar silmeni istemiyorum. Paspas kullanma ayrıcalığı ortadan kalktı. Yalayıp temizlemeni istiyorum.”

Squirm bir anlığına duraksadı.

Vur.

Kemer Squirm'in sırtının ortasına o kadar sert çarptı ki zaten zayıf olan kolları teslim oldu ve kafası yere çarparak gözlerinin titremesine neden oldu.

'Kekeledim mi, Squirm? Yala dedim. . . . . zemin.'

Öfke havayı yoğunlaştırdı.

Squirm'in dengesini kazanması ve baş dönmesinden kurtulması biraz zaman aldı. Bir gram bile tereddüt etmeden, mısır gevreğinin döküldüğü yeri yalamaya başladı.

‘Doğru Squirm, güzel, uzun vuruşlar.’ Adam masaya doğru yürüdü, mısır gevreği kasesini aldı ve içindekilerin geri kalanını yere boşalttı. "Şimdi kahvaltını bitir." dedi gülerek.

Squirm asla durmadı. Yerdeki her damla sütü ve her küçük mısır gevreğini yalamaya devam etti. Mısır gevreğini bitirdiğinde adam ona mutfağın tüm zeminini yalattı. İşi bittiğinde Squirm'in dili kanıyordu.

Sekiz

Hunter ve Garcia, Yüzbaşı Blake'in onlara verdiği cinayet dosyasını açtılar. Bu da bir fotoğrafla başladı ama bu sefer bir portre değildi. Nicole Wilson'un cesedinin sabahın erken saatlerinde bulunduğu görülüyordu. Mavi kot pantolon, fermuarı yarı açık açık gri Kaliforniya Eyalet Üniversitesi eşofmanının altına siyah bir tişört ve çorapsız siyah spor ayakkabılar giymişti. Hiç makyaj yapmamıştı ve alnına yapıştırılmış perçemli saçları ıslak görünüyordu. Üzerinde, elbiselerinde veya cesedi çevreleyen yerde kan yoktu. Herhangi bir kesik ya da yara da görünmüyordu. Görünürde ölüm nedeni yoktu ama Hunter ve Garcia, Kaptan Blake'in neden bu kadar endişelendiğini hemen anladılar. Ceset, boş, yeşil bir çim parçasının üzerinde sırtüstü yatırılmıştı. Kollar, avuç içleri yukarı bakacak şekilde yatay bir çizgi halinde yanlara doğru uzatılmıştı. Bacaklar da gidebildikleri kadar uzatılmış ve ayrılmış, böylece bir V şekli oluşturulmuştu. Genel görüntü bir insan yıldızına aitti ve alarm zillerinin çalmasına neden olan da buydu. Deneyimlerinden hepsi belirli vücut pozisyonunun güçlü bir şekilde tek bir şeye işaret ettiğini biliyordu: ritüel. Ve ritüel katiller nadiren yalnızca bir kez saldırır.

Bir sonraki fotoğraf Nicole'ün yüzünün yakın çekimiydi. Cildi açık mor bir tona dönmüş ve mumsu, yarı parlak bir doku kazanmıştı. Dudakları kan dolaşımı eksikliğinden dolayı beyazlamıştı ve gözleri kapalı olmasına rağmen Hunter gözlerin kafatasının biraz daha derinlerine batmaya başladıklarını görebiliyordu. Ancak LAPD dedektifinin dikkatini en çok çeken şey, ağzının kenarlarındaki sıyrıklar ve dudaklarının köşesinden başlayıp yanaklarına doğru uzanan ve boynunun arkasında kaybolan küçük deri parçasıydı. Yüzündeki cildin geri kalanından biraz daha koyu, çok hafif bir renk değişikliği vardı ve bu onun aşırı sıkı bir kısıtlamayla ağzının tıkandığını gösteriyordu.

Hunter yavaş yavaş sonraki birkaç fotoğrafa göz attı ve Nicole'ün elleri ve ayaklarının yakından görüldüğü fotoğraflara geldiğinde durakladı. El ve ayak bileklerinin etrafındaki deride

yüzündekilere benzer sıyrıklar ve renk değişiklikleri görülüyordu ama ayak bileklerinin etrafındaki izler çok daha belirgindi, bu da biraz tuhaftı. Belli ki ağzı tıkanmış, bağlanmış ve uzun bir süre bu şekilde tutulmuştu.
ama bir nedenden ötürü ayak bileklerinin etrafındaki bağlar, bileklerinin veya ağzının etrafındakilerden çok daha sıkı görünüyordu.

Son fotoğraf mekanın geniş açılı çekimiydi. Hunter ve Garcia ancak o zaman Nicole'ün cesedinin büyük, parlak yeşil, kalp şeklinde yaprakları olan uzun ve gür bir ağacın gölgesinde bırakıldığını görebildiler. Hunter saatine baktı: 7:48.

‘Otopsi ne zaman yapılıyor?’ diye sordu. 'Hızlandıran var mı?'

Ceset sabahın erken saatlerinde bulunmuş olsaydı, hâlâ aynı yerde olmasının mümkün olmayacağını biliyordu. Yazın sıcağı ayrışma sürecini hızlandırıyordu ve eğer vücutta kalmışsa hayati ipuçları ciddi bir kaybolma riski taşıyordu.

'Evet' diye yanıtladı Yüzbaşı Blake. 'Bildiğiniz gibi iğrenç suçlar veya UV Birimi'ne ait herhangi bir şey, adli tabip açısından önceliklidir. Bildiğim kadarıyla bu sabah Doctor Hove'un listesinin başında yer alacak.'

Dokuz

Los Angeles Eyaleti Baş Tıbbi Muayenecisi Doktor Carolyn Hove bir kez daha çok erken uyanmıştı, bu sefer alarmının çalmasına iki saat kala.

Her zaman böyle olmamıştı. Doktor Hove, yirmi yıllık kocası bir buçuk yıl önce vefat edene kadar hiç uyku problemi yaşamamıştı ve şimdi geceler her zamankinden daha uzun ve yalnız görünüyordu.

Gözlerini açtı ama hareket etmedi. Sırt üstü yatarak sadece beyaz tavana baktı ve tekrar uyumaya çalışıp çalışmaması gerektiğini düşündü.

Ne anlamı var? diye düşündü. Artık beyni tamamen uyanıktı. Uyku kesinlikle binayı terk etmişti ve onu geri almaya yönelik herhangi bir girişim boşuna olacaktı. Bunu yeterince iyi biliyordu. Bunu daha önce birçok kez denemişti.

Kararını verdikten sonra daha fazla vakit kaybetmeden kalktı ve mutfağa gidip kendine güçlü bir fincan sade kahve hazırladı. Hızlı bir duş, bir fincan kahve ve küçük ama çok sağlıklı bir kahvaltının ardından yola çıkmaya hazırdı.

Sabahın o saatinde, trafiğin her zamankinden daha az olduğu bir ortamda, Batı Hollywood'daki evi ile North Mission Road'daki adli tabip ofisi arasındaki neredeyse on millik yolu kat etmesi yalnızca yirmi iki dakikasını aldı.

Doktor ana binanın kapısında güvenlik kartını okutup lobiye adım attığında resepsiyon bankosunun arkasında oturan genç, uzun boylu ve ince yapılı görevli ona pek şaşırmadan baktı. "Yine uyuyamadınız mı Doktor Hove?"

"Onun gibi bir şey," diye cevapladı zayıf bir gülümsemeyle.

'Bunu nasıl yaptığını gerçekten bilmiyorum, Doktor. İyi bir gece uykusu çekmezsem çalışamam. Vişne suyunu veya papatya ve lavanta çayını denediniz mi? Benim için harikalar yaratıyorlar.'

Tezgaha yaklaşarak, "Uyuyakalmakta gerçekten bir sorunum yok," diye açıkladı. 'Zor olan bu durumda yeterince uzun süre kalmaktır.'

Görevli bir kez başını salladı. 'Ah, anlıyorum. Evet, bunun olmasından da nefret ediyorum.'

Doktor, cep telefonunda bir şeyi kontrol ederken, “Peki gecede ne bulduk?” diye sordu.

'Bir bakayım.' Görevli dikkatini önündeki tezgahtaki bilgisayara çevirdi ve hızlıca bir şeyler yazdı. 'Gece o kadar da meşgul değil Doktor, bunu öğrendiğine memnun olacaksın' dedi sonra birkaç saniye. 'Sadece on yeni ceset. Beşi erkek, dördü kadın ve bir çocuk. Bunlardan beşinin uyuşturucuyla bağlantılı olduğu, birinin cinsel oyundan kaynaklandığı ve çocuk dahil dördünün cinayet olduğu görülüyor.'

Doktor Hove hiç şaşırmamış bir halde başını salladı. Üç yıl boyunca Los Angeles Bölgesi Baş Tıbbi Muayene Uzmanı olarak görev yapmıştı ve bundan önce de yirmi yıl boyunca Los Angeles şehrinin kıdemli tıp doktoru olarak görev yapmıştı. Şiddet içeren ölümler söz konusu olduğunda, onu çok az şey şaşırttı.

Doktor arkasını dönmeye başladığında görevli, "Ah, durun" dedi. 'Cesetlerden biri acil olarak işaretlendi.'

Doktor Hove kıkırdadı. 'Evet, genellikle öyledirler. Herkes her zaman en kısa sürede sonuçlara ihtiyaç duyar.'

"Biliyorum" diye yanıtladı görevli kaşlarını kaldırarak. “Ama burada LAPD’nin UV Birimi yazıyor.”

Bu, Doktor Hove'un duraksamasına, arkasına dönmesine ve tezgaha dönmesine neden oldu. 'Kim o?'

Asistan dosyayı ekranına getirdi.

'Kadın, yirmi yaşında, adı Nicole Wilson olarak tanımlanmış. Görünürde ölüm nedeni yok. Sadece birkaç saat önce getirildi doktor.'

Doktor bir an bu gerçekleri göz ardı etti. UV Birimi dedektiflerinin sabah ilk iş olarak arayacaklarını veya uğrayacaklarını, sonrasında da sonuçları alana kadar her saat başı uğrayacaklarını biliyordu. Kararını çabuk verdi.

'TAMAM. Lütfen cesedini birinci tiyatroya götürecek birini bulabilir misiniz?' Görevli solundaki duvardaki saate baktı. "Şimdi ona otopsi mi yapacaksınız?"

Genellikle Doktor Hove erken geldiğinde esas olarak evrak işleriyle uğraşırdı.

'Fikir bu.'

Görevli biraz şaşırmış görünerek, "Ama söylediğim gibi, yaklaşık iki saat önce geldi doktor," diye karşılık verdi. 'Hazırlanmadı falan.'

Herhangi bir otopsi incelemesinden önce cesedin otopsi için hazırlanması, soyunması, ardından mantar ilacı sıkılması ve iyice temizlenmesi gerekiyor.
dezenfektanlı sabunla yıkandı. Bu iş genellikle morg görevlilerine düşüyordu ama onların vardiyası en az bir buçuk saat daha başlamayacaktı. "Sorun değil," diye yanıtladı Doktor Hove. ‘Vücudu kendim hazırlayacağım, sorun değil.’

Görevli not defterine bir şeyler not ederek, "Patron sensin," dedi. 'Sana otopsi için bir asistan bulmamı ister misin? Muhtemelen sen cesedi hazırlarken sana bir tane bulabilirim.'

'Gerek yok. Kendi başıma iyi olacağım.'

Doktor Hove ellerini fırçalayıp dezenfekte ettikten sonra Otopsi Tiyatrosu Bir'e doğru yola çıktı. Nicole Wilson'ın cesedi çoktan getirilmiş ve tertemiz, beyaz muşamba zeminin ortasındaki iki paslanmaz çelik masadan birine taşınmıştı.

Nicole Wilson sırt üstü yatıyordu, kolları gevşek bir şekilde iki yanında duruyordu. Livor mortis, yani kanın çökelmesiyle vücudun renginin değişmesi, cesedin büyük ihtimalle ölümden sonra hareket ettiğini gösteriyordu. Bulunduğu yerde öldürülmemişti. Rigor mortis de gelip gitmişti, bu da doktora onun yirmi dört saatten fazla süredir ölü olduğunu söylüyordu. Yüz hatları artık neredeyse tanınmaz haldeydi.

Doktor Hove önce cesedi ayakkabılarından kurtardı. Nicole Wilson'ın ayaklarında veya ayak parmaklarında herhangi bir kesik yoktu, ancak doktor, ayak bileklerindeki küçük sıyrıkları ve renk değişimini (bağ izleri) hemen fark etti. Daha sonra üzerine çim ve kir parçaları yapışmış olan CSULA tişörtünü çıkardı. Cesetten alınan her bir giysi, daha sonra daha ayrıntılı inceleme için adli tıpa teslim edilecek olan şeffaf plastik bir delil torbasına dikkatlice yerleştirildi. Kan, idrar ve saç örnekleri de toplanacak ve oral ve anal sürüntü örnekleri alınacak.

Doktor, kurbanın eşofmanını çıkarırken ilk fark ettiği şey kadının bileklerindeki bağ izleri oldu. Ayak bileklerinde zaten bağlama izleri bulduğu için bu şaşırtıcı değil.

Doktor Hove, bir emniyet makası kullanarak Nicole Wilson'ın

tişörtünü kesmeye başladı. İşlem tamamlandığında durakladı, gözleri yavaşça kadının gövdesinde yukarı aşağı gezindi.

'İsa aşkına!'

Doktor Hove, dijital kamerasına ulaşıp her şeyi belgeledikten sonra cesedi soymayı bitirdi, üzerine mantar ilacı sıktı ve güçlü su jeti olan bir hortum kullanarak metodik olarak yıkayıp dezenfekte etti. her santimini. Bunun üzerine dijital ses kayıt cihazını açtı ve resmi sınava başladı.

Tarih ve saati belirterek başladı ve ardından vaka numarasını belirtti. Daha sonra vücudun genel durumunu anlattı. Artık tüyler ürpertici ayrıntılara girmenin zamanı gelmişti.

Doktor Hove, yönsel ışıklı büyüteçli bir kulaklık kullanarak boyun çevresindeki deriyi kontrol etmeye başladı. Şüpheli bir morluk yoktu. Hızlı bir dokunma muayenesi ayrıca Nicole Wilson'ın ne gırtlağının ne de nefes borusunun çökmediğini ortaya çıkardı. Boynundaki dil kemiği de kırık gibi görünmüyordu. Elle veya başka bir yöntemle boğulduğuna dair kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Doktor Hove başparmağı ve işaret parmağını kullanarak Nicole'ün göz kapaklarını açtı ve büyüteçli kulaklığın yardımıyla gözlerini dikkatle inceledi. Beklendiği gibi, korneaları bulanık ve opaktı, ancak doktorun aradığı şey, gözlerinde veya kapaklarında nokta nokta olabilecek, peteşi adı verilen küçük kırmızı lekelerdi. Kan damarlarındaki bu küçük kanamalar vücudun herhangi bir yerinde ve çeşitli nedenlerle ortaya çıkabilir, ancak gözlerde ve göz kapaklarında meydana geldiğinde bunun nedeni genellikle solunum sisteminin tıkanmasıdır (boğulma veya boğulma).

Doktor Hove hiçbirini görmedi. Ayrıca Nicole Wilson oksijen eksikliğinden ölmüş gibi de görünmüyordu.

Bir sonraki adımı, Nicole'ün tüm boşluklarını cinsel veya başka herhangi bir saldırganlık belirtisi açısından kontrol etmekti. İşe ağzını açarak başladı ve önce herhangi bir travma ya da cilt ve diş renginde değişiklik olup olmadığını kontrol etti. Bazı zehirler, ya kurbanın ağzındaki hassas deriyi yakarak, ya da dişlerin ve dilin rengini bozacak bir kalıntı bırakarak ya da her ikisini birden bırakarak kullanıldığına dair açık bir işaret bırakacaktır. Doktor Hove herhangi bir birincil zehirlenme belirtisi bulamadı ama tamamen emin olmak için toksikoloji testlerinin sonuçlarını beklemesi gerekecekti.

Bir şey dikkatini çektiğinde ilerlemek üzereydi. 'Bir saniye' diye fısıldadı kendi kendine, büyütücü kulaklığının ışığını tekrar açtı ve gözlerini kısarak Nicole Wilson'ın ağzının içine baktı. 'Burada ne işimiz var?'

Bir süre kurbanın boğazını inceledi.

'Lanetleneceğim.'

Doktor dikkatlice kafayı sola, sonra sağa, sonra da biraz aşağıya doğru hareket ettirdi. Bundan hiç şüphesi yoktu, kesinlikle bir şeyler vardı
kurbanın boğazında.

Sağındaki alet masasından bir dijital fotoğraf makinesi aldı ve nesneyi rahatsız edilmeden fotoğraflamaya başladı ve farklı açılardan üç fotoğraf çekti. Bu tamamlandıktan sonra bir çift cerrahi balıkçılık forsepsi çıkardı ve bunları Nicole'ün ağzına soktu. Görebildiği nesnenin kenarını sıkıştırması sadece birkaç saniyesini aldı. Kalın bir kağıt parçasına benziyordu. Dikkatli bir şekilde onu boğazından çıkarmaya başladı.

'Ne oluyor be?'

İlk başta kağıt parçası gibi görünen şey gelmeye devam etti; sonunda serbest kalana kadar üç, dört, beş inç uzunluğundaydı. Kağıt parçası sıkıca sarılarak bir tüp haline getirilmiş ve ardından Nicole Wilson'ın boğazına sokulmuştu.

Doktor Hove, rulo haline getirilmiş kağıt parçasını masanın üzerindeki alüminyum tepsiye koydu, kamerasını bir kez daha kaptı ve birkaç fotoğraf daha çekti.

Kamerayı yere koydu ve yavaşça kağıt tüpünü açmaya başladı.

Patolog ve tıp doktoru olarak geçirdiği yıllar boyunca gördüğü her şeye ve inançlara meydan okuyan şeyler görmesine rağmen, Doktor Hove, rulo halindeki kağıt tüpünü ellerinde tutarken nefes almak için durmak zorunda kaldı. 'Ah kahretsin!'

On

Dışarıdaki gün aydınlık ve sıcaktı, Karayipler'e ait olabilecek bulutsuz mavi bir gökyüzü vardı. Sabahın o saatinde bile batıdan esen rüzgarla birlikte sıcaklıklar şimdiden 68°F'a kadar çıkıyordu.

Hunter, Nicole Wilson'ın bilgi notunu ve kaptanın onlara verdiği her iki dosyadaki fotoğrafları yeniden incelerken, Garcia arabayı sürüyordu. Liman Otobanı'na doğru yola çıkıp havaalanına doğru ilerlediklerinde Hunter'ın cebindeki cep telefonu çaldı.

İkinci çalışta "Dedektif Hunter, Cinayet Masası Uzmanı" diye cevap verdi. 'Robert, ben Los Angeles Bölge Adli Tıp Kurumu'ndan Doktor Carolyn Hove.' 'Ah, merhaba Doktor.' Hunter onun bu kadar çabuk aranmasını beklemiyordu. “Hoşgeldin”in doğru kelime olup olmadığından emin değilim ama... . . Tekrar hoş geldiniz.' 'Teşekkürler.'

Doktor Hove'un sesi yorgun geliyordu; Hunter iş yükü ve uyku konusunda karşılaştığı sorunlar nedeniyle bunun o kadar da sıra dışı olmadığını biliyordu. Bu konuyu onunla ya da başka biriyle hiç konuşmamıştı ama Hunter kocasını biliyordu ve bir yıl önce, onun

kaybından hemen sonra uykusuzluğun işaretlerini fark etmişti. Bunu yapabilecek kadar nitelikliydi.

Hunter'ın kendisi de uykusuzluk hastasıydı. Hayatının büyük bölümünde bununla mücadele etmişti. Annesi kanserle mücadelesini kaybettikten hemen sonra hafif başlamıştı. Yıllar geçtikçe bu durum yoğunlaştı ama Hunter, uykusuzluğunun beyninin savunma mekanizmasından başka bir şey olmadığını hemen anladı, böylece neredeyse her gece ona eziyet eden korkunç kabuslarla uğraşmak zorunda kalmadı. Onunla savaşmak yerine onunla yaşamayı öğrendi. Haftalarca gecede üç, bazen iki saat uyuyarak hayatta kalabiliyordu.

75249-6 numaralı vakanın otopsisini yeni bitirdim. Genç kadının adı Nicole Wilson olarak belirlendi. Dava dosyasına göre başrol sizsiniz, doğru mu?'

'Evet, doğru.'

“Tamam.” Hunter sayfaların çevrilme sesini duydu. "Sanırım bulduğum şeye bir göz atmak istersin, Robert."

'Elbette doktor. Ama cesedin bulunduğu yere doğru yola çıktık. Morga uğrarız diyelim,' saatine baktı
– ‘iki saat, ver ya da al.’

Ağır bir duraklama oldu. Doktor Hove tekrar konuştuğunda ses tonunda çok sıra dışı bir şey daha vardı: endişe. ‘İnan bana Robert, gerçekten önce buna bir göz atman gerektiğini düşünüyorum.’

Onbir

Los Angeles İlçe Adli Tıp Departmanı'nın North Mission Yolu üzerindeki ana tesisi hem boyut hem de mimari açıdan etkileyici bir binaydı. Rönesans ve neoklasizmin izlerini taşıyan, hastaneye dönüştürülmüş büyük morg binasının önünde açık gri detaylara sahip pişmiş toprak tuğlalar vardı. Abartılı giriş merdivenlerinin iki yanında eski moda elektrik direkleri vardı ve yalnızca dışarıdan bakıldığında böylesine cömert bir tasarımın ilhamının Prag'ın eski kentinden veya Oxford'un tarihi üniversitelerinden geldiğini düşünmek affedilebilirdi.

Garcia polis memurları için ayrılmış alana park etti ve her iki dedektif de aceleyle ana binaya çıkan merdivenlere çıktı. Son derece kalabalık ama kliması hoş bir lobiye açılan büyük cam kapıları iterek açtılar ve içeri adım attılar.

Ne Hunter ne de Garcia resepsiyon fuayesinde dolaşan insan sayısına pek şaşırmamışlardı. Tüm ABD'deki en yoğun adli tabip olan Los Angeles İlçe Adli Tıp Departmanı, günde yüze kadar cesedi kabul edebiliyordu. LACDC aynı zamanda ülkedeki resmi bir hediyelik eşya dükkanına sahip tek adli tabip departmanıydı; burada tişörtler, beyzbol şapkaları, kupalar, iskelet kemikleri ve çok sayıda

başka eşya satın alınabiliyordu; bunların hepsi Los Angeles morgunun meşru logosunu taşıyordu.

Hunter ve Garcia bir grup Japon turistin arasından zikzak çizerek geçerek ana resepsiyon bankosuna yaklaştılar. Arkasındaki orta yaşlı Afrikalı-Amerikalı kadın başını bilgisayar ekranından kaldırdı, okuma gözlüğünü çıkardı ve onlara hem sıcak hem de hüzünlü bir gülümsemeyle baktı.

“Merhaba beyler, size nasıl yardımcı olabilirim?” Bir kütüphaneciyle aynı tonda ve yüksek sesle konuşuyordu.

Morg resepsiyonistlerinin selamları ABD'nin her yerinde hemen hemen aynıydı. Kimseye 'günaydın', 'iyi günler', 'iyi akşamlar' diye selam vermezlerdi. Genellikle morgu ziyaret eden bir kişi, geçirdiği günle ilgili iyi bir şey bulmakta zorlanırdı.

Hunter, kimlik bilgilerini göstererek, "LAPD Dedektifleri Hunter ve Garcia, Doktor Carolyn Hove'u görmeye gidecekler" dedi. Garcia da aynısını yaptı. Hunter, "Bizi bekliyor" diye ekledi.

Resepsiyonist, önündeki tezgahtaki telefona uzanmadan önce bir anlığına gözlerinin her iki dedektifin rozetleri üzerinde dolaşmasına izin verdi, ancak daha aramayı başaramadan doğu duvarındaki ağır metal kapı Doktor Hove'un kendisi tarafından itilerek açıldı. .

'Robert, Carlos' dedi. “Tam zamanında başardınız.” Doktor Hove beyaz bir laboratuvar önlüğü giyiyordu ve sol cebine bir fotoğraf kartı iliştirilmişti. Sağ elinde mavi bir dosya tutuyordu.

Hunter ve Garcia aynı anda, "Merhaba Doktor," dediler ve onu sıcak bir şekilde selamladılar.

Doktor Hove, derin delici yeşil gözleri olan, uzun boylu ve ince bir kadındı. Uzun kestane rengi saçları bir topuz halinde toplanmış ve fabrika tarzı bir saç filesi altına sıkıştırılmıştı. Boynundan ameliyat maskesi sarkıyordu.

"Bir kez daha" dedi. ‘Bunun gerçekten geçerli olup olmadığından emin değilim ama... . . İkinize de tekrar hoş geldiniz.' Durdu ve Hunter'a bakarken gözleri biraz kısıldı. “Yine de şunu da eklemeliyim ki, tatilden yeni dönmüş gibi görünmüyorsun, Robert. Uzakta olduğundan emin misin?'

'Ah, eminim.'

Garcia gülümsemesini bastırdı.

"Öyleyse," diye sordu Hunter, gözleri onun elindeki dosyaya odaklanmıştı. "Ne buldun doktor?"

Bakışlarını takip etmedi. Bunun yerine başını az önce çıktığı kapıya doğru eğdi.

“Sanırım ikiniz de benimle gelseniz iyi olur.”

On iki

Hunter ve Garcia, Doktor Hove'u resepsiyon bankosundan geçerek çift kanatlı kapılardan geçerek tavanında şerit ışıkların ve parlak zeminlerin olduğu geniş bir koridora doğru takip ettiler.

Koridora girdiklerinde hepsi havada asılı kalan ve sanki canlıymış gibi burun deliklerinin içini çizen soğuk, antiseptik bir kokuyla karşılandılar.

Hunter bu kokudan nefret ediyordu. Bu koridorlardan kaç kez geçmiş olursa olsun bir türlü alışamamıştı. Hafifçe burnunu kaşıdı ve sadece ağzından nefes almak için elinden geleni yaptı.

Koridorun sol tarafında buzlu camlı pencereleri olan birkaç kapalı kapının yanından geçtiler ve sonunda sağa dönüp daha dar ikinci bir koridora girdiler. Orada, bir kahve makinesinin etrafında duran, yine beyaz tıbbi önlükler giymiş üç laboratuvar teknisyeniyle karşılaştılar. Hiçbiri kendi yoluna bakmadı.

Bir dizi çift kanatlı kapıyı iterek içeri girdiler ve bunu yaparken de hepsi duvara yaslanıp bir hademenin kullandığı tramvayın geçmesini beklemek zorunda kaldı. Arabadaki ceset beyaz bir patiska çarşafla örtülmüştü. Gövdesinde dengeli bir şekilde kan ve idrar içeren bir kutu test tüpü vardı.

Garcia yüzünü buruşturup başka tarafa baktı.

Koridorun sonunda küçük bir koridora ulaştılar. İki küçük buzlu cam pencereli başka bir çift kapı seti tam önlerinde duruyordu. Kapıların üzerinde büyük siyah harflerle bir tabelada "Otopsi Tiyatrosu Bir" yazıyordu.

Doktor Hove, kapının sağındaki tuş takımına altı haneli bir kod girerken, "İşte buradayız" dedi. Yüksek sesle vızıldadı ve ardından kapı, basınç contasına benzer bir tıslama sesiyle açıldı.

Otopsi odasına hiç girmemiş olan çoğu insan, havanın formaldehit gibi bir bileşiğin kokusuyla ağırlaşmasını bekleyecektir; bu, çoğu kişinin biyomedikal laboratuvarlarla ve insan olsun ya da olmasın bir vücudun ya da onun bir kısmının korunmasıyla ilişkilendirilen bir şeydir. Hunter bunun yerine hafif bir antiseptik ve endüstriyel sabun kokusu algıladı. Otopsi odalarındaki sıcaklık da sanılanın birkaç derece altındaydı.

rahat. Birkaç dakika içinde hazırlıksız bir ziyaretçi burada sadece sıcaklıktan titremeye başlayacaktı.

Oda nispeten genişti. Büyük bir çift lavabo batı duvarını sarıyordu ve merkezi bir kanal kanalizasyona açılıyordu. Yanında Stryker testeresi de dahil olmak üzere çok sayıda aletin bulunduğu metal bir tezgah vardı. Kuzey duvarına doğru düzgün sıralar halinde park edilmiş üç boş araba vardı. Odanın ortasında iki adet

paslanmaz çelik muayene masası bulunuyordu. İkisinden en uzaktaki ceset tamamen beyaz bir çarşafla kaplıydı. Masanın hemen üzerinde tavandan dairesel ve güçlü halojen ışıklar asılıydı.

Doktor Hove eldivenini takıp masaya yaklaştı. Hunter ve Garcia da birer çift lateks eldiven alarak onları takip ettiler. Doktor iki dedektifin olduğu masanın diğer tarafına geçti ve çarşafı geri çekerek Nicole Wilson'ın çıplak vücudunu ortaya çıkardı. Cildi soluk, hayaletimsi bir beyaz tonunu almaya başlamıştı. Gözleri yuvalarına iyice gömülmüş, ince dudakları artık tüm rengini kaybetmişti. Saçları ıslak ve dağınık görünüyordu, bir kısmı yüzünün yanlarına yapışmıştı. Her iki omzunun üstünden başlayan, göğüsleri ile karnının ön kısmı arasından aşağı inen ve göğüs kemiğinin alt noktasında son bulan büyük Y kesiği açıkça görülebiliyordu. Kafatasını açmak için alnının üst kısmından geçen, beyninin incelendiğini gösteren ikinci bir büyük kesi de yapılmıştı. Hunter bunu biraz tuhaf buldu ama doktorun bunu zamanı gelince açıklayacağını biliyordu. Her iki kesi de kalın, siyah cerrahi iplikle dikilmişti. Bütün bunlar Nicole'ün vücuduna bir zamanlar olduğu kişiden çok farklı, plastik bir Frankenstein mankeni görünümü kazandırdı.

Beyaz çarşaf geri çekilirken Hunter ve Garcia durdular, bir anlığına birbirlerine baktılar, sonra tekrar cesede baktılar. Onları şaşırtan şey, iki kesiğin çirkinliği ya da siyah diken benzeri dikişlerin pürüzlülüğü değildi. Bunları, bahsetmeyi umduklarından daha fazla görmüşlerdi. Onları durduran şey, kurbanın gövdesinin ve uyluklarının çoğunu kaplayan inanılmaz sayıda açık yaraydı. Hepsi yeni yırtıklara benziyordu, muhtemelen en fazla üç ila dört günlüktü, boyutları ve yönleri farklıydı; bazıları yatay, bazıları çapraz, bazıları dikeydi.

“Ne oluyor?” Garcia nefesini verdi.

"Biliyorum," diye onayladı Doktor Hove. 'Bugün erken saatlerde otopsi için hazırlarken cesedi soyduğumda ben de sizin kadar şaşırdım.'

Her iki dedektif de masaya yaklaştı ve kesikleri daha iyi görebilmek için hafifçe eğildi.

Doktor, "Burada iki tür yaranın birleşimi var" dedi. 'Açıkça görebileceğiniz gibi, hepsinin boyutları farklılık gösteriyor; en küçüğü bir inçten biraz uzun ve en büyüğü beş ve üç çeyrek inç boyutunda. Hiçbir yırtık tam olarak aynı büyüklükte değildir.'

Parmaklarını kesiklerden birinin kenarlarına yerleştirip aşağı doğru bastırarak açtı.

'Kesilerin hiçbiri büyük bir organa, atardamara veya damara ulaşacak kadar derin değil.'

Birkaç kesim daha yaparak işlemi tekrarladı.

‘Aslında bunların hepsi etten yaralar.’

Garcia sormak yerine "İşkence" dedi.

"Hiç şüphesiz," diye yanıtladı Doktor Hove.

Hunter, "Bunların iki tür yaranın birleşimi olduğunu söylemiştin," diye sordu. "Ne demek istiyorsun doktor?"

Doktor Hove omuz silkti ve başını sola doğru eğdi. ‘Daha doğrusu iki tür yara değil, iki farklı aletle açılan yaralar.’

Garcia muayene masasının ayakucuna yeniden yerleşti. 'Bazıları, örneğin bunun gibi,' vücudun sağ meme ucunun hemen üzerinde, yaklaşık üç inç uzunluğunda görünen çapraz bir yarayı işaret etti, 'lazer keskinliğinde bir aletle yapılmıştı. Belki bir mutfak bıçağı ya da belki bir cerrahi neşter. Çok temiz. Tırtıklı kenarlar yok. Daha sonraki analizler, böyle bir aletle yapılan kesimlerin bir kısmının sağdan sola, bir kısmının da soldan sağa doğru yapıldığını gösterdi. Yönü yatay olmayanlar da farklılık gösterir. Bazıları en yüksek noktadan başlayıp aşağıya doğru inerek yapıldı. Bazıları ise tam tersi.” Doktor Hove işaret parmağını yaranın en alçak noktasından en yüksek noktasına doğru hareket ettirdi. 'Bu, saldırganın sağ elini mi yoksa solak mı olduğunu söylememizi imkansız hale getiriyor. Bana göre katil eğleniyormuş gibi görünüyor. Ona işkence etmekten hoşlanıyordu.”

Hunter ve Garcia tüm dikkatlerini cesede odakladılar.

Hunter, gözleri kesikleri takip ederken, "Zamanını aldı," diye ekledi. 'Onun için bu neredeyse bir tuval üzerine fırça darbeleri koymak gibiydi.'

Doktor, "Hiç şüphe yok ki acele etmedi" diye onayladı. "Dediğim gibi bazı kesimler çok keskin bir aletle yapıldı ama hepsi.” Dikkatlerini vücudun alt yarısına yöneltti. ‘Bacaklarında ve sırtında oluşan yaraların çoğu gibi.’

Hunter uyluklarındaki yaraları incelemek için bir adım daha yaklaştı. Her iki dedektif de kurbanın sırtında da kesikler olduğunu duyunca şaşırmadı.

Doktor Hove, "Bu kesikler keskin bir aletle yapılmadı" diye devam etti.

“Peki ne kullanıldı?” diye sordu Garcia.

'Bir kırbaç.' Cevap Hunter'dan geldi. Daha önce de buna benzer yaralanmalar görmüştü.

Doktor, "Bu doğru," diye onayladı. 'Ama cinsel oyun için kullanılan türden değil, ya da sende ne varsa. Burada kullanılan şey gerçek bir deri kamçıydı. Hayvanları evcilleştirmek için kullanılan türden. Bunları saydım ve anlattım. Altmış kırbaç cezası aldı. Ama ustaca kontrol ediliyorlardı. Deriyi kıracak ve aşırı acıya neden olacak kadar sert ama etini çok derinden kesip aşırı kanamaya

neden olmayacak kadar da hafif. Bu hiç şüphesiz kurbanı sıklıkla bilinç kaybına sürüklerdi. Bunun olmasını istemedi. Aynı düzeyde kontrol, lazer keskinliğinde kesiklere de uygulandı; bu kesiler de sayısı altmışa ulaştı; cildi kıracak ve eti parçalayacak kadar sert, ancak aşırı kanamaya neden olmayacak kadar hafif.' Bir sonraki noktasını vurgulamak için parmağını kullanın. 'Burada ilginç olan şey, iyileşme sürecinin bir yara grubundan diğerine biraz farklılık göstermesidir.'

'Bir sürü yara mı? Ne demek istiyorsun Doktor?' diye sordu Garcia. 'Gövdenin önü, arkası, bacakların önü, bacakların arkası ve kalçalar.' Doktor durakladı, sözleri bir an duman gibi havada asılı kaldı. 'Ve bu da ona farklı zamanlarda, muhtemelen her gün, bu saldırıların yapıldığı anlamına geliyor. Bana göre beş gün boyunca kırbaçlandı ve işkence gördü, bir gün olsun ya da olmasın.'

Hunter, "Cinsel saldırıya mı uğradı?" diye sordu.

'Defalarca. Ama ne yazık ki bizim açımızdan saldırgan kendini koruyacak kadar dikkatliydi. Hiçbir meni, yabancı kan ya da herhangi bir vücut sıvısına rastlayamadım.'

Saygı göstergesi olarak oda bir süreliğine sessizliğe büründü.

Hunter, Garcia'nın olduğu yere doğru yürüdü ve kurbanın boynuna daha yakından bakmak için eğildi.

Doktor, Hunter'ın sorusunu tahmin ederek, "Boğulmuş ya da boğulduğuna dair hiçbir işaret bulamadım" diye ekledi. 'Röntgenler ayrıca herhangi bir kırık kemik ortaya çıkarmadı. Toksikoloji incelemesi bir iki gün daha sürecek ve eğer katil, ölmeden önce ona herhangi bir ilaç kullanmışsa, bunun izleri için kısa sürede bir sonuç alırız, ancak zehirlenme konusunda olumlu bir sonuç alamayız. O böyle ölmedi."

Garcia, "Peki ölüm nedeni neydi Doktor?" diye sordu.

Doktor Hove, "Oraya bir dakika içinde geleceğim, Carlos" dedi, durakladı ve dikkatlerini cesedin bileklerindeki, ayak bileklerindeki ve yanaklarındaki izlere çekti. 'Önce size bunların bir özelliğini göstereyim. Bu izler onun oldukça sıkı bir şekilde ve uzun bir süre boyunca zaptedildiğini gösteriyor. Kesinlikle işkence gördüğü ve tecavüze uğradığı sırada. Bileklerinde kullanılan tutucu bir çeşit ince ipti. Muhtemelen naylon. Muhtemelen birçok mağazadan temin etmek çok kolaydır. Ancak incelenecek hiçbir kalıntı bulamadım, dolayısıyla bu sadece bilinçli bir tahmin.'

"Bileklerinde mi?" diye sordu Garcia kaşlarını çatarak.

Doktor Hove başını salladı. 'Ben de tuhaflık derken bunu kastediyorum. Onu esir alan kişi, ayak bileklerine farklı bağlar kullanmıştı; daha güçlü, daha sert, daha kalın. Ayak bileklerinde kalan desene bakılırsa metal bir zincir kullandığını söyleyebilirim.'

“Peki bunu neden yapsın?” Garcia tekrar. ‘Yani neden iki farklı türde kısıtlama var?’

Doktor Hove sanki soruyu başkalarına aktarmaya çalışıyormuş gibi bakışlarının amaçsızca odanın içinde dolaşmasına izin verdi.

"Daha fazla işkence" diye yanıtladı sonunda. ‘Dışarıya görünmeyecek türden.’

“Vay be.” Garcia elini kaldırdı. “Yani onun iç organlarının da zarar gördüğünü mü söylüyorsun?” Yani işkence yüzünden mi?'

"Biri öyleydi" diye yanıtladı Doktor Hove. 'Ve bu da sonunda bizi ölüm nedenine getirecek; bu durum, beynini inceleyene kadar tüm otopsi incelemesi boyunca beni şaşırttı.'

Doktor Hove'un sözleri otopsi odasındaki havayı daha da soğutmuş gibiydi.

Garcia, “Beyni hasar belirtileri mi gösterdi?” diye sordu. Gözleri Nicole'ün kafasına kaydı. 'Görünür bir dış travma olmadan mı? Kafatası mı yaralanmıştı?”

'HAYIR. Kafatası sağlamdı.”

Garcia soru sorarcasına kaşını kaldırdı.

Doktor Hove arkasındaki alet masasından iki sayfa kağıt aldı ve her dedektife birer tane verdi. ‘Ölümüne sebep olan şey beyin ödemiydi.’

Garcia çarşafa kaşlarını çattı. 'Durun bir dakika doktor, ödem bir tür şişlik değil mi?'

Doktor, "Şişme bunun bir sonucu" diye açıkladı. 'Daha doğrusu ödem, vücut dokularında aşırı sıvı birikmesidir ve bu genellikle şişmeye neden olur ve daha fazla hasara neden olabilir. En çok ayaklarda ve ayak bileklerinde görülür, ancak vücudun herhangi bir yerinde de ortaya çıkabilir: akciğerler, gözler, dizler, eller ve daha nadir vakalarda beyin.'

“Yani sıvı fazlalığından dolayı beyninin şiştiğini mi söylüyorsun?” Garcia yine.

'Bu doğru.'

'Ne tür bir sıvı?'

'Kendi kanı.'

On üç

Garcia, Hunter'a, sonra cesede, sonra tekrar Doktor Hove'a baktı. ‘Kendi kanının beyninde aşırı birikmesi nedeniyle mi öldü?’ diye sordu. 'Peki bu katil tarafından mı tetiklendi? Nasıl?" Onu yeterince uzun süre baş aşağı tutarak, diye yanıtladı Hunter kısık bir sesle. 'Bu, bileklerinden ayak bileklerine kadar olan kısıtlamalardaki farkı açıklıyor. Onun vücut ağırlığını taşıyabilmeleri için daha güçlü

olmaları gerekiyordu.'

"Yine doğru, Robert," diye onayladı Doktor Hove, muayene masasının başına yaklaşıp ellerini Nicole'ün kulaklarına dayayarak. 'Süreci anlarsanız beyin ödemini başarmak çok da zor değil. Görüyorsunuz, her şey atardamarlar ve toplardamarlar arasındaki farka dayanıyor. Atardamarlar, kanı kalpten vücudun organlarına taşıyan kalın duvarlı damarlardır.' Öğrencilerine hitap eden bir tıp profesörü gibi Nicole'ün göğsünü işaret etti ve sonra parmaklarını açarak elini uzaklaştırdı. açıkladığı gibi. 'Kalp, baş aşağı olsa bile kanı atardamarlara doğru yukarı doğru olduğu kadar güçlü bir şekilde dağıtmaya devam edecektir. Bu kan, kalbin pompalanmasıyla atardamarlara zorlandığı için büyük bir basınçla hareket eder. Yani, sağ taraf yukarı, baş aşağı. . . hiçbir fark yaratmaz. Kan kalpten daima aynı kuvvetle uzaklaşacaktır. Öte yandan toplardamarlar, kanı vücudun organlarından alıp yeniden pompalanmak üzere kalbe taşıyan ince duvarlı damarlardır. İçlerinde aslında hiçbir basınç yoktur ve kanın kalbe geri itilmesine yardımcı olmak için yer çekimine, atalete ve iskelet kası kasılma gücüne güvenirler.'

Doktor Hove devam etmeden önce boğazını temizlemek için öksürdü. 'Kafatasının içinde herhangi bir iskelet kası kasılması olmadığı için, birini yeterince uzun süre baş aşağı tutarak yer çekimini tersine çevirirseniz, kan kalpten, atardamarlardan beyne normal şekilde gitmeye devam edecek, ancak beyinde dolaşmayı bırakacaktır. damarlar kalbe geri döner. Yani bir birikim var; kan beyne giriyor ama çıkmıyor.'

Doktor duraksadı, yüzündeki ifade bir dakika öncesine göre biraz daha kasvetliydi.

'Beyinde kan birikmesiyle birlikte, bir süre sonra kan kılcal damarlardan sızmaya başlayacak, kafatası içinde birikerek basıncı artıracak ve beynin şişmesine neden olacaktır. Ve bununla birlikte çok fazla acı da geliyor – baş, kulaklar, gözler, burun. . . Her kalp pompası muhtemelen kafasının içinde gök gürültüsü patlıyormuş gibi hissedecektir. Katilin tek yapması gereken onu ayaklarından asmaktı, başka bir şey değil. Gerisini yerçekimi halleder. Artık odada olmasına bile gerek yoktu. Basınç, kademeli olarak bilinç kaybına neden olana kadar kafasının içinde artmaya devam edecek ve sonunda beyin, ya solunumun başarısız olduğunu ya da kalbin kan pompalamayı durduracağının sinyalini vereceği için ölüme neden olacaktı.'

Hunter huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Ne kadar sürecek?” diye sordu Garcia. 'Ölmesine ne kadar kaldı? Kademeli bilinç kaybı ve ölümden önce insan bu kadar acıya ne kadar dayanabilir?'

Doktor Hove dedektife belli belirsiz, kararsız bir şekilde başını

salladı. “Bu, kurbanın gücü ve sağlığı gibi çeşitli faktörlere bağlı Carlos. Oldukça sağlıklı görünüyor; kas yapısı iyi, sigara içmiyor, akciğerleri güçlü, karaciğeri ve böbrekleri sağlıklı. Ama yanılıyor olsam bile katil, kadını dik konuma getirerek, beynindeki basıncı azaltarak ve sonra her şeye yeniden başlayarak tüm süreci istediği kadar uzatabilirdi. bir saat kadar sonra."

Hunter, "Yaklaşık bir ölüm zamanınız var mı?" diye sordu. Doktor, "Vücudunun ölümden sonra daima oda sıcaklığında tutulduğunu varsayarsak ve ben aksi yönde bir belirtiye rastlamadım, onun yaklaşık otuz saattir ölü olduğunu söyleyebilirim." Garcia, Nicole Wilson'ın cesedi bulunmadan yedi gün önce kaçırıldığını biliyordu, bu da katilinin ona art arda beş buçuk gün boyunca işkence yapmış olabileceği anlamına geliyordu. Doktor Hove tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı ve nefesini birkaç saniye tuttu.

"Ama hepsi bu değil" dedi sonunda.

Hunter ve Garcia şaşkınlıkla ona baktılar.

‘Bu kurban hakkında sana anlattığım her şey. . . nasıl işkence gördüğü, nasıl öldürüldüğü hakkında. . . Bununla karşılaştırıldığında hiçbirinin korkutucu olmadığını söyleyebilirim.”

"Neye kıyasla doktor?" diye sordu Garcia.

Doktor döndü ve arkasındaki alet masasından başka bir şey aldı; içinde beyaz bir kağıt parçası bulunan şeffaf plastik bir delil torbası.

'Buna.'

“Peki o nedir?” Bu sefer Hunter.

Doktor Hove, Hunter'la göz göze gelmeden önce birkaç saniye kanıt çantasına baktı.

'Bu katilden bir not. Onu boğazında bırakmış.” “Bekle. Garcia, sanki doğru dürüst duymamış gibi elini kaldırarak sordu.

Hunter hareket etmedi.

Doktor, 'Bu kağıt parçası önce bir tüp haline getirildi, sonra dikkatlice kurbanın boğazına yerleştirildi' diye açıkladı. Plastik delil torbasını Hunter'a uzattı. ‘Not kendi adına konuşuyor.’

İçindeki kağıt parçası yaklaşık sekiz inç uzunluğunda ve beş genişliğindeydi. Düz beyaz. Çizgi yok. Ortasında kanla yazılmış üç kelime vardı.

BEN ÖLÜM.

On dört

LACDC'den ayrıldıktan sonra Hunter ve Garcia'nın Nicole Wilson'ın cesedinin bulunduğu yere, yani Los Angeles Uluslararası Havaalanı'ndan sadece bir taş atımı uzaklıktaki büyük, boş yeşil

alana ulaşması kırk sekiz dakika sürdü. Alanın kendisi yarım mil uzunluğunda ve çeyrek mil genişliğindeydi. Çoğu, balmumu mersinleri, beyaz dişbudak ve Kaliforniya biber ağaçları gibi gür ağaçlar tarafından yoğun bir şekilde doldurulmuştu; işlenmemiş çimenlerin ve birkaç küçük çalı ve çalının kapladığı iki küçük alan hariç - biri batı tarafında ve çok daha küçük olanı batı tarafında. cesedin bırakıldığı güneydoğu tarafı. Garip bir şekilde, sanki orman benzeri alandan kaçmaya karar vermiş gibi, o güneydoğu açıklığında yalnız bir ağaç duruyordu. Nicole Wilson'un cesedi ondan sadece birkaç metre uzağa yerleştirilmişti.

Tüm yolculuk boyunca dedektiflerden hiçbiri pek bir şey söylemedi. İkisi de kendi düşüncelerine dalmıştı, sessizce Doktor Hove'un onlara söylediği her şeyin üzerinden geçiyor ve bu anlamsız davranışa bir anlam vermek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Ancak sessizlik içinde bile ikisi de ortak bir kesinliği paylaşıyordu: Kanla bir mesaj yazıp bunu kurbanının boğazına dikkatlice yerleştirecek kadar cesur olan ve bunun otopsi sırasında bulunacağını çok iyi bilen bir katil, kendine yeterince güvenen bir katil. kendine ÖLÜM adını vermek – bunu eğlence olsun diye yapmadı. Bunu sadece polisle dalga geçmek ya da kendi egosunu şişirmek için yapmadı. Bunu tek bir nedenden dolayı yaptı. Bu işin burada bitmeyeceğini herkese bildirmek için.

Havaalanının güneybatı ucunda, Garcia sağa Pershing Drive'a döndü ve arabasının vitesini düşürdü.

Bölge kordon altına alınmış ve polis tarafından çevre şeridi oluşturulmuştu. Yarı tenha konumu nedeniyle etrafta çok az meraklı izleyici vardı. Şanslarını deneyenler ilginç bir şey göremeyecek kadar geride tutuluyor, sıkılmış ve her an pes etmeye hazır görünüyorlardı.

Tek bir muhabir, polis hattı - Geçmeyin yazan sarı bantla memurlardan her türlü bilgiyi almak için elinden geleni yapıyordu. Son yıllarda sayıları azalmış olsa da Los Angeles'ta cinayet hâlâ çok yaygın bir olaydı; Melekler Şehri'nde ortalama olarak her otuz dokuz saatte bir kişi öldürülüyordu. Her ne kadar gazeteler ve TV haber istasyonları hâlâ bunların bir kısmını haber yapsa da, cinayet o kadar da büyük bir olay değildi. Suç, bir ünlünün olaya karışması, aşırı şiddet ya da bir seri katile atfedilmesi gibi dikkat çekici bir faktörle örtülmediği sürece artık haber değil.

Garcia muhabirin bulunduğu diğer uçtan çevreye yaklaşırken, üniformalı bir polis memuru ona sola dönüp ilerlemesi için işaret verdi ama bunun yerine Garcia daha da yavaşladı. Sinirlenen memur, Garcia'nın arabasına doğru birkaç adım atmadan önce başını salladı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Memur, bıkkın bir sesle, “Efendim, gördüğünüz gibi yol kapalı” dedi ve önce polis hattını işaret ederek, ardından sol tarafını işaret etti. 'Etrafından dolaşmalısın...'

Garcia sol elini kaldırarak memurun sözünü kesti ve kimlik bilgilerini gösterdi.

Memur cümlenin ortasında durdu ve özür dilercesine başını salladı. 'Üzgünüm efendim.'

Kendisi ve Hunter'ın imzalayabilmesi için Garcia'ya olay yeri kayıt defterini verirken, bir Boeing 777 batı rotasındaki yaklaşmasını tamamladı ve 7R pistine indi; motor gürültüsü o kadar yüksekti ki Garcia'nın arabasının camları titriyordu.

Polis memuru seyir defterini alırken, "Şuradaki yola, şu siyah-beyazlı birimin yanına park edebilirsiniz efendim" dedi.

Garcia tam olarak bunu yaptı.

Diğer iki üniformalı memur, uzun ve yapraklı bir ağacın gölgesinde, iç çevrenin daha küçük olduğunu belirten sarı bir bantın yanında duruyordu. Üçüncü bir polis memuru Ford Interceptor'ının içinde oturuyordu ve görünüşe göre birine mesaj gönderiyordu. Olay yeri incelemeleri de dahil olmak üzere çoğu faaliyet zaten durmuştu.

Hunter ve Garcia arabadan inerken tüm memurlar başını kaldırdı. Rozetlerini göstermelerine gerek yoktu; memurlar, polis hattını geçmesine izin verilen tek kişinin CSI'lar veya dedektifler olacağını biliyordu. Hiç endişe duymadan, dikkatlerini her ne yapıyorsa ona yönelttiler.

Hunter, Pershing Yolu'nun hemen yanında durduğu yerden durakladı ve çevresini inceledi. Garcia da ona katıldı ve birkaç saniye boyunca aynısını yaptı.

Konumu çok iyi seçilmişti. Saha meraklı gözlerden oldukça uzaktaydı ve havaalanı ile su arıtma tesisi arasında sıkışmıştı.
bitki. Bir mil yarıçapında hiçbir konut yoktu. Üzerinde bulundukları, sahaya paralel olan ve sahaya tek erişim rotasını sağlayan yol, Culver Bulvarı ile Dockweiler Plajı arasında yalnızca bir kısayol görevi görüyordu. Trafik gündüzleri minimum düzeyde, geceleri ise daha da az olacaktır.

Sahaya yalnızca iki sarı kanıt numarası pankartı yerleştirildi. 1 rakamını gösteren ilki, iki memurun yanında durduğu büyük ağaçla doğrudan aynı hizada, yaklaşık iki metre doğusunda konumlandırılmıştı. Nicole Wilson'ın cesedinin bulunduğu noktayı işaret ediyordu. İkinci pankart (2) Hunter ve Garcia'nın durduğu yerden çok da uzak olmayan bir yerde, yoldan on beş metre kadar uzaktaydı. Hunter ve Garcia, okudukları rapordan, bunun adli tıp uzmanlarının çimlerin üzerinde çöküntüler bulduklarını gösterdiğini biliyorlardı; bu çöküntüler muhtemelen katil tarafından kullanılan SUV

gibi ağır bir aracın neden olduğu bir araçtı. Ancak çöküntüler toprak veya çamurda değil, çim üzerindeydi; bu da adli tıp uzmanlarının herhangi bir lastik izi bulamadıkları anlamına geliyordu. Eğer varsayımları doğruysa yapabilecekleri en iyi şey, katilin nereye park ettiğini tespit etmekti.

Her iki dedektif de 1 numaralı delil pankartına doğru yürümeye başladığında, bir Airbus 320 7R pistinden gökyüzüne çıktı. Garcia sağır edici ses karşısında irkildi ve ellerini kulaklarını kapatmak için kaldırdı.

Ağacın yanında güneşten gölgelenen iki polis memuru yüzünü dedektiflere çevirdi.

Hunter ve Garcia cesedi görmeyi tercih ederdi *sitede,* ancak dava cesedin bulunmasından birkaç saat sonra kendilerine verildiği için, CSI ekibinin çektiği fotoğraflarla ve adli tıp uzmanlarının ana hatlarını çizmek için kullandığı beyaz bantla oluşturulan tuhaf, yıldız benzeri şekille yetinmek zorunda kaldılar. Vücudun yerdeki tam konumu.

Hunter, kasete rağmen, Garcia'nın yanında bulunan dosyadan bir fotoğraf aldı, kalçalarının üzerine çöktü ve onu çimlerin üzerine, beyaz çerçevenin tam ortasına koydu.

Garcia onun yanına çömeldi.

Nicole'ün vücudu, uzatılmış sağ kolu batıyı gösterecek şekilde, yalnız yapraklı ağaçla düz bir çizgide bırakılmıştı. Sağ bacağı güneybatıyı gösteriyordu. Sonuç olarak sol kolu ve bacağı sırasıyla doğuya ve güneydoğuya işaret ediyordu. Başı kuzeyi gösteriyordu.

Hunter'ın gözleri birkaç kez resimden ağaca ve çevredeki bitki örtüsüne kaydı.

Garcia avucunu etrafındaki çimenlerin üzerinde gezdirdi. Tedavi edilmemiş olmasına rağmen çok yüksek değildi; yaklaşık beş ila üç inç uzunluğunda, belki bazı yerlerde dört inç. Hava kuruydu ve bu anlaşılabilir bir durumdu çünkü Los Angeles son iki haftadır bulutsuz bir gökyüzü ve yakıcı bir güneşten başka bir şey görmemişti. Bir damla yağmur değil.

Garcia, "Yerde hiçbir şey yok" dedi, parmakları hâlâ çimenlerin üzerinde ileri geri hareket ediyordu. ‘Bu yüzden adli tıp hiçbir yerde ayak izi bulamadı.’

LAX'te yolun karşısında başka bir uçak yaklaştı ve yere indi.

Garcia ayağa kalktı, gözleri bir kez daha çevreyi araştırdı. Ona uymayan bir şeyler vardı.

‘Katil neden cesedini bu noktaya atsın ki?’ diye sordu. Batıya bakıyordu, yapraklı ağaca bakıyordu. Yalnız ağacın yanında kuzeyde, güneyde ve daha batıda yoğun ağaç kümeleri vardı. Pershing Drive ve havaalanı doğudaydı, tam arkasındaydı.

Hunter, "Ben de aynı soruyu kendime soruyordum" dedi. Garcia, "Katil açıkça cesedi saklamaya çalışmıyordu" diye ekledi. 'Etrafınıza bir bakın. Bu alanın hemen her yerinde daha kalın ağaç kümeleri var. Cesedi bunlardan herhangi birinin arkasına gizlemiş olabilir. Neden onu buraya, en açık noktaya yerleştirelim ki? Üstelik bu adam bize sadece kendi seçtiği adı ÖLÜM'ü söyleyen bir not yazacak kadar kibirliydi. Ben de “biz” diyorum çünkü o notun otopsi muayenesinde bulunacağını biliyordu. Kurbanla oynadığı rol yapma kaçırma oyunundan bahsetmiyorum bile. Bu adamın bir egosu var Robert ve bu büyük bir ego. Kendinden emin, görünüşte zeki ve bilgili. O bunu biliyor ve bizim de bilmemizi istiyor. Böyle bir kimse bir cesedi saklamak isteseydi şehrin tarlasına atmazdı. Sadece ortadan kaybolmasını sağlardı. Hiçbir iz yok. Tanık yok. Hiç bir şey. Bulunmasını istediği için cesedi buraya attı.” Hunter başıyla onayladı. 'Ama hâlâ yolunda gitmeyen bir şeyler var' dedi. Garcia tekrar etrafına baktı.

Hunter şöyle devam etti: "Bildiğimiz bir şey var ki, kurbanlarının bedenlerini belirli pozisyonlara veya şekillere yerleştiren ve bu şekilde bulunmalarını amaçlayan faillerin, her şey ve her ayrıntı konusunda çok titiz olduklarıdır." Çoğu OKB noktasına varıyor.” Hunter cesedin fotoğrafını işaret etti. *sitede.* 'Ellerin konumu, ayakları, başı, saçları, kıyafetleri ve varsa makyajı, çevresi. . . her şeyin failin kafasındaki resme mükemmel şekilde uyması gerekiyor.' Üstlerinde başka bir uçak iniş için yaklaştı. Hunter, devam etmeden önce sesin azalmasını bekledi.

‘Bu adam yaptığı şeye çok fazla zaman ve çaba harcadı; kaçırma, işkence etme, öldürme yöntemi, cesedi atarken konumlandırma, kadının boğazına atılan not. . . her şey detaylara büyük bir dikkatle yapıldı. Hiçbirini kaçırmamızı istemesine imkan yok. Kendisinin ne kadar iyi olduğunu düşündüğünü bilmemizi istiyor.”

"Kabul ediyorum" dedi Garcia. 'İşte bu yüzden bu beni rahatsız ediyor. Elementlerin onu yemeye başlamasından, bir şey ya da birisi onun yerleşimini bozmadan önce cesedin bir an önce bulunmasını isterdi. Bunun için tüm bu site yanlış. Çok tenha, yoldan çok uzakta. . . bekle bir saniye.” Garcia, Hunter'a bakarken elini kaldırdı.

Hunter, Cesedi kim buldu? diye sordu. "Kim aradı?"

"Ben de sana aynı soruyu sormak üzereydim," dedi Garcia, elindeki dosyayı karıştırıp 911 olay belgesini bulmaya çalışırken. 'Kim burada bir cesetle karşılaşırdı ki?' Birkaç sayfa daha çevrildi. “Tamam, işte burada.” Garcia dosyadan bir sayfa çıkardı. Okudukça alnı şüpheyle kırıştı. 'Bir erkek bisikletçinin saat 12.39'da yaptığı isimsiz arama'

Yeşil alanın bir şehir parkı olmadığından kesinlikle emindiler. Her şeyden çok, havaalanı ile su arıtma tesisi arasına sıkışmış küçük bir ormana benziyordu. İnsanlar köpeklerini orada gezdirmiyorlardı. Böyle bir yerde koşmaya ya da bisiklete binmeye gitmiyorlardı, özellikle de geceleri.

"Gece yarısı buçuk civarında buradan geçen bir bisikletçi cesedi mi gördü?" diye tekrarladı Garcia, Pershing Drive'ı işaret ederek. 'O yoldan mı? Bu ne, yaklaşık otuz ila kırk metre ötede mi? Zifiri karanlıkta mı?" Bu fikre kıkırdadı. 'Öyle düşünmüyorum.'

On beş

Grace Hamilton, yakın zamanda bakım yaptırdığı soluk pembe tırnaklarına zarar vermemeye özen göstererek FedEx paketini açtı. İçeride, Los Angeles Belediye Başkanı Richard Bailey'nin adına yazılmış, standart, kahverengi kağıttan, yasal boyutta bir zarf buldu. Ön tarafta büyük kırmızı harflerle ACİL - ÖZEL VE GİZLİ kelimeleri vardı.

FedEx paketine uzandı ve arkadaki gönderenin adını kontrol etti. Tyler Jordan.

Grace kaşlarını çattı. Tanıdığı bir isim değildi. Adres yereldi, Los Angeles'ın merkezindeki Victoria Park'ta bir yerdeydi. İsimler ve adresler konusunda harika bir hafızası olmasına rağmen, bunları daha önce gördüğünü de hatırlamıyordu. Gönderenin irtibat numarası alanı boş bırakılmıştı; bu tipik bir durumdu.

Sandalyesini bilgisayar masasına yaklaştırdı ve Belediye Başkanı Bailey'nin iletişim defterine girmesine olanak sağlayan uygulamayı açtı. Şifresini yazdıktan sonra 'Jordan' soyadını girdi ve 'Ara'ya tıkladı. Üç kibriti vardı, hiçbiri Tyler değildi. Hiçbiri Los Angeles'tan değil. 'Tyler Jordan'ı çift namlulu bir isim olarak denedi; önce kısa çizgiyle, sonra kısa çizgi olmadan.

Hiç bir şey.

Grace bunu hiç de garip bulmadı. Halkın, belediye başkanının masasına açılmadan ulaşması umuduyla postalarını 'acil', 'yalnızca sizin görmeniz için' veya 'özel ve gizli' olarak işaretlemesi alışılmadık bir durum değildi. Ancak bu nadiren oldu.

Belediye Başkanı Bailey her ay halktan yüzlerce mektup alıyordu ama değerli zamanını her gün gönderilen bu tür saçmalıkları okuyarak harcamadığından emin olmak Grace'in göreviydi.

Tyler Jordan her kimse, Tyler erkek ya da kadın olabileceği için Başkan Bailey onu tanıyormuş gibi görünmüyordu. Bu gerçek tek başına zarfı 'o kadar acil değil' yığınına yerleştirmişti, ancak seçimler çok yakındaydı ve Grace potansiyel olarak önemli bir şeyi görmezden gelmeyi göze alamazdı.

Bir İnternet haritası uygulamasını çağırdı ve zarfın arkasındaki adresi girdi. Elinde kalan, boş bir beton arazide tahtalarla kapatılmış bir bakkaldı.

Garip, diye düşündü ama bu yalnızca merakını artırmaya yaradı. Grace, masasına ulaşmadan önce her bir posta öğesinin güvenlik tarafından zararlı kimyasallar ve patlayıcılara karşı kapsamlı bir şekilde tarandığını biliyordu, bu yüzden sağlık riski almış sayılmazdı. Ancak röntgen makineleri ve diğer güvenlik cihazları herhangi bir dahili metni okuyamıyor veya içerilen görüntüleri seçemiyordu.

Belediye Başkanı Bailey için çalıştığı iki buçuk yıl boyunca müstehcen çizimler, tehdit mektupları, nefret dolu postalar, kendilerini ona teklif eden insanların (kadın ve erkek) pornografik resimlerini, komplo teorisi senaryolarını görmüştü. . . liste neredeyse sonsuzdu.

Uzaktan tehdit edici sayılan her şey Gizli Servis'e iletildi. Uygunsuz veya iğrenç olarak görülen her şey doğrudan masasının yanındaki öğütücüye gidiyordu.

Grace kısa bir süre elindeki zarfa, ardından masasının üzerindeki "o kadar da acil olmayan" posta yığınına baktı. Dudaklarını büzdü.

Birkaç saniye sonra zarfı açarken, "Ah, ne oluyor" dedi. Bir çılgın mektup ya da aptal bir resim daha onun için pek bir fark yaratmazdı. Grace Hamilton'ın olmadığı bir şey varsa o da iffetli olmaktır.

Aldığı şey ikinci bir zarftı. Bu, düğün davetiyeleriyle gönderilenlere benzeyen, çıtır beyazdı. Ön tarafına birisi şu kelimeleri yazmıştı: BUNU GÖZALDIĞINIZ.

Şimdi Grace'in gerçekten ilgisini çekmişti.

Yeni zarfın arkasını kontrol etti. Gönderenin adı veya adresi yok. Aslında herhangi bir şey bulmayı beklemiyordu.

Düşünürken alt dudağının sağ tarafını ısırdı.

Birkaç saniye sonra kararı verildi. Masasının üzerindeki kılıç şeklindeki mektup açacağına uzandı, zarfın üst kısmını yırttı ve içindekilerin dışarı çıkması için onu eğdi.

Grace'in masasına düşen ilk şey ikiye katlanmış beyaz bir kağıt parçasıydı. İçinde açıkça bir şeyler yazıyordu. Harflerin ana hatlarını çıkarabiliyordu.

İkinci öğe bir Polaroid fotoğrafıydı.

Yüzü aşağı bakacak şekilde masasının üzerine kaydı.

Grace tüm bu olanların ironisi karşısında eğlenerek durakladı. Verilmesi gereken bir karar daha: İlk önce neye bakmalı, resme mi yoksa katlanmış kağıt parçasına mı? Kafasında iki öğe arasında çok küçük bir hareket vardı.

Resim kazandı.

Uzandı ve çevirdi. Kalbi tekledi.

'Ah, tatlı İsa!'

On altı

Garcia'nın bakışları, Hunter'ın yüzünü bulmadan önce bir süre daha 911 olay kaydında kaldı.

"Tamam" dedi. ‘Bu çağrıya kulak vermemiz lazım.’

Hunter, Garcia'nın Honda Civic'ine bakarak başını salladı. Araçtaki polis bilgisayarı aracılığıyla ona ulaşabiliyorlardı. Hızla arabaya doğru ilerlediler.

Birkaç ekranı dolaştıktan sonra Garcia sonunda acil durum hattı kayıt kaydını buldu.

Ses dosyasının simgesine çift tıkladığında, "İşte burada" dedi. GÖNDERİCİ (kadın sesi): 'Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?'

ERKEK SESİ: ‘Hımm, sanırım az önce bir cesetle karşılaştım. Ölü gibi görünüyor.' Sesi biraz telaşlı geliyordu ama tam olarak gergin değildi. GÖNDERİCİ: 'Siz söylediniz *rastladım* bir kadın bedeni mi?'

Klavye sesleri.

ERKEK SESİ: ‘Doğru. Bisikletimi sürüyordum, sonra birdenbire çimlerin üzerindeydi.'

GÖNDERİCİ: ‘Peki hiç hareket etmiyor mu?’ ERKEK SESİ: ‘Size söylüyorum, ölü görünüyor.’ GÖNDERİCİ: ‘Arkadaşınız mı? Adını biliyor musun?'

ERKEK SESİ: ‘Hayır, onu daha önce hiç görmedim.’

GÖNDERİCİ: 'Tamam efendim, bana yerinizi söyleyebilir misiniz?'

ERKEK SESİ: 'Evet, Pershing Drive'da kuzeye doğru bisikletle gidiyordum, LAX havaalanının hemen yanında, Hyperion su arıtma tesisinin yanından geçiyordum.'

Görevli arayanın devam etmesini beklerken bir duraklama oldu ama o başka bir şey söylemedi.

GÖNDERİCİ: 'Tamam efendim, bu harika, ama biraz daha spesifik olabilir misiniz? Pershing Drive oldukça uzun bir yol.”

ERKEK SESİ: ‘Arıtma tesisini geçtikten sonra kuzeye doğru gittiğinizde solda ağaçlarla dolu geniş bir alan var. Diğer ağaçlardan biraz uzaktaki bir ağacın yanındaki çimenlerin üzerinde oturuyor. Belki hakkında derdim. . . fabrikanın belki üç yüz metre ilerisinde."

GÖNDERİCİ: 'Onunla konuşmayı ya da uyandırmayı denediniz mi? Belki sadece yorgundu ya da biraz fazla içmişti ve ağacın yanında uyuyakalmıştı. Yanında içki şişesi görebiliyor musun? Giysilerinde ya da yattığı yerde kusmuk izi var mı?'

ERKEK SESİ: ‘Hayır ona dokunmadım, sen de beni dinlemiyorsun.’

Ses biraz daha endişeli bir hal aldı. Sonraki üç kelimeyi çok yavaş telaffuz etti.

ERKEK SESİ: ‘Ölü gibi görünüyor.’

GÖNDERİCİ: 'Evet efendim. *ben* seni dinliyorum. Sadece sevkıyat için doğru hizmeti kurmam gerekiyor. Etrafında ya da vücudunda kan görebiliyor musun?'

ERKEK SESİ: ‘Hayır, kan göremiyorum.’

GÖNDERİCİ: 'Tamam, nefes almadığından emin misin? Nabzını kontrol edebilir misin?'
ERKEK SESİ: 'Hayır, hiçbir cesede dokunmuyorum. Bakın, buraya polis göndermeniz gerekiyor. Hızlı.'

GÖNDERİCİ: 'Onlar zaten yoldalar efendim ve çok kısa sürede yanınızda olacaklar. Lütfen...

Arayanın bağlantısı kesildi.

Hunter ve Garcia birbirlerine ölçülü bir bakış attılar.

Garcia sonunda ses dosyasına bir kez daha çift tıklayarak, "Bunu tekrar dinlemek istiyorum" dedi. Başka bir uçak havalandı ve Garcia sesi biraz artırdı.

Hunter saatine baktı, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı ama dikkati artık diyalogda değildi.

Dosyanın çalınması bittiğinde Garcia nefes verdi.

'Bunların hepsi yanlış' dedi.

Hunter saatine tekrar baktı.

"Geceleri," diye devam etti Garcia, "hatta *Süpermen* Cesedi bu mesafeden fark etmiş olabilir. Buradan bir bisikletçinin onu ta oradan görmesine imkan yok.'

Hunter, "Özellikle o arama buradan bile yapılmamışken" dedi.

Garcia'nın alnı kırıştı. 'Ne demek istiyorsun?'

'Kayıtta bir şeyler eksik, Carlos.'

Garcia'nın bakışları daha anlamlı hale geldi ve içgüdüsel olarak yeniden yerleşik bilgisayar ekranına ve ses dosyası simgesine baktı. Bir Boeing 767 pistte koşmaya başladı ve Garcia neyi kaçırdığını fark etti.

'Arka planda uçak sesi yok' dedi.

Gece gündüz her kırk ila altmış saniyede bir havalanan veya inen bir uçağın bulunduğu, ABD'nin en yoğun üçüncü havalimanı olan LAX'in yanındaydılar. Jet motorlarının uğultusu neredeyse sabitti. Pencereler kapalı olsa bile sesleri duyabiliyorlardı. Hunter bunu zamanlamıştı; görüşme bir dakika kırk iki saniye sürmüştü. Geceleri bile hava açıkken
trafik azaldı, en az iki uçağın iniş veya kalkış sesini duymaları gerekirdi.

Hunter, "Uçak sesi yok" diye onayladı.

Garcia arabasının stereosunu kapatarak, "Orospu çocuğu," dedi.

"Senin de söylediğin gibi bu adam kendine çok güveniyor."
Hunter başını yana eğdi. 'Ve oynamak istiyor.'

'Katil aradı. Bu kaydın bir kopyasını ses adli tıpa göndermemiz gerekiyor.'

Hunter kabul etti.

Garcia birkaç saniye ona baktı. 'Ama bundan hiçbir şey elde edemeyeceğiz, değil mi?'

Hunter, "Ben öyle düşünmüyorum" diye yanıtladı. 'Eğer bunu yaparsak, bu yalnızca katilin bizden istediği için olacaktır.'

On yedi

LAX yakınındaki yeşil ormanlık alandan ayrıldıktan sonra Hunter ve Garcia, Nicole Wilson'ın kaçırıldığı yere, Audrey Bennett'in Hollywood Hills'teki evine doğru yola çıktılar. Hunter'ın Bayan Bennett'i başka bir röportaj için rahatsız etmeye hiç niyeti yoktu. Kayıp Şahıslar'a henüz söylemediği bir şeyin kendisine söyleyebileceği başka hiçbir şey olmadığını biliyordu ve Hunter röportaj metnini iki kez baştan sona okumuştu. Aslında istediği şey onun mülkünün dışına ve arazisine bir göz atmaktı. Katilin ona erişmesinin, eve girmesinin ve Nicole'ü fark edilmeden içeriden almasının ne kadar kolay olduğunu anlamak istiyordu. Ve Hunter'ın beklediği gibi bu özellikle kolay olmuştu.

Aslında kimse Hollywood Tepeleri'ne kadar sürünerek çıkmıyordu. Yollar dik ve virajlıydı, o kadar çok ani değişiklik vardı ve o kadar az işaret vardı ki, yıllardır orada yaşayan sakinler bile kolayca kaybolabiliyordu. Bazıları, bunun güzelliğinin, Yukarı Laurel Kanyonu ve Hollywood Tepeleri'ni orada yaşayan insanlar için bu kadar çekici kılan şeyin tam olarak bu tür bir kafa karışıklığı olması olduğunu söyledi. Zaten çok az kişi yolunu bulabildiğinde, kapalı bir topluluğa kim ihtiyaç duyar ki?

Audrey Bennett'in evi, Allenwood Yolu üzerinde bir virajın hemen yakınındaydı ve Yukarı Laurel Kanyonu'nun o tarafındaki tüm diğer evler gibi, mülkünün herhangi bir bölümünü koruyan bir kapı, duvar ve hatta dekoratif bir çit bile yoktu. Güvenlik kamerası da yok. Bilinen ya da bilinmeyen herhangi bir ziyaretçi, en ince kapılarla bile kısıtlanmadan evin arazisine ve istenirse arka bahçesine kadar kolaylıkla yürüyebiliyordu.

Hunter ve Garcia, Bayan Bennett'in iznini aldıktan sonra yola çıkmadan önce evi, araziyi ve arka bahçeyi incelemeye zaman ayırdılar. Yürümeye başladıklarında pembe bale kıyafetleri giymiş iki küçük kızın komşu evlerden birinin kapısından koşarak çıktığını gördüler. Kısa boylu ve tombul bir kadın onu takip etti. Üçü, garaj yollarına park edilmiş mavi bir SUV'a atladılar. Arabayla uzaklaşırken iki kız da arka koltuktan Hunter ve Garcia'ya el salladı.

Her iki dedektif de yavaş yavaş Allenwood Yolu'ndan Laurel Pass Bulvarı'na kadar yürüdüler. Bennett'ların evine dönerken, sola doğru uzanan Carmar Yolu boyunca da yürüdüler.
ana yolun. Dik yokuşlardan ve keskin virajlardan en iyi şekilde yararlanmaya çalışan, hiçbiri on üç yaşından büyük olmayan kaykay üzerindeki bir grup çocuğun yanından iki kez geçtiler.

“Kimin spor salonuna gitmesi gerekiyor?” dedi Garcia, avucuyla kaşını silerek. Güneş gökyüzünde yüksekteyken, günün o saatinde sıcaklık 82˚F'ye ulaşmıştı. 'Günde bir kez bu yollarda bir aşağı bir yukarı dolaşın, bir sporcu kadar formda olacaksınız. Şuna bak.” Yüzünü işaret etti. 'Domuz gibi terliyorum.'

Hunter durakladı ve birkaç dakika boyunca çocukların kaymasını izledi. Uzun yokuşlu yolun dibine ulaşıp kaykaylarını toplayıp zirveye doğru uzun yürüyüşe başladıklarında aklına yeni bir düşünce geldi. Hızla Garcia'nın arabasına döndü, Kayıp Şahıslar'ın RHD'ye gönderdiği dosyaları aldı ve tekrar göz atmaya başladı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Garcia.

'Soruşturmalarının başında Kayıp Kişilerin bölgede yürüttüğü kapı kapı dolaşan rapora bakıyorum.' Garcia refleksif olarak önce karşılarındaki evi, sonra da yanındaki evi taradı.' Hunter'a geri dönüyorum. 'Neden?'

Hunter, “Boş çizdiler, değil mi?” diye sordu. 'Nicole'un kaçırıldığı gece hiç kimse olağandışı bir şey gördüğünü hatırlamadı. Ait olmayan araç yok. Etrafta göze çarpan hiçbir karakter yok. Hiç bir şey.'

"Evet, bu doğru," diye onayladı Garcia. 'Ama burası çok sessiz bir yol. Neredeyse bir saattir buradayız ve bale kızlarının olduğu bir arabanın geçtiğini gördük. Katilin kimse onu görmeden buraya girip çıkmayı başarmasını şaşırtıcı mı buluyorsunuz?'

Hunter sayfaları karıştırmaya devam etti. 'Hayır, aslında değil. Ama bir şeyi kontrol etmem gerekiyor.”

Hunter sonunda aradığı dosyayı buldu ve onu Garcia'ya vermeden önce hızla yeniden okudu.

"Şuna bir bak," dedi işaret parmağıyla sayfanın üst kısmına iki kez vurarak.

Garcia mektubu okudu, yüzünü buruşturdu, son bir kez yola baktı, sonra tekrar okudu.

Sonunda, Ah, dostum, dedi. ‘Buraya tekrar birkaç üniforma almamız gerekecek.’

On sekiz

Kayıp Kişiler müfettişleri Allenwood Yolu'ndaki her kapıyı çaldılar ve varsa personel de dahil olmak üzere evlerdeki herkesi sorguladılar. Kimse bir şey görmemişti. Ama o tepelerde bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Hollywood Hills rahat bir mahalle izlenimi verebilirdi ama gerçek şu ki burası daha çok söylenmemiş kuralları olan gizli bir topluluğa benziyordu. Pek çok oyuncunun ve müzisyenin bu tepeleri bu kadar sevmesinin nedeni, burada ne olursa olsun insanların çenelerini

kapalı tutma ve kendi işlerine bakma eğiliminde olmalarıydı. O tepelerde hiçbir şey aşırı görünmüyordu. Ne kadar tuhaf görünürse görünsün, ne kadar gösterişli ya da minimal giyinmiş olursa olsun hiç kimse şüpheli ya da yersiz görünmüyordu. Yıllar geçtikçe Hollywood Hills sakinleri neredeyse başka tarafa bakmaya şartlandırılmışlardı.

Kayıp Şahıslar'ın yaptığı hata, insanları yalnızca kaçırılma gecesi hakkında sorgulamalarıydı.

Şu ana kadar Hunter ve Garcia, ellerindeki azıcık bilgiden bu katilin çok titiz olduğu sonucunu çıkarmışlardı ve Nicole Wilson'ı pek çok yerden kaçırabilecek olmasına rağmen bunu Bennett'ların evinin içinden yapmayı seçmişti. Neden?

Katilin ne kadar cesur ve kibirli olduğunu göstermek istemesi dışında, bariz cevap Allenwood Yolu'nun çok sessiz bir sokak olmasıydı, bu da katilin kurbanını evden dışarı sürüklerken fark edilme riskini ciddi şekilde azaltıyordu. araç. Ama işin ilginç tarafı şuydu; iki dedektif de oraya varıncaya kadar yolun gerçekte ne kadar sessiz olduğunu bilmiyordu.

Katil de kendisi kontrol etmeden bunu bilemezdi.

Garcia, "Katil kaçırılma gecesinden önce buraya en az bir kez keşif gezisi yapmış olmalı" dedi.

Üç evin solunda, altmışlı yaşlarının başında görünen bir adam, elinde bir golf çantasıyla ön kapıdan çıktı, çantayı evin önüne park etmiş olan Mercedes E-Serisi'nin bagajına koydu, arabaya atladı. sürücü koltuğuna oturdu ve yavaşça uzaklaştı.

Hunter, "Ben de bunu yapardım," diye kabul etti. 'Eğer tek yapmak istediğim bu yolun yeterince sessiz olup olmadığını anlamaktı. Ama bu adam için bu yeterli olmazdı. O çok dikkatli. Daha ayrıntılı bilgi isterdi." Uzaklaşan arabayı işaret etti. 'Bunun için de bu yolu günlerce incelemesi gerekirdi.'

Garcia biraz kararsız görünüyordu. 'Ayrıntılar mı?'

Hunter, "Rutin," diye yanıtladı. 'Her sokakta bir tane var. Özellikle de bunun kadar özel bir tanesi. Bunu hepimiz yapıyoruz Carlos. Hepimiz alışkanlıklara bağlı yaratıklar olduğumuz için rutinlere bağlı kalırız. Belirli zamanlarda, belirli günlerde spor salonuna gideriz, golf maçına, poker gecelerine, bale derslerine, uzun yürüyüşlere vb. için dışarı çıkarız. Bu katil bu kaçırma olayını, kurbanını taşıyarak bu evden çıkarken dışarı çıkan ya da yoga dersinden dönen biri tarafından görülme riskini göze almayacak kadar iyi planlamış. Bu sokağın nasıl çalıştığını bilmek isterdi. Rutinini bilmek isterdi."

Hunter dönüp Bennett'ların evine baktı.

"Fakat rutin olmayan bir şeyi bilmek ister misiniz?" diye sordu.

Garcia bir an düşündü. 'Akşamları Nicole Wilson Bennett'lara

bebek bakıcılığı yapıyordu.'

'Kesinlikle. Bu ara sıra oldu. Onu ancak bir şey ortaya çıktığında ararlardı. Ve Bayan Bennett'in Kayıp Kişiler'e söylediğine göre, Hunter yolcu koltuğunda oturan dosyaları işaret ederek, "kaçırıldığı gün öğle saatlerinde Nicole'u aramış ve o gece bebek bakıcılığı yapıp yapamayacağını sormuştu. Bir çeşit son dakika olayıydı. Üstelik hangi gün saldıracağını önceden bilmeden. . .'

Garcia, "Katilin bu sokağı bütün bir hafta boyunca incelemesi gerekirdi" diye onayladı. ‘Hareketlerini, alışkanlıklarını gün be gün öğren.’ Hunter başını salladı. Kusursuz olmazdı ama neyden kaçınması gerektiği konusunda ona kesinlikle çok daha iyi bir fikir verirdi. Tekrar kapı kapı dolaşmalıyız. Belki eğer şanslıysak kaçırılmadan önceki günlerde birileri bir şeyler fark etmiş olabilir.'

On dokuz

İki haftadır ilk kez Los Angeles'ın merkezinde yoğun yağmur bulutları toplanmaya başladı, yeni bir yaz sağanağınının yaklaştığını haber veriyordu; son birkaç günde havanın ne kadar sıcak olduğu göz önüne alındığında bu hiç de şaşırtıcı değildi. Hunter ve Garcia Polis İdare Binasına geri döndüklerinde kurşun büyüklüğünde yağmur damlaları sel gibi yağıyordu.

Garcia bazı evrakların üzerinden geçmek için ofisine dönerken, Hunter Los Angeles Şehir Merkezindeki LAPD Kayıp Kişiler Birimi Özel Bölümü'nün bulunduğu Ramirez Caddesi'ne gitti. Dedektif Troy Sanders'tan Hunter'la buluşmaktan çok mutlu olacağını ve öğleden sonra ofisinde olacağını söyleyen bir telefon almıştı.

Dedektif Sanders MPUSD'nin başıydı ama aynı zamanda Nicole Wilson'ın kaçırılma soruşturmasından sorumlu olan dedektifti. Hunter, Sanders'ı Kayıp Kişiler Dedektifleri katının en ucundaki otomatın yanında buldu; bu kat, doğruyu söylemek gerekirse, Soygun Cinayet Bölümü'nün karbon kopyasıydı; kaotik bir masa labirenti barındıran basit, açık planlı bir alan. Gürültü seviyesi bir Pazar sabahı balık pazarını andırıyordu.

Sanders kırklı yaşlarının başındaydı ve tam bir 1,80 boyunda, Hunter kadar uzundu; kazınmış kafası, çıkık kaşı, güçlü bir çenesi ve geniş omuzları vardı. Berrak ve soluk mavi gözleri bronz teniyle güzel bir tezat oluşturuyordu ve içlerindeki yoğun bakış hem deneyimi hem de bilgiyi akla getiriyordu.

Sanders, otomattan bir kutu soda, birkaç çikolata ve bir paket nane şekeri aldıktan sonra, Hunter'ı, Hunter ve Garcia'nınkinden daha küçük ama çok daha düzenli olan ofisine götürdü.

Sanders, küçük Buz Kırıcı kutusunu açarken, “Nane?” diye teklif etti. 'Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim.'

Sanders iki tanesini ağzına attı. ‘Belki sadece benim ama bu iş sanki her gün ağzımda kötü bir tat bırakıyor. Bu şeylerden tonlarca yiyorum.”

Hunter, Sanders'a kolayca sempati duyabilirdi.

'TAMAM. Sanders mütevazı masasına doğru yürüyüp uzun bir masanın üzerinde duran yeşil bir klasörü alırken, "Dosyayı burada sizin için hazırladım," dedi.
ve çok düzgün bir şekilde düzenlenmiş yığın.

Hunter, Sanders'ın masasındaki vakaların sayısına pek şaşırmadı. LAPD Kayıp Kişiler Birimi ayda iki ila üç yüz yetişkin kayıp kişi raporunu araştırıyordu ve on altı yaşın altındaki çocuklar söz konusu olduğunda bu sayı en az iki katıydı. Kamuoyunun inanışının aksine ve bildirilen tüm yetişkin kayıp kişilerin yaklaşık yüzde yetmişinin yetmiş iki saat içinde bulunmasına veya gönüllü olarak geri gönderilmesine rağmen, yeni bir federal yasa, kayıp kişiler davasının kabul edilmesinden önce bir 'bekleme süresine' uyulmasını yasakladı. . Bu, kabul edilen her rapor için bir soruşturma başlatılması ve bir dosya oluşturulması gerektiği anlamına geliyordu.

Sanders, dosyayı Hunter'a uzatırken, "Maalesef bunun gerçekte ne kadar yardımcı olacağından emin değilim" dedi. Yüzüne hayal kırıklığı dolu bir bakış geldi. 'Bulmayı başardığımız şey pek fazla değil.'

Kayıp Kişiler raporu, Hunter ve Garcia'nın Yüzbaşı Blake'in o sabah kendilerine verdiği dosyada gördükleri Nicole Wilson'ın aynı portre fotoğrafıyla ve ardından da onun bilgi notuyla açılıyordu. Hunter temel bilgileri atladı ve gerçekten de çok kısa olan raporu hızla taradı. Nicole Wilson'ın CSULA'da hukuk fakültesinin ikinci yılına başlamak üzere olduğu, bazen ekstra para kazanmak için haftada birkaç gece bebek bakıcılığı yaptığı ve yalnızca birkaç hafta önce, üniversitedeki ilk yılının sonunda, Yaz aylarında Los Angeles şehir merkezindeki bir hukuk firmasında ayak işlerini yürütüp raporları arşivleyerek bir işe girmeyi başarmıştı. Görünüşe göre o aynı zamanda çok sessiz ve içine kapanık bir insandı, boş gecelerini Melekler Şehri'nde parti yapmak yerine odasında ya da kütüphanede ders çalışarak geçirmeyi tercih ediyordu. Sanders'ın ekibinin topladığı bilgilere göre, Sanders'ın hayatının büyük bir kısmı üniversite kampüsü ve çok az sayıda üniversite arkadaşı çevresinde geçiyordu, yani başlangıçta araştırmalarının büyük bir kısmını yoğunlaştırdıkları yer tam da burasıydı. Ancak yaz tatili, kampüsteki öğrencilerle ve öğretmenlerle konuşmayı normalden biraz daha zorlaştırmıştı. Görüşmelerin çoğu telefonla yapıldı.

Sanders ve ekibi, kaçırılma soruşturmasıyla ilgili belirli yönergeleri harfiyen uygulamıştı. Nicole Wilson gibi birinin

durumunda, bunlar basitti; genç ve çekici bir kadın, herhangi bir fidye talebi olmadan veya bilinen herhangi bir aile kavgası olmadan kaybolur ve 'ilgili kişiler' listesinin başında şu kişi yer alır: erkek arkadaş (eğer varsa) herhangi biri), ardından eski erkek arkadaşlar ve Nicole'e romantik ilgi gösteren herkes (erkek
veya kadın). Ancak Sanders'ın konuşmayı başardığı birkaç kişiye göre Nicole Wilson kimseyle çıkmıyordu. Aslında bir yıldan fazla bir süre önce üniversiteye başladığından beri kimseyle çıkmamış gibi görünüyordu.

Sanders ve ekibi ayrıca Nicole'ün yaz başından bu yana ayak işlerini yürüttüğü küçük hukuk firmasında çalışan iki avukat ve bir sekreterle de görüşmüştü. Hepsinin söz konusu gece için su götürmez mazeretleri vardı ve iş geçmişlerine gelince neredeyse mükemmel bir sonuçtu. Sanders'ın görebildiği kadarıyla hiçbirinin de herhangi bir amacı yoktu.

Sanders, Hunter'a sarı renkli ikinci bir dosya uzatırken, "Tüm röportajların transkriptleri burada" dedi.

Hunter dosyayı aldıktan sonra "Yurt odasını kontrol ettin mi?" diye sordu.

'İyice. Günlük ya da buna benzer bir şey yok,' diye yanıtladı Sanders, Hunter'ın sorusunu sormasının sebebinin bu olduğunu tahmin ederek. Daha sonra Hunter'a kendisinin ve ekibinin Nicole'ün yurt odasında bulduğu tüm eşyaların bir listesini verdi.

Sanders, listedeki beşinci maddeyi işaret ederek, "Dizüstü bilgisayarını bulduk" diye ekledi. 'Bilgisayar adli tıplarının güvenliğini ihlal etmesi yaklaşık bir gün sürdü, o zamandan beri e-postaları da dahil olmak üzere tüm dosyaları inceliyoruz. Şu ana kadar alakalı hiçbir şey bulamadık. Bir saat içinde dizüstü bilgisayarını sana bırakacak birini bulacağım, eğer sorun olmazsa, daha önce incelediğimiz tüm dosyaların listesiyle birlikte.'

Hunter, Sanders'ın gözlerinde üzüntü ve hayal kırıklığının belirdiğini gördü ve bunun nedenini tam olarak anladı. Nicole Wilson kaçırıldıktan yalnızca birkaç saat sonra öldürülmüş olsaydı, kimsenin yapabileceği çok az şey olurdu ama o yapmamıştı. Katil, görünüşe göre neredeyse altı gün boyunca ona işkence yapmış ve sonunda hayatına son vermişti. Bu, Kayıp Kişiler'in Nicole'e ulaşmak için beş günü veya yaklaşık yüz yirmi saati olduğu anlamına geliyordu, ancak ne onun ne de onu kaçıran kişinin yanına yaklaşamadılar. Kayıp Şahıslar dedektifi ne kadar tecrübeli ya da deneyimli olursa olsun, bu tür durumlarda suçluluk duygusuyla sarmalanmış başarısızlık duygusu onları bir hızlı tren gibi ezip geçebilir.

'Elbette harika olur. Teşekkür ederim," diye onayladı Hunter.

Sanders yuvarlak teneke kabı Hunter'a doğru uzatmadan önce

ağzına bir nane daha attı.

Hunter bir kez daha reddetti.

Sanders, "Bayan Wilson ile Bayan Bennett arasındaki telefon görüşmesinin metnini okudunuz, değil mi?" diye sordu. ‘Kaçıran onu götürmeden hemen önce.’

Hunter başını salladı.

'Size şu kadarını söyleyeyim, LAPD MPU'da on yılım var, bunun yarısı da Özel Bölüm'de. Çılgınca şeyler gördüm ve gerçekten kibirli piçleri araştırdım ama bu kadar özgüvenli ya da bu kadar temiz bir kaçırılma olayına hiç rastlamadım. Adli tıp iki gün boyunca tüm evi ve çevresini ince bir şekilde taradı ve ait olmayan hiçbir şey bulamadılar. Tek bir saç bile yok. Bir toz zerresi bile değil. Bu adam arkasında adli karadelikten başka hiçbir şey bırakmadı. Bunu başarmak kolay bir şey değil.'

Hunter birkaç saniye dedektife baktı. Hunter'ın kendisinin ve Garcia'nın zaten bildiği bir şeyden korktuğunu anlaması için Sanders'ın bunu dile getirmesine gerek yoktu; Nicole Wilson yalnızca başlangıçtı.

Yirmi

On beş dakikaları dolmuştu. Çok sıkıcı bir toplantıydı ama seçimler yaklaşırken Belediye Başkanı Richard Bailey her gün bu tür birçok olaya katlanmak zorunda kalıyordu ve bunu dudaklarında mükemmel bir gülümsemeyle ve yüzünde tam bir ilgi ifadesiyle yapıyordu. yüz. Richard Bailey'nin on yıl önce siyaset dünyasına katıldığından beri öğrendiği bir şey varsa o da her oyun önemli olduğu ve önünde oturan iki kadının Güney Los Angeles'tan binin üzerinde seçmenden oluşan bir grubu temsil ettiğiydi.

Belediye Başkanı Bailey, hiç dikkat etmediği beş dakikalık monoloğu yeni bitirmiş olan incecik sarışın kadına hitaben, "Görüşlerinizi tamamen anlıyorum" dedi. Sandalyeleri, sırtları belediye başkanının ofisinin arkalarındaki duvardaki yuvarlak saate dönük olacak şekilde stratejik bir şekilde konumlandırılmıştı. Bu şekilde, Belediye Başkanı Bailey, onlara bakarken, kaba görünmeden, birkaç dakikada bir kol saatine bakarak zamanı takip edebilecekti.

'Ve eğer bir dönem daha görevde kalırsam,' diye devam etti, çok iyi prova edilmiş bir bakışla, ziyaretçilerin bu sözlerin gerçekte ne anlama geldiğini anlamasını sağladı, 'bu görüşleri kesinlikle ilgili komitelere sunacağım. Sana söz veriyorum.'

Ayağa kalkıp ceketinin kollarını düzeltti.

Kadınlar da onu takip etti.

"Mutlak bir zevkti hanımlar ve gelip beni görmeye zaman

ayırdığınız için size teşekkür etmek istiyorum" dedi ve elini uzattı. El sıkışması da tüm performansı gibi ustalıkla yapılmıştı; gücü ve otoriteyi gösterecek kadar güçlüydü ama çok da baskın değildi. Her iki kadına da kapıya kadar eşlik ettikten sonra onlara son bir 'güle güle' gülümsemesi yaptı.

Kişisel asistanı Grace Hamilton, elinde yasal boyutta bir zarfla dış ofiste duruyordu.

Grace her zamanki gibi kusursuz giyinmişti. Bugün ipeksi beyaz bir bluzla son derece iyi oturan lacivert bir takım elbise giymişti ama yüzündeki ifade her zamanki sakin ve güler yüzlü ifadeden çok uzaktı.

"Richard," dedi iki kadın gittikten sonra öne doğru bir adım atarak.

Belediye Başkanı Bailey ona ilk adıyla hitap etmesi konusunda ısrar etmişti. Flört etmekten zevk almasına ve bunda çok iyi olmasına rağmen, bu istek çapkın bir hareket değildi, çünkü ofisindeki formalitelerden hoşlanmamıştı. . . ve bu onun kendisini daha genç hissetmesini sağladı.

Asistanıyla gözlerini kilitledi ve bir kalp atışı kadar durakladı. Gözleri korkuyla doluydu.

‘Grace, her şey yolunda mı?’ İfadesinde veya ses tonunda sahte hiçbir şey yoktu. İçlerindeki endişe tamamen gerçekti. Grace Hamilton belediye başkanıyla bekleme odasında hiçbir şey konuşmadı.

“Özel olarak biraz konuşabilir miyiz lütfen?” Sesi sinirli ve acil geliyordu.

"Elbette," diye yanıtladı ve bir kenara çekilip onu ofisine götürmeden önce tek bir baş sallamayla cevap verdi.

Grace kapıyı arkasından kapattı ve Bailey'yi büyük meşe masasına kadar takip etti.

“Sorun nedir?” diye sordu Bailey, onunla yüzleşmek için dönerek.

Sonunda, yanında bulunan zarfı kaldırarak, "Bu sabah geldi," dedi. ‘Size gönderilmişti ve “acil – özel ve gizli” olarak işaretlenmişti.'

Bailey Grace'e baktı. 'Evet? Bu yüzden? Her hafta bunlardan yeterince yararlanıyoruz. İçeriği kontrol ettiniz mi?'

"Ben yaptım" dedi başını sallayarak. “Bu bir fotoğraf.” Sanki nefes almaya ihtiyacı varmış gibi durakladı. 'Ve bir not.'

Bailey'nin gözleri zarfa kaydı.

Grace onu ona verdi.

Bailey oturmadan kapıyı açtı ve içeri uzandı. Ortaya çıkardığı ilk ürün 4x6 Polaroid fotoğrafıydı.

Grace tiksintiyle bakışlarını kaçırdı.

Bailey görüntüye baktı ve dondu. Midesinde anında bir çukur

açıldı ve onu bütünüyle yutmakla tehdit etti.

'Ne oluyor?'

Fotoğrafta bir kadın yüzü vardı ama göz kamaştırıcı olmaktan çok uzaktı. Koyu kahverengi saçları kirli ve terden sırılsıklam görünüyordu ve terli alnına ve yüzünün yanlarına yapışıyordu. Gözyaşları göz makyajının bulaşmasına ve yanaklarından aşağı akmasına, çenesine kadar inmesi gereken ince koyu çizgiler çizmesine neden olmuştu ama öyle olmamıştı. Yerine,
ağzının etrafına o kadar sıkı bağlanmış olan kalın kumaş tıkaç tarafından toplanmışlardı ki yüzünü garip bir şekilde germiş ve dudaklarının kenarlarını kesmişti. Şakanın hemen ardından gözyaşlarının başlattığı ince çizgiyi kan bitirmişti. Ama Bailey'nin kalbini göğsünde sıkıştıran şey, kadının gözlerindeki yalvaran, korku dolu ve tamamen umutsuz bakıştı. Bu, derinlerde kimsenin onun için zamanında gelmeyeceğini bilen birinin bakışıydı.

Bailey Grace'e baktı, ifadesinde tiksinti ve kafa karışıklığı karışımı bir ifade vardı.

Sonunda dönüp ona baktı.

“Bu gerçek mi?” diye sordu. 'Yani, günümüzün tüm bu dijital fotoğraf geliştirme saçmalıklarından kim emin olabilir, değil mi?'

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Grace, sesi titrekti. 'Bu bir Polaroid fotoğrafı, Richard. Eski günlerdeki gibi. Bunları Photoshoplayabileceklerini sanmıyorum.'

Belediye başkanı resme tekrar baktı. "Hayır, haklısın" diye onayladı. 'Bu kadının kim olduğunu biliyor musun?'

Grace başını salladı. Onu daha önce hiç görmedim. Sen?'

"Hayır, ben de."

Birkaç gergin saniye geçti.

'Bunu sana mı getirmeliyim yoksa doğrudan polise mi yoksa Gizli Servis'e mi vermem gerektiğinden emin değildim.'

Bailey fotoğrafı masasının üzerine koydu ama ona bakmaya devam etti. Avuç içleri terden ıslanmıştı ve zihni sorularla doluydu. Doğru, yıllar boyunca bir ton çılgın posta almıştı ama asla böyle bir şey almamıştı. Aklı hızlı çalışıyordu.

'Bu nasıl teslim edildi Grace?'

'Bir FedEx zarfının içinde geldi. Adres sahte. Burası tahtalarla kapatılmış bir bakkal.'

Bailey'nin sol kaşı meraklı bir şekilde kalktı.

'Hala sende mi? Zarfı mı kastediyorum?'

'Evet elbette. Ben gidip onu alacağım.” Grace, Bailey'den uzaklaşmaya başladı. Bailey tekrar "Grace, bekle" diye seslendi. 'Ofisin herhangi bir yerinde lateks eldivenimiz var mı?'

'Hımm. . .' Ona bakarken gözleri kısıldı. “Ofiste değil,

sanmıyorum.” Bir an tereddüt etti. 'Ama bakım onları alacak. Personelinin hepsi bunları giyiyor.'

‘Onları arayın ve bize en kısa zamanda birkaç çift getirmelerini söyleyin.’ ‘Hemen efendim.’

"Ayrıca," Bailey onu tekrar durdurdu, "bir çeşit kapatılabilir plastik torbamız var mı?" Belgeleri sakladığımız bir şey mi var?'

Grace bir an düşündü. 'Çekmecemde bir kutu sandviç poşeti var. Fermuarlı contaları var.”

'Yapacaklar. Onları buraya getirin.”

Grace başını salladı ve hızla ofisten çıktı. Birkaç dakika sonra elinde FedEx ambalajı, bir kutu lateks eldiven ve bir kutu şeffaf plastik sandviç poşetiyle geri döndü. Her şeyi Bailey'ye verdi, o da FedEx zarfının arkasındaki gönderenin bilgilerini kontrol etmeden önce hemen bir çift eldiven giydi.

Kaşlarını çatarak kendi kendine, “Tyler Jordan mı?” diye fısıldadı.

Grace, "Adres defterinizle karşılaştırdım," diye açıkladı. 'Ama eşleşme yoktu, bu yüzden paketi açmaya devam ettim.' Bailey gönderenin adının ve adresinin sahte olacağından emindi ama yine de doğrulatacaktı.

'Bunu başka birine gösterdin mi?'

'Hayır, elbette değil.'

‘Yani bu resme senden başka kimse dokunmadı mı?’

"Bu doğru," diye yanıtladı Grace endişeli bir şekilde başını sallayarak.

Bailey, paketi ona gönderen kişinin her yerde parmak izi bırakacak kadar aptal olduğundan şüpheliydi ama yine de emin olması gerekiyordu. Kutudan birkaç sandviç poşeti çıkardı ve fotoğrafı ve FedEx ambalajını bunların içine koydu.

Grace, masasının üzerindeki zarfı başıyla işaret ederek Bailey'ye, "İçinde hâlâ bir not var, Richard," diye hatırlattı.

Fotoğrafa ve kadının yüzündeki umutsuz ifadeye o kadar şaşırmıştı ki Grace'in daha önce bahsettiği notu tamamen unutmuştu. Zarfı aldı, ters çevirdi ve kağıt parçasının elinden kayıp düşmesine izin verdi.

Grace nefesini tuttu.

Bailey notu açtı ve gözleri birkaç saniye boyunca senaryoda kaldı; son birkaç cümleye gelinceye kadar kelimeler ona pek bir anlam ifade etmiyordu. İşte o zaman tüm tavırları değişti.

Grace bunu bilmeseydi Los Angeles Belediye Başkanı'nı tüketen şeyin korku olduğuna yemin ederdi.

Çok kısa bir süre için Bailey felç olmuş gibi göründü. Sonra eli bir füze gibi masasının üzerindeki telefona doğru fırladı.

Yirmi Bir

Dört gün önce

9A numaralı koltukta oturan adam, kabin ekibi standartlarına göre mükemmel bir yolcuydu. Uçağa binerken tüm görevlilere kibarca gülümsedi ve ardından koridorda kalabalıklaşan yolcuların el bagajlarını uygun bölmelere yerleştirmelerini sabırla bekledi. Ondan hiçbir rahatsızlık belirtisi yoktu, ne bıkkın bir şekilde kollarını kavuşturmuştu, ne sinirlenmiş bir 'özür dilerim', ne de bir ayaktan ayağa rahatsız edici bir hareket vardı. Koltuğuna oturduğunda tek bir şey, bir bardak su bile istememişti.

Sacramento'dan Los Angeles'a giden 387 numaralı uçuştaki tüm hosteslerin genç ve çok çekici olmasına rağmen, 9A numaralı yolcudan ne çapkın bakışlar ne de sevimsiz karşılama hatlarına yönelik tuhaf bir girişim vardı.

Adam, gemideki üç hostesin en küçüğü olan Sharon Barnard'ın dikkatini çekmişti ve kadın onun geçimini sağlamak için ne yaptığını merak ediyordu. Giysileri çok az şey ele veriyordu; koyu gri bir takım elbise ve tertemiz beyaz bir gömlek ve mükemmel şekilde düğümlenmiş siyah beyaz bir kravat. O da sabahın erken saatlerindeki uçuştaki yolcuların yarısı gibi sıradan bir iş adamı olabilirdi ama tipik aletlerin hepsi eksikti: evrak çantası, dizüstü bilgisayar veya tablet ve akıllı telefon.

Yolcuların bir kısmı kitap okurken, bir kısmı uyurken, bir kısmı çalışırken, bir kısmı tabletinde oyun oynarken ya da müzik dinlerken, 9A numaralı yolcu hiçbir şey yapmadı. Koltuğunu dik pozisyonda tuttu, elleri kucağında birleşmişti ve gözleri ileriye dönük, dümdüz ileriye bakıyordu. Sharon ilk başta onun meditasyon yapıp yapmadığını merak etti ama koltuğunun yanından geçip ona içecek bir şey isteyip istemediğini sorduğunda, Sharon hemen ve nazik bir şekilde ona iyi olduğunu söyleyerek cevap verdi. Ona iş için Los Angeles'a gidip gitmeyeceğini sordu ve o da işten döndüğünü söyledi. Los Angeles'ta yaşıyordu.

Bu Sharon'ın dudaklarına bir gülümseme getirmişti.

"Tom," dedi Sharon, aynı zamanda onun en iyi arkadaşı ve ev arkadaşı olan baş kahyaya. “9A numaralı koltukta oturan adam hakkında ne düşünüyorsun?” Tom ona alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bana onun eşcinsel olup olmadığını mı soruyorsun tatlım?"

Tom Hobbs yirmi üç yaşında, çok çekici, bekar ve eşcinseldi. En büyük yeteneklerinden biri, diğer gey erkekleri onlarla konuşmadan bile fark edebilme konusundaki altıncı hissiydi. Bölmenin arkasından çıktı ve kayıtsızca koridora baktı.

'Evet, yüzde yüz ateşli' diye yanıtladı. ‘Uçağa adım atar atmaz onu ölçtüm.’ Tom yeniden gülümsedi, sonra dudaklarını Sharon'a

doğru somurttu. 'Ve bunu senin de yaptığını görebiliyorum.'

Sharon utanmış görünmüyordu. 'Dediğin gibi' diye yanıtladı, 'ateşli.'

"Hiç şüphe yok, şansın yaver gitmiş olabilir tatlım," diye devam etti Tom. 'Çünkü o kesinlikle heteroseksüel.'

Şaron gülümsedi. 'Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Hiçbirimize bakmadı kızlar.'

“Ah, kesinlikle eminim tatlım.” Tom tekrar 9A'ya baktı. ‘Evet, bu adam am seviyor.’

Sharon, "Alyans da yok" dedi.

Tom ona sırıttı. 'Kendine bir bak, seni cadı, müşterileri falan gözetliyorsun, rekabetin çok ilerisindesin. BEN *beğenmek* senin tarzın."

‘Daha iyi olur, bunu senden öğrendim.’

Tom bir beşlik çakmak için elini kaldırdı.

Sharon ona tokat attı.

'Yine de,' dedi, 'bir şekilde tanıdık geldiğini düşünmeden edemiyorum.'

'Gerçekten mi?'

'Evet. Belki gözleri ya da güçlü çenesi yüzünden ama onu daha önce gördüğümü düşünmeye devam ediyorum. Onu daha önceki bir uçuşta gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?'

Tom bir kez daha yolcu 9A'ya baktı. 'Hımm, hayır canım. Böyle bir iri parça olsaydı kesinlikle hatırlardım.'

Sharon ayrıca onu daha önceki bir uçuşta gördüğünü düşünmüyordu ama onu daha önce bir yerlerde gördüğünden neredeyse emindi. Tamam, dedi, işleri ilerleterek. "Peki sen onun geçimini sağlamak için ne yaptığını düşünüyorsun?"

Tom ve Sharon birlikte uçarken bazen seçilmiş birkaç yolcu üzerinde tahmin oyunu oynuyorlardı. Zamanın geçmesine yardımcı oldu. ‘Hımm.’ Tom bir saniyeliğine başını iki yana salladı. Kesinlikle işe yarıyor. Kollarından anlayabilirsiniz. Bicepsleri yırtılmak üzere

kollarının arasından. Ama aynı zamanda sakin bir tip olarak da karşımıza çıkıyor. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor ve çok yoğun bir bakışı var. Şu büyük kahverengi gözlere baktın mı?'

Sharon başını salladı. 'Ah evet.'

Tom tekrar gülümsedi. 'Sorduğum için aptalım. Onun ya bir psikolog ya da bir tür terapist olduğunu söyleyebilirim. . . belki spor." Daha sonra ürperdiğini taklit etti. 'Ooh hayır, daha da iyisi, onun cinsel terapist olduğunu söyleyebilirim.' 'Psikolog.' Sharon bu düşünceyi beğendi.

Hoparlörlerden 'Kabin ekibi lütfen iniş için yerlerinizi alın' anonsu geldi.

On dakikadan kısa bir süre sonra Boeing 757, Los Angeles Uluslararası Havaalanı'nın ikinci pistine indi.

Yolcu 9A bir kez daha önündeki tüm yolcuların el bagajlarını toplayıp koridoru boşaltmalarını sabırla bekledi. Uçağın ön tarafındaki mürettebatın yanından geçerken hepsine nazik bir şekilde başını salladı ve 'teşekkür ederim' sözlerini söyledi. Gözleri özellikle kimseyi aramadı ve Sharon biraz hayal kırıklığına uğradı. Özel bir gülümsemesi ve onun için hazırlanmış seksi bir göz kırpması vardı. Yapabildiği tek şey onun gidişini izlemekti. Onu biraz daha yakından tanımayı gerçekten çok isterdi.

9A numaralı yolcunun Sharon Barnard hakkında bilmesi gereken her şeyi zaten bildiğini bilmesine imkan yoktu.

Yirmi iki

Hunter'ın cep telefonu, Polis İdare Binası'ndaki ofisine geri adım atmasının üzerinden on saniyeden az bir süre sonra çaldı. 'Robert, neredesin?' dedi Kaptan Blake cevap verir vermez. 'PAB'a yeni döndüm Kaptan, neden?'

"Carlos seninle mi?"

'Evet.'

'İkinizi de ofisimde görmem gerekiyor – hemen şimdi.'

Hunter ve Garcia yüzbaşının ofisine vardıklarında, Garcia masasının arkasında oturuyordu ve masasının üzerinde dümdüz

duran bir şeye dikkatle bakıyordu. Durdukları yerden hiçbir dedektif bunun ne olduğunu anlayamıyordu.

Tamam, dedi sonunda bakışlarını onlarınkilerle buluşturmak için kaldırdı. “İlk soru – burada gerçekten bir tür törensel katille mi karşı karşıyayız?” “Bunu söylemek için henüz çok erken Kaptan,” diye yanıtladı Garcia. ‘Şu durumda her iki durumda da kesin olarak söylenecek yeterli kanıt yok.’

"Vücudun konumlandırılmasına ne dersiniz?" diye karşı çıktı. 'Beş noktalı bir insan yıldızına benzemek için mi yola çıktınız? Beş köşeli yıldız bir pentagram değil mi? Ve pentagramların şeytana tapınmayla falan ilişkilendirildiği yaygın olarak bilinmiyor mu?'

Hunter, Tam olarak değil Kaptan, diye yanıtladı.

Yüzbaşı Blake ona baktı ve bekledi. Başka bir şey söylemedi. Sonunda, “Ne demek istiyorsun Robert?” diye sordu.

Hunter şöyle açıkladı: 'Pentagramlar tarih boyunca güç, birlik, güç, gizlilik gibi birçok şeyi sembolize etmek için kullanılmış eski figürlerdir. Hıristiyanlık da dahil olmak üzere birçok farklı din, farklı bağlamlarda bunu benimsemiştir. Aslında pentagramın uzun zamandır güçlü bir koruma olduğuna inanılıyordu. *aykırı* fenalık.'

Hem Garcia hem de Yüzbaşı Blake biraz şaşırmış görünüyordu.

Hunter şöyle devam etti: 'Kötülük ve şeytana tapınmayla ilişkilendirilen sembol, ters veya ters çevrilmiş bir pentagramdır, iki noktası yukarı doğru çıkar ve bunun nedeni ters pentagramın şeylerin doğru düzenini alt üst etmeyi simgelemesidir.'

Hunter durakladı ve Kaptan Blake'e her şeyi tartması için birkaç saniye verdi.

'Bizim durumumuzda' diye ekledi, 'bunu söylemenin bir yolu yok Kaptan. Evet, kurban beş köşeli bir insan yıldızına benzeyecek şekilde konumlandırılmıştı, ancak bu yıldızın sağ tarafı yukarı mı yoksa ters mi olduğunu bilmiyoruz çünkü katilin bakış açısının ne olduğunu söylemenin hiçbir yolu yok. Standart coğrafi koordinatları (kuzeyin yukarı, güneyin aşağı) dikkate alırsak kurbanın baş aşağı pozisyonda bırakılmadığını söyleyebiliriz.'

Yüzbaşı Blake, Hunter'a kaşlarını çattı.

'Başı kuzeyi gösteriyordu' diye açıkladı.

Kaptan Blake sandalyesine yaslanarak, "Aslında pentagramlar hakkında bu kadar şeyi nereden bildiğini sormaya korkuyorum Robert" dedi.

Hunter omuz silkti. 'Çok okudum.'

“Ama tabii ki biliyorsun.” Kaşları alaycı bir şekilde havaya kalktı. 'Tamam,' kaptan Hunter'ın iddiasını kabul ederek sağ elini kaldırdı, 'şimdilik pentagram şeklini unutalım ve vücudun kendisine odaklanalım. Spesifik kurban konumlandırması bir tür ritüeli akla getirmiyor mu?'

"Genellikle evet," diye onayladı Garcia. “Fakat daha önce de söylediğim gibi Kaptan, şu anda her iki durumda da emin olmak için yeterli kanıtımız yok. Ya bu katil bizi gerçekten onun olduğuna inandırmak için cesedi bu şekilde konumlandırdıysa? *öyle* bizi yanlış yola sokmak için törensel bir katil mi? Böyle bir şey bulabilecek kadar akıllı görünüyor.”

Yüzbaşı Blake bu düşünceyi birkaç saniye aklından geçirdi. “Bir tarikata ne dersiniz?” diye sordu, masasının arkasından kalkıp ön tarafa doğru yürürken. ‘Burada tek bir birey yerine bir tür tarikatla mı karşı karşıya olabiliriz?’

"Hayır" diye yanıtladı Garcia. “Burada bir grupla ya da herhangi bir tarikatla uğraşmıyoruz Kaptan. Bu tek bir birey.”

"Çok emin konuşuyorsun."

Garcia, Yüzbaşı Blake'e otopsi incelemesinin ortaya çıkardığı her şeyi anlatmaya devam etti. Anlatılanları kesmeden dinledi; ifadesi, söylenenlere duyduğu şaşkınlık ya da tiksinti düzeyine göre değişiyordu.

Garcia'nın işi bittiğinde, "Yani katilin kurbanın boğazında bıraktığı bu not" dedi, "kanla mı yazılmıştı?"

'Bu doğru.'

"Kurban kimin kanı?"

Garcia, "Henüz bilmiyoruz" diye yanıtladı. 'Biz de öyle olmasını bekliyoruz. Bir ara adli tıp laboratuvarından bir cevap almayı umuyoruz
bu öğleden sonra.”

Kaptan elini tekrar kaldırarak, "Biraz kafam karıştı," dedi. "Burada bir tarikatla karşı karşıya olmadığımızdan neden bu kadar emin konuştuğuna dair soruma bu nasıl cevap veriyor, Carlos?"

'Not.'

Sonunda kuruş düştü.

"Ben Ölümüm," dedi Kaptan Blake yarı fısıltıyla. 'Olumsuz *Biz* Ölüm mü?'

Hunter başını salladı. 'Bu adamın bir egosu var, hem de büyük. Bu onun eseri, onun "başyapıtı", başka kimsenin değil ve bunu gerçekten bilmemizi istiyor.' Kaptan Blake'in yüzündeki derin endişeyi fark etmek için dedektif olmaya gerek yoktu. Garcia'nın otopsi bulgularına ilişkin anlattıklarının çok ötesine geçen bir endişe.

Hunter, Kaptan, diye sordu. 'Neler oluyor?'

Yüzbaşı Blake masasındaki bir şeye uzandı.

'Çok fazla.'

Yirmiüç

Yüzbaşı Blake, birkaç dakika önce Hunter ve Garcia ofisine girdiklerinde baktığı küçük, şeffaf plastik torbayı aldı. Çantanın içinde 4x6 Polaroid fotoğraf vardı. Onu Hunter ve Garcia'ya verdi.

'İşte, bir bak.'

Garcia çantayı aldı ve resmi görebilmeleri için ters çevirdi. Fotoğraf Nicole Wilson'a aitti.

“Ne oluyor?” Garcia'nın bakışları bir anlığına Hunter'ın üzerinde durdu ve ardından tekrar kaptanına döndü. ‘Bunu nasıl aldın?’ ‘Alamadım.’ Yüzbaşı Blake masasına yaslandı. ‘Belediye başkanı yaptı.’ Her iki dedektif de birbirlerine endişeli bir şekilde bakarken tereddütlü bir an yaşandı.

"Belediye başkanı mı?"

'Evet. Onu bu sabah erken saatlerde FedEx aracılığıyla aldı.” İki numaralı plastik poşete uzandı ve onu tekrar Garcia'ya verdi. ‘Gördüğünüz gibi ‘acil – özel ve gizli’ olarak işaretlenmişti.’

Hunter ve Garcia FedEx paketini kontrol etti.

"Tyler Jordan mı?"

Kaptan, "Beklendiği gibi sahte isim" diye yanıtladı. "Hem de sahte adres." Görünüşe göre burası tahtalarla kapatılmış bir dükkan; geri kalan her şeyin hâlâ kontrol edilmesi gerekiyor.'

Hunter, "Belediye başkanı Nicole Wilson'ı tanıyor muydu?" diye sordu.

Yüzbaşı Blake başını salladı. 'Ona göre onu daha önce hiç görmemiş. Ancak hepimiz Belediye Başkanı Bailey'nin kampanyasında kamu güvenliğinin her zaman ön planda olduğunu biliyoruz, bu yüzden resmi görür görmez hemen Şef Bracco'yu aradı. Bracco siz buraya gelmeden yaklaşık beş dakika önce bu ofisten ayrıldı. Bende bunlar böyle. En kısa sürede adli tıpa gitmelerini istedi ama ben önce onları görmenizi istedim.'

Hunter, "Şef, Nicole Wilson'ın cesedinin bu sabah erken saatlerde bulunduğunu biliyor mu?" diye sordu.

“Artık öyle.” Yüzbaşı Blake durakladı ve derin bir nefes aldı. 'Ama hepsi bu değil.'

Hunter ve Garcia'nın dikkati fotoğraftan ve FedEx paketinden tekrar ona kaydı. Bir kez daha üzerindeki bir şeye uzandı masa – üçüncü bir şeffaf plastik torba.

Çantayı Hunter'a uzatarak, "Fotoğraf bir notla birlikte geldi" dedi. Plastik torbanın içindeki beyaz kağıt parçasının ikiye katlandığı yerde ortasında bir kat izi vardı. Nicole Wilson'ın boğazında bulunan not gibi, sözler de elle yazılmıştı ama bu sefer kanla yazılmamıştı. Katil kırmızı tükenmez kalem kullanmıştı.

Bu şehirdeki insanlar kendilerini güvende tutmak, kendilerine yardım edemeyenlere yardım etmek, haksızlığa uğradıklarında onları düzeltmek, onları korumak için LAPD gibi emniyet teşkilatlarına ve hatta bazen FBI'a bile güveniyorlar. ne olursa olsun adaleti aramak.

Bu ajansların en iyinin en iyisi olması gerekiyor. Konu insanları okumaya ve iyiyi kötüden ayırmaya gelince uzmanlar. Ama gerçek şu ki onlar sadece görmek istediklerini görüyorlar. Ve bununla ilgili sorun şu ki, kör adam rolü oynadıklarında insanlar acı çekiyor. . . insanlar işkence görüyor. . . ve insanlar ölüyor.

Şimdi bir sorum var. Bu sözde uzmanlardan herhangi biri benim gibi biriyle karşı karşıya gelse, gözlerimin içine baksa içimdeki gerçeği görebilir mi? Neye dönüştüğümü görecekler miydi, yoksa bocalayacaklar mıydı?

Resimdeki kadın kesinlikle bunu görmüştür. Bunu teninde hissetti.

Ve yarın güneş doğmadan önce onu bir başkası da görecek ve hissedecek. Ve inanın bana, bu sözde uzmanlar beni durduramadığı sürece, onun yaşadıkları, gelecek olanlarla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir.

Peki öyle mi?

ÇÜNKÜ BEN ÖLÜM.

Garcia notu birkaç kez okuduktan sonra, "Tanrım," dedi. 'Ve şu ana kadar bana anlattıklarınıza göre' dedi kaptan, 'sanırım blöf yapmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz.'

Sessizlik odayı birkaç saniye doldurdu. Bunu kıran ilk kişi Garcia oldu.

'Anlamadığım şey neden belediye başkanı? Bu not FBI ve bizim gibi kolluk kuvvetlerine atıfta bulunmaktadır, belediye başkanının ofisi ile hiçbir ilgisi yoktur. Eğer Belediye Başkanı Bailey, Nicole Wilson'ı tanımıyorsa neden resmi ve notu onun ofisine göndersin ki? Neden bunu doğrudan buraya, PAB'a ya da Şef Bracco'nun ofisine göndermiyorsunuz?'

Kaptan Blake, "Ben de kendime aynı soruyu soruyordum" dedi. 'Peki günümüz teknolojisiyle neden e-postayla göndermek yerine yayınlıyorsunuz?' 'İki nedeni var' diye yanıtladı Hunter, tüm dikkatini hâlâ notta yoğunlaştırmıştı. 'Katil bunu e-postayla göndermiş olsaydı, belediye başkanının bunu alacağının garantisi olmazdı. Bunun gibi bir şey kolaylıkla otomatik olarak şu şekilde işaretlenebilirdi:
spam veya istenmeyen postalar bir çeşit güvenlik duvarı programı tarafından gönderildi ve hiç kimse açmadan tamamen silindi. Bu katilin bu riski almasına imkan yok.'

Yüzbaşı Blake bunu başını sallayarak kabul etti. “Peki ya ikinci sebep?” “Şok etkisi. Güvenilirlik. El yazısıyla yazılmış, orijinal bir notu ve bir Polaroid fotoğrafını, yani belediye başkanının gerçekten idare edebileceği iki somut öğeyi görmek, belediye başkanının yalnızca bilgisayar ekranından görebileceği bir şeyden çok daha büyük bir etki yaratır. Tehdidi çok daha gerçek kılıyor. Katilin normal bir fotoğraf yerine Polaroid kullanmasının nedeni de budur.'

Garcia başını salladı. 'Ekli bir fotoğraf son pikseline kadar Photoshoplanmış olabilir. Polaroid'e dokunmak neredeyse imkansızdır. Robert'ın dediği gibi bu, katile güvenilirlik sağlıyor.'

"Tamam," diye kabul etti kaptan. "Peki neden bunu belediye başkanına gönderelim?" "Aciliyet," diye yanıtladı Hunter. 'Bu paket doğrudan KAB'a ve ofisinize gelseydi, Şef Bracco'ya veya belediye başkanına bilgi verir miydiniz?'

'Hayır, elbette değil.'

Hunter bir kez başını salladı. "Peki eğer doğrudan Şef Bracco'nun ofisine gitseydi, sence belediye başkanına haber verir miydi?"

Kaptan Blake, Hunter'ın mantığını yakaladı.

Hayır, diye kabul etti. 'Belediye başkanını endişelendirmeye gerek yok. Ancak bunu seçimden birkaç hafta önce doğrudan belediye başkanına gönderirseniz hiyerarşik bir zincirleme panik reaksiyonu başlatırsınız. Vatandaşın güvenliği konusunda takıntılı olan belediye başkanı konuyu doğrudan polis şefine iletir ve o da konuyu doğrudan bana getirir.'

Hunter, "Dediğim gibi," diye ekledi. 'Bu adamın büyük bir egosu var ve oynamak istiyor ama doğru rakiplere karşı oynadığından emin olmak istiyor. Notunda yazdığı gibi: *en iyinin en iyisi* – çünkü ona göre daha azını hak etmiyor. Belediye başkanını dahil etmek istediğini elde etmesini garanti eder.'

Kaptan, masasının arkasına geçerek, "Eh, o zaman şanslı" dedi. 'Çünkü siz ikiniz sahip olduğum en iyi şeysiniz.'

Yirmidört

Sharon Barnard, Los Angeles'ın Westside bölgesindeki Venedik'te Tom Hobbs'la paylaştığı evin kapısını açtığında gece çoktan gökyüzünü yeniden renklendirmişti. Bugün LAX'ten Kansas City'ye gidiş-dönüş uçuşunda üç buçuk saat boyunca, hepsi de ucuz kolonya ve kolonya kokan aşırı kilolu iş adamlarından gelen bir dizi sevimsiz karşılama repliğine ve mizahsız anekdotlara katlanmıştı. alyanslarını saklamak konusunda çok kötü bir iş çıkardılar.

Nihayet kapıyı arkasından kapatıp kabin ekibi çantasını yere koyduğunda ve iki eliyle ensesini ovmaya başladığında rahatlamış bir şekilde gülümsedi. Boyun ve omuz kasları biraz gergindi ama uzun

bir duşun ardından güzel bir şişe şarap ve rahatlatıcı bir müziğin çözemeyeceği bir şey değildi bu. Ve bu gece ev kendisine kalmıştı. Tom o sabah San Francisco'ya uçmuştu ve yarın öğleden sonra geri dönmeden önce muhtemelen ABD'nin en büyük eşcinsel mahallesi olan Castro'da bir yerde parti yaparak geceyi burada geçirecekti.

Hem Sharon hem de Tom bir buçuk gündür uzaktaydı. Ev kilitliydi, bütün pencereler kapalı ve perdeler çekiliydi. Ağustos ayının ilk sıcağında, burası saunaya benziyordu. Sharon mutfağa geçmeden önce oturma odasının pencerelerinden birini açtı ve onu serinletmek için buzdolabından soğuk bir şişe bira aldı.

Bir yıl öncesine kadar bu onun gerçekten düşünmediği bir kariyer seçeneği olmamasına rağmen, Sharon hostes olarak işini seviyordu. Sharon genç bir kız olduğundan beri hemşire olmayı hayal ediyordu ve bu kısmen onun televizyon dizilerine olan tutkusundan kaynaklanıyordu. *IS.* Koleksiyonun tamamı DVD'deydi. Her bölümü en az on kez izlemişti ama yine de doyamıyordu. Ancak *IS* tek sebep bu değildi. Sharon'un her zaman iyi bir kalbi vardı ve ihtiyacı olan insanlara yardım etmek onu çok az şeyin tatmin ettiği bir şekilde tatmin ediyordu. İşin ilginç yanı doktor olmayı hiç düşünmemiş olmasıydı ve bu gerçekten de *IS* ve Hemşire Carol'ın hatası - Carol Hathaway her zaman onun en sevdiği karakter olmuştu ve tıpkı onun gibi olmak istiyordu. Ama Sharon çok ayakları yere basan bir insandı. Bir hemşirenin gerçekliğinin, küçük ekranda gördüğü yarı görkemli hayattan kesinlikle çok farklı olacağını tamamen anlamıştı.

Bunu aklında bulunduran Sharon, okul danışmanının ve okul hemşiresinin tavsiyelerine uymaya karar verdi ve liseden hemen sonra kendisini Lisanslı Pratik Hemşirelik programına kaydettirdi; burada muazzam bir yetenek ve yetenek sergiledi ve on iki ay sonra sınıfının birincisi olarak mezun oldu. . Her ne kadar LPN ona ihtiyaç duyduğu başlangıç becerilerini vermiş olsa da, gerçek hastalarla uğraşmak tamamen farklı bir oyun olacaktı.

Planı, okula dönmeden ve Hemşirelik Önlisans programına kaydolmadan önce en az bir yıl boyunca çalışan bir hemşire olarak pratik deneyim kazanmaya çalışmaktı, bu da daha sonra kayıtlı bir hemşire olmasını sağlayacaktı.

LPN programından mezun olduktan sonra iki öğretmeninin yardımıyla Sharon'a hemen Kaliforniya'daki en iyi üç tıp merkezi ve hastane arasında yer alan Cedars Sinai Tıp Merkezi'nde hemşirelik pozisyonu teklif edildi. Fırsatı değerlendirdi ve genellikle koma koğuşu olarak bilinen nörolojik koğuşa atandı. İşte o zaman her şey kötüye gitti.

Sharon, koğuşta çalışmaya başladıktan yalnızca altı gün sonra, Joan Howard adında dokuz yaşında siyahi bir kızın gelişini gördü. Joan, evinin hemen önündeki kaldırımda tek başına oynarken, sırf eğlence olsun diye bisikletle ne kadar hızlı gidebileceğini görmeye karar veren on sekiz yaşında bir çocuk tarafından neredeyse eziliyordu. Bisiklet Joan'a öyle bir kuvvetle çarptı ki Joan birkaç metre ileri fırladı. Yola düşerek minik kafasını asfalta çarptı ve kafatasını iki yerden kırarak beyninde kanamaya neden oldu. Bisikletli çocuk asla yakalanamadı.

Koma koğuşundaki başhemşire, Sharon'a işteki ilk gününde 'Bir mucize' demişti. 'Hastalarımızın çoğunun uyanıp buradan çıkmasını sağlayabilecek tek şey bu ve güven bana, burada muhtemelen gözlerinizin önünde bazı mucizelerin gerçekleştiğini göreceksiniz. Fakat bunlar çok azdır ve çok uzaktır. Size anlatmaya çalıştığım şey şu; bağlanmayın, fazla insan olmayın, duygularınıza yenik düşmeyin, çünkü bu sadece size zarar verir ve profesyonelliğinizi tehlikeye atar. Objektif olun. Bu koğuştaki hastaların çoğu yarı ölü. Bu yüzden buradalar.”

Ve bir mucize tam da Joan'ın ailesinin ve diğer herkesin umduğu şeydi. Başka hiçbir şey yardımcı olamaz. Doktorlar ellerinden geleni yapmıştı. Ancak günler haftalara, haftalar aylara doğru erimeye başladıkça, işin peşini bırakamayan Sharon dışında umutlar da azalmaya başladı.

Hemşirenin tavsiyesi üzerine küçük kıza aşık olmuştu. Belki de Joan, Sharon'a, on yaşındayken, eskiden yaşadığı MacArthur Park'ın hemen doğusunda bir çetenin arabasıyla saldırırken öldürülen en iyi çocukluk arkadaşını hatırlatmasıydı.

İlk başta, Joan'ın bekar bir ebeveyn olan babası, her gün işini bitirdikten sonra gelir ve kızının yatağının yanında birkaç saat geçirir,

onun elini tutar, onun hikayelerini okur, şarkılarını söyler ve saçlarını tarardı; çok geçmeden umut da onu terk etti. Önce kızıyla her geçen gün daha az vakit geçirmeye başladı, sonra ziyaretleri azaldı.

Sharon bir gece ayrılırken ona yetişti ve yaşlı gözlerle kızını terk etmemesi için ona yalvardı. Hiç görmemesine rağmen, o koğuşta meydana gelen mucizelerin, ailelerin sevdiklerinden vazgeçmemeleri kadar ilahi müdahaleye de bağlı olduğunu anlatmaya çalıştı. Joan'ın babası sadece birkaç ayda on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Sharon'a hiçbir şey söylemedi. Dönüp sessizce uzaklaşmadan önce bir dakika boyunca ağır, acı dolu gözlerle ona baktı.

Ertesi gün geri dönmedi.

Ve bu Joan'ın geçtiği geceydi.

Sharon, küçük kızın ölümünden sonra yaşadığı sıkıntıyı gizleyememişti ve bu onun hemşire olma konusundaki istekliliğini sorgulamasına neden olmuştu. Biraz ara verip yeniden düşünmeye karar verdi. Mola sırasında eski okul arkadaşı Tom Hobbs ona uçuş hostesi olmayı teklif etti. Sharon denemeye karar verdi. Kendi kendine kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını söyledi.

Bu bir yıldan biraz fazla zaman önceydi ve o zamandan beri arkasına bakmamıştı. Sharon yatak odasında başka bir pencere açtı, komodinin üzerindeki taşınabilir stereo sistemini açtı ve radyoyu açtı. Maroon 5'ın 'Maps' şarkısı geldi ve sözleri söylerken hemen kalçalarını ritme göre sallamaya başladı. En sevdiği şarkılardan biriydi. Bunu yaparken soyundu ve bira şişesini bitirdi. İkinci bir tane almayı düşündü ama içecekleri karıştırmayı pek beceremedi. Bu ona genellikle korkunç bir baş ağrısı ve zombi benzeri bir akşamdan kalmalık yaşatıyordu ve gerçekten de bir şişe şarabı sabırsızlıkla bekliyordu.

Sharon koridordaki dolaptan yeni yıkanmış bir havlu alıp banyoya yürüdü. Duşu çalıştırdı ama altına girmedi. Bunun yerine bir adım geri attı, lavabonun üstündeki aynaya baktı ve bir an kendine baktı; önce sol profiline, sonra
doğru olan. Birkaç saniye düşündükten sonra, figüründen nispeten memnun olduğuna karar verdi, ancak zihninde her zaman geliştirilebilecek bir yer vardı.

Sonunda duşun altına girdi, öne doğru eğildi, alnını beyaz fayanslara dayadı ve ılık suyun güçlü jetinin başının, omuzlarının ve sırtının üzerinden akmasına izin verdi. Bir rüya gibi hissettim. Su tenine temas ettiği anda gergin kasları gevşemeye başladı.

Duş aldıktan sonra havlusuna sarındı ve mutfağa döndü.

Sharon ve Tom oldukça güzel bir şarap seçkisine sahipti ve bu gece meyveli ve canlandırıcı bir şeyler yemek istiyordu.

Buzdolabından bir şişe Yeni Zelanda Gewurztraminer alıp mantarını açıp kendine bir bardak doldururken kendi kendine "Mükemmel" diye fısıldadı. Cep telefonu çaldığında şişeyi buzdolabına yeni koymuştu. Onu mutfak tezgahının üzerine bırakmıştı. Telefonuna uzanıp ekranı kontrol etmeden önce buzdolabının kapısını kapattı. Numarayı tanımıyordu.

'Merhaba?'

'Merhaba Sharon.'

Erkek sesi ona tanıdık gelmiyordu.

'Hımm. . . MERHABA. Kusura bakma ama bu kim?'

'Bir tahminde bulunmak ister misin?'

Sharon telefona kaşlarını çattı. Sadece rahatlamak ve şarabının tadını çıkarmak istiyordu. Kimseyle oyun oynayacak havasında değildi.

Hayır, aslında yapmazdım. Ve bana kim olduğunu söylemezsen bu görüşme sona erer.'

‘Peki, sonunda bekleyenin ben olduğumu söylesem nasıl olur? Bu işe yarayacak mı?'

'Sonunu mu bekliyorsun? Neyin sonunda?'

Bu soruya önce karşı taraftaki ses kıkırdadı. Tekrar konuştuğunda kelimeler yavaşça ve ancak hastalıklı olarak tanımlanabilecek bir tonda çıktı.

'Hayat, Sharon. Yaşamın sonunda bekleyen kişi benim, çünkü ben ölümüm.' Sharon kolay korkmadı ama bu seste omurgasından aşağı doğru bir ürperti damlatan bir şeyler vardı.

'Biliyor musun? Her kimsen, bu korkunç bir şaka.”

'Bunun bir şaka olduğunu kim söyledi?'

'Siktir git, seni hasta ucube. Beni bir daha arama.' Sharon bir öfke patlamasıyla neredeyse cep telefonunu büfeye çarpacaktı ama kendini tam zamanında durdurdu.

Birkaç saniye sonra tekrar çaldı; aynı numara. Sharon sesini duyurmasına izin verdi.

Zil sesi bittikten birkaç saniye sonra bir mesaj geldi.

Hadi, telefonuna cevap ver Sharon. Oynamak istemiyor musun?

Sharon bunu görmezden gelmesi gerektiğini biliyordu ama bu kadar uzun bir günün ardından öfkesi ona galip geldi. Hızlıca bir cevap yazdı.

Git kendini becer, ucube şov. Her kimsen, numaranı engelliyorum.

Ping.

Sharon'un yanıt vermesinden birkaç dakika sonra yeni bir kısa mesaj geldi. *Biliyor musun? Telefonu unut. Sana bir şey sorayım. Ön kapınızı kilitlemeyi hatırladınız mı?*

Tık, tık, tık.

Aniden, ön kapısının kolu art arda üç kez büküldü.

“Tanrım!” Sharon geri sıçradı, neredeyse cep telefonunu düşürüyordu. Korku dolu bakışları kapıya doğru yöneldi. 'Ne oluyor?'

Neyse ki kapıyı kilitlemişti. Ping. Yeni bir mesaj. Tekrar telefonuna baktı. Ancak o zaman titrediğini fark etti.

Hadi kapıyı aç Sharon. Hemen dışarıdayım. Hadi biraz eğlenelim.

Ön kapının kolu yine hareket etti, bu sefer çok daha yavaş ve yalnızca bir kez.

'Aman Tanrım! Aman Tanrım!'

Sharon paniğe kapıldığında gözleri hemen yaşlarla doldu.

Ping.

Tamam, kapıya kimin ihtiyacı var zaten? Belki başka bir şekilde girebilirim.

Bunu takip eden duraklama aniden umutsuz bir korkuyla noktalandı. *Ah kahretsin,* Sharon, anı aklına geldiğinde düşündü. *Pencere.* Aslında ne kadar korkmuş olsa da Sharon'un hayatta kalma içgüdüleri kontrolü ele geçirdi ve oturma odası penceresine doğru patladı. Bacaklarının bu kadar hızlı hareket edebildiğini hiç bilmiyordu. Onu

çarparak kapattı ve çekti
Perdeler açıldığında havlusu açıldı ve yere düştü. Umursamayacak kadar korkmuştu.

Ağır nefesler arasında, dehşet dolu bakışları uzun bir süre kapı ile pencere arasında gidip geldi. Sonunda bir anlığına uyuşmuş olan beyni yeniden devreye girdi.

Daha ne bekliyorsun Sharon? kendi kendine söyledi. *Şimdi 911'i arayın.*

Numaraları hızla cep telefonuna kaydetti ve 'ara' tuşuna bastı.

Hiç bir şey. Çevir sesi yok.

“Ne oluyor?” Ekrana baktı. Tek bir sinyal çubuğu bile yoktu. Sıktığı dişlerinin arasından telefonuna “Bu nasıl olabilir?” diye bağırdı. Az önce yeni bir mesaj almıştı.

Sharon'un hiçbir şekilde bilmemesi gereken şey, arayan kişinin telefonu her kapattığında kendi cep telefonu sinyal karıştırıcısını çalıştırdığıydı. İçgüdüsel olarak kolunu uzattı ve hareket ettirerek bir sinyal aradı.

Hiç bir şey. Yarım bar bile değil.

'Bok. Bok.'

Beyni başka bir paslı çarkı döndürdü.

'Sabit hat.'

Mutfak tezgâhının üzerindeki telefona doğru koştu ama telefonu tam beşiğinden kapmak üzereyken telefon çaldı.

Şaşıran Sharon onu kulağına götürdü.

'Merhaba?'

'Hadi bir oyun oynayalım, Sharon.'

Sharon dondu.

‘Ve şöyle başlıyor. Işıklar kapalı.'

O anda tüm evi karanlığa gömüldü. Sharon dehşet dolu bir çığlık daha attı. Gözleri odanın içinde dolaştı ama hiçbir şey göremedi. "Aman Tanrım, neler oluyor?" dedi titrek bir sesle telefona. 'Sen kimsin? Bunu bana neden yapıyorsun?' Sharon'ın cep telefonu hâlâ elindeydi. Başparmağını ekranda kaydırdı ve el feneri uygulamasını açtı.

“Hatanın ne olduğunu biliyor musun Sharon?” Ses bir kez daha

sabit hat ahizesinden geldi.

Sharon derin nefes almaktan başka bir şey yapamadı.

‘Yanlış pencereye gittin.’

Hatırladığı anda terör kalbini parçalamıştı: Yatak odasının penceresi.

Panikleyen ve hiçbir fikri olmayan Sharon çılgınca cep telefonunu hareket ettirdi. Arkasındaki minik flaştan gelen zayıf ışık her yere gölge düşürüyordu ama bu gölgeler oturma odasını koridora bağlayan kapının üzerinden geçerken, kapının üzerinde hareket eden bir insan silueti gördü.

Bir dahaki sefere adamın sesini duyduğunda, kulağının yanındaki ahizeden ses gelmemişti. Arkasından geldi.

'Ben zaten içerideyim.'

Yirmi Beş

Sonunda kalemini masasının üzerine koyduğunda Hunter ellerinin titrediğini fark etti. Alnında da soğuk ter damlaları oluşmuştu. Ayağa kalktı ve dizlerini gürültülü bir şekilde tıklattı. Çok uzun süredir oturuyordu. Uzun vücudunu esnetti ve sırtındaki ve bacaklarındaki sert kaslar buna binlerce acı veren çimdiklemeyle karşılık verdi. Hunter bu sefer boynunu dayayarak esnemeyi daha da zorladı. Dizleri kadar gürültülü bir şekilde tıkırdadı.

Lanet etmek, diye düşündü dişlerini gıcırdatarak. *Carlos haklı. Belki de bu saçmalık için çok yaşlandım.*

Hunter son üç saatini katilin o sabah Belediye Başkanı Bailey'ye gönderdiği notun her kelimesini tekrar tekrar yazıya dökerek geçirmişti. Katilin el yazısını elinden geldiğince eşleştirmeye çalışarak bunun yirmi beş kopyasını yapmıştı.

Ve harika bir iş çıkardı.

Egzersiz basitti. Hunter notu kelimesi kelimesine ezberlemeye çalışmıyordu ama defalarca kopyaladıktan sonra olan tam olarak buydu. Ama hayır, onun asıl yapmaya çalıştığı şey, ne kadar küçük olursa olsun, katilin zihnine, düşünce tarzına dair bir tür içgörü elde etmekti. Katil gibi düşünmeye, o sözleri yazarken katilin ne

hissettiğini hissetmeye çalışıyordu. Gizli anlamlar ve kelime hileleri arıyordu. Satır aralarını okumaya çalışıyorum.

Üç yorucu saatin ardından Hunter pek az şey bulabilmişti. Ona göre katil, notun en son ayrıntısına kadar inceleneceğini biliyormuş gibi hissetti. Her kelime, her harf fiziksel ve psikolojik olarak analiz edildi ve yeniden analiz edildi ve katil her kapıyı kilitlemişti; ruhuna giden hiçbir açıklık, hiçbir yol bırakmamıştı.

Hunter daha fazla devam etmenin ona daha iyi sonuçlar getirmeyeceğini biliyordu.

Kendine büyük bir fincan sade kahve daha doldurdu, sandalyesine döndü ve sandalyeyi doğu duvarındaki eski moda resim panosuna bakacak şekilde yarı döndürdü. Soruşturmaları ne kadar yeni olsa da (yirmi dört saatten daha az bir süre önce), pano zaten bilgi ve fotoğraflarla doluydu.

Adli tıp, kurbanın boğazına bırakılan notu yazmak için kullanılan kan üzerinde yapılan testin sonuçlarını getirmişti: BEN ÖLÜMÜM. Hunter ve Garcia'nın beklediği gibi katil bunu yazmak için Nicole Wilson'ın kanını kullanmıştı, ancak adli tıp raporuna göre bunu yapmak için fırça kullanmış gibi görünmüyordu. Bunun yerine kendi parmaklarını kullanmış, her harfi dikkatlice yazmadan önce parmaklarını kurbanının kanına batırmıştı. Adli tıpta kısmi ya da başka bir parmak izi bulunmaması şaşırtıcı değildir. Katil şüphesiz eldiven takıyordu.

Hunter'ın son üç saattir yazıya dökmek için harcadığı ikinci not, o ve Garcia o öğleden sonra Yüzbaşı Blake'in ofisinden ayrıldıktan hemen sonra, esaret altındaki kurbanın Polaroid fotoğrafıyla birlikte adli tıp laboratuvarına gönderilmişti.

Hunter grafolog değildi ama notların aynı kişi tarafından yazıldığının anlaşılması için adli tıp raporuna ihtiyacı yoktu. Katilin ilk notu parmaklarıyla, ikinci notu ise kırmızı kalemle yazmasına rağmen el yazısı etkileyici derecede istikrarlıydı.

Katil her iki notu da el yazısıyla yazmıştı ve kaligrafisi sağlam ama zarifti. Kağıdın hiçbir kılavuz çizgisi olmamasına rağmen, tüm harfler birbirleriyle mükemmel bir simetri içindeydi ve çok güzel ölçülü vuruş ve şekillerde akıyordu. Bu, Hunter'a aradıkları kişinin titiz,

düzenli olduğunu, ayrıntılara özellikle dikkat ettiğini ve kurbanlarını nasıl öldürdüğü dahil yaptığı her şeyle gurur duyduğunu söyledi.

Yirmi Altı

Adam kurbanını sandalyeye bağlamayı bitirdi, ayağa kalktı ve sakin bir şekilde mutfağa doğru yürüdü. Buzdolabından büyük bir bardağa su doldurduktan sonra odanın ortasına doğru yürüdü ve tam onun önünde durdu.

Sharon Barnard hâlâ baygındı, ayak bilekleri sandalyenin bacaklarına fermuarlıydı ve kolları sıkıca arkasında sabitlenmişti. Başı eğikti, çenesi göğsüne dayanıyordu, ağzı yarı açıktı, dudakları biraz dışarı çıkmış, bir yana düşmüştü. Adam bir an onu inceledi; yüz yapısının ayrıntılarını, yakasının simetrisini, çıplak vücudunun sarhoş edici güzelliğini. Sharon şüphesiz çok çekici bir kadındı. . . ama uzun sürmeyecek.

Adam bacaklarını omuz genişliğinde açarak ayakta durdu, vücudunu sabitledi ve suyu kadının yüzüne fırlattı.

Buz gibi sıvı teniyle temas ettiğinde Sharon sarsılarak uyandı ve anında topak topak bir nefes aldı. Başı korkuyla geriye doğru döndü. Göz kapakları uzun bir süre kelebeğin kanatları gibi titredi ve dudaklarından anlaşılmaz, korkutucu sesler çıktı.

Adam sabırla bekledi, elleri artık arkasındaydı. Sharon sonunda gözlerini açmayı başardı. Şaşkın ve uykulu bakışları sağa, sonra sola hareket etti ve en sonunda önündeki figüre odaklandı. Bir . . . iki . . . Sharon adama doğru dürüst bakana kadar üç saniye geçti. Açık mavi gözlerinde, ona bakışında son derece tanıdık gelen bir şeyler vardı. Onunla daha önce bir yerde tanışmıştı ve Sharon bundan emindi ama nerede?

Hafızasını zorladı.

Hiç bir şey.

Gözlerini ne kadar sıkı kapatırsa kapatsın ya da beynine bunu hatırlaması için ne kadar yalvarırsa yalvarsın, hafızası bağlantıyı kuramıyordu.

Sharon konuşmak ya da çığlık atmak için ağzını açtı

-kendisinden emin değildi- ama nefesi hâlâ çok düzensizdi, boğazına takılıyor. Diyaframı korkusunu yenemiyordu.

Hiçbir ses çıkmadı.

Önce alt çenesi, sonra tüm vücudu titredi, sanki aniden bir kutup cephesi penceresinden içeri girip onu giydirmiş gibi. Adam sabırla bekledi, elleri hâlâ arkasındaydı. Hiçbir hareket yoktu, sadece avını takip eden yırtıcı bir hayvan gibi gözlerine kilitlenmiş soğuk bir bakış vardı.

Sharon, Tanrı bilir ne kadar süre boyunca taşlaşmış bakışlarını onun üzerinde tuttu. Sanki o derin, delici gözlerle hipnotize edilmiş gibiydi. Tekrar titredi, bu sefer derinlerden gelen bir şey, içini sarstı ve sonunda göz temasını kesmesine neden oldu. Gözleri sağa, sonra tekrar sola kaydı ama başına ne geldiğini ya da nerede olduğunu anlayamayacak kadar korkmuştu.

Sonunda önce bacaklarını, sonra kollarını hareket ettirmeye çalıştı ama bunu yaparken ayaklarından, bacaklarından, kollarından ve omuzlarından dayanılmaz bir acı yükseldi. O kadar yoğun bir acı ki öğürmesine sebep oldu. Gözleri tekrar kafasının içine döndü ve neredeyse yine bayılacaktı.

Adam eğlenerek sabırla bekledi, elleri hâlâ arkasındaydı.

Sharon kendine geldiğinde, hareket edememesinin sebebinin oturduğu sandalyeye sıkı bir şekilde bağlı olması olduğunu fark etti. Islak saçlarının uçlarından göğsüne soğuk su hâlâ damlıyordu. mide ve uyluk. Derin bir nefes aldı ve kendini toparladı. Sonunda, uzak bir anı kafasında canlanmaya başladı. Telefon görüşmesi, karşı taraftaki erkek sesi, onun 'ölüm' olduğu yönündeki iğrenç şaka, kapı, pencere, korku. Hatırladıkça ifadesi değişti.

Sharon yalvararak adama baktı. İşte o zaman, gözlerinin daha önce kesinlikle fark ettiği ama beyninin algılamakta başarısız olduğu bir şeyi fark etti; adamın kıyafetlerinin ve ayakkabılarının üzerine şeffaf, kapüşonlu, plastik bir tulum giyiyordu. Sadece yüzü açıktaydı, başka hiçbir şey yoktu. Sonra Sharon tulumun içindeki kıyafetlerini fark etti; normal günlük kıyafetleriniz değil. Vücudunu ikinci bir deri gibi saran bir şeyden yapılmış, siyah, parlak bir tulum giyiyordu. Aklına gelen şey lateksti.

Adam bir saniye daha ona baktı, sonra dudakları yavaşça gerildi. Sharon bunun bir gülümseme olup olmadığını anlayamadı. Eğer öyleyse, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Hiçbir mizah, hiçbir alaycılık, hiçbir sempati taşımıyordu.
ilgisizlik yok, herhangi bir duygu yok. Tamamen duygusuz bir yüz ifadesi onu daha da korkutmaktan başka işe yaramadı.

Sharon bir kez daha boğuk bir nefes aldı ve korkusuna rağmen sesinin kendisine geri döndüğünü hissetti.

Dudaklarını hareket ettirdi ve her kelime gözyaşlarıyla döküldü. 'Lütfen. . . Lütfen. Benden ne istiyorsun? Ne? . . neden buradasın? Lütfen . . . bırak beni. İstediğin her şeyi yapacağım.' Gülümseme ya da her neyse, adamın dudaklarından kayboldu. Beklemeyi bırakmıştı. Orada yapmak istediği şeyi yapmanın zamanı gelmişti. Ellerini arkasından hareket ettirerek tuttuğu şeyi ortaya çıkardı. Sharon'un bakışları önce sağ eline, sonra soluna odaklandı. Panik teröre dönüştü.

Gözyaşlarını temizlemek için gözlerini olabildiğince sıkı kapattı. Tekrar açtığında adam iki adım daha yaklaşmıştı.

'Ah, Tanrım, hayır. Lütfen bunu yapma.'

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu. Sesi hiçbir duygu taşımıyordu. Sharon'ın tek yapabildiği başını sallamaktı.

'Ah, Sharon, Sharon. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Sana telefonda söylemiştim. Hatırlamıyor musun?'

Gözyaşları tekrar gözlerine geldi.

'BEN. Am. Ölüm.” Tekrar gülümsedi. 'Ben de senin için geldim.'

Yirmi Yedi

Garcia sabah 7:31'de ofise geldiğinde Hunter sırtı kapıya dönük şekilde sandalyesinde oturuyordu. Elleri başının arkasındaydı ve parmakları birbirine kenetlenmişti. Bacakları öne doğru uzatılmıştı, çizmelerinin topukları masasının kenarına dayanıyordu. Sanki üzerine iliştirilmiş bir şeyi ilk kez görüyormuş gibi resim panosuna bakıyordu. Bilgisayar klavyesinin yanında boş bir kahve kupası ve iki

şekerleme paketi vardı. Garcia köşedeki boş kahve makinesine baktı. Kapıdan Hunter'ın masasındaki notları da fark etti. Bir kaçı yere düşmüştü.

Garcia içeri girip kapıyı arkasından kapatarak, “Geceyi burada mı geçirdiniz?” diye sordu. Hunter'ın bunu yapması onu şaşırtmazdı. Hunter, dikkatini tahtadan ayırmadan, "Hayır, pek sayılmaz" diye yanıtladı. 'Eve gittim ve duş aldım.'

“Ama uyku yok.” Garcia bunu bir soru olarak ifade etmedi.

Hunter omuz silkti. ‘Büyük Amerikan şairi Jon Bon Jovi’nin sözleriyle, sanırım “Öldüğümde uyuyacağım”.'

Garcia kıkırdadı. “Bu şekilde devam et, çok uzun sürmeyecek dostum.” Masasına doğru ilerledi, sırt çantasını yere koydu ve bilgisayarını çalıştırdı. "Peki bu sabah buraya saat kaçta geldin?"

Hunter'ın bakışları tahtanın hemen üzerindeki duvardaki saate kaydı. 'Beş'i çeyrek geçe civarında.'

Garcia'nın sormasına gerek yoktu. Hunter'ın ofise bu kadar erken gelmesinin sebebini biliyordu; katilin Belediye Başkanı Bailey'ye gönderdiği nota eklediği tehdit: *Ve yarın güneş doğmadan önce onu bir başkası da görecek ve hissedecek. Ve güvenin bana, bu sözde uzmanlar beni durduramadığı sürece, gördükleriniz, gelecekte olacaklarla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir.*

“Bir şey var mı?” diye sordu Garcia, ses tonundaki oyun tamamen bozuldu. "Yeni dokuz bir bir araması var mı?"

Hunter sonunda topuklarını masasından kaldırdı, dik oturdu ve sandalyesini ortağına bakacak şekilde çevirdi.

'Hayır, henüz bir şey yok.'

Her iki dedektif de bunun hiçbir anlam ifade etmediğini biliyordu.

Garcia bilgisayarına bir şeyler yüklerken, "Dün Belediye Başkanı Bailey'ye teslim edilen paket hakkında FedEx'e danıştım" dedi. ekran.

'Ve?'

"Paket iki gün önce, öğle yemeğinden hemen önce, Union İstasyonu'nun hemen dışındaki FedEx Express posta kutusuna bırakıldı." Garcia başını bir yana eğdi ve içini çekerek onu takip etti. 'Anlayın, istasyonun o köşesindeki iki CCTV kamerasından hiçbiri bir

şey yakalayamadı. Aslında ikisi de başka bir şeye odaklanmışlardı.”

Hunter kaşını kaldırarak sordu.

'Evet. Bir dikkat dağıtıcı şey yarattı,' diye doğruladı Garcia. 'Bir çöp kutusunun içine gizlenmiş küçük, ev yapımı sis bombası. Önemli bir şey değil, sadece alüminyum folyoya sarılı ve kısa sigortalı tek bir pinpon topu. Kameraların dikkatini çekecek kadar duman yaratmak iyi ama panik yaratacak kadar değil. Yani en azından bir dakikalığına diğer her şey gözden kaçırıldı.”

Hunter, "Paketi kutuya bırakmak için sadece bir veya iki saniyeye ihtiyacı vardı" dedi.

Garcia sonraki sözleriyle kararlı bir şekilde başını salladı. 'Bu adam dikkatli. Gereksiz riskler yok. Üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyidir.” Daha sonra çenesini Hunter'ın masasındaki kupaya ve ambalaj kağıtlarına doğru salladı. 'O kahvaltı mıydı?'

Hunter'ın sol kaşı tekrar kalktı. 'Daha çok gece geç saatte sabah erkenden atıştırılan bir atıştırmalık gibi.'

Garcia kahve makinesini işaret ederek, "Eh, gerçekten taze bir bardağa ihtiyacım var" dedi. 'Biraz ister misin?'

"Minas'tan o şeyden biraz daha almayı başardın mı?" Hunter kahveyi her zaman sevmişti ama çoğu insanın aksine onu kafein için içmediğini biliyordu. Uyanık kalmak ya da enerji ve uyanıklık seviyeleri konusunda yardıma ihtiyacı yoktu. Basitçe ve gerçekten tadından keyif aldı, ne kadar güçlü olursa o kadar iyi. Ancak Hunter, kahve fanatiği olduğu kabul edilen bir baba tarafından yetiştirilen Garcia'nın aksine, konunun uzmanı değildi. Garcia Brezilya'nın Sao Paulo şehrinde doğdu. Brezilyalı bir federal ajan ve Amerikalı bir tarih öğretmeninin oğlu olan o ve annesi, ebeveynlerinin evliliği sona erdikten sonra henüz on yaşındayken Los Angeles'a taşınmışlardı. Garcia, hayatının çoğunu Amerika'da geçirmiş olmasına rağmen hâlâ gerçek bir Brezilyalı gibi Portekizce konuşabiliyordu. Babası pürüzsüz siyah saçlı, kahverengi gözlü ve zeytin tenli, çok çekici bir adamdı. Annesi açık mavi gözlü ve Avrupalı görünümlü açık tenli, doğal bir sarışındı. Garcia, babasının zeytin rengi tenini ve kahverengi saçlarını miras almıştı. Gözleri annesininki kadar açık mavi değildi ama kesinlikle onun tarafından gelmişti.

aile. Yıllarca atletizm yaptığı için ince bir vücudu vardı ama yapısı aldatıcıydı ve herkesin tahmin edebileceğinden daha güçlüydü. Garcia, Hunter'ın kahveyi kendisi kadar sevdiğini öğrendiğinde, ortağıyla birkaç sırrı paylaşmaktan büyük mutluluk duymuştu. Bu sırlardan biri, yalnızca güneydoğudaki Minas Gerais bölgesinde, küçük ve bağımsız bir çiftlik tarafından benzersiz bir tarifle üretilen Brezilya kahvesinin özel bir karışımıydı. Çoğu karışımdan daha ince öğütüldü ve daha düşük bir başlangıç sıcaklığında kavruldu, böylece aşırı kavrulması önlendi ve ona daha güçlü ama daha yumuşak bir tat verildi. Kısa sürede Hunter'ın en sevdiği karışım haline gelmişti ama Los Angeles'ta onu satan tek mağaza kapanmıştı. Garcia gülümsedi ve sırt çantasından özel karışımın bulunduğu bir kiloluk iki torba çıkarıp Hunter'ın masasına koydu.

'Tanıdığım biri Brezilya'dan dün gece döndü.'

Hunter'ın yüzü mutlu bir hikaye anlatıyordu.

"Evet" dedi, umduğu Noel hediyesini yeni almış bir çocuk gibi görünerek. ‘Taze bir fincan kahve çok isterim.’ Garcia kahve makinesine doğru yürürken yerden yazılı notlardan birini aldı. El yazısı orijinaline neredeyse mükemmel bir şekilde uyuyordu. Boynunu uzattı ve ortağının omzunun üzerinden masasındaki kopya yığınına baktı.

"Notu sen mi yazdın?"

Hunter omuz silkti. 'Birkaç kez, evet. Farklı açılardan bakmaya çalışıyordum.”

‘Yani katil gibi düşün demek istiyorsun.’

Bu, Hunter ve Garcia'nın polise yazılı notlar veya resimlerle alay etmekten hoşlanan bir katille ilk kez uğraşmaları değildi. Makineyi çekilmiş kahveyle doldurup su eklemeden önce notu Hunter'ın masasına geri koyan Garcia, "Bunu yazıya dökecek kadar ileri gitmedim" dedi. 'Ama aynı zamanda zar zor uyudum. Ne zaman gözlerimi kapatsam,' notlara doğru başını salladı, 'gördüğüm şey buydu.'

“Ve?” Hunter'ın ilgisi arttı.

Garcia başını salladı. “Ne düşüneceğimden emin değilim Robert. Bana göre bunların çoğu, sanki bu katil sizin "kitaplardan fırlamış

sosyopat"mış gibi geliyor. Bilirsiniz, büyüklük yanılgıları falan. Muhtemelen her açıdan, özellikle de entelektüel olarak herkesten üstün olduğuna, hata yapmayacak ya da yakalanmayacak kadar akıllı olduğuna inanıyor. Notun nedeni bu değil mi? Meydan okuma. Yapabileceğini düşünüyorsan gelip beni yakala.'

Hunter sessizce başını sallayarak onayladı.

"İlk kurbana yaptığı şey," diye devam etti Garcia, yüzündeki ifade tiksintiye dönüşmüştü, "kaçırılma, işkence, ihlal, her şey onun diğer insanlardan ne kadar yüksek düzeyde duygusal kopukluk elde ettiğini gösteriyor" artık açıkça öfkeden, hiddetten ya da belki tiksintiden başka bir şey hissedemediğini söylüyor. Pişmanlık, suçluluk, şefkat, acıma, sevgi, hiçbir şey yok; hiçbir türden şefkatli duygu yok. Bunları hissettiğinden bile emin değilim.'

Kahvenin demlenmesi bitti. Garcia iki bardağı doldurdu ve birini Hunter'a verdi.

"Teşekkür ederim" dedi Hunter. Özel içeceğin güçlü aroması onu gülümsetti.

Garcia, "Ve bir de gerçekten korkutucu kısım var" dedi.

"Hangisi?" diye sordu Hunter.

“Bu.” Garcia, katilin notundaki imzasını işaret etti: BEN ÖLÜMÜM. “Kendine kendi takma adını mı veriyorsun?” Kıkırdadı. 'Bu kibrin zirvesi değil mi? Sam'in Oğlu, Mutlu Yüz Katili, BTK Katili, Zodyak Katili, Karındeşen Jack, kim olursa olsun. . . hepsi özel olduklarına inandıkları için bunu yaptılar.'

Hunter, "İhtişam yanılgılarına dönelim" dedi.

"Ve sonra biraz," diye onayladı Garcia. “Fakat kendilerine isim vermekten hoşlanan seri katiller hakkında bildiğimiz şey, onların cinayetlerini uzun süredir planladıkları ve cinayetleri daha da uzun süre sürdürmeye niyetli olduklarıdır. İşin korkutucu kısmı da bu. Bu yüzden notlarla, resimlerle ya da ne varsa yetkililere eziyet etmeyi seviyorlar. Çünkü yetkililere gönderilen bir mektup çok cesur bir meydan okumadır - not, soruşturmayı kedi-fare kovalamacasına dönüştürmek için resmi bir davet gibidir - kuralları kendilerinin oluşturduğu ve uygun gördüklerinde değiştirebilecekleri bir oyundur. Ve bunu bir oyuna dönüştürmeye karar verdikleri için bunu eğlenceli

hale getirebilirler. Ve biz de bu oyunun içine sürüklendik.”

Hunter, Garcia'nın söylediği hiçbir şeye karşı çıkamazdı.

Garcia'nın da bildiği şey, yetkililere mesajlarla alay etmekten hoşlanan katillerin ipuçlarını bu mesajların derinliklerine, bazen de şifreli formatta saklama eğiliminde olduklarıydı. Ve Garcia satır aralarını Hunter kadar iyi okuyabilen kimseyi tanımıyordu.

Tamam, dedi Garcia, Hunter'ın masasındaki notları bir kez daha göstererek. 'Şimdi sıra sende. Aklınıza bir şey geldi mi?' Hunter ortağına kötü bir şekilde başını salladı. 'Notun bilmece formatında yazılmadığı açık ve eğer herhangi bir şeyin çifte anlamı varsa onu bulamadım. Hatta ne kadar çok okursam, ne kadar çok kopyalarsam, o kadar çok zıt duyguya kapıldım.'

“Karşıt bir duygu mu?” Garcia'nın kafası biraz karışmış görünüyordu. 'Ne demek istiyorsun?'

“Bu notu kim yazdıysa çok çaba harcadı Carlos, her kelimeyi dikkatle seçti. Ve işte işin çarpık kısmı. Tam tersine kafamızı karıştırmak için yapmadı. Mümkün olan en az şüpheyi bırakmak için yaptı.”

Yirmi Sekiz

Garcia yaptığı işi durdurdu, ortağına döndü ve bakışlarının Hunter'ın masasındaki nota odaklanmasına izin verdi.

"Tamam" dedi Hunter. “Bunu parçalara ayırmaya çalışalım.” Notun bir kopyasını masasının kenarına kaydırdı. Kahvesi nihayet ilk yudumunu içebilecek kadar soğumuştu. Cennet gibi tadı vardı.

'Sadece birinci ve ikinci paragraflara bir göz atın ve bana bunların ne anlama geldiğini düşündüğünüzü söyleyin. Satır aralarını okumaya veya herhangi bir şeyin çifte anlamını bulmaya çalışmayın. Sadece onları okuyun ve bana ne düşündüğünüzü söyleyin.'

Garcia sandalyesini yanına getirmedi. Bunun yerine Hunter'ın masasına eğilip iki elini de masaüstüne koydu.

Bu şehirdeki insanlar kendilerini güvende tutmak, kendilerine yardım edemeyenlere yardım etmek, haksızlığa uğradıklarında onları düzeltmek, onları korumak için LAPD gibi emniyet teşkilatlarına ve hatta bazen FBI'a bile güveniyorlar. ne olursa olsun adaleti

aramak.

Bu ajansların en iyinin en iyisi olması gerekiyor. Konu insanları okumaya ve iyiyi kötüden ayırmaya gelince uzmanlar. Ama gerçek şu ki onlar sadece görmek istediklerini görüyorlar. Ve bununla ilgili sorun şu ki, kör adam rolü oynadıklarında insanlar acı çekiyor. . . insanlar işkence görüyor. . . ve insanlar ölüyor.

Garcia çenesini kaşıyıp Hunter'a bakmadan önce paragrafı üç kez okudu.

'Vaz veriyor, hatta küçümseyerek bize kim olduğumuzu, işimizin ne olduğunu, halkın bizden ne beklediğini ve başarısız olduğumuzda ya da hata yaptığımızda ne olacağını hatırlatıyor.' Kısa bir sessizlik oldu. “Ayrıca sadece görmek istediğimizi gördüğümüze dair bariz bir suçlama var. Ve bu satır –” notta işaret etti – “”*Ve bununla ilgili sorun şu ki, kör adam rolü oynadıklarında insanlar acı çekiyor. . . insanlar işkence görüyor. . . ve insanlar ölüyor.”* Çok agresif olmasına rağmen, diye devam etti Garcia, 'bir tehdit gibi görünmüyor. Bir beyana benziyor.”

Hunter, "Kesinlikle haklısın," diye onayladı. 'Bu iki paragrafı yorumlamanın başka yolu yok Carlos. Açık ve özdürler. Belirsizlik yok, alay yok, kelime oyunu yok, çifte anlam yok ve satırlar arasında gizli hiçbir şey yok.'

Garcia'nın dikkati nottan ayrılmadı.

‘Şimdi üçüncü paragrafa bir bakın ve bana ne düşündüğünüzü söyleyin. Tekrar ediyorum, çifte anlamları falan unutun. Sadece bir mektup gibi oku.” *Şimdi bir sorum var. Bu sözde uzmanlardan herhangi biri benim gibi biriyle karşı karşıya gelse, gözlerimin içine baksa içimdeki gerçeği görebilir mi? Neye dönüştüğümü görecekler miydi, yoksa bocalayacaklar mıydı?*

Garcia bir an düşündü. 'Onun . . . bir meydan okumadır" dedi. Onu bulmamız için bize meydan okuyor. Onu kalabalığın arasından seçmek için. Onu tanımlamak için. Bu oyuna davettir. Daha önce de söylediğin gibi oynamak istiyor.”

"Yine doğru," dedi Hunter. 'Ama başka bir şey daha var. Aslında gizlenmeyen bir şey. Sadece dikkatlice okumanız gerekiyor.”

Garcia kaşlarını çattı ve paragrafı birkaç kez daha okudu. "Tamam" dedi ve ayağa kalkıp omuz silkti. 'O halde özlüyorum. Başka ne? Neyi göremiyorum?'

“Onu kalabalığın içinden seçmemiz için bize sadece meydan okumuyor Carlos. Sahip olduğu şeyi görebilecek miyiz diye soruyor *haline gelmek.* Bu çok güçlü bir ifade.” Hunter kahvesinden bir yudum daha aldı. 'Bu kelimenin gerçekte ne anlama geldiğini bir düşünün.'

Garcia, Hunter'a bakarak, "Bize her zaman böyle olmadığını söylüyor," dedi, sesi bir an öncesine göre biraz daha heyecanlıydı. ‘O her zaman bir canavar ya da katil değildi. O sizin ders kitabınızdaki sosyopat değil çünkü o şekilde doğmadı. Daha iyi bir kelime bulunamadığı için o şekilde oldu.'

Hunter yavaşça başını salladı.

'Bir şey onu değiştirdi.'

Yirmi Dokuz

Adam, sabah güneşinin ilk ışınları küçük yatak odasının doğu duvarındaki pencereyi kaplayan kirli perdelerin arasından sızdığında uyandı. Sokaklarda çöp kamyonları gürültülü bir şekilde hareket etmeye başladı ve çok uzaklarda birkaç siren, aya havlayan çakallar gibi inliyordu.

Sabahın erken saatlerinde Sharon Barnard'la işi bitmişti ama Los Angeles'ın kuzeydoğusundaki iki katlı evine kadar arabayla gidemeyecek kadar yorgun hissediyordu. Mülkü yıllar önce, hiçliğin ortasında saklanmış, etrafı boş araziden başka hiçbir şeyle çevrilmemiş halde bulmuştu. Bunun için nakit para ödemiş ve sahte belgeler kullanmıştı, bu da evin izinin asla kendisine ait olamayacağı anlamına geliyordu. Bina o kadar harap olduğundan onu çok ucuza almıştı. Yıllarca kendi yaptığı onarımlar ve ağır modifikasyonlardan sonra, sonunda mükemmel bir yer buldu. Evinin içinden ne kadar gürültü çıkarsa çıksın kimse duyamazdı. Hiç kimse onlar için gelmeyecekti.

Şu anda içinde bulunduğu tek yatak odalı daire, Doğu Los Angeles'ta bir yerde sadece bir çarpışma alanıydı. Bir yıllık kiranın tamamını peşin ödemişti. Gerçekten bunu yalnızca zaman zaman, koşullar gerektirdiğinde kullanıyordu. Tıpkı bu sabah olduğu gibi.

Adam gözlerini açar açmaz ayaklarını tek kişilik yataktan sarkıttı, dik oturdu ve iki eliyle kuvvetli bir şekilde yüzünü ovuşturdu. Saati yoktu ve odanın hiçbir yerinde saat yoktu ama bunun bir önemi yoktu. Saatin tam olarak kaç olduğunu biliyordu.

Komodinin üzerindeki ilaç şişesine uzandı, iki kapsülü eline döküp ağzına attı. Onları yıkamak için suya ihtiyacı yoktu. Ağzını tükürükle doldurdu, bir ani hareketle başını geriye attı ve aşağı indiler. Çıplak olarak pencereye doğru yürüdü, ayakları yıpranmış ve çizilmiş ahşap döşeme tahtalarının üzerinde yürüyordu. Dışarıda şehir hayatı yavaş yavaş sokaklara akıyordu.

Adam banyoya geçti ve lavabonun hemen üzerindeki duvardaki küçük aynanın önünde durdu. Artık kendisine bakan yabancıyı zar zor tanıyabiliyordu. Yıllar geçtikçe o kadar çok şey değişmişti ki. O bir daha asla aynı olmayacaktı. Bunu çok iyi biliyordu ama önemi yoktu. Ona değil. Artık değil.

Yansımasında gözlerinin derinliklerindeki başarının gururlu parıltısını gördü ve bu onun gülümsemesine neden oldu, ki bu pek sık yapmadığı bir şeydi. Dişlerini fırçaladı ve ardından sıcak bir duşun altında durdu, başından aşağısını titizlikle yıkadı, ardından yepyeni bir tıraş bıçağı kullanarak kafası da dahil olmak üzere vücudundaki tüm saç tellerini tıraş etti; bu ritüeli her sabah tekrarladı. İşi bitince kurulanıp yatak odasına döndü.

Gardıroptan orada asılı olan iki parçayı çıkardı; koyu renk bir takım elbise ve uzun kollu beyaz bir gömlek. Gardırop kapısının arkasındaki kravat askısında siyah beyaz çizgili tek bir kravat vardı. Dolabın alt kısmında tek bir çekmece vardı. İçinde bir çift beyaz boxer, bir çift siyah çorap ve büyük bir plastik çamaşır torbası vardı. Boxerını giyip giyindi, sonra çarşafı, yastık kılıfını ve çarşafı alıp önceki gece giydiği kıyafetlerle birlikte çamaşır torbasına tıktı.

Oturma odasına yürüdü, iki çekmeceli eski bir dolabın alt çekmecesinden kırmızı bir kalem ve dağınık bir kağıt aldı ve pencerenin karşısındaki ahşap masaya oturdu.

Adamın ne yazmak istediğini zar zor düşünmesi gerekti. Bunu mükemmel bir şekilde, tam da olması gerektiği gibi ifade edene kadar bunu binlerce kez düşünmüştü.

İşi bitince notu dikkatlice ikiye katladı ve kahverengi kağıt bir zarfa koydu. Bu sefer not belediye başkanına veya başka bir politikacıya yönelik değildi. Aynı numarayı tekrar kullanmasına gerek yoktu çünkü bu sefer kime başvuracağını tam olarak biliyordu: LAPD Soygun Cinayet Bölümü'nden Dedektif Robert Hunter.

"Tamam Dedektif" dedi öfkeli bir sesle. 'Gerçekte ne kadar iyi olduğunu görelim.'

Otuz

US Airways'in 667 sefer sayılı uçuşu, San Francisco Uluslararası Havalimanı'ndan on beş dakika geç ayrılmasına rağmen Los Angeles Uluslararası Havalimanı'na tam zamanında, sabah 08:55'te indi.

Tom Hobbs, tamamıyla dolu olan bir saat yirmi beş dakikalık uçuşta baş uçuş görevlisiydi ve uçuşun her saniyesinde zorlukla mücadele etmişti. Uçak yere indiğinde Tom'un beyni lapaya dönüşüyordu.

Uçak çantasını arkasına çekerek havaalanında sendeleyerek ilerledi. Kendisini yorgun, akşamdan kalma ve midesi bulanmış hissediyordu ama artık en kötüsü geride kalmıştı. Ya da öyle düşünüyordu.

Tom güneş gözlüğünü taktı ve binadan bir başka kavurucu sıcak yaz gününe adım attı. Dışarıda bir an durup ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Dün sabah havaalanına gitmişti. Arabası Merkez Terminal Bölgesi otoparkında, 2A binasında park edilmişti ama araba kullanacak durumda değildi. Titrediğini hissetti, baş ağrısı ölüleri bile uyandırabilecek kadar şiddetliydi ve henüz hiçbir şey yememişti; gece boyunca tükettiği uyuşturucu kokteyli sayesinde. Sonunda mantığı dinlemeye karar veren Tom, arabasını olduğu yerde bırakıp eve bir taksiye binmeyi seçti.

Los Angeles LAX'ten Sharon'la Venedik'te paylaştığı eve kadar olan neredeyse on millik yolculuk, taksi şoförünün yarım saatten biraz az zamanını aldı. Twice Tom neredeyse sürücüye yol kenarına yanaşmasını söyleyecekti. Trafik ışıkları ve yol tıkanıklığı nedeniyle

dur-kalk hareketi onu hastalanmanın eşiğine getirdi ama bir şekilde her şeyi kontrol altında tutmayı başardı.

Taksi şoförü dikiz aynasından Tom'u kontrol ederek, "Orada iyi misin?" diye sordu. Başını pencereye dayamış, gözleri kapalı, arka koltukta çalkalanıyordu.

Tom'un cevabı zar zor duyuluyordu.

'Dostum, iyi misin? Durmamı mı istiyorsun? Pek iyi görünmüyorsun.' diye tekrar sordu sürücü, bu sefer hızını azaltarak. Tom gözlerini açmaya zorladı. 'Hayır, sorun değil. İyi olacağım.” Sesi boğuk ve yorgun geliyordu. “Eve gidip biraz uyumam lazım.” “Zor bir gece mi?” Sürücü soruyu şüpheli bir gülümsemeyle takip etti. Tom onu gördü ve hoşlanmadı.

'Hayır, sadece kötü yemek. Eve gelip biraz uyuduğumda iyi olacağım.' Şoför daha fazla havadan sudan konuşmadı ama üzerine bastı ve her birkaç dakikada bir dikiz aynasından Tom'u kontrol etmeye devam etti. Tom'un adresine ne kadar hızlı ulaşırsa o kadar iyiydi. İstediği son şey arka koltuğundaki kusmuğu temizlemek zorunda kalmaktı.

Tom taksiden dışarı çıktı ve koyu renkli gözlüklerine rağmen günün ne kadar parlak göründüğüne gözlerini kısarak baktı. Göz kamaştıran ışık onu yeniden hasta hissettirdi. Bunun mide bulantısını uzak tutmaya yeteceğini umarak çok derin bir nefes aldı.

Eve doğru yürürken kendi kendine, "Böyle parti yapmayı bırakmalıyım" dedi. Ama bu kesinlikle ilk değildi ve muhtemelen aynı kelimeleri söylediği son sefer de olmayacaktı. Bedeni zayıftı, bunu defalarca itiraf etmişti.

Ön kapısının önünde durduğunda midesi o kadar gürültülü bir şekilde guruldadı ki, belki de kalın bağırsağının küçük olanı yutmakta olduğunu düşündü. Ancak ne kadar aç hissetse de Tom yemeği daha sonra düşünürdü. Şu an tek istediği yatağa girip yarın sabaha kadar uyumaktı.

Anahtarına uzanıp kapı kilidine soktu. Midesi yeniden kükredi, bu sefer daha yüksek sesle ve daha uzun süre, acıdan biraz kıvrılmasına neden oldu. Tamam, belki de karnında oluşan fırtınayı sakinleştirmeye çalışmak için yatmadan önce bir şekerleme falan

yemesi gerekecekti.

Tom anahtarı döndürmeyi denedi ama anahtar hareket etmedi.

'Hımm!'

Birkaç kez daha denedi.

Hiç bir şey.

“Ne oluyor?” Kapı tokmağını çevirdi. Kapının kilidi açıldı. Tom bunu çok garip buldu. Kapıyı kilitlemeyi asla unutmadılar, hatta *içinde* ev. Venedik Los Angeles'ın en güvenli mahallesi değildi.

"Sharon," diye seslendi, kapıyı iterek açtı.

Ona çarpan ilk şey kokuydu; kokuşmuş ve acı-tatlının garip bir karışımı, sanki burun deliklerinden geçip boğazının arkasına yerleşip onu boğuyor ve öğürmesine neden oluyordu. Yemek borusundan bir damla safranın çıkıp ağzına döküldüğünü hissetti. Bazı nedenlerden dolayı tükürmek yerine geri yuttu.

Tom gölgelerinin ardındaki gözlerini sımsıkı sıktı. Koku aynı zamanda gözlerini de sulandırmıştı. Güneş gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu. 'Ne oluyor? Sharon?” diye tekrar seslendi. Bu sıcakta bütün bir tavuğu buzdolabının dışında mı bırakmıştı?

Sonunda başını kaldırıp oturma odasına bakmadan önce birkaç kez öksürdü. Gözleri hâlâ yarı bulanıktı, bu yüzden yeniden odaklanmaları birkaç saniye sürdü.

Tom bir anlığına tereddüt etti, yorgun ve kafası karışmış beyni, görsel sinirlerinin gönderdiği garip görüntüleri anlamlandırmaya çalışıyordu. Gerçeklik, şimdiye kadar gördüğü en iğrenç kabusa dönüşmüştü. *'Ne?'*

Adrenalin tüm vücudunu ele geçirirken fısıltı halindeki sesi boğazında düğümlendi. Kontrol edilemeyen korku mermilerini omurgasından aşağıya ve kalbine fırlattı. Midesinden acı safra fışkırdı ama bu sefer sadece bir damla değildi ve bu sefer Tom'un safranın hepsini yutması imkansızdı.

Yere ve oturma odasının dönüştüğü kan gölüne düşmeden önce hasta ağzından patladı.

Otuz Bir

“Onu bir şey mi değiştirdi?” diye sordu Yüzbaşı Blake kaşlarını çatarak. Masasının arkasında oturuyordu ve taze bir fincan kahve içiyordu. “Nasıl yani Robert?” Saçları gevşekti, kulaklarının arkasına sıkıştırılmıştı ve siyah kalem etek ve dar, mürdüm rengi pamuklu bir bluz giyiyordu. PAB'a varır varmaz Hunter ve Garcia'dan ofisine gelmelerini istemişti.

Hunter, "Nasıl olduğundan pek emin değilim Kaptan," diye yanıtladı. “Fakat şundan çok eminim ki, notunda kullandığı kelimeleri çok dikkatli seçmiş, şüpheyi ortadan kaldırmak için elinden geleni yapmıştı. Üçüncü paragrafını şöyle bitiriyor: *"Neye dönüştüğümü görecekler mi, yoksa bocalayacaklar mı?"* Çok rahatlıkla "ne olduğumu görüyor musun?" diye yazabilirdi. Veya "Ben kimim?" Veya “içimdeki canavar mı?” Veya buna benzer bir şey.'

“Ama yapmadı,” dedi sandalyesine yaslanarak.

Hayır, yapmadı. "Olmak" kelimesini belirli bir nedenden dolayı seçtiğinden eminim.'

'Ve sen bunun onun her zaman bir psikopat olmadığını anlamamızı istemesinden kaynaklandığını düşünüyorsun. Hayatı boyunca bir şey onu değiştirdi. Ve başına gelen her ne ise, insanları öldürmeye karar vermesine neden oldu.'

Hunter başını salladı.

'Ne gibi mesela?'

Hunter omuz silkti. Notunda hiçbir şeyden bahsetmiyor, o yüzden şu anda bunu söylemek imkansız. Her birey farklı durumlara farklı tepkiler verir Kaptan, bunu biliyorsunuz. Herkesin farklı bir kırılma noktası vardır. Bazı insanlar için bu anahtarın kafalarının içine girmesi çok zaman alır, eğer gerçekleşirse. Diğerleri için pek değil. Fiziksel bir hastalık bile potansiyel olarak birini katile dönüştürebilir.'

Kaptan, "Bir dakika bekleyin" dedi. 'Fiziksel hastalık mı?'

Garcia da Hunter'a şüpheyle baktı.

"Evet," diye onayladı Hunter. 'Tarih farklı vakalarla doludur. Amerika'da Charles Whitman muhtemelen en ünlü örnektir.” Yüzbaşı Blake bir an duraksadı ve hafızasını yokladı. Sonunda bu isim aklına geldi. 'Charles Whitman mı? O Texas Bell Tower keskin nişancısı

değil miydi?'

Artık bunu da hatırlayan Garcia, "Doğru" dedi.

Charles Whitman, ABD tarihinin en ünlü toplu katliamcılarından biri haline gelen eski bir ABD Deniz Piyadesiydi. 1 Ağustos 1966'da önce karısını, sonra da annesini öldürerek cinayet serisine başladı. Onlar öldükten sonra, mühendislik eğitimi aldığı Austin'deki Texas Üniversitesi'ne gitti ve çok sayıda ateşli silah ve yüzlerce mermiyle silahlanmış olarak kampüsün en yüksek noktasına çıktı. ana binanın saat kulesi. Oradan, neredeyse iki saat boyunca yoldan geçenleri ayrım gözetmeksizin vurarak sonunda Austin polis memuru Houston McCoy tarafından vurularak öldürüldü. O iki korkunç saatte Charles Whitman on dört kişiyi öldürmeyi ve otuz iki kişiyi yaralamayı başardı.

Anlaşılır bir şekilde, basın Whitman'ı hızla bir canavar olarak damgaladı - ancak bu, polis Whitman'ın geride bıraktığı notu keşfedene kadar oldu. Bir intihar notu ya da aslında bir intihar notu haline gelen şey çünkü Whitman o gün öleceğinden emindi.

Not herkesi şok etti. İçinde Whitman, davranışını tamamen açıklanamaz bulduğunu itiraf etti. Notuna karısına ve annesine hayran olduğunu ve yaptığı şeyi neden yaptığına dair hiçbir fikrinin olmadığını belirterek başladı. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, daha önce hiç yaşamadığı kadar dayanılmaz baş ağrıları tarafından tüketildiğini ve bu baş ağrılarının, direnmeyi giderek daha da zor bulduğu karşı konulamaz öfke duygularını ve yıkıcı dürtüleri beraberinde getirdiğini açıkladı.

O gün öldürüleceğinden emin olduğu için Whitman, yetkililere beyninde fiziksel hastalık belirtileri açısından otopsi yapılması için yalvararak notunu sonlandırdı. Yetkililer buna uydu ve Charles Whitman'ın sadece birkaç aylık gibi görünen bir beyin tümörü olduğu keşfedildi. Tümör hipotalamustaydı ve amigdalasına baskı yapıyordu. Adli tabip, Whitman'ın korkunç baş ağrılarının kesinlikle tümörden kaynaklandığını doğruladı. ABD'de Whitman'ın davası, psikologların ve psikiyatristlerin sözde sosyopat bir katilin zihinsel durumuna yaklaşma biçimine yepyeni bir kapı açtı.

Yüzbaşı Blake yarı alaycı bir ses tonuyla, “Yani katilimizin artık beyin tümörü olabileceğini mi söylüyorsunuz?” diye sordu.

Hunter, "Yapabilir," diye itiraf etti. 'Ama benim söylemek istediğim bu değil, Kaptan. Sadece elimizdeki az şeyle şu anda spekülasyon yapmaktan başka bir şey yapmanın imkansız olduğu ve bunun bizi hiçbir yere götürmeyeceği gerçeğini pekiştirmeye çalışıyorum. Bunu hepimiz biliyoruz.'

Kaptan, "Peki bu kaçık vakanın yazdığı her kelimeyi gereğinden fazla okuduğunuzu düşünmüyor musunuz?" diye karşılık verdi. "O notu sırf bizimle dalga geçmek için göndermiş olabileceğini düşünmüyor musun?" Carlos'un önerdiği gibi bizi yanlış yola sokmak için mi? Bunun daha önce de defalarca yaşandığını hepimiz biliyoruz. Sonuçta notta bugün güneş doğmadan önce bir kurban daha bulacağımızın sözünü veriyordu.' Kaptan büyük panoramik pencereye doğru döndü ve gökyüzünü işaret etti. 'Eh, güneş kesinlikle doğdu ve henüz hiçbir şeyimiz yok. Bildiğimiz kadarıyla blöf yapıyor olabilir Robert. Bu not bir hileden başka bir şey olamaz.'

Hunter, "Notta öyle yazmıyor, Kaptan," dedi. Yüzbaşı

Blake ona baktı. "Değil mi?"

'HAYIR. Notta, yarın güneş doğmadan, yani bugün, başka birisinin *Görmek* o ve *hissetmek* o da. Dönüştüğü canavardan bahsediyor. Bugün güneş doğmadan başka birinin onun elinden acı çekip öleceğini söylüyor. Notta kurbanın bize teslim edildiğine dair hiçbir şey yazmıyor. Nicole Wilson'a yaptığının aynısını yapıp santralden aramaya karar verirse, bu arama bu öğleden sonra, yarın, gelecek hafta veya bundan sonra herhangi bir zamanda yapılabilir. Biz burada onun melodisine göre dans ediyoruz Kaptan ve o ritmi istediği zaman değiştirebilir."

Bu sözleri düşünen Yüzbaşı Blake kahvesine uzandı ve bir yudum aldı.

'Ve hayır' diye ekledi Hunter, 'Belediye başkanına o notu bizimle dalga geçmek amacıyla gönderdiğine inanmıyorum. Polaroid ve kurbanın parçalanmış bedeni, onun fazlasıyla ciddi olduğunun kanıtı.'

Yüzbaşı Blake, masasındaki telefon çaldığında başka bir şey söylemek üzereydi.

Aramayı yanıtlarken, "Bana bir saniye ver" dedi.

Hiçbir söze gerek yoktu. Dedektiflerine bakarken gözlerindeki

bakış onlara bilmeleri gereken her şeyi anlatıyordu.

Katil blöf yapmıyordu.

Otuz İki

Ev hoş bir görünümdeydi *çıkmaz sokak* Venedik'te küçük bir özel yolun aşağısında, Venice Plajı'ndan sadece birkaç blok ötede. Beyaza boyalıydı, mavi çerçeveli pencereleri, kırma çatısı ve acil bakıma ihtiyacı varmış gibi görünen küçük bir ön bahçesi vardı. Yoldan geriye çekilen mülkün etrafı diz hizasında beyaz ahşap bir çitle çevrelendi ve bu da onu komşularından daha da izole etti. Ancak çit güvenlik için değil, sadece dekorasyon için oradaydı. Kimsenin eve gitmesine ya da arka bahçesine doğru hareket etmesine engel olmayacaktı. Her kapıya ve pencereye erişim çocuk oyuncağıydı.

Evin sağında tek bir garaj vardı ama garaj yolundaki arabalar yalnızca bir polis aracı ve bir adli tıp minibüsüydü. Evin özel ve çok sessiz bir yolun ucunda yer almasına rağmen, polis çevresinin dışında toplanan meraklı izleyicilerden oluşan kalabalık zaten oldukça fazlaydı ve hızla büyüyor gibi görünüyordu.

Garcia evin hemen dışındaki caddeye park edilmiş üç siyah beyazlı arabadan birinin yanında durdu. Basın da oradaydı ve alanı daha da kalabalıklaştırıyordu.

Birkaç muhabir, Garcia'nın arabasından inen UV Birimi dedektiflerini tanıdı ve hemen yolun karşısından bağırarak sorular sormaya başladı.

Sağır kulaklara düştüler. Hunter ve Garcia, onları kabul etmek için bile dönmeden, çevrenin kenarını koruyan iki polis memuruna kimlik bilgilerini gösterdiler ve sarı olay yeri bandının altına eğildiler.

Evin ön verandasının solunda duran üçüncü bir polis memuru, yeni gelen iki kişiyi gördü ve onlara doğru ilerlemeye başladı. Yaklaşırken, “Siz UV Ünitesinden misiniz?” diye sordu.

Memur kırklı yaşlarının başındaydı, doğal bronz tenli, yarık çeneli ve bakıma çok zaman ayırdığı açık olan kalın, siyah at nalı bıyıklıydı. Gözleri gece kadar karanlıktı ama bakışları tereddütlü, hatta korkmuştu.

Garcia, kemerine takılı rozeti göstererek, "Evet, biziz" diye yanıtladı. Avcı da aynısını yaptı.

"Ben Batı Büro'dan Çavuş Perez," dedi elini uzatarak.

Her iki dedektif de onu salladı ve kendilerini tanıttılar.

Çavuş, "Batı Bürosu bugün erken saatlerde dokuz bir bir çağrısını aldı" diye bilgilendirdi. 'İlk tepki bendim. Önce kapıdan içeri gir.” Eve doğru ilerlemeye başladılar.

“Tamam, peki orada ne var?” diye sordu Garcia.

Çavuş Perez yürümeyi bıraktı ve endişeli ifadesinin Garcia'dan Hunter'a geçmesine izin verdi.

“Aslında buna nasıl veya ne isim vereceğimi bildiğimden emin değilim.” Ses tonu temkinliydi. Bakışları önündeki eve takıldı ve her iki dedektife de inanmaz bir tavırla başlarını salladı. "Yirmi yılı aşkın süredir memurum, hepsi de LAPD'de. Tanrı biliyor ki, kelimelerle tarif edilemeyecek suç mahalline katıldım ve hiçbir şey onları hafızamdan silemez. Ama orada -" başını tekrar evin yönüne doğru salladı - "şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şey buna yaklaşamaz." Aklıma gelen tek kelime insanlık dışı. Sadistliğin çok ötesinde.”

Bu, basının yoğun varlığını açıklıyor. Hunter düşündü. Failin uyguladığı şiddete ilişkin haber açıkça medyaya sızdırılmıştı ki bu da şaşırtıcı değildi. Sadece 7/24 polis telsiz frekanslarını taramakla kalmadılar, aynı zamanda bu tür istihbarat için polis teşkilatındaki muhbirlere de para ödediler ve iyi de ödediler.

Birkaç adli tıp ajanının yoğun bir şekilde çalıştığı ön verandaya ulaştılar. İlki, ahşap döşeme tahtalarını ayak izleri veya geride kalmış olabilecek herhangi bir kalıntı olup olmadığını kontrol etmekti. İkincisi kapı kolunun ve çerçevesinin tozunu almaktı. Kapının açık mavi renginde birkaç kanlı el izi açıkça görülüyordu.

Hunter, "İsimsiz bir dokuz bir bir araması mı?" diye sordu.

Çavuş Perez onları şaşırtarak başını salladı.

'Hayır. Kurbanın ev arkadaşı cesedi buldu' dedi ve başını garaj yoluna park etmiş siyah beyaz üniteye doğru eğdi. Ünitenin yolcu kapısı açıktı. Yolcu koltuğunda ayakları yerde, dirsekleri dizlerine dayalı ve yüzü avuçlarının içine gömülü olarak oturan, yirmili yaşlarının sonu veya otuzlu yaşlarının başında görünen uzun boylu,

zayıf bir adamdı. Kısa, koyu kahverengi saçları tamamen darmadağındı ve şüphesiz bir hava görevlisi üniforması giyiyordu. Beyaz gömleğinin bir kısmı ve lacivert ceketinin önü kanla kaplı gibi görünüyordu.

Çavuş Perez, polis kemerinden çıkardığı not defterini okuyarak, "Adı Thomas Hobbs," diye devam etti. 'Yirmi üç yaşında.
Los Angeles, Pomona Vadisi'nde doğdum ve büyüdüm. Bu evi başka bir kişiyle paylaşıyor: Bay Hobbs'a göre bu sonuca sadece taktığı mücevherlere dayandıran Sharon Barnard, kurban gibi görünüyor. İkisi de US Airways için çalışıyor."

Garcia, "Bir dakika bekleyin," diye sözünü kesti. "Kurban gibi mi görünüyor?" Garcia bir buçuk metre boyundaydı. Perez bir buçuk metre boyundaydı. Çavuş, dedektifin bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırmak zorunda kaldı.

'Sanırım oraya girince anlayacaksın.'

Garcia, Hunter'a endişeli bir bakış attı.

'Bay. Hobbs bir buçuk gündür uzaktaydı,' diye açıkladı Çavuş Perez. 'Bu sabah San Francisco'dan Los Angeles'a dönüş uçağında baş kahya olarak görev yaptı. Kendini pek iyi hissetmiyordu, bu yüzden indikten sonra arabasını LAX'te bırakıp eve taksiyle dönmeye karar verdi. Kurbanı ön kapıyı açar açmaz buldu."

Çavuş ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

'Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu görüntü onun için çok fazlaydı ve yere yığıldı. Bu dokuz-bir-bir aramasını yapmadan önceydi." Perez not defterinde bir sayfayı çevirdi. 'Kendisi bayılırken öne ve oturma odasına düştü. Bu, elbiselerindeki kanı açıklıyor. Hâlâ şokta olduğundan şu anda ondan tutarlı bir bilgi almak çok zor bir iştir, ancak isterseniz bunu deneyebilirsiniz. Bu birkaç ayrıntıyı öğrenmem yarım saatimi aldı." Elinde tuttuğu not defterini kıpırdattı.

Hunter, "Muhtemel" kurban hakkında herhangi bir bilgi var mı?' diye sordu. Perez tekrar not defterine bakarak, "Çok az," diye yanıtladı. 'Adım Sharon Barnard. Yirmi iki yaşındayım. Ayrıca burada, Los Angeles'ta doğdum ve büyüdüm. US Airways ile hızlı bir kontrol yaptık. Kansas City'ye dönüş uçuşu olan son vardiyasını dün öğleden sonra tamamladı. LAX'e bin yedi yirmi beşte indi.

Havaalanından ayrıldıktan sonra başka bir yere gittiğine dair hiçbir göstergemiz yok, dolayısıyla doğrudan eve geldiğini varsayıyoruz. Trafiğin yoğun olduğu saatlerde ve alışveriş ya da herhangi bir şey için herhangi bir yerde durmadan, muhtemelen bin sekiz otuz ile bin dokuz yüz saat arasında eve varabilirdi.'

Hunter ve Garcia anlayışla başlarını salladılar.

“Hiç zorla girme belirtisi var mı?” Hunter'ın sorusu daha çok ön kapıyı kontrol eden adli tıp ajanına yönelikti.

Ajan kapı çerçevesinin tozunu almayı bıraktı, tekrar dedektife baktı ve başını salladı.

'Burada hiçbir şey yok. Çerçeve kırık veya çatlak değildir. Kilit açılmamış veya kurcalanmamıştır. Kapı kolunda birkaç parmak izi bulduk. Yalnızca bedene bakılırsa içlerinden biri kesinlikle kadın. Kanlı el izleri - kapı kolunun hemen üzerindeki ve dış çerçevedeki izleri gösterdi - "cesedi bulan adama ait." Başıyla araba yolundaki polis birimini işaret etti. 'Bayıldıktan sonra yerden kalkarken kendini dengelemek için kapıyı ve çerçeveyi kullandı.'

"Geçilecek bir nokta buldun mu?" diye sordu Hunter. 'Failin içeri nasıl girdiğine dair bir fikrin var mı?'

'Hayır, henüz bir şey yok. Görünüşe göre ev arkadaşı eve geldiğinde ön kapının kilidi açılmıştı,' diye açıkladı ajan. ‘Bütün pencereler kırılmamış ve hepsi içeriden kapatılmış. Arka kapı da kilitliydi.”

"İşte" dedi Çavuş Perez, Hunter ve Garcia'ya mühürlü plastik torbalar içindeki iki yeni Tyvek tulumu verirken.

Her iki dedektif de çantaları aldı, yırtıp açtı ve giyinmeye başladı. İşleri bitince kapüşonları başlarına geçirdiler ve her biri bir çift lateks eldiven giydi.

Çavuş Perez, "Sizin de burun maskelerini takmanızı içtenlikle öneririm" dedi.

Burun maskeleri takılı, ön kapıya doğru ilerlediler. Kapı kolunun ve çerçevesinin tozunu alan adli tıp ajanı sağına doğru bir adım atarak kapıyı açtı.

Çavuş Perez dönüp uzaklaşırken, "Kana dikkat edin" dedi.

Sonunda Hunter ve Garcia oturma odasına adım attılar ve hemen durdular. Gözleri her şeyi algılamaya çalışıyordu ama beyinleri önlerindeki manzarayı kavramakta zorlanıyordu.

Garcia nefes verdi ve sözleri fısıltı gibi çıktı. 'Ne oluyor?'

Otuz Üç

Evin ön kapısı, arka tarafında açık plan mutfak bulunan, küçük ve sade bir şekilde dekore edilmiş bir oturma odasına açılıyordu. Pişirme tezgâhını merkeze alan ocağın yaklaşık bir buçuk metre önüne kare bir masa yerleştirildi. Buzdolabı en solda, kısa bir koridora, oradan da evin geri kalanına açılan kapının hemen yanındaydı. Hiçbir pencere açık değildi ve tüm perdeler kapatılmıştı ama oda, tripodlara monte edilen ve odanın karşıt köşelerine yerleştirilen yüksek güçlü iki olay yeri lambasının sağladığı ışıkla aydınlıktı.

Oturma odası bej renkli bukle tüylü bir halıyla kaplıydı. Uzun, siyah ahşap bir modül batı duvarının çoğunu kaplıyordu. Üzerinde birkaç dekoratif eşya vardı. Televizyon yok. Koyu mavi kumaştan bir kanepe, uyumlu bir koltuk ve siyah bir sehpa modülün birkaç metre uzağına odanın ortasına doğru yerleştirilmişti.

Hunter ve Garcia neredeyse aynı anda nefes aldılar ama ikisi de tek kelime etmedi, bakışları hâlâ tamamen kana bulanmış tüm alanı - mobilyalar, dekoratif eşyalar, duvarlar, tavan, perdeler - tarıyordu. . . her şey koyu kırmızı lekelerle kaplıydı.

Ayaklarının altındaki halı büyük miktarda kana bulanmıştı ama artık kalın, koruyucu, şeffaf bir plastik tabakayla kaplanmıştı, bu da adli tıp uzmanlarının zemini fotoğraflayıp elyaf, kıl, iz ve kalıntılara karşı süpürdüğünü gösteriyordu. Koruyucu örtü herhangi bir adli tıp ajanının, dedektifin ya da suç mahalline giren herhangi birinin kanlı ayak izlerini yaymasını önlemek içindi, çünkü bir kan gölüne basmadan oturma odasında dolaşmak neredeyse imkansızdı.

Burun maskeleri takılıyken bile, çürümenin ilk aşamalarındaki mide bulandırıcı insan eti kokusu hâlâ odayı dolduruyordu ve her iki

dedektifi de çoğunlukla ağızlarından nefes almaya zorluyordu.

Oturma odası haline gelen mide bulandırıcı tuvalin şüphesiz en önemli parçası olan şeyin sadece birkaç metre önünde, halının üzerine kocaman kanlı harflerle BEN ÖLÜMÜM kelimeleri yazılmıştı. Bu merkez parça Sharon Barnard'dı.

Çıplaktı ve ön kapıya bakan metal çerçeveli bir sandalyeye bağlıydı. Ayak bilekleri plastik fermuarlarla sandalyenin bacaklarına sağlam bir şekilde bağlanmıştı. Kolları sandalyenin arkalığının arkasına çekilmiş ve bileklerinden fermuarlanmıştı. Bütün vücudu kanla kaplıydı. Yüzünden gelen kan, ayaklarının altındaki halıyı ıslatmadan önce gövdesinden ve bacaklarından aşağı akıyordu. Artık orada olmayan bir yüz.

'Yüzü zımparalanmıştı.'

Bu sözler odanın doğu ucundaki yüksek güçlü lambanın yanında bulunan adli tıp ajanından geldi. Atletik bir vücuda, çıkık elmacık kemiklerine ve güçlü bir çeneye sahip, yaklaşık bir seksen boyundaydı. Hunter ve Garcia'nın aksine burun maskesi takmıyordu. Çürük et kokusu onu rahatsız etmiyormuş gibi görünüyordu.

Garcia yüzünü ona çevirdi ama Hunter dikkatini önündeki kurbanda tuttu.

Adam dedektiflere doğru yürürken, "Ben Doktor Brian Snyder" dedi. “Ben bu olay yerine atanan baş adli tıp ajanıyım.” “Dedektif Carlos Garcia, LAPD UV Birimi. Sen yenisin, diye ekledi Garcia hiçbir kötü niyet göstermeden. Mike Brindle, çoğu UV suç mahalline katılan baş adli tıp ajanıydı. Hunter ve Garcia yıllardır onunla çalışıyorlardı. 'Belki Los Angeles'a' diye yanıtladı. “Fakat on yılı aşkın bir süredir adli tıp ajanıyım. Sacramento'dan yeni transfer oldum.'

Garcia özür diler bir yüz ifadesiyle şöyle dedi: 'Los Angeles'a hoş geldiniz. Bu Dedektif Robert Hunter.'

Hunter sonunda adli tıp doktoruna baktı, yüzünde sessiz bir soru vardı.

Doktor Snyder bunu okudu ve önceki ifadesini onaylamak için başını salladı. 'Evet, doğru duydunuz Dedektif. Fail, yüzünde güçlü, rastgele bir dairesel zımpara makinesi kullanmış' dedi ve mutfak tezgahının üzerinde duran büyük bir plastik delil torbasının içindeki

makineyi işaret etti. "Sert ahşap ve metali zımparalamak için kullanılan tür" diye ekledi. “Bu, odanın etrafındaki kan sıçrama şeklini ve neden tavana, duvarlara ve perdelere kadar ulaştığını açıklıyor.”

Mutfak tezgâhının üzerindeki makinenin rengi griydi ve güçlü, kauçuk kaplı bir tutma sapı vardı. Açma/kapama düğmesi, tutamağın üst kısmında, operatörün baş parmağıyla aynı hizada bulunuyordu. Kontrolü çok kolaydır. Oturma odasındaki çoğu eşya gibi, el zımparası da kana bulanmıştı.

Garcia, "Katil yüzüne el tipi zımpara makinesi kullanmış olsaydı, bu onun da kana bulanacağı anlamına geliyor" diye araya girdi.'

Doktor, "Ah, buna hiç şüphe yok" diye onayladı. “Ve bu da oturma odasının çevresinde ve mutfakta görebileceğiniz ayak izlerini açıklıyor.” Bej bukle tüylü halının ve mutfağın karo zemininin çoğunu kaplayan ayak izlerinden birkaçını gösterdi. Doktor, "Ayak izi desenine bakılırsa" diye devam etti. “Katilin bir tür koruyucu kıyafet giydiğini söyleyebilirim. En azından ayaklarının etrafında. Ayakkabı numarası on bir gibi görünüyor.”

Garcia partnerine baktı ve yüzünü buruşturdu. O ve Hunter, ABD'deki erkek nüfusunun yaklaşık yüzde altmış sekizinin on bir numara ayakkabı giydiğini biliyorlardı.

Hunter ihtiyatla ileri adım attı ve cesede yaklaştı. Garcia ve Doktor Snyder da onu takip etti. Her adımda, kanla ıslanmış halı, ağırlıkları altında ve kalın plastik tabakaya doğru ezilerek, ıslak zeminde yürüyen kauçuk parmak arası terlikleri anımsatan bir ciyaklama sesi yarattı.

Kurbanın kafası öne ve aşağıya doğru eğildiği ve yüzünün çoğunu gizlediği için Hunter daha iyi görebilmek için onun önüne çömelmek zorunda kaldı. Gördüğü şey gerçekten tuhaftı. Yüzü alnından çenesine kadar neredeyse tamamen kazınmıştı. Geriye kalan tek şey yapışkan bir et, kas, kıkırdak ve kan yığınıydı. Yüz kemiklerinin çoğu tamamen açığa çıkmıştı. Sol gözü zımpara makinesiyle temas etmişti. Korneası, gözbebeği, irisi ve siliyer gövdesi yok edilmiş, göz küresinin çoğunu oluşturan jöle benzeri madde açığa çıkmış, göz küresinin havası sönmüş ve göz yuvası jelatinimsi bir maddeden ve açıkta kalan optikten başka bir şeyle

kaplı kalmamıştı. sinir. Öte yandan sağ gözü tamamen korunmuştu. Sağlam, kan benekli ve tamamen açık, ölü, insanın içini ürperten bir bakışla yatıyordu. Sanki yaşadığı tüm acılar ve hissettiği tüm ıstırap verici dehşet, sağ gözünün yüzeyinde bir fotoğraf gibi ölümsüzleşmişti.

Burnu da tamamen gitmişti. Burun kemiğine kadar zımparalanmıştı. Dudakları artık orada değildi ve onların yokluğunda kurbanın üst ve alt diş kavisleri tamamen açığa çıkmıştı. Ön dişlerinden bazıları da zımparanın yüzeyine temas etmişti.

Garcia, Hunter'ın yanına çömeldi. İçgüdüleri onu bakışlarını başka yöne çevirmeye zorlamadan önce tek başardığı birkaç saniyeydi.

'İsa aşkına.'

Tekrar ayağa kalktı.

Doktor Snyder, Hunter'a tekrar konuşmadan önce biraz süre verdi. 'Ölüm katılığı oluşmaya başladı ama henüz tam aşamasına ulaşmadı.' Hem Hunter hem de Garcia bunun ne anlama geldiğini biliyordu; kurban on iki saatten az bir süre önce ölmüştü.

Hunter saatine baktı.

'Yani dün gece değil, bu sabahın erken saatlerinde öldü.'

"Ben de öyle derdim, evet" diye onayladı doktor. ‘Fakat daha kesin bir zaman dilimi için otopsi raporunu beklemeniz gerekecek.’

Hunter sonunda bakışlarını kurbanın şekilsiz yüzünden çekti ve yavaş yavaş vücudunun geri kalanını (gövde, karın, bacaklar ve ayaklar) kontrol etmeye başladı. Ayağa kalkarak onun ensesini, omuzlarını ve sırtının üst kısmını da inceledi. Nicole Wilson'ın aksine bu kurbanın vücudunun başka bir yerinde herhangi bir kesik veya sıyrık yok gibi görünüyordu. Katil, ilk kurbanda yaptığı gibi derisini keskin ya da keskin olmayan bir aletle kesmemiş ya da kırbaçla dövmemişti.

"Hiçbir hayati organ etkilenmemiş gibi görünüyor." Garcia, Doktor Snyder'a seslendi. 'Ölüm nedeni hakkında bir tahminin var mı? Yüzündeki yaralardan kan mı aktı?'

Doktorun bakışları odanın içinde dolaştı, kurbanın koltuğunun tam altındaki en büyük kan birikintisinde bir an durdu, sonra

Garcia'nın sorgulayıcı bakışıyla karşılaştı.

"Uygun bir otopsi olmadan yüzde yüz emin olamam Dedektif, ama bu muhtemelen kaybettiği kan miktarı ile yaşadığı muazzam acının birleşiminden kaynaklanıyor. Kaybedilen kanı yerine koymak için kalbi normalden üç kat daha hızlı çalışıyor olmalıydı. Gördüğünüz gibi yüzünün etrafındaki tüm sinirler tamamen açığa çıkmıştı, bu da beyninin her saniye kamyon dolusu ağrı sinyali aldığı anlamına geliyordu. Bu onun kalbini ve beynini daha da fazla strese sokardı. Bu gibi durumlarda kalbin pes etmesi ya da beynin solunumun durduğu sinyalini vermesi ve akciğerlerin oksijen almayı bırakması alışılmadık bir durum değil.'

“Peki bu ne kadar zaman alırdı?” Garcia tekrar konuştu. "Bunu söylemek imkansız" diye yanıtladı Doktor Snyder. 'Bu iki ana faktöre bağlıdır; mağdurun fiziksel ve zihinsel gücü. İlk izlenim Sizin de görebileceğiniz gibi fiziksel olarak yeterince güçlüydü. Genç. İyi kas tonusu. Fazla kilolu değil. Kalbinin ne kadar güçlü olduğu da önemli bir faktördür, ancak bu gibi durumlarda kaderinizi belirleyen şey büyük ölçüde zihinsel güçtür. Yüzü ondan koparıldıktan sonra yaşamayı ne kadar çok istiyordu? Beyniniz vücudunuzun savaşmasını istemeye devam edebilir veya ona basitçe pes etmesini söyleyebilir. Onun için ölüm beş dakika içinde ya da birkaç saat sonra gelebilirdi.'

Hunter mutfak tezgahına ve içinde yuvarlak zımpara makinesinin bulunduğu delil torbasına yaklaştı. Yepyeni bir model değildi ama aynı zamanda eski bir model de değildi, bu da satın alındığı mağazanın kimliğini belirlemeyi çok daha zorlaştırıyordu. Hunter sapın alt tarafını kontrol etti. Seri numarası dosyalanmıştı.

Doktor Snyder, "Katil onu yerde bırakmış," diye önerdi. 'Kurbanın sandalyesinin yanında. Hiçbir şekilde saklamaya çalışmıyorum.'

Zımpara makinesinin yanında iki küçük delil torbası vardı. Her biri tek bir 125 mm'lik zımpara diski içeriyordu. İkisi de kullanılmıştı ve kan içindeydi.

Doktor, mutfak tezgâhının yanındaki Hunter'a katılıp buzdolabının bulunduğu yerin karşı köşesindeki plastik çöp kutusunu

işaret ederek, "Diskler çöp kutusunda bulundu" dedi. Birkaç kanlı ayak izi, katilin mutfağın zeminini geçerek çöp kutusuna doğru ilerlediği yolu ortaya çıkardı ve ardından kurbanını bağladığı yere geri döndü.

Garcia oturma odasına döndü. Ayak izi deseni ilgisini çekti.

Hunter kullanılmış diskleri incelemek için bir dakika ayırdı. Sonraki birkaç sözü herkesin kafasını karıştırdı.

'Beş dakikadan fazla dayandı.'

Otuz Dört

“Özür dilerim?” diye sordu Doktor Snyder.

Hunter, "Ölümün beş dakika içinde veya birkaç saat sonra gelebileceğini söylediniz," diye açıkladı. ‘Size ne kadar dayandığını kesin olarak söyleyemem ama beş dakikadan fazla sürdü.’

Hunter'ın kendine güveni doktoru şaşırttı.

"Seni bu kadar emin kılan şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

Hunter, fayans zeminde ayak izi bırakmamaya dikkat ederek mutfak tezgahının diğer tarafına geçti.

'Çünkü katil sadece bir kez duraklamadı, aynı zamanda *iki kere,* ve kullanılmış kum disklerini atmak için sakince çöp kutusuna doğru yürüdü.' Hunter, doktora sözlerinin ağırlığını sindirme şansı verdi.

Doktor Snyder neyi kaçırdığını fark ederek, "Eğer kurban çoktan ölmüşse" dedi, "diskleri değiştirip işkenceye devam etmenin ne anlamı vardı?"

Avcı sessiz kaldı.

“Fakat bu yine de beş dakikadan kısa sürede veya biraz daha fazla sürede gerçekleşmiş olabilir mi?” diye ısrar etti Snyder. 'Yüzünüze yüksek güçlü bir zımpara makinesi bastırıldığında beş dakika sonsuz bir acı gibi gelir, öyle değil mi?'

Çöp kutusunu kontrol eden Hunter mutfak tezgahına döndü ve içinde atılmış bir zımpara diskinin bulunduğu kanıt torbalarından birini aldı. “Zımparalama makinelerine aşina mısın?” diye sordu. 'Çok fazla kendin yap işi yapıyor musun?'

'Özellikle hayır, hayır. Neden?'

Hunter, "Bu diskler alüminyum oksit veya seramik değil, fiber bazlıdır" diye açıkladı. 'Bu onları çoğundan biraz daha hafif yapıyor. Tane büyüklüğü CAMI bindir, yani mikro taneciktir. Bu durumda – ultra ince. Tane boyutu ne kadar yüksek olursa zımparalama işlemi o kadar az aşındırıcı olur. ABD'de CAMI bin, alabileceğiniz en iyi kum diski tanesidir. Bunlar yalnızca kalın yüzeylerin son zımparalanması ve cilalanması için iyidir; ahşap, metal, plastik veya başka herhangi bir şeyin soyulması için uygun değildir.'

Hunter bir kez daha sözlerinin birkaç saniyeliğine zihnine yerleşmesine izin verdi. Hunter şöyle devam etti: "Katil daha düşük kumlu bir disk kullanmış olsaydı, cildinde, kaslarında ve kemiklerinde hasar çok daha büyük ölçüde ve çok daha hızlı meydana gelirdi."

Doktor Snyder kurbana bakarken yavaşça nefes verdi. ‘Dolayısıyla, doğru disk türünü seçerek onu daha uzun süre hayatta tutabilir ve bunu yaparak acısını uzatabilirdi.’

Hunter başını salladı. ‘Teorik olarak evet.’

Garcia sessiz bir duraklamanın ardından, "Dediğim gibi," yorumunu yaptı. 'Ucubelerin oynamak için ortaya çıktığı Los Angeles'a hoş geldiniz Doktor.'

Doktor, Hunter'a "Yani sen DIY tarzı bir adam mısın?"

diye sordu. 'Hayır, pek değil.'

“Peki, nasıl oluyor da el zımparaları hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?” Ortağının her zamanki cevabını tahmin eden Garcia, “Çok okuyor,” dedi.

Hunter omuz silkti. 'Öyle yapıyorum ama sebep bu değil.'

Garcia durakladı ve merakla ona baktı.

Hunter şöyle açıkladı: 'Yaklaşık bir yıl önce bir arkadaşımın oturma odasını yeniden dekore etmesine yardım ettim. Buna çok benzeyen bir makine kullanmam gerekti.' Garcia halının üzerindeki ayak izi desenini incelemeye geri döndü. Birkaç dakika sonra gözüne bir şey çarptı. Daha iyi görebilmek için çömeldi.

Birkaç dakika sonra "Robert" diye seslendi. “Gelip şuna bir bakalım.” Hunter ve doktor da ona katıldı.

Garcia dikkatlerini halıda kurbanın sandalyesinin yaklaşık bir buçuk metre solunda, bir grup ayak izinin yanında bulunan bir

noktaya çekti. Hunter ve Doktor Snyder, Garcia'nın yanına çömeldiler ve o, o taraftaki yüzlerce kan sıçraması arasında spesifik bir kan lekesini işaret etti. En küçüğü değil ama en büyüğü de değil.

Hunter ve doktor ona baktılar, kaşlarını çattılar, sonra biraz daha eğilip yüzlerini halıdan birkaç santim uzağa getirdiler.

"Bir dakika bekleyin" dedi Doktor Snyder ayağa kalkıp köşedeki adli tıp çantasına doğru yürüdü ve büyük bir büyütücü lens aldı. “Bunun faydası olabilir.” Kağıdı Hunter'a uzattı.

Hunter merceğin yardımıyla uzun bir süre kan lekesini inceledi. Birkaç metre yukarıdan aşağıya bakınca tıpkı diğer sıçramalara benziyordu ama o ve Doktor Snyder yaklaştıklarında onun tuhaf şeklini fark ettiler.

Sıçrama, havada dolaşan ve bir yüzeye veya nesneye sıçrayarak düzensiz bir şekil oluşturan bir sıvı damlasıdır. ve bu sorun buydu. Bu spesifik sıçramanın şekli düzensiz değildi. Neredeyse mükemmel bir yarım aya benziyordu.

Hunter'ın bakışları birkaç kez sıçrayan cisim ile kurban arasında gidip geldi ve belli ki kafasında bir şeyleri tartıyordu. Sonra, tıpkı Garcia'nın birkaç dakika önce yaptığı gibi serçe parmağını lekenin ortasına yerleştirip halıya bastırdı. Birkaç saniye sonra dikkati yarım ayı çevreleyen yüzlerce başka sıçramaya kaydı.

Doktor, “Ne arıyorsunuz?” diye sordu.

'Şuna benzeyen ikinci bir sıçrama.'

Garcia da zaten aynı şeyi arıyordu. İlk o buldu. "Tam burada" dedi ve şimdi dikkatlerini halıda ilk sıçramanın olduğu yerden yaklaşık bir buçuk adım uzaktaki bir noktaya çekti. Tamamen aynı değildi. Bu ilkine göre çok daha yuvarlaktı. Aslında neredeyse tam bir daireydi ama içi boştu. Bunun bir merkezi yoktu. Görünen tek şey yuvarlak kenarıydı. İkinci sıçrayış da ilkiyle neredeyse doğrudan aynı çizgideymiş gibi görünüyordu.

Hunter parmağını bir kez daha halının ortasındaki halıya bastırarak onu kontrol etti. Onun karşısında, yine düz bir çizgide, bir kan birikintisinden başka sıçrama yoktu. Hunter kafasında bir şeyler hesapladı, sonra bu sefer sanki o su birikintisinin içinde bir yerde bir şey arıyormuş gibi parmağını tekrar kullandı.

“Peki bunların ne olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Doktor Snyder.

Hunter ve Garcia daha önce benzer sıçramalar ve halı çöküntüleri görmüşlerdi.

Hunter yeniden ayağa kalkıp adli tıp ışıklarından birini işaret ederek, "Ayak izleri," diye yanıtladı. 'Bir tripoddan. Buna benzer ama biraz daha küçük. Tam burada ayarlanmıştı. Ağırlığı halıda her ayağın olması gereken yerde hafif girintiler bırakıyordu. Üçüncü bacak o kan birikintisinin üzerinde duruyordu, ben de bunun için çabalıyordum.'

Doktorun gözleri kısıldı.

‘Katil bunu filme aldı.’

Otuz Beş

Squirm, karanlık hücresinin ağır kapısı onu esir alan kişi tarafından aceleyle açıldığında korkuyla uyandı. Kasıtlı olarak içteki beton duvara çarptı, tüm odayı sarstı ve havaya yankılanan gök gürültüsü gibi bir patlama gönderdi.

Kirli şiltesinin nemli duvarla buluştuğu köşeye doğru çaresizce çabalarken oğlanın sıska bacakları ürkmüş bir fare gibi çılgınca tekmeledi. Oraya vardığında hemen kendini bir top gibi kıvırdı ve zaten yaralı olan kafasını korumak için ince kollarını yukarı kaldırdı.

Yanlış bir şey yapmamıştı. Ya da en azından öyle olmadığını düşünüyordu. Her gün yapması gerektiği gibi mutfağı, oturma odasını ve kendisini kaçıran kişinin yatak odasını temizlemişti. Banyodaki yerleri, duş teknesini, musluğu ve klozeti olabildiğince temiz tutmuştu ve bunu kanıtlamak için klozetin kenarını yalayıp suyundan içmişti. Hiç ses çıkarmadı. Yalnızca kendisiyle konuşulduğunda konuşuyor, bodrumdan mümkün olduğu kadar uzak duruyor ve onu esir alan kişinin kahvaltı ve akşam yemeğinden arta kalanları yiyordu; öğle yemeğini asla yemiyordu.

Her gün kahvaltı ve temizlik görevlerinden sonra Squirm tekrar hücresine kilitleniyor ve akşama kadar orada bırakılıyordu; ta ki onu kaçıran kişi içeri girip onu dövene, tecavüze uğratana veya her

ikisine birden. Bundan sonra Squirm'in artıklarla beslenmesine genellikle izin verildi. Genellikle, her zaman değil.

Ama henüz gece olmamıştı. Bu olamaz. Squirm bundan emindi. Saati yoktu ve zamanı söylemenin bir yolu yoktu ama bir şey ona bir anda öğleden sonra olduğunu söyledi. Öte yandan, onu esir alan kişinin canı ne zaman isterse Squirm'in hücresine dalmak ve öfkesinin ve cinsel sapkınlığının küçük çocuğun üzerine bir meteor yağmuru gibi yağmasına izin vermek için hiçbir bahaneye ihtiyacı yoktu.

Öfke ve uzuvlarını titreten bir korku karışımıyla Squirm'in tüm vücudu, dişlerini gıcırdatıp ilk darbeyi beklerken gerilmişti. El, kemer veya kırbaç. Hiç bilmiyordu. Ancak bu sefer ilk darbe hiç gelmedi.

"Hadi, ayağa kalk, Squirm," dedi "Canavar" kapıdan. Squirm ona kafasında 'Canavar' adını vermişti çünkü her kim olursa olsun o adam bir insan değildi.

Squirm yanlış duyduğunu düşündü. Adamın sözleri değil, ses tonu. Hiçbir öfke taşımıyor gibiydi. Geriye dönüp baktığımda hatırlattı Onunla ilk tanıştıkları an, okulunun hemen yakınındaydı. Squirm'in hayatının geri kalanında lanet edeceğini bildiği bir gün.

‘Hadi Squirm, ayağa kalk ve benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Evet, Squirm doğru duymuştu. Adamın ses tonu sakin ve davetkardı, hatta neredeyse şakacıydı.

Squirm kollarını yavaşça kenara çekti ve onu esir alan kişiye baktı. Gözlerinin dışarıdaki koridordan sızan ışığa alışması biraz zaman aldı. 'Canavar' hücrenin hemen içinde durmuş, ona bakıyordu. İfadesinde de öfke yok.

"Hadi, hadi" dedi tekrar, ellerini iki kez çırparak. 'Bütün günümüz yok. Hadi gidelim.' Son sözlerini hafif bir kafa sallamayla etiketledi. Daha sonra dönüp kapıdan dışarı çıktı ve bekledi.

Squirm neler olup bittiğini tam olarak kavrayamamıştı ama 'Canavar'ı bekletmek istemediğinden kesinlikle emindi. Çocuk bir anda ayağa fırladı, nemli, küf kokulu havayı derin bir nefes aldı ve kendisini kaçıran kişiyi dışarı doğru takip etti.

Adam Squirm'i gıcırdayan ahşap merdivenlerden ikinci kata çıkardı ve daha önce hiç girmesine izin verilmeyen asma kilitli bir odaya götürdü. Oda nispeten küçüktü, yaklaşık altmış metrekareydi, zemini koyu gri muşambadandı ve batı duvarının ortasında çelik plakalarla kaplanmış tek bir penceresi vardı. Kimse dışarıyı veya içeriyi göremiyordu. Duvarlar ve tavan tamamen siyaha boyanmıştı ve tamamen çıplaktı. Bir köşe lambası odayı soğuk turuncu bir ışıkla aydınlatıyordu. Giriş kapısının sağında duran ve karşı duvara monte edilmiş bir projeksiyon ekranına bakan iki kişilik siyah deri kanepe dışında alanda hiçbir mobilya yoktu. Odadan gelen hastalıklı tatlı ve misk kokusu, Squirm'in daha önce kokladığı hiçbir şeye benzemiyordu. Bu midesinin buruşmasına neden oldu ve çocuk bunu fark etmeden nefesini tuttu ve dudaklarını olabildiğince sıkı bir şekilde birbirine bastırdı.

Squirm, uğursuz görünen odaya baktığında kanepenin bir çeşit kalın, geçirimsiz plastik örtüyle kaplandığını fark etti. 'Buraya sinema odam demeyi seviyorum' dedi 'Canavar' içeri adım attı ve sanki görünmez bir arkadaşına sarılmak üzereymiş gibi gururla kollarını genişletti.

Squirm kapıda durdu, korkmuş bakışları odanın içinde gezindi.

‘Mükemmel, değil mi?’ ‘Canavar’ gülümsedi. “Peki benimle film izlemek ister misin, Squirm?” Sesi şefkatli bir baba gibi canlıydı. oğluyla konuşuyor.

Squirm nihayet tekrar nefes aldı ve hemen kusmak istedi. Bakışları 'Canavar'a gitti ama nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Adam çocuğun şüphesini gördü ve ona yardım etti.

“Ama tabii ki istersin, öyle değil mi, Squirm?” “Canavar” oğlan adına verdiği kararı vurgulamak için iki kez başını salladı. Gözleri iri iri açılan Squirm tereddüt etti. Nedense o oda onu zindan hücresinden daha çok korkutuyordu.

“Öyle değil mi Squirm?” “Canavar” tekrarladı, sesi artık sert ve tehditkardı.

Squirm sonunda soruyu tek bir baş hareketiyle kabul ederken tüm vücudunun titrediğini hissetti.

‘Harika, o halde buraya gel ve otur.’ ‘Canavar’ sağ eliyle kanepeye birkaç kez hafifçe vurdu.

Squirm ihtiyatlı adımlarla kapıyı arkasından kapattı ve ardından odaya girip adamın işaret ettiği yere oturdu. Koltuğuna otururken plastik kapak ağırlığı altında gıcırdadı.

'Canavar' kanepenin kollarından birinde dengede duran uzaktan kumandayı alıp çocuğun yanına oturdu.

Emin olamayan ve artık tüyleri diken diken olan Squirm, kendisini esir alan kişiye bakamayacak kadar korkmuş bir halde bakışlarını dümdüz ileriye sabitlemişti.

'Ah, sanırım bunu beğeneceksin, Squirm. Bu yeni bir sürüm.' 'Canavar' 'oynat' düğmesine tıkladı ve arkasına yaslandı.

Vücudu bir tahta kalas kadar sert olan Squirm koltuğunun kenarında oturuyordu, kolları uzatılmış, elleri birbirine kenetlenmiş ve çıplak bacaklarının arasına sıkıştırılmıştı.

İlk görüntüler ekranı doldurduğunda Squirm kaşlarını çattı. Başlık yoktu, açılış jeneriği yoktu, ruh halini belirleyen film müziği yoktu. Bunun yerine film doğrudan yirmili yaşlarının başında gibi görünen bir kadının yüzünün yakın çekimine geçiyordu. Mavi gözleri yaşlarla doluydu, kanlanmıştı ve ağlamaktan şişmişti. Uzun sarı saçları açıktı ve omuzlarına düşüyordu.

'Lütfen. . . Lütfen," dedi doğrudan kameraya bakarak. 'İstediğin her şeyi yapacağım. Lütfen beni incitme.' Sesi her kelimede titriyordu.

Atış kadının tüm vücudunu ortaya çıkaracak şekilde yavaş yavaş ilerledi ve bu görüntü Squirm'in yutkunmasına neden oldu. Çırılçıplak soyuldu ve bir çubuğa bağlandı
Birinin oturma odasına benzeyen odanın ortasına yerleştirilmiş sandalye.

“Çok hoş değil mi Squirm?” “Canavar” bir gülümsemeyle sordu. Oynayan görüntüler karşısında şaşkına dönen çocuk karşılık verecek bir şey bulamadı.

'Onun adı Sharon', 'Canavar' devam etti. 'Bu isim hoşuma gitti, değil mi?'

Cevap yok.

"Adını söyle, Squirm," diye talep etti "Canavar".

Çocuğun dikkati sonunda ekrandan yanındaki adama kaydı. 'Ne?'

'Onun adı ne? Onun adını bana geri söyle. Az önce sana ne olduğunu söyledim. Dikkat etmedin mi?"

"Evet efendim, öyleydim." Squirm'in sözleri neredeyse kadınınki kadar korkmuş gibiydi.

"Öyleyse onun adını söyle." Ve yanlış anlamasan iyi olur.'

'Şş. . . Sharon. Adı Sharon."

'Canavar' uzun bir süre çocuğun bakışlarını üzerinde tuttu, yüzü boş bir maskeydi.

"Öyle değil mi efendim?" diye sordu Squirm yalvaran bir sesle.

Sonunda adamın dudakları bir gülümsemeyle aralandı ve sesi yeniden mutlu geliyordu. 'Evet, kesinlikle doğru. Ama bana bakma Squirm. Ekrana bakın. Çok daha iyi oluyor.'

Squirm kendisine söyleneni yaptı.

'Vızzzzzzz.' Hoparlörden gelen yüksek, mekanik bir ses odayı doldurdu, Squirm'i ürküttü ve koltuğunda zıplamasına neden oldu. Ekranda Sharon dehşet içinde çığlık attı ve kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başlarken yüzünü başka tarafa çevirdi.

'Lütfen . . . hayır, hayır, hayır."

Geriye kalan gücünü kullanarak, sandalyenin üzerinde vücudunu vahşice kıpırdattı, çaresizce kurtulmaya çalıştı ama işe yaramadı. Aniden Sharon'un solundan başka biri çekime girdi. Squirm'in şu anda ekrandaki kişinin yanında oturan adam, "Canavar" olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Tuhaf bir kıyafet giymişti; tepeden tırnağa kadar el yapımı, transparan plastik bir tuluma benzeyen bir şeyle örtülmüştü. Elinde yüksek vınlama sesinin kaynağı olan küçük bir makine taşıyordu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun, Squirm?" "Canavar" diye sordu, makineyi işaret ederek.

Squir başını salladı.

'Bu bir elektrikli zımpara makinesi. Harika küçük makine. Çok güçlü.' Squirm şok olmuş gözlerle 'Canavar'a baktı ve omurgasında yukarı aşağı yeni bir ürperti hissettiğini hissetti.

'Canavar' ona gülümsedi. 'Doğru Squirm, anladın. Onun yüzünü

zımparalayacağım. Sadece bak.” Ekranı işaret etti. Çocuk hareket etmedi. Hareket edemiyordum.

'Bakın' 'Canavar' emretti, çocuğun çenesini tuttu ve yüzünü tekrar ekrana doğru zorladı.

Panik, çılgınca çığlık atan ve sandalyede vücudunu sallayan Sharon'u tamamen tüketmişti, ancak çabaları 'Canavar'ı rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Tam tersine onu daha çok heyecanlandırıyor gibiydiler. Yaklaştı ve zımpara makinesini yüzünün sadece birkaç santim yakınına getirdi. Rüzgarı ve 420 watt'lık dönen diskin ürettiği ısıyı hissederek paniği tavan yaptı ve altını ıslattı.

Çocuk artık bakamıyordu. İçgüdüsel olarak gözlerini kapattı ve başını çevirdi.

TOKAT.

'Canavar' yüzüne o kadar sert vurdu ki Squirm kanepeden uçup yere düştü. Çocuğun görüşü anında ışık parıltılarıyla doldu.

'Canavar' 'duraklat' düğmesine bastı.

Çocuk elini onun hassas yanağına götürdü. Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. Ağzının kenarından kan damlamaya başladı. “Gözlerini aç ve arkana yaslan, Squirm. Onları tekrar kapatmayı veya başka yere bakmayı düşünürseniz, elektrikli zımpara makinesinin ne kadar acı verici olabileceğini gerçekten anlayacaksınız çünkü sırtınızın tüm derisini zımparalayacağım. Anlıyor musunuz?'

Squirm düzensiz bir nefes aldı. 'Evet efendim. Özür dilerim efendim.' Çocuk zayıf bacaklarla ayağa kalktı ve kanepeye döndü.

'Aferin oğlum.'

Onu esir alan kişi tekrar 'oynat'a bastı. Ekranda Sharon hareket etmeyi bırakmıştı. Korkusu o kadar yoğundu ki onu felç etmişti. Yapabileceği tek şey bir mucizeyi umut etmekmiş gibi görünüyordu ama o mucize gerçekleşmedi.

Makine yüzüne dokunduğunda, zımpara makinesinden kan ve deri her yöne fışkırmaya başladı ve kırmızı bir sis yağmuru yarattı. Çıkardığı çığlık o kadar gırtlaktan ve acı doluydu ki, makineden gelen tüyler ürpertici gıcırtı sesini engelliyordu.

Squirm hastalanmak üzere olduğunu hissedebiliyordu ama

başka yere baktığında ya da gözlerini kapattığında 'Canavar'ın onu daha önce hiç incinmediği kadar inciteceğini biliyordu. Çocuk gözlerini kapatmamak için aklına gelen tek şeyi yaptı; ellerini yüzüne götürdü ve hem baş hem de işaret parmaklarını kullanarak göz kapaklarını zorla açıp bakmaya devam etti. ekranda.

Otuz Altı

Garcia cep telefonunun ahizesine, "Dedektif Garcia, Cinayet Masası Uzmanı" dedi ve ikinci çalıştan sonra aramayı yanıtladı. O ve Hunter, sabah ve öğleden sonralarının çoğunu Venedik'teki olay yerinde geçirdikten sonra Polis İdare Binası'na yeni dönmüşlerdi.

'Dedektif, bu Memur Woods.'

Memur Garry Woods, Hollywood Hills'te yürütülen yeni kapıdan kapıya operasyondan sorumluydu. O sabah yaşanan olaylar nedeniyle Garcia bunu unutmuştu.

‘Efendim, herhangi bir gelişme olursa doğrudan sizi

bilgilendirmemi istemiştiniz.’ ‘Evet, doğru.’

“Sanırım burada sizin için bazı yeni bilgilere rastlamış olabiliriz.”

'TAMAM. Yoldayız.”

Öğleden sonra dur-kalk trafiğinde, Güney Merkez'den Hollywood Hills'teki Yukarı Laurel Kanyonu'na yolculuk Hunter ve Garcia'ya yaklaşık bir saat on dakika sürdü. Sonunda oraya vardıklarında, Memur Woods ve ortağının, Bennett'lardan on kapı uzakta, 8420 numaralı evin hemen önüne park edilmiş siyah beyaz birimlerinin içinde kendilerini beklediklerini gördüler.

Woods arabasından inip Hunter ve Garcia'yı selamlayarak, "Dedektifler," dedi. Kırk beş yaşlarında, düz, pas rengi saçları, dolgun dudakları, uzunca gür kaşları ve koyu kahverengi, neredeyse siyah gözleri vardı. Polis üniforması giymiş dalgın bir kurda benziyordu. Vardiyasının bitimine kadar dakikaları sayıyormuş gibi görünen ortağı birimin içinde kaldı.

Hunter ve Garcia da selamlamaya karşılık verdi.

"Tamam," diye başladı Woods. 'Tıpkı bize talimat verildiği gibi, Carmar Drive'daki evler de dahil olmak üzere bu yolun üst kısmından

Laurel Pass Bulvarı'na kadar her kapıyı çaldık. Allenwood Yolu'ndan ayrıldığını görebildikleri sokağı işaret etti.' Sağdaki. 'Toplamda altmış dokuz mülk var. Bu sefer müsait olan herkesle konuştuk, reşit olmayanlar da dahil.” Bakışlarının Hunter'dan Garcia'ya, sonra tekrar Hunter'a kaymasına izin verdi. ‘İtiraf etmeliyim; bu mahallede her şey ilk başta vahşi bir kaz kovalamacası gibi geliyordu. Beklendiği gibi, tıpkı önceki kapıdan kapıya olduğu gibi
gösterdi ki, hiç kimse sıra dışı bir şey ya da kimseyi gördüğünü hatırlamıyordu, çünkü esas olarak böyle bir şey yoktu. *sıradan* bu tepelerde, ne demek istediğimi anlıyorsan. Ancak aramanın yaklaşık yarısına gelindiğinde, kulağa en azından ilginç gelen bir şeyle karşılaştık.' Durakladı ve iki dedektife de omuz silkti. 'Hiçbir şey de olmayabilir ama bu benim vereceğim bir karar değil. Sadece talimat verildiği gibi rapor ediyorum.'

"Tamam" dedi Garcia. 'Peki elimizde ne var?'

"Tam burada," dedi Woods ve dönüp 8420 numaralı eve baktı; iki katlı, kırmızı tuğlalı, kırma çatılı, düzgünce kesilmiş bir ön çimenliği ve düzenli çiçek tarhlarıyla çevrili yolları olan bir ev. Garaj yoluna iki araba park edilmişti; beyaz bir GMC Yukon ve metalik mavi bir Tesla S.

Woods başını evin yönüne doğru sallayarak, "Bilgi bir çocuktan geldi" dedi. 'Adı Marlon Sloan. On üç yaşındayım. Oldukça zeki görünüyor ama olabildiğince utangaç.” Not defterine uzandı. 'Çocuğun bana söylediklerini sana anlatmamı mı istersin yoksa onunla kendin konuşmamı mı istersin?'

Hunter, Memur Woods'un ses tonunda biraz tereddüt hissetti. 'Neden? Sana ne söylediğinden emin değil misin?'

Woods başını hafifçe yana eğdiğinde kaşları öpüşmeye çalışan iki kıllı tırtıl gibi kalktı.

"Dediğim gibi," diye başladı. 'Çocuk çok utangaç. Bana hikayesini anlatırken göz temasını zar zor korudu. Ayrıca biraz gergin görünüyordu, neredeyse korkmuştu. Bu çocuğun durumu da olabilir, başka bir şey de olabilir. Emin değilim. Ama siz dedektiflerin insanlarla konuşurken onları okumayı sevdiğinizi biliyorum, bu yüzden sordum.'

Garcia, Hunter'la yüzleşmeden önce Memur Woods'a başını salladı. “Eh, madem buradayız, çocukla konuşsak iyi olur.”

Memur Woods kapı zilini çaldıktan birkaç saniye sonra kapı, kırklı yaşlarının başlarında, çekici olmaktan çok çekici olan, 1.80 boyunda bir kadın tarafından açıldı. İnce askılı siyah bir elbise, siyah çoraplar ve alçak topuklu iş ayakkabıları giyiyordu. Doğal dalgalı kumral saçları omuzlarının tepesine kadar düşüyor ve küçük, yuvarlak bir yüzü çerçeveliyordu.

Woods, "Tekrar merhaba Bayan Sloan" dedi.

Kadının bakışları bir süreliğine memurun üzerinde kaldı, ardından soru sorarcasına kapıda duran diğer iki kişiye yöneldi. Hunter ve Garcia kendilerini tanıtmayı bitirdiğinde kısa sarı saçlı, ince tel çerçeve gözlüklü, solgun ve sıska bir çocuk belirdi.
Kapı Bayan Sloan'un birkaç adım gerisindeydi. Annesinden yaklaşık bir santim daha uzundu. Kot pantolon ve üzerinde şeker kafatası olan siyah bir tişört giymişti. Kafatasının altında beyaz harflerle bir grup adı vardı: Aesthetic Perfection.

Hunter çocuğun dikkatini çekmek için başını yana eğdi. Hafif bir el hareketiyle "Merhaba" dedi. Ben LAPD'den Dedektif Robert Hunter ve bu da ortağım Dedektif Carlos Garcia. Sen Marlon olmalısın, değil mi?'

Çocuk sessizce başını salladı. Bakışlarını başka yöne çevirmeden önce bir saniyeden fazla bir süre boyunca göz teması kurulamadı.

Woods, Hunter ve Garcia'ya şöyle bir bakışla baktı: 'Size çocuğun utangaç olduğunu söylemiştim.'

Woods, Bayan Sloan'un omzunun üzerinden bakarak, "Merhaba Marlon," dedi. "Bunlar size birkaç sorusu daha olabileceklerini söylediğim dedektifler." Bana daha önce söylediklerinizi onlara tekrar anlatır mısınız?'

Çocuğun annesi biraz sinirlenmiş bir sesle, "Üzgünüm," diye araya girdi, "ama bu bizim ve sizin zaman kaybı gibi görünüyor." Sana söylemediği hiçbir şeyi onlara söylemeyecek.' Saatine baktı. “Ve bir saatten az bir süre sonra terapistle randevumuz var.” Döndü ve oğluyla yüz yüze geldi. 'Gitmemiz lazım.'

Hunter çocuğu gözlemliyordu ve annesi 'terapist' sözcüğünü söylediğinde Marlon soluna baktı, dudaklarını birbirine bastırdı ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Terapist seanslarına pek istekli olmadığını gösteren olumsuz bir tepki.

Hunter sakince, "Mümkün olduğu kadar az vaktinizi alacağız, Bayan Sloan," dedi ve ona ve çocuğa güven vermeye çalıştı. 'Ama bu gerçekten önemli.'

Bayan Sloan bir cevap veremeden Hunter doğrudan çocuğa seslendi.

'Marlon, yardımına gerçekten minnettarız. Bize birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz lütfen?'

Marlon sonunda öne çıkıp kapıda annesine katıldı. “Kimlik bilgilerinizi görmemin bir sakıncası var mı?” diye sordu. Bu sefer göz teması öncekinden bir süre daha uzun sürdü.

Bu soru herkesi şaşırttı, hatta ona kaba davranıyormuş gibi bakan çocuğun annesi bile.

Hunter, "Elbette," dedi ve LAPD kimliğini alıp Marlon'a verdi. Garcia da aynısını yaptı.

Çocuk sanki sahte olanı gerçeğinden ayırma konusunda uzmanmış gibi uzun bir süre onları dikkatle inceledi.

"Cinayet," dedi ve kimlikleri her iki dedektife de geri verdi.

"Affedersiniz?" dedi Bayan Sloan şaşırarak önce oğluna, sonra da Hunter ile Garcia'ya baktı. Dedektiflerin kimliklerine ilk baktığında bu ayrıntıyı fark etmemişti. 'Cinayet?'

Hunter, kimlik bilgilerini ona bir kez daha uzatarak, "Bu doğru, hanımefendi," dedi. 'Ne yazık ki, sizin evin hemen aşağısındaki evden kaçırılma olarak başlayan olay, ne yazık ki cinayete dönüştü. Kadının cesedi dün sabah bulundu. Bu yüzden her evi yeniden ziyaret ediyoruz.'

"Aman Tanrım!" dedi Bayan Sloan, kimlik bilgilerini Hunter'a geri verirken, kızgın tavrı tamamen dağılmıştı. 'Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Hiçbir fikrim yoktu.' Kolunu koruyucu, sıkı bir kucaklamayla oğlunun omzuna koydu.

Hunter, "Şu anda, başkalarına ne kadar önemsiz görünürse

görünsün, herhangi bir bilgi bizim için çok önemli olabilir" diye güçlendirdi.

Bayan Sloan, soluna doğru bir adım atmadan önce, "Elbette, elbette," diye özür dilercesine yanıtladı. 'Lütfen, neden içeri girmiyorsunuz?'

Otuz Yedi

Hunter, Garcia ve Memur Woods, Bayan Sloan ve Marlon'u küçük bir bekleme odasından, döner bir merdivenden geçerek oturma odasına kadar takip ettiler. Antika mobilyalar geniş ve çok hoş alanı dekore etti. Koyu yeşil ve zeytin tonlarında geniş çizgili duvar kağıtlarıyla kaplı duvarlar, hepsi orijinal olan birçok yağlıboya tabloyla süslenmişti. Büyük, yeşil ve beyaz tüylü halı, Viktorya dönemi oymalı maun kanepe ve koltuklardan oluşan etkileyici bir setle birlikte odanın ortasındaydı. Tavanın ortasından sarkan çok zarif bir kristal avize, odayı sakinleştirici bir ışıkla aydınlatıyordu.

Bayan Sloan grubu oturma alanına yönlendirdi. O ve oğlu kanepelerden birini aldılar. Hunter ve Garcia diğerini aldı. Memur Woods çerçeveli koltuklardan birini aldı. Onlar otururken Bayan Sloan kolunu bir kez daha oğlunun omzuna koydu.

Hunter dikkatini Marlon'da tutmuştu. Memur Woods haklıydı, çocuk çok utangaçtı. İnsanların, özellikle de yabancıların yanında kendini rahatsız ve tuhaf hissediyordu ve başa çıkma, minimum etkileşim, korumalı, çekingen bir duruş ve çok az veya hiç göz teması kurmama şeklinde gerçekleşiyordu. Hissettiklerinin bir sonucu olarak Marlon, muhtemelen bilinçaltında etrafına bir savunma duvarı örmüştü. Günümüz dünyasında o kadar da nadir görülen bir davranış değil. Annesinin sarılışı onu utandırıyor gibiydi.

Hunter onların fazla zamanını almak istemiyordu ama aynı zamanda Marlon'u elinden geldiğince rahat hissettirmeye de çalışmak istiyordu.

Garcia ile birlikte yerlerine otururken, çocuğun gömleğini işaret ederek, "Bu arada harika bir grup," dedi.

Marlon'un gözleri yavaşça yerden Hunter'a döndü. Çocuğun

yüzünün her yerinde şüphe ve şaşkınlık okunuyordu. Bu sefer göz temasını bozmadı.

‘Estetik Mükemmelliği biliyor musun?’ İfadesinin aksine ses tonu şaşkınlıktan çok şüphe taşıyordu.

Hunter başını salladı. ‘Onları birkaç kez canlı gördüm.’

Marlon gözlüğünü burnunun üzerine düzeltti ve bir an dedektife baktı.

Hunter üzerinde çalışıldığını anlayabiliyordu.

“Gerçekten mi?” dedi Marlon sonunda. Sesindeki şüphe şüpheciliğe dönüşmüştü. 'En sevdiğiniz şarkı var mı?'

Çocuk akıllı, Hunter düşündü. *Ve çok korunaklı.* Hunter'ın dostane yorumunu alıp bunu bir teste dönüştürmüştü.

Hunter, "Favori bir şarkım olduğunu söyleyemem" diye yanıtladı. 'Çoğu eserini seviyorum, özellikle de son iki albümlerini, ama eğer bir seçim yapmam gerekirse, belki 'Antibody', 'Pale' veya 'Lights Out' olabilir. Peki ya sen, hiç favori şarkın var mı?'

Çocuk bir kez daha tereddüt etti; beklemediği bir yanıt karşısında gözle görülür bir şekilde şaşırmıştı. Sonuç olarak gergin duruşu ve ifadesi nihayet rahatladı. İstemsizce dudakları bir gülümseme hayaletine dönüştü.

"Antikor" *öyle* harika bir şarkı,” diye itiraf etti. ‘Ben de ‘Inhuman’ı çok seviyorum. Ama katılıyorum, onların çoğu harika.” Hunter'ı bir süre daha inceledi. ‘God Module adında bir grup biliyor musun?’

Hunter birkaç saniye derin düşüncelere daldı. 'Hayır, öyle yaptığımı sanmıyorum.'

'Estetik Mükemmelliği seviyorsanız, onları da seveceksiniz. Onlara göz atmalısın.'

“Tanrı Modülü.” Hunter başını salladı. 'Teşekkürler. Yapacağım.'

Bayan Sloan onların kısa konuşmalarını yüzünde yarı şaşırmış, yarı meraklı bir ifadeyle takip etti. Oğlunun kasıtlı olarak bir yabancıyla sohbete girdiğini çok nadir görmüştü.

“Özür dilerim.” Hunter, Bayan Sloan'a seslendi. 'Zamanın kısıtlı olduğunu biliyorum.'

'Hımm. . . evet, biz küçüküz.” Oğluna baktı.

Hunter, "Marlon," diye söze başladı. "Memur Woods'a daha önce anlattıklarınızı bize anlatabilir misiniz?"

Çocuk başını salladı. 'Elbette. Geçtiğimiz haftalarda bir araç ya da sokakta takılan birini gördüğümü hatırlayıp hatırlamadığım soruldu. Yerleşik olmayan biri ya da daha önce görmediğim bir araba gibi.'

Hunter, "Doğru," diye onayladı.

Bayan Sloan, "Marlon'un evden çıkmayı pek sevmediğini belirtmek isterim," diye araya girdi. “Dışarda kendini pek rahat hissetmiyor.” “Anne,” Marlon onu durdurdu; sesi aynı anda hem rahatsız hem de utanmış gibi geliyordu. 'Peki ya evde kalmayı seviyorsam? Hala gözlerim var, değil mi? Odamın da büyük bir penceresi var, dışarı bakmayı seviyorum.” Omzunu hafifçe oynatarak kendini annesinin kollarından kurtardı.

Hunter sakin ve istikrarlı bir sesle, "Yani pencerenden bir şey mi gördün?" diye sordu ve Marlon'un dikkatini tekrar kendisine ve hepsinin orada olma nedenine çevirdi.

'Evet, yaptım' diye yanıtlayan çocuk şimdi annesinden birkaç santim uzaklaşarak. 'Yatak odamın penceresinden sokağın çoğunu oldukça iyi görebiliyorum.'

Hunter dışarıdayken Sloan'ların evinin caddeye ve Bennett'lerin evine göre son derece stratejik konumunu fark etmişti. 'Tamam, peki gördüğün şey neydi?'

Marlon, "Önce sana biraz arka plan bilgisi vereyim," diye söze başladı. 'Yaklaşık dört hafta önce caddedeki telefon direklerinden birinde bir sorun vardı. Daha doğrusu sekiz-dört beş-altı numaranın hemen dışındaki.” Kuzeyi işaret etti. ‘Buradaki tüm telefonlar çalışmıyordu.’

Bayan Sloan tekrar "Evet, bunu hatırlıyorum" diye sözünü kesti.

Devam etmeden önce Marlon ona şunu der gibi baktı: *Bırak konuşayım anne.*

'Tamam,' diye devam etti, 'o öğleden sonra geç saatlerde birkaç AT&T mühendisi gelip her şeyi düzeltti. Onları direğin tepesindeki kablolar üzerinde çalışırken gördüm.”

Hunter başını salladı ama hiçbir şey söylemedi ve çocuğun

kendi hızıyla devam etmesine izin verdi.

'Bana tuhaf gelen şey,' diye devam etti Marlon, 'iki gün sonra başka bir mühendisin buraya gelip aynı telefon direği üzerinde çalışmasıydı.' Garcia kaşlarını çattı. ‘Neden bunu garip buldun?

Marlon bir kez daha gözlüğünü yeniden ayarladı. ‘Öncelikle, çünkü artık telefon hatlarında bir sorun yoktu. Sorun iki gün önce giderildi. İkincisi, bu mühendis tek başına direğin tepesindeki kablolara ulaşmak için teleskopik bir merdiven kullanıyordu. Oldukça yüksek bir yazı. Ondan önce burada bulunan AT&T mühendislerinin sepetli vinçli bir kamyonu vardı.'

Garcia, gözlerini çocuktan ayırmayan Hunter'a baktı.

'Ve sonra' diye devam etti Marlon, 'yaklaşık bir hafta kadar önce aynı mühendis yine aynı telefon direği üzerinde çalışıyordu. Yine teleskopik bir merdivenle, sepetli vinçli bir kamyonla değil ama bu sefer onun gittiğini gördüm.” Marlon belki etki yaratmak için, belki nefes almak için durakladı. 'Bir AT&T minibüsünü ya da herhangi bir şirket minibüsünü kullanmıyordu. Bir Yukon kullanıyordu
yolun karşı tarafına park edilmişti. Aynı anneminki gibiydi ama onunki siyahtı. Merdiveni tavan rafına koydu ve havalandı.” “Yaklaşık bir hafta kadar önce mi?” diye sordu Hunter.

"Evet," diye onayladı Marlon. ‘Sanırım polis kapıyı ilk kez çalmadan iki ya da üç gün önceydi.’

Bu sefer Hunter ve Garcia birbirlerine yarı endişeli bir bakış attılar. Memur Woods'un kemerine bağlı telsizden yüksek bir çatırtı sesi geldi. Ayağa kalkarken hızla ona uzandı.

“Lütfen kusura bakmayın hanımefendi.” Dedektiflere doğru döndü. ‘Bazı bilgilerin gelmesini bekliyordum. Bu olacak. Seni dışarıda bekleyeceğim.' Ayağa kalkmak üzere olan Bayan Sloan'a tekrar seslendi. “Sorun değil hanımefendi, dışarı çıkabiliyorum.” Döndü ve odadan çıktı.

Hunter sorgulamasına devam etti. 'Bu mühendise iyice bakmayı başardınız mı?'

Çocuk hayal kırıklığına uğramış bir bakışla, "Onu sadece direğin üzerindeyken arkadan gördüm" diye yanıtladı. "O da ikiniz gibi uzun boyluydu." Ve iki AT&T mühendisi gibi şişman da değildi.”

“Zayıf mıydı, kaslı mıydı?” Garcia bu sefer.

'Söyleyemedim. Bir ceket giyiyordu.”

'AT&T iş ceketi mi?'

'Hatırlayamıyorum ama sanmıyorum.'

'Saç rengi nasıl?'

Çocuk bir kez daha başını salladı, cesareti kırılmıştı. 'Kusura bakmayın gerçekten göremedim. Bir beyzbol şapkası takıyordu. Aslında ona ya da herhangi bir şeye pek dikkat etmiyordum. Aslında yanlış bir şey yapıyormuş gibi görünmüyordu. Bunu sadece az önce ayrılan memurun gelip sorması nedeniyle düşündüm. Geçen haftalarda caddede gördüğüm tek yabancılar AT&T mühendisleri, size bahsettiğim üçüncü mühendis ve polisti. İşte bu kadar."

Herkes çocuğun nereden geldiğini anladı.

Hunter, "Arabası ne durumda?" diye sordu. "Bunun siyah bir GMC Yukon olduğunu mu söyledin?"

'Evet, öyleydi.'

Hunter, Bayan Sloan'un bir kez daha saatine baktığını gördü. "Ve tavan bagajı olduğunu söylemiştin," diye sordu.

'Evet, öyleydi.'

'Arabada başka bir şey fark ettin mi? Beğenmek . . . kaportada büyük darbeler veya çizikler var mıydı? Tampon mu yoksa cam çıkartmaları mı? Gerçekten hatırlayabildiğin her şey.”

Marlon ellerine baktı. 'Hayır, üzgünüm. Sadece onun siyah bir Yukon olduğunu.”

Hunter ve Garcia birbirlerine bir kez daha baktılar. Marlon'dan ya da artık oldukça sabırsız görünen annesinden başka hiçbir şeye ihtiyaçları yoktu.

Her iki dedektif de ayağa kalktı, Marlon ve Bayan Sloan'a teşekkür etti ve kapıya doğru ilerledi. Bayan Sloan onları dışarı çıkarken Hunter ona doğru döndü. 'Marlon'u şu anda götürdüğünüz terapist seansı onun sosyal anksiyetesi ve panik bozukluğu için mi?'

Bayan Sloan, Hunter'a kaşlarını çattı, çünkü onun doğru teşhisine şaşırmıştı. Sonraki birkaç sözü öncekinden çok daha ihtiyatlıydı.

'Evet . . . öyle.”

Hunter annesinin hemen arkasında duran Marlon'a baktı. Soruyu duymuştu ve şimdi biraz utanmış görünüyordu. Hunter, “Ne kadar kaldı?” diye sordu. 'Ne zamandır terapiye gidiyor?'

Bayan Sloan bu kez daha derin bir kaşlarını çattı.

"Üzgünüm ama bunun sizi ne kadar ilgilendirdiğini anlayamıyorum, Dedektif?"

'Pek bir faydası olmadı, değil mi?'

Bayan Sloan gücenmiş görünüyordu.

Hunter, "Terapistle görüşmeyi bırakmalısın" dedi.

Marlon, annesinin arkasında gülümsemeye çok yaklaştı.

“Affedersiniz?” dedi Bayan Sloan.

Hunter, "Terapistle görüşmeyi bırakmalısın" diye tekrarladı.

'Peki neden bunu yapmak isteyeyim ki?'

Hunter'ın bakışları çocuğun annesine dönmeden önce Marlon'u buldu. 'Üzücü gerçek şu ki terapi ve psikiyatrist ziyaretleri çoğunlukla saçmalık. Hastalarının geri gelmesini sağlamak onların mali çıkarlarınadır. Marlon'un durumu sandığınızdan çok daha yaygın Bayan Sloan. Oğlunuza karşı aşırı koruyucu davranarak ona yardımcı olduğunuzu düşünebilirsiniz ama aslında öyle değilsiniz.'

Bayan Sloan, Hunter'a dik dik baktı. Öfke gözlerine hücum etti.

Onun bakışını görmezden geldi ve Marlon'a seslendi. 'Her hafta, ne kadar uzak olursa olsun, konfor alanının bir blok dışına çıkmaya çalış Marlon. Bir bloğu yönetemiyorsanız yarım bloğu deneyin. Bir park bankı bulun ve oturun. Nefesiniz sakinleştiğinde yoldan geçen bir yabancıdan saati isteyin. Gelecek hafta iki tane sor. Ondan sonraki hafta üç. Gelecek ay, yeni bulduğunuz konfor alanınızın dışında bir blok daha yürüyün ve daha önce yaptıklarınızı tekrarlayın. Siz farkına varmadan yeni arkadaşlar edineceksiniz ve tüm kaygı olayı arkanızda kalacak.'

Bayan Sloan'ın bakışı meraklı bir bakışa dönüştü.

Bu şeyi çözmek için terapistin saçmalıklarına ihtiyacın yok, Marlon. Bunu kendin yapabilirsin. Her seferinde küçük bir zafer.”

Otuz Sekiz

Squirm dikkatli bir şekilde sol elini kaldırdı ve yüzüne götürdü ama parmak uçları hiçbir şeye dokunmadı. Artık sol gözünü çevreleyen şişmiş etten yarım santimden daha az bir mesafede durdular.

O günün erken saatlerinde projeksiyon odasına döndüğümüzde yaptığı numara işe yaramıştı. Başparmağını ve işaret parmağını kullanarak, önündeki büyük ekranda o korkunç görüntüler oynatılırken gözlerini zorla açmayı ve bu şekilde tutmayı başarmıştı. 'Canavar' bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu. Aslında Squirm'e bunun ustaca bir hareket olduğunu söyleyerek yüksek sesle gülmüştü.

"Bu hoşuma gitti, Squirm," dedi kirli tırnağını dişlerinin arasından bir şey çıkarmak için kullanırken. 'Bir sorunla karşı karşıyaydınız ve akıllıca bir alternatif buldunuz. Bu çok akıllıca. Zekiliği severim.'

Farkında olmadan Squirm'in nefes alması zorlaşmıştı. Hiç bu kadar çok kan görmemişti. Daha önce o kadından gelene benzer çığlıklar duymamıştı; gırtlaktan gelen, acıdan bunalan, dehşet içinde boğulan ve tamamen umuttan yoksun çığlıklar.

Sharon, adı buydu. Adam, film devam ederken ona bunu birkaç kez tekrar ettirmişti. Squirm yaşadığı sürece bu ismi asla unutmayacaktı.

Ekranda Sharon sonunda bayılmıştı. Bir şekilde acıya herkesin hayal edebileceğinden çok daha uzun süre dayanmayı başarmıştı. Aslında birkaç dakika. Squirm aslında yaşama arzusunu nihayet bıraktığını ve kaçınılmaz olanı kabul ettiğini düşünüyordu. Filmin ve çektiği acıların nihayet sona ereceğini. Ama daha fazla yanılamazdı.

Görüntüler oynatılmaya devam etti ve Squirm, 'Canavar'ın zımpara makinesini kapatıp yere koymasını ve kameranın olduğu yere doğru yürümesini izledi. Oraya ulaştığında yüzünün dönüşmekte olduğu tuhaf karmaşaya yakından baktı. Alnından ve kaşından deri ve et yığınları gevşek bir şekilde sarkıyordu. Yaralarından çarşaflar halinde kan fışkırıyordu. Yüzünden geriye kalanlara doğru ilerledi, çenesinin üzerinden geçerek çıplak gövdesine doğru ilerledi ama Squirm, Sharon'ın hâlâ nefes aldığını görebiliyordu.

Zorluk henüz bitmemişti.

"Gözlerini açık tut, Squirm," demişti "Canavar", sözlerine heyecan hakimdi. 'Gerçekten iyiye gitmek üzere.'

Squirm, midesinde bir şeyin canlandığını ve göğsünün iç kısmına doğru sürünmeye başladığını hissetti. Şok çocuğun ağzının yarı açık kalmasına neden olmuştu. Elleri titriyordu ve göz kapaklarını bırakmamak için parmaklarını sürekli olarak yeniden ayarlamak zorunda kalıyordu. Yüzünden ve sırtından soğuk terler akmaya başlamıştı.

Ekran bir anlığına karardı, sonra yeniden başladı. ‘Çekimleri bırakmak zorunda kaldım.’ Yanında oturan adam bir nedenden dolayı açıklamaya karar vermişti. 'Onu tekrar uyandırmak yirmi dakikamın büyük kısmını aldı. Ama sana bir şey söyleyeyim Squirm, o sert bir kaltaktı.” Çocuğun tüylerini ürperten, aşırı coşkulu bir kahkaha attı. Yeni bölüm bir öncekinin kaldığı yerden başladı. Daha fazla kan ve küçük deri parçaları, zımpara makinesinin dönen diskinin etkisiyle yukarı doğru uçmaya başladı ve ardından yağmur gibi her şeyin üzerine geri inmeye başladı.

‘Bir dahaki sefere belki canlı izleyebilirsin Squirm, ne dersin? Bizimle o odada olmak istemez miydin?'

Squirm'in içinde sürünerek ilerlemeye başlayan şey ivme kazandı. Aniden inanılmaz bir hızla boğazından yukarı fırladı.

Squirm bunun mümkün olacağını düşünmemişti ama Sharon'ın çığlıkları daha da yükselmiş, delici iğnelerin etkisiyle çocuğun kulaklarına saldırıyordu. Hâlâ gözlerini açık tutmak için elinden geleni yapıyordu ama çocuğun ağzına çığ gibi patlayan, karnından çıkan sürünen yaratığın durdurulması mümkün değildi.

Squirm'in vücudu şiddetle ileri doğru sıçradı ve midesindeki azıcık şeyi koyu gri muşamba zeminin her tarafına kustu. Bir kısmı ekrana ulaştı.

'Seni nankör orospu çocuğu,' 'Canavar' koltuğundan fırlayarak havlamıştı. Squirm'in yerde yarattığı pisliğin üstüne basmamaya dikkat ediyordu.

Çocuk, gözlerinde tam bir panikle adama baktı. Üzgünüm efendim. Ben temizleyeceğim. Özür dilerim.' Dizlerinin üzerine çöktü

ve yere kustuğunu ellerini kullanarak toplamaya çalıştı.

POW.

Adamın açık eli çocuğun yüzünün yan tarafına, sol gözünün hemen yanına dokundu ve öyle bir kuvvetle çocuğun yere yuvarlanmasına neden oldu. Kafası duvara çarptığında durdu. Squirm'in gözleri döndü
boş bir patates çuvalı gibi yere yığılmadan önce saniyenin çok küçük bir bölümünde kafasına geri döndü.

'Canavar' umursamadan baygın çocuğu saçından yakaladı, aşağıya sürükledi ve hücresine geri attı.

Otuz Dokuz

Her iki dedektif de dışarıdaki siyah beyaz biriminin yanında Memur Woods'a katılırken Garcia Hunter'a, "Bu neyle ilgili?" diye sordu.

'Hiçbir şey aslında. Sadece çocuğa bahşiş vermeye çalışıyorum.'

"Tamam" dedi Woods not defterine bir şeyler yazmayı bitirirken. Az önce operasyonlarla radyodan çıktım. Siz buraya gelmeden önce onlardan Marlon'un söylediklerini hızlıca kontrol etmelerini istemiştim. Beklediğim bilgi buydu."

Hunter ve Garcia, Memur Woods'un yaklaşımından sessizce etkilenmişlerdi. Çoğu memur tüm kontrolleri dedektiflere bırakırdı.
"Bir şey var mı?" diye sordu Garcia.

Woods notlarını okuyarak, "Bana sen söyle," diye başladı. 'Geçen ay bildirilen telefon hatlarında gerçekten bir arıza vardı. AT&T ayın on ikisinde tamir etmesi için iki mühendis gönderdi ve evet, yanlarında sepetli vinçli bir kamyon vardı. Arıza aynı gün giderildi. O tarihten bu yana AT&T'ye başka rapor verilmedi ve bu bölgedeki telefon hatlarında başka herhangi bir arıza olduğuna dair bilgileri de yok. Arıza giderildiği için buraya başka mühendis göndermediklerini de daha sonra kontrol için göndermediklerini söylediler. Geçen ayın on dördünde ya da başka bir zamanda değil; buna geçen hafta da dahil.'

"Peki farklı bir telefon şirketi olamaz mıydı?" diye sordu Garcia.

'Hayır' diye yanıtladı Woods. ‘Bu bölgeye başka tedarikçi hizmet vermiyor.’ Not defterini kapattı. 'Görünüşe göre kendinize gizemli bir telefon mühendisi bulmuşsunuz.'

Hunter kuzeye bakarak, "Marlon sekiz-dört-beş-altı numaralı mülkün önündeki telefon direği üzerinde çalıştıklarını söyledi," dedi. “Bu doğru,” diye onayladı Woods. "Ve şu da, tam orada, köşede." Allenwood Yolu'nun yaklaşık otuz metre kuzeyde keskin bir şekilde sola kıvrıldığı yerde bulunan beyaz cepheli, tek katlı bir evin hemen önündeki T şeklindeki telefon direğini işaret etti. nerede durduklarını.

Hunter ve Garcia daha iyi görebilmek için oraya doğru yürüdüler. Memur Woods onu takip etti.

Normal görünümlü, kahverengi renkli ve güney sarı çamından yapılmış bir telefon direğiydi. Otuz beş ila kırk fit arasında bir yerde duruyordu
uzun. Toplamda yedi telefon kablosu içinden geçiyordu; beşi en üstte, T'nin yatay kolundan ve geri kalan ikisi, ilk beşin sadece birkaç metre altından, uzun, dikey kolundan geçiyordu.

Hunter ve Garcia, ikisi de aynı sonuca varana kadar direğe bakmak için on saniyeden az zaman harcadılar.

Kablolardan ilkine ulaşmak için bir mühendisin yaklaşık otuz ila otuz beş feet kadar tırmanması gerekecekti. AT&T mühendislerinin oraya çıkmak için sepetli vinçli kamyon kullanmalarına şaşmamalı. Öte yandan, tek bir mühendis, uzun bir teleskopik merdivene sahip olsa bile, çok zor ve bir bakıma tehlikeli bir görevle karşı karşıya kalacaktır.

Hunter direğin etrafından dolaşıp onu her iki taraftan da kontrol etti. Garcia hâlâ direğe bakarken, "Bu kablolar tüm caddeye hizmet veriyor mu?" diye sordu.

"Emin değilim" diye yanıtladı Woods. “Ama ben öyle söyleyebilirim.” Bir süre iki dedektifi gözlemledi.

Garcia ortağına, “Sizce o mu?” diye sordu.

Hunter durakladı ve kuzeye, yolun sola kıvrılıp 8456 numaralı mülkün arkasında kaybolduğu yere baktı.

Garcia bekledi.

Hunter daha sonra güneye, Sloan ve Bennett evlerinin olduğu yöne baktı. Marlon yatak odasının penceresindeyse Hunter onu göremezdi. Pencerenin direğin konumuna göre açısı ve ışığın camdan yansıma şekli, direğin yanında duran herhangi birinin içeriyi görmesini neredeyse imkansız hale getiriyordu.

"Evet," diye yanıtladı Hunter sonunda. "Sanırım oydu."

Garcia'nın bakışları telefon kablolarına kaydı. "Telefon hatlarını dinlediğini mi düşünüyorsun?"

Hunter bir kez daha direğe baktı. 'Bunu yapmasına gerek duyması için hiçbir neden yok' diye yanıtladı. 'Eğer istediği buysa, bunu telefon santralı aracılığıyla yapmak çok daha kolay ve daha az riskli olurdu.'

Woods, "Yani bu gizemli telefon mühendisinin sizin adamınız olduğunu düşünüyorsanız" dedi. “Telefon direğinin orada ne işi vardı?” Hunter tekrar kuzeye baktı. Direği geçtikten sonra yol keskin bir şekilde sola kıvrıldı ve önünde durdukları evin arkasında kaybolarak görüşünü engelliyordu. Bulunduğu yerden başka ev göremiyordu, bu da başka evlerin de onu göremediği anlamına geliyordu. Daha sonra dönüp güneye baktı.

O andan itibaren, Bennett'lerinki de dahil olmak üzere Allenwood Yolu'ndaki her evi net ve sınırsız bir şekilde görebiliyordu.

Hunter sonunda Woods'un sorusuna başka bir soruyla yanıt verdi. 'Birinin oraya bir tür kamera yerleştirmesinin ne kadar zor olacağını düşünüyorsunuz?'

Kırk

Yaz mevsiminde gece yavaş yavaş gelir, sessiz bir asker gibi yavaş yavaş ilerlemeye başlar. Önce tembel gölgeler ara sokakları buluyor, sonra kaldırımlardan, duvarlardan ve pencerelerden geçerek karanlık hakim olana kadar sürünmeye başlıyorlar. Hunter ve Garcia, yarım saat önce Doktor Hove'dan bir telefon aldıktan sonra adli tabibin ofisine vardıklarında, karanlık, mor bir gökyüzü şeridi hariç, Los Angeles'ın neredeyse her köşesine gizlice girmişti. hâlâ Santa Monica üzerindeki ufku renklendiriyordu ama o da hızla soluyordu.

Adli tıp, Venedik'teki olay yerinde, oturma odasındaki halıdan alınan çok sayıda kanlı ayak izinin yanı sıra çok sayıda lif, saç ve toz izi de toplamayı başarmıştı. Her şey torbalara konuldu ve daha detaylı inceleme için laboratuvara götürüldü. Bu katilin ne kadar dikkatli olduğunu bildikleri için umutlar yüksek değildi ama henüz ölmemişlerdi.

Sharon Barnard'ın kabin ekibinin çantası oturma odasında ön kapının yanına bırakılmıştı. İçinde kullanılmış bir yedek kıyafet, bir tuvalet çantası, bir makyaj çantası ve şifre korumalı bir tablet bilgisayar bulmuşlardı. Cep telefonu mutfak tezgahının üzerinde bulundu ve ekranı altı haneli bir şifreyle kilitlenmişti. Her iki elektronik eşya da LAPD Bilgisayar Adli Tıp Birimi'ne iletildi.

Adli tıp ayrıca evin her yerinde çok sayıda parmak izi keşfetmişti, ancak adli tıp ekibi uzmanı tarafından yapılan ilk çıplak göz analizi, tıpkı ön kapı ve kapı kolunda bulunanlar gibi, bunların muhtemelen yalnızca iki kişiden geldiğini söyledi. Kaynaklardan biri neredeyse kesinlikle kadın. Doğal sonuç, parmak izlerinin muhtemelen Sharon Barnard'ın kendisinden ve ev arkadaşı Tom Hobbs'tan geldiğiydi. Bulunan çok sayıda parmak izi nedeniyle, onayın yalnızca önümüzdeki yirmi dört ila kırk sekiz saat içinde gelmesi bekleniyordu.

Tom Hobbs hâlâ şoktaydı ve istemsiz anı flaşlarının tetiklediği endişe dalgaları gün boyunca gelip gidiyor, onu gözyaşlarına ve panik atak krizlerine sokuyordu. LAPD, gelip onu Pomona Vadisi'ne geri götüren ailesiyle temasa geçmeyi başarmıştı, ancak bunu bir doktor onu sakinleştirmeye zorlanmadan önce yapmadı. Hunter yarın onunla tekrar röportaj yapmayı deneyecekti.

Kendilerini LA County Coroner'daki tezgahın arkasında oturan resepsiyon görevlisine tanıttıktan sonra, Hunter ve Garcia'ya Doktor Hove'un kendilerini bir önceki gün bulundukları tiyatro olan Autopsy Theatre One'da beklediği söylendi.

Hunter ve Garcia sessizce parlak koridorlardan ve çift kanatlı kapılardan geçerek Otopsi Salonu Bir'e giden küçük antreye ulaştılar. Hunter kapının sağındaki elektronik tuş takımının yanındaki zile bastı. Beş saniye sonra kapılar tıslayarak açıldı.

Bekleneceğini bilmesine rağmen otopsi odasındaki düşük

sıcaklık, Garcia'nın içeri adım attığında hâlâ ürpermesine neden oluyordu. Her seferinde öyle oldu. 'Robert. Carlos.' Doktor Hove her iki dedektifi de başını sallayarak selamladı. Normal açık mavi bir laboratuvar elbisesi giyiyordu ve burun maskesi boynuna gevşek bir şekilde asılmıştı. Saçları geriye toplanmış ve bir topuz halinde başının üstünde toplanmıştı. Gülümsedi ama yapay ışık altında saatlerce çalışan birinin yorgun ve bitkin görünümünü gizlemenin hiçbir yolu yoktu.

Sharon Barnard'ın cesedi odanın ortasındaki paslanmaz çelik muayene masasının üzerine çıplak bir şekilde yatırılmıştı. Yüzündeki kas ve et yığını artık kahverengimsi, kuru et rengine bürünmüştü. Elde taşınan zımpara makinesinden kurtulan sağ gözü tamamen süt rengine dönmüştü ve cildinin geri kalanı artık hayalet gibi beyaz görünüyordu.

Doktor Hove muayene masasının diğer tarafındaki alet tezgahına yaklaştı. Hunter ve Garcia onun hemen arkasındaydı. Otopsi raporunun iki kopyasını alıp her dedektife birer tane verdi.

"Maalesef," diye başladı doktor, göründüğü kadar yorgun da sesiyle, "otopsi incelemesinde pek bir şey ortaya çıkmadı." Otopsi masasının üzerindeki yüksek güçlü halojen ışıkları yaktı.

Hunter ve Garcia gözleri artan parlaklığa alışırken birkaç kez gözlerini kırpıştırdılar.

'Açıkça görebileceğiniz gibi,' dikkatlerini Sharon Barnard'ın gövdesine, kollarına ve bacaklarına yöneltti, 'ilk kurbanın aksine, bu kurbanın yüzü tamamen şekilsizleşmeden önce fiziksel işkenceye maruz kaldığına dair hiçbir iz yok. Herhangi bir kırbaç izi veya kesik yok. Arkasına da bir şey gelmedi.' Döndü ve arkasındaki duvarda bulunan, merhumun beyninin, kalbinin, karaciğerinin, böbreklerinin ve dalağının ağırlığını gösteren tabloyu gösterdi. 'Beyni dahil tüm iç organları yirmi iki yaşında sağlıklı bir kadından beklenebilecek kadar iyi durumdaydı.'

Hunter ve Garcia raporun ikinci sayfasını çevirdiler. Olay yerindeki baş adli tıp ajanı Doktor Brian Snyder'ın tahmin ettiği gibi, ölüm nedeni akut kan kaybından kaynaklanan kalp yetmezliğiydi.

'Yine, ilk kurbanın aksine,' diye devam etti Doktor Hove, 'bunda

cinsel saldırıya uğradığına dair hiçbir belirti yoktu.'

Bu keşif Garcia'yı Hunter'dan çok daha fazla şaşırttı. Gerçekte Hunter bunu yarı yarıya bekliyordu. Sharon Barnard'ın cesedini incelediğinde *sitede* o sabah ne uyluklarının iç kısmında ne de kasık bölgesinde herhangi bir morluk veya sıyrık görmemişti.

'Ayrıca' diye ekledi doktor, 'bu sefer mesaj yoktu. Boğazında ya da vücudunun herhangi bir yerinde hiçbir şey kalmamıştı.”

Garcia başını salladı ve açıkladı: "Mesaj kurbanın evindeki halının üzerine bırakılmıştı." Kendi kanıyla yazılmış.”

Doktor Hove'un yüzü entrikayla renklendi. 'Mesaj neydi?' 'Daha öncekiyle aynı üç kelime, Doktor. Ben Ölümüm. İşte bu. Daha fazlası değil. Tamamı büyük harflerle yazılmıştır.”

Doktorun bakışları Sharon Barnard'a ve onun olması gereken yüzüne döndü. 'İtiraf etmeliyim ki yakın mesafe pompalı tüfekle yüzüne vurulan bar, yüz kaslarında ve sinirlerinde oluşan travmayı şimdiye kadar gördüğüm kadar şiddetliydi.'

"Aradaki fark şu ki," dedi Hunter ciddi bir sesle, masanın diğer tarafına geçerek, "yakın mesafeden pompalı tüfekle suratınıza vurulduğunuzda büyük ihtimalle anında ölürsünüz." Acı yok.” Başını salladı. ‘Katil bunun burada olmasını istemedi.’

Bir an herkes sustu.

Bakışları Sharon Barnard'ın muayene masasındaki bedenine dönen Garcia, içten bir nefes verdi.

'Bunu anlamıyorum. Bunların hiçbirini anlamıyorum. Bir katil nasıl olur da hareket tarzını bu şekilde tamamen değiştirebilir? Hiç böyle bir vaka duymadım.” “Bu, otopsiye başladığımdan beri aklımda olan düşüncenin aynısı,” dedi Doktor Hove. 'Eğer bana söylenmemiş olsaydı, bu kurbanın dün sabahki otopside kurbana işkence edip onu öldüren aynı katile ait olduğunu asla tahmin edemezdim veya muayene sırasında öğrenemezdim.'

"Kesinlikle," diye onayladı Garcia, Hunter'a bakmadan önce başını doktorun yönüne doğru eğerek. “Daha önce deney yapmaktan hoşlanan katillerle uğraşmıştık Robert. Hareketleri bir cinayetten diğerine hafifçe değişen katiller

diğeri ama bu öyle bir şey değil. Burada önceki MO'dan kopuş çok şiddetli. Doktor'un dediği gibi bu tamamen farklı bir katil olabilirdi. Çalışmasını imzalayarak doğrulamayı sevmeseydi, her iki cinayetin de bağlantılı olduğunu asla bilemeyecektik. Bu otopsi odasında bile olmazdık.'

Hayal kırıklığı içinde Garcia, Hunter ve Doctor Hove'un zaten bildiklerini söyledi.

'İlk kurbanı kaçırıldı ve öldürülmeden önce muhtemelen beş buçuk gün boyunca işkence gördü. Vücudu kırbaç izleri ve kesiklerle kaplıydı; toplamda yüz yirmi tane. Kaçırma ve uzun süreli işkence kullanıldığında katilin MO'sunun büyük bir kısmını oluşturduğunu hepimiz biliyoruz. Bu kesinlikle burada olmadı.' Masadaki cesedi işaret etti. 'İkinci kurban asla kaçırılmadı. Günler değil, birkaç saat içinde kendi evinde bastırıldı ve öldürüldü. Ayrıca ilk kurbanın ölüm nedeni kolaylıkla şiddet içermeyen bir yöntem olarak değerlendirilebilir. Onu beyinde ödem oluşmasına neden olacak kadar uzun süre baş aşağı tuttu. Acı verici mi? Evet. Şiddetli? Pek değil. Şimdi şuna bakın." Garcia bir kez daha Sharon Barnard'ın cesedini işaret etti. 'Elektrikli zımparayla yüzünün tamamını kazıdı ve onu ölüme terk etti. Acı verici mi? Evet, evet. Şiddetli? Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

Garcia otopsi masasından bir adım geriye giderek kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Odanın soğukluğu onu etkilemeye başlamıştı. 'Ve beni diğerlerinden daha çok şaşırtan son nokta,' diye devam etti, 'kurbanın defalarca tecavüze uğraması.' Konuşurken omuz silkti. 'Giderek daha vahşi ve acımasız suçlar işlemeye yönelik cinsel zorlamanın hakimiyetindeki insanlar, *Asla* Eylemlerinde, onları kendiliğinden durduracak kadar yeterli tatmin bulurlar. Bunu hepimiz biliyoruz. Kendilerini durduramazlar. Yine de ikinci kurbana dokunulmadığını öğrendik." Garcia nefes almak için durakladı. 'Her iki suça baktığımızda, 'BEN ÖLÜM' saçmalığı dışında sahip olduğumuz tek benzerlik, her iki kurbanın da kadın olması ve yirmili yaşlarının başında olması. İşte bu. Başka hiçbir şey eşleşmiyor. Şiddet düzeyinde bile değil." Hunter ellerini ceplerinin derinliklerine soktu. Bütün bunları biliyorum Carlos ve sen her noktada haklısın. Cinsel

tatmin, aşırı sadizm ve kurban kaçırma, ardından işkence ve ölüm gibi güçlü MO'lar tarafından yönlendirilen sosyopatlar, bu MO'lardan nadiren saparlar. Ve bunu yapsalar bile, bu genellikle bir artış ya da hafif bir değişikliktir, bir

buradaki gibi tam bir tarafsızlık. Bu sabah onu ilk gördüğümden beri, bunları açıklayacak makul bir teori bulmak için beynimi zorluyorum.'

Garcia Hunter'a soru sorarcasına baktı.

'Anlayabildiğim tek şey bu katilin kontrol edilemeyen dürtüden yoksun olduğuydu.'

Garcia, Hunter'ın açıklamasını önce sessizlikle, ardından da Sharon Barnard'ın şekilsiz yüzüne bakarak karşıladı.

Hunter, "Kontrol edilemeyen dürtü," diye tekrarladı. 'İçlerindeki o zorlayıcı arzu, pek çok kişinin kendisini bile açıklayamadığı ve karşısında tamamen çaresiz kaldığı bir şey. Bir dakika önce söylediğiniz gibi, kendilerini durduramıyorlar. Bu adamın Nicole Wilson'ı kaçırmasına, tecavüz etmesine, işkence yapmasına ve öldürmesine ya da Sharon Barnard'ın evini işgal edip onu bu şekilde sakat bırakmasına neden olan şeyin bu olduğunu düşünmüyorum. Yaptığı şeyi yapmasının nedeni bu değil.'

Odaya bir kez daha düşünceli bir sessizlik çöktü.

Doktor Hove sonunda “Peki neden öyle?” diye sordu.

Hunter başını salladı. Onu neyin harekete geçirdiğinden henüz emin değilim. Ama bu adam kontrolden çıkmış değil doktor. Dürtülerine karşı verdiği iç savaşı kaybetmiyor. Tam tersine o *tamamen* yaptığı her şeyin kontrolü altındadır. İçindeki aşırı güçlü arzuyu tatmin etmek için kaçırıyor, tecavüz ediyor, işkence ediyor, öldürüyor.'

Hunter cesede baktı.

'Bunu istediği için yapıyor. Bize istediği türden bir katil olabileceğini, bir türden diğerine anında dönüşebileceğini gösteriyor. Çünkü zorlamayla hareket etmiyor. O, kendi seçimiyle katil oldu.'

Kırkbir

Yüzbaşı Blake'in kapısını çalan kişi Garcia'ydı. Her iki dedektifi

de planlanmamış bir toplantı için ofisine çağırmıştı ki bu hiç de alışılmadık bir durum değildi. Şaşırtıcı olan ise Polis Şefi James Bracco'yu ofisinde onları beklerken bulmaktı.

Yüzbaşı Blake güney duvarındaki kitaplığın yanında duruyordu, Şef Bracco ise masasının karşısındaki iki Chesterfield koltuğundan birini almıştı. Hiçbir buharın görünmediği dolu bir fincan kahve içiyordu. Duruşu ve yüz ifadeleri en hafif tabirle gergindi.

Hunter ve Garcia iyi havalandırılmış ofise adım attıklarında Şef Bracco hemen ayağa kalktı ve onlara doğru döndü. Gömleğinin yakasının her iki tarafında dört gümüş yıldız bulunan her zamanki kuzgun siyahı polis üniforması yerine, gümüşi gri renkte, iyi dikilmiş bir takım elbise giymişti; ceketi açık, mavi bir kravat ve altında beyaz bir gömlek ortaya çıkıyordu. . At nalı bıyığı biber rengi saçlarıyla uyum içindeydi.

"Dedektifler" dedi ve bir adım öne çıkıp elini uzattı. Hiçbir tanıtıma gerek yoktu. Görevi sekiz ay kadar önce bir önceki Emniyet Müdüründen devralmış olmalarına rağmen, her iki dedektif de Şef Bracco ile daha önce en az birkaç kez görüşmüştü.

Hepsi el sıkıştı ve ardından Hunter'ın bakışları hızla kaptanına kaydı. Hunter, Şef Bracco'nun kaygısının bir kısmının ona da yansıdığını görebiliyordu.

Polis Şefi, el değmemiş kahve fincanını iki koltuğun arasındaki küçük sehpanın üzerine koyarken, "Tamam, ikiniz de benim öyle hafife alınacak bir adam olmadığımı biliyorsunuz," diye söze başladı. Sesi sert ama biraz boğuktu, sanki ya yorgunmuş ya da kötü bir soğuktan yeni çıkmış gibi. 'Bu yüzden saçma sapan konuşmalarla ne senin ne de benim zamanımı boşa harcamayacağım.'

Yüzbaşı Blake masasına döndü ama oturmak yerine sandalyesinin arkasında durup kollarını koltuk arkalığına dayadı. "Bu soruşturmanın ayrıntılarını olabildiğince gizli tutmak için elimizden geleni yapmamıza rağmen," diye devam etti Şef Bracco, "artık bundan kaçış yok, dava yarına kadar haber olacak. Kimsenin soru sormasını engellemek için sağ işaret parmağını kaldırdı." Bitirmeden önce herhangi bir soru. 'Basın ofisimizin yarın sabaha kadar açıklama yapması bekleniyor. Bildiğimiz kadarıyla basının bu tüyler

ürpertici olaydan haberi yok.
Kullanılan şiddetin düzeyi ya da bu psikopatın kendisine "Ölüm" demeyi sevmesi gibi ayrıntılar.' Şefin kaşları ironik bir şekilde havaya kalktı. Kulağa ne kadar orijinal gelse de. Ayrıca bu sabahki cinayetin dün erken saatlerde LAX tarafından bulunan cesetle doğrudan bağlantılı olduğuna dair hiçbir fikirleri yok, dolayısıyla "seri katil" teriminden bahsedilmeyecek. Ne basın tarafından, ne yarınki konferansta, ne de hiçbirimiz tarafından. Los Angeles basınının ne kadar sansasyonel olabileceğini bu odadaki hiç kimseye hatırlatmama gerek olmadığından eminim. Lanet olsun, aslında bu terimi icat ettiler. Bunlardan herhangi biri sızarsa, şehir çapında bir paniğe yol açacak ve eminim ki bir kokarcanın osurukundan daha hızlı bir şekilde kontrolden çıkacaktır. Ve o lanet kokudan nefret ediyorum.'

Şef Bracco devam etmeden önce kravatını yeniden ayarladı.

'Hepimizin bildiği gibi, bu herif bir nedenden dolayı Belediye Başkanı Bailey'yi de dün kendisine gönderilen resim ve notla ilgili konuya dahil etmeye karar verdi. Seçimler yaklaşırken belediye başkanının çıldırması hiç de şaşırtıcı değil.' Bakışları bir dedektiften diğerine geçerken bir an durakladı. “Açıkçası benim de öyle olduğunu itiraf etmeliyim. En azından biraz.” Bu soruşturma sadece iki günlük - *iki günlük* – ve zaten bir o kadar da bedenimiz var. Bu katil iyiye gidiyor gibi görünüyor.” Nefes vererek başını salladı. ‘Siteyi ziyaret etmeme rağmen olay yeri fotoğraflarını gördüm. Kim elektrikli zımparayla yüzünü kazıyarak birini öldürür ki?'

Kimse bir şey söylemedi çünkü hepsi bunun retorik bir soru olduğunu düşünüyordu.

Yanılıyorlardı.

Şef Bracco, Hunter'ı sütü kesebilecek bir bakışla yere sabitledi.

'Doktora diplomanız olduğunu anlıyorum. kriminal davranış psikolojisi alanında, Dedektif Hunter.'

Hunter'ın cevabı hafif bir baş sallamaydı.

“Ve bu tür vakalar söz konusu olduğunda ikinizden daha deneyimli kimse yok.” Gözleri Garcia'ya, sonra tekrar Hunter'a döndü.

'O yüzden lütfen bu seferlik benimle eğlenin. İnsanları öldürme konusunda çok sert olan biri dışında ne tür bir pisliğin peşindeyiz burada?' Başıyla Kaptan Blake'i işaret etti. Barbara bana, ilk cesedin yıldız konumuna rağmen ikinizin de burada törensel bir katille karşı karşıya olduğumuza inanmadığını söyledi. Peki kimin peşindeyiz?'

Hunter bir süre Polis Şefini inceledi.

"Bunu söylemek için henüz çok erken efendim" diye yanıtladı. 'Şu ana kadar elimizdeki küçük verileri hâlâ analiz etmeye çalışıyoruz. Az önce bahsettiğiniz gibi, kırk sekiz saatten az bir süredir bu dava üzerinde çalışıyoruz.'

"Bunu anlıyorum Dedektif ve daha önce de söylediğim gibi, bu psikopat kısa süre içinde bize iki ceset verdi bile." Analiz edilecek çok şey olduğunu söyleyebilirim, değil mi?' Şef Bracco başını salladı. "Burada resmi bir psikolojik profil istemiyorum, Dedektif." Bu adam hakkındaki kişisel düşüncenizi öğrenmek istiyorum."

Hunter sessiz kaldı ve Polis Şefi bir kez daha onu izledi, bu sefer yoğun, araştırıcı bir bakışla ama Hunter'ın yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Şef Bracco saatine baktı.

'Bir saatten az bir sürede belediye başkanı ve Kaliforniya Valisi ile buluşacağım. Konuşmanın ana konusunun ne olacağına dair bir tahminde bulunmak isteyen var mı?'

Bu sefer *öyleydi* retorik bir soru.

"Öyleyse, kafamın rahat etmesi için Dedektifler, altmış dakika sonra bunları satacağım saçmalığına en azından yarı yarıya inanayım ve ardından yarınki konferansta Los Angeles basınına lütfen bana bir şeyler verin." '

Hunter sonunda, "Sahip olduğum tek şey önseziler ve varsayımlar efendim," dedi. ‘Somut bir şey yok.’

"Bunu takdir ediyorum, Dedektif," dedi Şef Bracco, Hunter'a daha fazla mazeret sunmadan önce elini kaldırarak onu durdurdu. 'Ve tek istediğim bir önsezi. Buradaki hepimiz biliyoruz ki suç profili çıkarmanın tamamı bir önsezi, şu ana kadar bulunan kanıtlara dayalı en iyi tahmin, başka bir şey değil. Bu kesin bir bilim değil ve hiçbir zaman da olmayacak. Lütfen Dedektif, bana en iyi önsezinizle vurun. Burada ne tür hasta bir piçin peşindeyiz? Hayal mi görüyor? O

şizofren mi? Kafasının içinde sesler duyuyor mu? Ne?'

'HAYIR. Sanrılı ya da şizofren değil ve kafasında sesler duyduğuna da inanmıyorum efendim."

Hunter fikrini destekleyecek bütüncül bir psikolojik açıklamaya girişemeyecek kadar yorgun hissediyordu kendini. Bunun yerine gerçeklere yöneldi.

'Bildiğimiz şey onun metodik, sabırlı ve çok disiplinli olduğu. Riskleri iyi hesaplanmıştır. Hiçbir zaman acele etmez çünkü acele etmesi gerekmediğini bilir. Hiçbir şeyi geride bırakmıyor çünkü planlaması neredeyse kusursuz. Bir şeyler olursa kolayca paniğe kapılan bir tip değil.
tam olarak plana göre gitmeyin çünkü bir kuruşta doğaçlama yapabileceğini biliyor. Karaktere girmekte rahattır. Rahatça yalan söyleyebiliyor ve bunu çok iyi ve tereddüt etmeden yapıyor.'

"Peki tüm bu varsayımları tam olarak neye dayandırıyorsun?" diye sordu Şef Bracco, küçümseyen bir tavır yerine ilgi çekici bir ses tonuyla. Garcia, "Bu katilin şu ana kadar yaptığı her şey onun için mükemmel sonuç verdi efendim," dedi. 'Hata yok. Hiçbir aksaklık yok. Arkasında bırakmak istemeyeceği tek bir toz zerresi bile kalmamıştı. Kurbanlarıyla olan zamanlaması kusursuzdu. Onlardan herhangi biriyle birlikteyken herhangi birinin onunla karşılaşma riski neredeyse yok denecek kadar azdı çünkü bu en ince ayrıntısına kadar hesaplanmıştı. Bunların hiçbiri, efendim, yakalanması zor ve bu kadar titiz olduğu gerçeği de dahil, şansa bağlı değil.'

Polis Şefi bir an sözlerini düşündü. 'Bir dakika, katilin, harekete geçtiği gece her iki kurbanın da yalnız olacağını önceden bildiğini mi düşünüyorsunuz?'

Garcia başını salladı. 'Bunu yaptığından çok eminiz.'

'Nasıl? Nasıl bildi?'

Hunter, "Bunu henüz bilmiyoruz efendim," diye yanıtladı. 'Fakat nereye bakacağınızı biliyorsanız bu tür bilgilere ulaşmak çok da zor değil. Pek çok kişi bunu sosyal medya ağ sitelerinde özgürce sunacak.'

'Lanet olsun.' Şef Bracco, Hunter'ın haklı olduğunu biliyordu. Ona riskleri ne kadar sık hatırlatsa da, kendi kızı da Facebook

sayfasında günlük programıyla ilgili benzer bilgileri sürekli olarak paylaşıyordu.

"Yani eğer onun eyleme geçtiği gecelerde kurbanlarının yalnız olacağını bildiğini düşünüyorsanız," dedi Şef Bracco, "onları önceden seçtiğine de inanmalısınız."

Hunter başını salladı. “Rastgele seçilmediler efendim. Onları seçmesinin bir nedeni var.” Bir sonraki sorusunu sormadan önce Şef Bracco'yu durdurmak için elini kaldırma sırası Hunter'daydı. 'Ve hayır efendim, şu anda bu nedenin ne olduğunu bilmiyoruz ama öğrenmek için elimizden geleni yapıyoruz.'

'Kurbanlar arasında herhangi bir bağlantı var mı?'

“Henüz bilmiyoruz efendim.” Bu sefer cevap veren Garcia oldu. 'Aslında olay yerinden ve adli tabipten yeni döndük ama halihazırda bunun üzerinde çalışan bir ekibimiz var. Eğer aralarında bir bağlantı varsa onu bulacağımızdan eminim.”

"Başkan Bailey'e gönderilen not ve fotoğrafa ne dersiniz?"

"Temiz," diye yanıtladı Garcia başını sallayarak. ‘Hiçbir parmak izi yok. Hâlâ mürekkep, kağıt ve el yazısı analizlerini bekliyoruz.’

‘Paketin menşe noktası ne durumda?’

Garcia hemen ona FedEx teslimat kutusundaki sis bombası saptırma olayını anlattı.

Şef Bracco başparmağını ve işaret parmağını birkaç kez bıyığının üzerinde gezdirdi.

"Yani eğer bunu doğru anladıysam," dedi, iki dedektife dönerek, "kısacası, peşinde olduğumuz ucubenin dikkatli, çok sabırlı, iyi organize olmuş, becerikli ve muhtemelen son derece zeki olduğunu söylüyorsunuz."

Hunter kabul etti. “Bu katilin kim olduğunu mu öğrenmek istiyorsunuz efendim?” Bakışları Şef Bracco'ya dönmeden önce Yüzbaşı Blake'te durdu. ‘Bu katil senin mükemmel yırtıcın.’

Kırk iki

Hunter nihayet Güneydoğu Los Angeles'taki Huntington Park'taki harap bir binanın üçüncü katındaki tek yatak odalı dairesine

geri döndüğünde saat sabah 4:45'e geliyordu.

Saat 21.00 sıralarında ofisinden ayrıldıktan sonra. Hunter önceki gece şehirde dolaşmaya karar vermişti. Bunu yeterince sık yapıyordu. Kendisinin bile açıklayamadığı bir nedenden ötürü, geceleri Los Angeles sokaklarında dolaşmak onu bir şekilde sakinleştiriyordu. Düşünmesine yardımcı oldu.

Ofisinden ayrılırken, uykunun, eğer gelirse, huzursuz olacağını ve kabuslarla noktalanacağını görebiliyordu. Sabahları, bütün gece uyanık kaldığından daha kötü hissedecekti, bu yüzden bütün gece ayakta kalmaya karar vermişti.

Hunter, şehri Santa Monica'ya kadar geçmeden önce, Orta, Doğu ve Güney Los Angeles sokaklarında, ardından The Harbour ve South Bay sokaklarında amaçsızca dolaştı. Sonunda arabasını park edip sahilde yürüyüşe çıkmaya karar verdiğinde gösterge panosundaki saat 02:22'yi gösteriyordu.

Hunter sahili seviyordu ama çoğu kişinin aksine geceleri tercih ediyordu. O zamanlar denizi izlemeyi severdi. Kumlara çarpan dalgaların kesintisiz sesi ve sabahın erken saatlerinin sessizliği ona anne ve babasını ve küçük çocukluğunu hatırlattı. Babası haftada yetmiş saat çalışıyor, çok yüksek ücretli iki iş arasında gidip geliyordu. Yardım etmek için annesi önüne çıkan her işi üstlenirdi; temizlik, ütüleme, çamaşır yıkama, ne bulursa. Hunter babasının çalışmadığı bir hafta sonu hatırlamıyordu ve o zaman bile geçimlerini sağlamakta zorlanıyorlardı. Ancak tüm mücadelelerine rağmen Hunter'ın ebeveynleri asla şikayet etmedi. Kendilerine dağıtılan kartları oynadılar ve elleri ne kadar kötü olursa olsun, bunu her zaman yüzlerinde bir gülümsemeyle yaptılar.

Her pazar, Hunter'ın babası işten eve geldikten sonra sahile inerlerdi. Çoğu zaman herkes gittikten ve güneş battıktan sonra oraya vardılar. Ama Hunter bunu umursamadı. Aslında o bunu tercih etti. Sanki bütün plaj ona ve ailesine aitti. Hunter'ın annesi vefat ettikten sonra babası onu pazar günleri plaja götürmeyi hiç bırakmadı. Bazen Hunter, dalgaların kırılmasını izlerken babasını gözyaşlarını siliyorken yakalıyordu.

Hunter sonunda arabasını kilitleyip dairesine doğru ilerlerken,

park ettiği yerin köşesinde gölgeler arasında saklanan siyah GMC Yukon'u hiç fark etmedi.

Sürücü koltuğunda sabırla oturan adam, yüzünde siyah bir ifadeyle Hunter'ı gözlemledi.

Kırk üç

Hunter hiçbir ışığı açmadan ve açlıktan ziyade alışkanlıktan dolayı mutfağa girdi, buzdolabının kapağını açtı ve içeriye baktı. Her zaman olduğu gibi pek fazla seçeneği yoktu; birkaç parça meyve, bir karton süt, bir gün midesine delik açacağından emin olduğu bir kutu ucuz enerji içeceği ve yarısı dolu bir paket kırmızı biber - aromalı kurutulmuş sığır eti. Bu şeyleri seviyordu ve bu onları daha sert ve daha çiğnenebilir hale getirse de soğuk yemeyi tercih ediyordu.

Uzun bir dakika boyunca buzdolabındaki eşyalara baktı ama hiçbir şeye uzanamadı. O sabahtan beri neredeyse hiç yiyecek olmamasına rağmen Hunter'ın iştahının olmaması şaşırtıcı değildi.

Nicole Wilson'ın dövülmüş vücudunun görüntüleri, Sharon Barnard'ın tamamen şekilsiz yüzünün görüntüleri ile birlikte göz kapaklarının iç kısmına kazınmış gibiydi. Gözlerini her kapattığında, oradaydılar; biri tecavüze uğramış ve işkenceyle öldürülmüştü, diğeri ise anlaşılmaz bir parçalanmış deri, parçalanmış et ve kan yığınıydı. Her ikisi de gerçek bir canavarın ellerinde hayal bile edilemeyecek acılara maruz kaldı.

Hunter buzdolabının kapısını kapatarak mutfağı ve daireyi tekrar karanlığa kavuşturdu ama hareket etmedi. Bunun yerine sağ elini boynunun arkasındaki ve omuzlarındaki sert kaslara masaj yapmak için kullandı. Parmaklarının uçları ensesindeki tırtıklı, çirkin yara izine temas etti ve kösele gibi pütürlü deriyi hissederek durakladı. İşinin onu ölüme ne kadar yaklaştırdığının ve kötü bir katilin zihninin ne kadar kararlı ve öldürücü olabileceğinin basit bir hatırlatıcısı. Anılar beynini dürtmeye başladığında boynunu bıraktı ve başını salladı ve onları zihninin en karanlık köşelerine geri gönderdi. Asla ziyaret etmemek için elinden geleni yaptığı bir yer.

Hunter, sıcak geceye rağmen banyoda fayanslı duvara yaslandı ve neredeyse cildini yakan güçlü, sıcak duş jetini karşıladı. Sıcaklığın neden olduğu rahatsızlık, gergin kaslarının gevşemesine ne kadar yardımcı olduğuyla dengeleniyordu. Suyu kapattığında bronzlaşmış cildi açık kırmızı bir tona dönmüştü ve parmak uçları eski kuru erik

gibi görünüyordu.

Hunter oturma odasına döndüğünde, beyaz bir havluya sarınarak yer lambasını yaktı ve yoğunluğunu 'orta'ya indirdi. Bunu yaptıktan sonra küçük ama etkileyici bir görünüme sahip olan içecek dolabına yaklaştı.

Muhtemelen en büyük tutkusu olan tek maltlı İskoç viskisi koleksiyonu. Birkaç kez abartmış olsa da Hunter, sarhoş olmak yerine iyi bir maltın tadını ve kalitesini nasıl takdir edeceğini kesinlikle biliyordu.

Gözleri şişeden şişeye dolaştı. Kesin olarak bildiği bir şey vardı ki, güçlü ama aynı zamanda rahatlatıcı ve sakinleştirici bir şeye ihtiyacı vardı. Uzun süre aramasına gerek yoktu. Kararı, gözleri on sekiz yıllık Auchentoshan şişesine baktığı anda verilmişti.

Hunter ona uzanarak, "Bu gayet iyi olur," dedi.

Kendine çift doz doldurdu, beşte biri kadar su ekledi ve kendini altı aydan uzun süredir açılmamış bir televizyonun karşısındaki siyah deri kanepeye attı. Aslında Şubat ayındaki Super Bowl maçından beri.

İçkisini yudumladı ve viskinin odunsu badem, esmer şeker ve vanilya esintileri taşıyan güçlü ve baharatlı tadının bir anlığına damak zevkini sarmasına izin verdi.

Rahatlatıcı, buna hiç şüphe yok.

Olayı düşünmemeye ne kadar çabalasa da son iki günde gördüklerinin gidecek başka yeri yoktu. Yaptıkları tek şey onun zihninde takla atmaktı. Hiç bitmeyen bir döngüde, iyi kurgulanmış bir korku filmi gibi, tuhaf bir sahnenin diğerine dönüşmesi.

Hunter viskisini bitirdi ve ikincisini içmeye karar verdi. Damak tadı, tek maltın güçlü aromasına alışmıştı, bu yüzden bu sefer susuz, sade içti. Hunter kanepeye geri dönmek yerine kuzey duvarındaki pencereye doğru yürüdü ve dışarıya baktı. Her şey hareketsiz görünüyordu. Başlangıçta hilal haline gelmiş haliyle çekingen bir şekilde dışarı bakan ay bile, şu anda Melekler Şehri'nin çevresinde gizlenen kötülükten korkuyor gibiydi.

Hunter'ın bakışları uzaktaki ışıklara kaydı. Penceresinden pek bir şey göremiyordu ama şehrin merkezi iş bölgesini oluşturan, Los

Angeles Şehir Merkezi olarak da bilinen, şüphe götürmez yüksek bina yığınının ucunu hâlâ görebiliyordu.

Hunter ikinci viskisini bitirdi ve bardağını pencere pervazına koydu.

'Nerede saklanıyorsun, seni orospu çocuğu?' diye fısıldadı kendi kendine, bakışları yavaşça ufku tarıyordu.

Hunter'ın vücudu yorgundu ama beyninin hala uyanık olduğunu görebiliyordu. Yatağa gitmek hiçbir şeyi değiştirmez. Yaptığı tek şey çarşafların altında dönüp durmak, asla kazanamayacağını bildiği bir mücadele vermekti, bunun yerine bir içki daha içmeye karar verdi. Pencereden uzaklaşıp oturma odasının içine baktığında kaşlarını çatarak durakladı.

'Ne oluyor be?'

Ön kapısından yaklaşık bir metre uzakta yerde kahverengi bir kağıt zarf görebiliyordu. Aslında hafızasını araştırmasına gerek yoktu. Daha önce orada olmadığını biliyordu. Birisi onu kapısının altından kaydırmıştı. Hunter'ın gözleri duvardaki saati aradı: 05:47.

Gecenin bu saatinde, komşularından herhangi birinin, kapısının altına bir mektup koyması için hiçbir neden düşünemiyordu. Hunter'ın vücudundaki her kas anında alarm moduna geçti. Hızla silah kılıfını bıraktığı sandalyeye doğru ilerledi, kilidi açtı, yarı otomatik HK Mark 23'ünü çıkardı ve emniyeti kapattı.

Ön kapısı kilitliydi. Bundan kesinlikle emindi. Kapı zinciri de güvenli bir şekilde yerine kilitlendi.

Ön kapısının dışındaki koridor yaklaşık on beş metre uzunluğundaydı ve doğu ucunda merdivenler ve asansörle birlikte sekiz daireye hizmet veriyordu. Koridor ışıkları çok hassas bir hareket sensörü aracılığıyla etkinleştiriliyordu; böylece herhangi biri ön kapıdan dışarı çıkarsa veya merdivenlerden ya da asansörden çıkarsa ışıklar hemen yanıyordu. Ve altmış saniye boyunca orada kalacaklardı.

Hunter ön kapısının altından sızan ışığı göremiyordu. Dışarıda birisi varsa, bir süre tamamen hareketsiz kalmıştı. Hunter dikkatli, gürültüsüz adımlarla oturma odasını geçti. Zarfa ulaşıp aşağıya baktığında gördüğü şey vücudundaki her kasın gerginleşmesine

neden oldu.

Zarf, yüzü yukarı bakacak şekilde kapısının altından kaydırılmıştı. Pul ya da alıcının adresi yoktu, sadece ön tarafında kırmızı mürekkeple tek bir satır yazıyordu: Los Angeles Polis Dedektifi Robert Hunter, Soygun Cinayet Masası.

Bu sözlerin katilin el yazısıyla yazıldığını anlamak için Hunter'ın daha yakından bakmasına gerek yoktu.

Kırk dört

Adrenalin Hunter'ın damarlarına öfkeli bir bufalo izdihamı gibi doldu. O an için yerdeki zarfın ne içerebileceğini umursamadı ve hızla ön kapının sağına yerleşerek sırtını duvara yasladı. Beklemek. Dinleme.

Otuz saniye.

Hiç bir şey.

Altmış.

Bir ses değil.

Doksan.

Ölüm sessizliği.

Yüz yirmi.

Dışarıdaki ışıklar hâlâ kapalıydı.

Hunter, anahtarı kilitte çevirmeden önce sol eliyle güvenlik zincirini çözdü ve her şeyi elinden geldiğince sessiz tuttu. Bu bittiğinde, kolu çevirip kapıyı açmadan önce on saniye daha bekledi. Dışarıdaki hareket sensörü hemen kapının hareketini algıladı ve ışıkları etkinleştirdi.

Hunter'ın dairesi koridorun sonunda, asansör ve merdivenlerin bulunduğu yerin karşı ucundaki daireydi. Soldaki son kapı olması, ön kapısının sağında sağlam bir duvar dışında hiçbir şeyin olmadığı anlamına geliyordu. Kimse orada saklanamazdı. Bunu aklında bulunduran ve sırtı hâlâ kapının iç tarafındaki duvara dayalı olan Hunter, boynunu uzattı ve koridora, merdivenlere doğru baktı.

Orada kimse yoktu.

Silahını iki eliyle sıkı bir şekilde tutan Hunter, sonunda

dairesinden çıkıp koridora adım attı; hedefi sağa sola hareket ederek bir hedef arıyordu.

Hiçbirini bulamadı. Koridor boştu.

Bulunduğu yerden asansörün zemin katta olduğunu görebiliyordu. Görebildiği kadarıyla merdivenler de temiz görünüyordu. O zarfı kapısının altına kim attıysa artık çoktan gitmişti.

Hunter nefes verdi ve emniyeti tekrar açtı ama kaslarındaki gerginlik devam etti. Tekrar nefes aldığında sanki birden fazla nefes almış gibi garip bir duygu dalgasının vücudunda dolaştığını hissetti. sadece oksijen. İlk kez vahşi bir suç mahalline adım atarken, pek çok kez hissettiğinin aynısını hissetti. Bir zamanlar kötülüğün olduğu yerde duruyormuş gibi hissetti.

Hunter dairesine geri döndüğünde, kapıyı arkasından güvenli bir şekilde kilitledikten sonra banyodan bir çift lateks eldiven aldı ve sonunda dikkatini yerdeki zarfa çevirdi. Arkasında gönderenin adresi yoktu.

Hunter oturma odasına geri döndü ve zarfı yer lambasının önüne kaldırdı. Anlayabildiği tek şey ikiye katlanmış bir kağıttı. Her yerinde renk aynıydı, bu da orada kağıttan başka bir şey olmadığını gösteriyordu.

Hunter mutfağa doğru yürüdü ve çekmeceden bir bıçak alıp zarfı dikkatlice üst kısmından yırtarak açtı. Birkaç saniye sonra katilin yeni notunu okumaya başladı.

Kırkbeş

Tom Hobbs'un ebeveynlerinin evi, Pomona'nın Kutsal Haç Katolik Mezarlığı'ndan sadece bir blok ötede, sakin bir yolun aşağısındaydı. Sağlık görevlilerinin önceki gün Tom'a verdikleri sakinleştiriciler istenen etkiyi yaratmıştı. Art arda on iki saat uyumuştu ve gördüklerinin travması sonsuza kadar aklında kalacak olmasına rağmen sonunda ilk şok aşamasını atlatmıştı.

Tom'un ellili yaşlarında çok şık giyimli bir kadın olan annesi, Garcia'ya, etrafı bakımlı küçük yaprak dökmeyen ağaçlarla çevrili iki katlı beyaz eve götürdü.

Bayan Hobbs oğlunu almak için yukarı çıkarken, Garcia cömertçe dekore edilmiş çalışma odasındaki kitap raflarına göz atmaya başladı. Tolstoy ve Victor Hugo'dan Jane Austen ve Charles Dickens'a kadar klasiklerle doluydular.

Kitaplıklardan birinin uzak ucunda, Garcia rafa düzgünce yerleştirilmiş birkaç resim çerçevesi buldu. Hepsi Tom ve ailesinden. Garcia dikkatini fotoğraflardan uzaklaştırdı ve çalışma kapısına doğru gelen ayak seslerini duyunca arkasına döndü. Tom Hobbs annesinin yanında duruyordu. Solmuş bir kot pantolon, eski bir siyah All Stars pantolon ve en az iki beden büyük görünen uzun kollu beyaz bir gömlek giymişti.

“Merhaba,” dedi Garcia öne çıkıp elini uzatarak. "Ben LAPD'den Dedektif Carlos Garcia." Dün senin evinde buluştuk ama hatırlamayabilirsin.'

Tom dağınık görünüyordu. Saçları darmadağınıktı ve arkası düzleşmişti. Artık koyu halkalarla çevrelenmiş çarpıcı gözleri ağlamaktan şişmiş ve kızarmıştı, yüzündeki deri lekeli ve susuz görünüyordu.

'Ben . . . Hatırlayıp hatırlamadığımdan emin değilim dedi Tom, Garcia'nın elini sıkarken, sesi titrekti. “Düne dair aklım hâlâ biraz bulanık.” Garcia'nın elini bıraktı ve göz temasını kesti. “Bu sabah uyandığımda her şeyin sadece korkunç bir kabus olduğunu anlayacağımı gerçekten umuyordum.” Sesi boğazına takıldı. “Ama bunların hepsi doğru, değil mi?” Garcia'ya baktı.

'Maalesef.'

Tom'un annesi onu yanağından öptü.

Garcia sessizliği bozarak, “Sana birkaç soru sorabilir miyim diye merak ediyordum?” dedi. 'Dünle ilgili değil ama Sharon Barnard'la ilgili. Anladığım kadarıyla onu herkesten daha iyi tanıyordun.'

Tom başını salladı. ‘O benim en iyi arkadaşımdı.’

“Sizin için bir sakıncası var mı?” diye sordu Garcia, koltuk takımını işaret ederek. 'Elimden geldiğince kısa konuşacağım.'

Tom annesiyle yüzleşmek için döndü. 'Anne, bize biraz izin verir misin lütfen?'

Bayan Hobbs Garcia'ya şöyle bir bakışla baktı: *Lütfen oğlumu üzmeyin.*

Garcia bu bakışı birçok kez görmüştü. Ona çok ince bir baş selamı verdi.

Bayan Hobbs kapıyı arkasından kapatarak çalışma odasından çıktı.

Tom koltuklardan birini alarak, "Lütfen oturun, Dedektif," dedi. Garcia diğerini aldı.

Tom, "Annem adına özür dilerim" diye ekledi. Kollarını göğsünün önünde çaprazlayarak koltuğun kenarına oturdu. Sanki üşüyormuş gibi ara sıra onları vücuduna doğru sıkmaya devam ediyordu.

'Özür dilemene gerek yok. Ben de tek çocuktum. Annemle babam da aynı derecede aşırı korumacıydı.'

Tom bir an kaşlarını çattı.

Garcia şüphesini okudu ve açıkladı. ‘Aile rafındaki fotoğraflar.’ Resim çerçevelerini işaret etti. ‘Anne-baban dışında, onların içindeki tek kişi sensin.’

Tom resim çerçevelerine bakarken başını salladı.

Garcia, Tom'un biraz da olsa rahatlamasını sağlamak için temel sorularla başladı. Tom Hobbs, Sharon Barnard'ı altı yıldan fazla bir süredir tanıyordu. Birlikte Claremont Lisesine gitmişlerdi ve dokuzuncu sınıftan beri çok iyi arkadaşlardı. Tom'a göre Sharon'un ne okulda ne de işte, en azından kelimenin tam anlamıyla hiç düşmanı olmamıştı.

Beş dakika içinde Tom'un sesi daha rahat gelmeye başlamıştı. Kolları çaprazlanmamış ve koltuğunun kenarından biraz geriye çekilmişti. Garcia'nın her iki cinayetin de tutku suçu olmadığına dair hiçbir şüphesi yoktu ama deneyimleri ona, cinayetlerden önce bir noktada bu katilin kurbanlarıyla doğrudan temasa geçmiş olmasının çok muhtemel olduğunu söylüyordu. Oradan başlaması gerekiyordu.

"Bayan Barnard'ın kimseyle görüştüğünü biliyor musunuz?"

Tom huzursuzca kıkırdadı. “Ne demek istediğimi anlıyorsan, Sharon pek ilişki tipi değil, Detec—” Kendini durdurdu ve gözleri yeniden üzüldü. En yakın arkadaşından otomatik olarak geçmiş zaman kipiyle söz edebilmesi biraz zaman alacaktı. 'Üzgünüm.'

'Önemli değil.'

‘Şaron *değildi* ilişki türü,' Tom tekrar denedi. 'Lise boyunca bile sadece birkaç erkekle çıktı ve ikisi de birkaç aydan uzun sürmedi. Ama yaptığımız işle? Her zaman uzakta, asla etrafta değil.” Bu düşünce karşısında başını salladı. 'Bu tür bir programa katlanmaya istekli bir ortak bulmak oldukça zor. Aslında bir tane aradığından değil.”

Garcia bu kısıtlamaları çok iyi anladı. Yaptığı iş çok farklı olmasına rağmen çok benzer bir çöküşü beraberinde getirdi.

"Gündelik bir ilişki var mı?" diye sordu.

Tom'un dudaklarında ilk kez bir gülümseme belirdi. "Seks arkadaşları" olup olmadığını mı bilmek istiyorsun?'

Garcia başını salladı. ‘Maalesef daha kişisel nitelikte birkaç soru sormam gerekiyor.’

Tom elini kaldırdı. Özür dilemenize gerek yok Dedektif. Bunun senin işin olduğunu tamamen anlıyorum. Ve evet, elbette yaptı. Sharon...” Bir kez daha yürekten bir duraklama. *‘Öyleydi* çok çekici bir kadın. Erkeklerin, hatta bazen kadınların bile dikkatini çekiyordu. Evet, özellikle evli erkekler ona sürekli yaklaşırdı. Ama asla onların yakınına gitmedi. "Alyansı olan bir adam on kere sorun yaratır." Bunu her zaman söylerdi.”

Garcia, Tom'a anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Garcia, "Bayan Barnard'ın işlerinin Los Angeles'ta olup olmadığını biliyor musun?" diye sordu.

'HAYIR. Hiçbiri. Bu onun “küçük kurallarından” biriydi.' Tom parmağını kullanarak havaya tırnak işareti çizdi. 'Onlardan birkaçı vardı. Evinin yakınında “oynamaz”.'

'Peki neden öyleydi?'

Tom omuz silkti. ‘Şimdi ve gelecekte istenmeyen komplikasyonları önlemek için.’

Garcia anladığını ifade ederek başını salladı. “Bayan Barnard gündelik ilişkilerinin herhangi birinin onunla çok zorlayıcı hale geldiğinden hiç bahsetmiş miydi?” Fazla ısrarcı, istemediği halde işleri bir sonraki seviyeye taşımak mı istiyorsun?'

Tom'un cevap vermesi uzun sürmedi. 'HAYIR. Asla. Elbette gördüğü adamlardan bazıları onun için sıradan bir kaçamaktan daha fazlası olmak istiyordu. Söylediğim gibi, Sharon çok çekici bir kadındı ve çoğu erkek onun gibi biriyle düzgün bir şekilde çıkmayı isterdi ama bildiğim kadarıyla, ne zaman birisi işleri bir sonraki seviyeye taşıyabileceğinden bahsetse, o bir mil koştu.'

Garcia, Tom'un vücut diline ve yüz ifadelerine göz kulak oldu. Rahatlamaya başladığından beri bu şekilde kalmıştı ki bu çok iyi bir işaretti. Cevapları da kendiliğinden, hiç tereddüt etmeden akıyordu ve ne öncesinde ne de sonrasında hiçbir şey saklamaya çalışmadığını gösteren herhangi bir sinirli işaret yoktu.

Eğer bu katil gerçekten de cinayet gecesinden önce Sharon Barnard'a doğrudan yaklaşmışsa, bunu bir sevgili olarak yapmış gibi görünmüyordu. Garcia bu sorgulama tarzından uzaklaşmaya karar verdi.

“Peki yakın zamanda tanıştığı herhangi birinden bahsetti mi?” diye sordu. ‘Bir sevgili ya da onu almaya çalışan biri değil ama belki süpermarkette, kafede ya da sokakta ona yaklaşan biri olabilir. . . her yerde, gerçekten. Bir süredir sohbet ettiği ama ona cinsel yaklaşmayan yeni biri.'

Bu sefer Tom'un cevap vermesi biraz daha uzun sürdü.

‘Hayır, onun bir şey söylediğini hatırlamıyorum.’

'Emin misin?'

Tom bir dakika daha aldı.

'Evet, oldukça eminim.'

Bu katil farklı kimliklere bürünme konusunda da oldukça rahattı. Nicole Wilson'la 'kuzen' senaryosunu oynarken bunu kanıtlamıştı. Buradan Garcia'nın kendisinin kılık değiştirme konusunda da çok iyi olduğunu varsayması gerekiyordu. Cinayet gecesinden önce Sharon Barnard'la gerçekten yüz yüze gelmiş olsaydı, büyük ihtimalle bunu kendisi gibi yapmamıştı.

'Daha önce görmüş olabileceği ama emin olmadığı birinden bahsetmeye ne dersiniz? Belki tanıdık geldiğini düşündüğü ama tam olarak çıkaramadığı bir yüz? Hiç böyle bir şey hakkında yorum yaptı mı?'

Tom sol dirseğini kaşıdı ve bunu düşünürken gözleri bir kez daha kısıldı.

"Bizim işimizde bu çok sık olur, Dedektif." Bazılarımızın haftada on beş uçuşa kadar herhangi bir yere tarifeli olması alışılmadık bir durum değil. Tahmin edebileceğiniz gibi selamlanacak, gülümseyecek, hizmet edecek bir sürü yüz var.
biraz daha gülümseyin ve sonra gemiden inerken veda edin. Bunlardan bazılarını şu ya da bu nedenle iyi hatırlıyor olabiliriz, ancak çoğu bilinçaltımıza yerleşir ve onları unutmaya eğilimliyiz. Meslektaşlarımdan birinin "Bu kişi tanıdık geliyor" dediğini her duyduğumda bir kuruşum olsaydı milyarder olurdum.'

Garcia bunu çok iyi anladı ama yine de denemesi gerekiyordu. 'Evet, sanırım bu çok oluyor' dedi. “Muhtemelen diğer mesleklerden daha sık, ama yine de Bayan Barnard'ın yakın zamanda tanıdık geldiğini düşündüğü birinden bahsettiğini hatırlıyor musunuz?”
“Hımm. . Tom kaşlarını çattı. 'Aslında, düşününce düşünüyorum.'

Kırk Altı

Tom'un cevabı üzerine Garcia'nın kaşları hafifçe kalktı çünkü dürüst olmak gerekirse röportajdan vazgeçmek üzereydi.

'Kısa süre önce bir yolcunun gözüne çarptı. Çekici bir adam, uzun boylu, iyi yapılı, iyi giyimli, çok kibar ve aynı zamanda çok sessiz.'

"Onu gördün mü?"

'Evet, aynı uçuşta çalışıyorduk. Sharon gerçekten ondan hoşlanıyordu.' Tom, Garcia'ya Sharon'un ona yolcu hakkında ne düşündüğünü sorduğunu ve küçük tahmin oyunlarını anlattı.

Garcia sesini sakin ve heyecandan uzak tutuyordu çünkü bunun kesinlikle hiçbir anlam taşımayacağını biliyordu. Tom'un söylediği gibi, bir uçuş görevlisi olarak Sharon Barnard geçen yıl ve tüm hayatı boyunca şaşırtıcı sayıda yüz görmüştü. Garcia, bir kişinin bilinçaltının onlara yalnızca yakın anıları ve görüntüleri geri göndermediğinin çok iyi farkındaydı. Aylar, yıllar, hatta onlarca yıl geriye gidebilir. Ancak yolcunun aradıkları adam olma ihtimali de vardı. Garcia'nın daha

fazla ayrıntıya ihtiyacı vardı.

"Onun adını duymadın değil mi?"

'Hayır, üzgünüm Dedektif.'

“Sorun değil.” Garcia koltuğunda öne doğru ilerledi. 'Yani bu yolcu, tanıdık geldiğini düşünmesine rağmen Bayan Barnard'ı tanıdığına dair hiçbir belirti göstermedi mi?'

Tom başını salladı. 'Bildiğim kadarıyla hayır. Eğer öyle olsaydı, o bu fırsatı kaçırırdı, sana söylüyorum.'

Garcia bunun iyiye mi kötüye mi işaret olduğundan emin değildi.

Garcia, “Bu yolcu sana hiç tanıdık geldi mi?” diye sordu. 'Onu daha önceki bir uçuşta falan görmüş olabileceğini mi düşünüyorsun?' 'Hayır, bana göre değil. Gerçeği söylemek gerekirse oldukça iri bir adamdı. Eğer onu daha önce görmüş olsaydım hatırlayacağımdan çok eminim.' Tom merakla Garcia'ya baktı. "Sizce bu yolcunun Sharon'un başına gelenlerle bir ilgisi olabilir mi?"

"Muhtemelen hayır" diye itiraf etti Garcia. ‘Ama kesinlikle her şeyi kontrol ediyoruz.’

Bu son sözler Tom'u rahatlatmış görünüyordu.

Garcia, "Hangi uçuş olduğunu hatırlayabiliyor musun?" diye sordu.

Tom alt dudağını çiğnedi. ‘Tam olarak değil, hayır ama o kadar da uzun zaman önce olmadığını biliyorum.’

'Geçen hafta mı? İki?'

'Hımm. . Biraz daha gözlerini kısarak. ‘Geçen haftadan daha uzun bir süre olduğunu sanmıyorum.’

"Hangi uçuş olduğunu hatırlamadığına emin misin?" Bu gerçekten işe yarar.”

Tom geriye doğru düşünürken gözlerini ovuşturdu. "Özür dilerim" dedi uzun bir süre sonra. 'Hatırlayamıyorum. Aklım o kadar karışık ki.” “Bu sorun değil,” diye güvence verdi Garcia ona. Mümkün olduğu kadar daraltmak için farklı bir yaklaşım denemeye karar verdi. "Geçen hafta Bayan Barnard'la kaç uçuşta birlikte çalıştınız, biliyor musunuz?"

“Pek emin değilim ama bırak cep telefonumu alayım,

öğreneyim.” Tom kapıya vardığında durakladı ve Garcia'ya baktı. 'Bir içki ister misiniz, Dedektif? Kahve mi, meyve suyu mu, su mu?' 'Hayır, şimdilik iyiyim, çok teşekkür ederim.'

Tom çalışma odasından ayrıldı. Geri döndüğünde sağ elinde bir akıllı telefon tutuyordu.

Daha koltuğuna dönmeden önce, "Geçen hafta birlikte beş uçuş yaptık" dedi.

Lanet etmek! Garcia düşündü. Bu hala çok fazla yolcu demekti. 'Uçuşla ilgili hatırlayabildiğin, konuyu biraz daha daraltabilecek başka bir şey var mı?'

Tom dalgın görünüyordu. “Bir sabah uçuşuydu, bunu hatırlıyorum.” Tekrar cep telefonunu kontrol etti. 'Tamam, Sharon ve ben geçen hafta yalnızca üç sabah uçuşu yaptık. Pazartesi günü Los Angeles'tan Frisco'ya bir çıkış/giriş yaptık. LAX'ten sabah altıda uçtuk, yedi buçuk civarında San Francisco Uluslararası Havaalanı'na indik, hızlı bir şekilde geri döndük, Frisco'dan sabah sekiz buçukta ayrıldık ve on civarında LAX'e geri döndük. Diğer uçuş gecede başladı. Aynı pazartesi gecesi Sacramento'ya uçtuk ama dönüş uçuşu Salı sabahıydı.'

Tom sanki başka bir şeyi hatırlamış gibi elini kaldırdı ve Garcia'ya baktı.

Garcia bekledi.

"Tamam" dedi Tom. 'Bahsettiğimiz yolcunun Los Angeles'a dönüş uçağında olduğunu, dış hat uçuşunda olmadığını hatırladım.'

'Emin misin?'

'Evet, oldukça eminim. İndikten sonra Sharon ve benim dördüncü terminaldeki Brioche Dorée'de hızlıca bir sandviç ve bir fincan kahve içtiğimizi hatırlıyorum. Bunu hatırlıyorum çünkü onu tekrar fark edip edemeyeceğini görmek için sürekli etrafına ve omzunun üzerinden bakıyordu.'

İki uçuşa kadar.

Garcia, "O yolcunun kim olduğunu belirlememize yardımcı olabilecek başka bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu. “Ya da belki biraz daha daraltabilir miyiz?” Garcia, Tom'un gözlerinin biraz genişlediğini ve kaşlarının kalktığını gördü. Bir şeyi daha hatırlamıştı.

Tom muzaffer bir edayla, "Uçağın ön tarafında oturuyordu" dedi. 'Hatırlıyorum çünkü onu uçağın ön mutfağından çok iyi görebiliyordum. Sharon ve ben orada yolcularımızın oyununu oynuyorduk. Ama hatırlayabildiğim kadarıyla en önde değildi, bu yüzden belki birden altıncıya kadar olan sıraları atabilirim. Onun yedinci ve on dördüncü sıralar arasında bir yerde olduğunu söyleyebilirim."

Garcia bunu not defterine yazdı. Bu iyi bir başlangıçtı. Belediye başkanı ve Kaliforniya Valisi bu davaya bu kadar karışmışken, havayolundan yolcu manifestosunu almakta hiçbir sorun yaşamayacaktı.

"Peki Bayan Barnard'ın yakın zamanda kendisine tanıdık geldiğinden bahsettiğini hatırladığınız tek yolcu bu mu?" Tom başını salladı. 'Dediğim gibi, Dedektif, bu tür şeyler çok oluyor ama evet, şu anda aklıma gelen tek kişi o.' 'Bu aralar bir polis eskiz sanatçısına gelip sizi görmesini istesem olur mu?' öğleden sonra?'

"Onu o kadar iyi hatırladığımdan emin değilim, Dedektif?"

"Her şeyin faydası olur," diye karşı çıktı Garcia. 'Ve bu eskiz sanatçıları yaptıkları işte oldukça iyiler.'

Tom bir saniyeliğine ayaklarına baktı. 'Evet elbette. Sharon'a bunu yapan hasta piçi yakalamak için elimden geleni yapabilirim." "Bir şey daha," dedi Garcia.

'Elbette.'

'Anladığım kadarıyla yaptığınız iş nedeniyle sizin ve Sharon'un arkadaş çevresi oldukça sıkı, öyle mi?'

'Evet, sanırım bunu söyleyebilirsin.'

Garcia cebine uzanıp yanında getirdiği bir fotoğrafı çıkardı. Nicole Wilson'ın portre fotoğrafıydı.

"Sharon'un bu kadını tanıyıp tanımadığını biliyor musun?" Belki arkadaş olsalardı?"

Tom fotoğrafı alıp birkaç saniye inceledi, ardından fotoğrafı Garcia'ya geri verip aynı anda başını salladı. 'Hayır, sanmıyorum. Onu daha önce hiç görmedim. O da mı hostes?'

"Hayır, o yalnızca dün görüştüğümüz ve Bayan Barnard'ı

tanıdığını söyleyen biri," diye yalan söyledi Garcia.

“Ah.” Tom başını salladı. Belki de öyle yapmıştır. Onu hiç gördüğümü hatırlamıyorum.”

Garcia ayağa kalktı. Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim Bay Hobbs. Çok yardımcı oldun.'

El sıkıştılar ve Garcia, Tom'a kartlarından birini uzattı. 'Başka bir şey hatırlarsanız, size ne kadar küçük görünse de, lütfen benimle iletişime geçmekten çekinmeyin. Bizim için çok önemli olabilir. Cep telefonu numaram arka tarafta.'

Tom kartı aldı ve arka cebine koymadan önce kısa bir süre ona baktı.

'Elbette yapacağım.'

Tom Garcia'yı ön kapıya kadar yürüdü.

Garcia onu mülkün ön bahçesine götüren patikaya adım attığında, "Dedektif," diye seslendi.

Garcia onunla yüzleşmek için döndü.

"Sharon'a bunu yapan psikopatı yakalayacaksın, değil mi?" Lütfen bana yapacağını söyle.” Garcia'nın cevabını beklerken gözleri bir kez daha camlaştı.

Garcia bir kez başını salladı. ‘Evet, onu yakalayacağız.’

Garcia arabasına doğru yürümeye başladığında sözlerinin hissettiğinden çok daha fazla inançla çıktığını umuyordu.

Kırk Yedi

Alison Atkins Los Angeles'a on iki yıl önce henüz on altı yaşındayken gelmişti. O zamanlar kendine Alison demiyordu. Gerçek adı Kelly, Kelly Decker'dı ama bu ismi bir daha asla kullanmayacağına yemin etti. Bir daha bu ismi kullanamazdı. Kendi güvenliği için.

Kendisinden önceki pek çok kişi gibi Alison'ın çantası da neredeyse hiç kıyafetle dolu değildi ama hayaller ve umutlarla doluydu. Ancak Melekler Şehri'ne gelenlerin çoğundan farklı olarak onun hayalleri ve umutları yıldız olmak, Hollywood'da veya müzik sektöründe kariyer yapmak değildi. Aslında tek istediği daha iyi bir

hayattı. Normal bir hayat. Ve herhangi bir hayat, Summerdale, Alabama'da (nüfusu bin kişiden az) geride bıraktığı hayattan daha iyi olurdu.

Alison katı bir Yehova Şahidi ailesinin tek çocuğuydu. Babası bir mağaza sahibiydi. Zorluklar ve Yehova'nın Şahitlerinin kan almasına izin verilmemesi nedeniyle annesi onu doğururken vefat etmişti. Babası, karısının ölümünden kendi inancının inatçılığını değil, bebeği sorumlu tutuyordu. Bu suçlama Alison'a çocukluğu ve gençlik yılları boyunca fazlasıyla açık bir şekilde ifade edilmişti.

Babası demir bir yumrukla Alison'dan seçtiği dinin kurallarına harfiyen uymasını istedi. Kendisini Yehova'nın Şahidi olmayan, dünyevi bir kişiyle ilişkilendirmesine izin verilmedi. Ayrıca ülkesinin bayrağını selamlamasına, bağlılık sözü vermesine, milli marşı temsil etmesine, söylemesine veya oy vermesine de izin verilmedi. Alison ayrıca doğum günlerinden birini bile kutlamamıştı. Babasının seçtiği din onun bunu yapmasını yasaklıyordu. Ancak bu tarih hiçbir zaman gözden kaçmamıştı, çünkü babası her zaman Alison'ın çıplak sırtına cildi çiğnene kadar huş ağacı dallarıyla şaplak atardı. Daha sonra onu yirmi dört saat boyunca yiyecek ve su olmadan karanlık bir odaya kilitleyecekti, böylece bu dünyaya gelişinin gerçekte ne anlama geldiğini düşünebilecekti: acı ve acıyla dolu karanlık bir gün.

Son derece dindar bir adam olmasına rağmen Alison'ın babası, kendi yöntemlerini empoze etmek için fiziksel güç kullanan gaddar bir zalimdi. Alison, onun çatısı altında yaşarken ona bağırmadığı, bir hata yaptığını hissettirmediği ya da en az bir kez yüzüne tokat atmadığı tek bir günü hatırlamıyordu. Ve bunlar güzel günlerdi. Aldığı bazı dayaklar ve cezalar o kadar şiddetliydi ki bayılacaktı.
Ama aynı zamanda vahşet konusunda da çok yetenekliydi; hiçbir derin deri yırtılması ve hiçbir kemik kırılması olmadı.

Alison'ın babası, Alison henüz üç yaşındayken yeniden evlendi ve üvey annesi de onun kadar zalimdi. Bütün dayakları biliyordu; aslında çoğunu kendisi yönetti ve diğerlerinin çoğunda da oradaydı ve kocasına her zaman tezahürat yapıyordu.

Alison on dört yaşına geldiğinde babası ona artık doğurgan bir kadın olduğunu ve bu nedenle kendi çocuklarını doğurmak için

'olgun' olduğunu söyledi. Ve 'olgun' tam olarak kullandığı kelimeydi.

Bir gece Alison, babasının üvey annesine, Alison'ın evleneceği adamı, bir yıl önce tanıştıkları Tennessee'li Yehova Şahidi bir ailenin on sekiz yaşındaki oğlunu zaten seçtiğini söylediğine kulak misafiri oldu. Bu sözler Alison'ı şimdiye kadar aldığı dayakların hepsinden daha fazla dehşete düşürmüştü. Ailesinin inancına göre evlenmektense ölmeyi tercih edeceğine dair kendine söz verdi.

Alison hırsız değildi ama çaresiz bir panik hakim olduğunda başka çıkış yolu göremedi. Konuşmalarına kulak misafiri olduktan birkaç gün sonra, babası ve üvey annesi uyurken, babasının dükkanının son birkaç günde aldığı kazancın yarısını alıp evden kaçtı. Alison gece boyunca Fairhope şehrine varıncaya kadar 17 mil boyunca hiç durmadan koştu ve orada Melekler Şehri'ne tek yön bir otobüs bileti aldı.

Kırk sekiz saat ve 2030 mil boyunca o otobüste oturdu ve yeni hayatına başlamayı planladı. İşte o zaman Alison Atkins adını buldu. Hem birinci hem de aile isimleri, iki günlük gezi sırasında gördüğü açık hava reklam panolarından geldi. İlki Alison Krauss adında bir şarkıcının yeni albümünün reklamıydı. Adını hiç duymamıştı ama bu ismi ve şarkıcının ne kadar güzel göründüğünü seviyordu. Sadece birkaç saniye içinde karar verildi. Kelly birdenbire Alison'a dönüşmüştü. Ayrıca Alison Krauss'un müziğinin neye benzediğini öğreneceğine dair kendine söz verdi.

Alison, planlanmış bir duraklama sırasında ikinci reklam panosunu gördü. Bu bir çeşit diyet planının reklamını yapıyordu. Alison zaten görünüşünde, davranışında ve sesinde tam bir değişiklik yapmayı planlamıştı; saç rengi, saç modeli, vücut şekli, aksanı, duruşu, yürüme şekli, eski haliyle değiştirebileceği her şeyi değiştirecekti. Reklam panosunu görünce ilk düşüncesi belki de Atkins Diyetini denemesi gerektiğiydi. İkinci düşüncesi şuydu: *Atkins isminin sesi hoşuma gidiyor.* Bir dakika sonra,
ismi yüksek sesle tekrarlamaya başladı: Alison Atkins, Alison Atkins, Alison Atkins. Hoşuna gitti. . . çok fazla.

Evet, yeni ismi yüzünde bir gülümsemeye neden oldu. Ona göre bu yeni bir başlangıç gibi geliyordu. Belki yeniden başlamak o kadar

da zor olmazdı. Yanılmıştı.

Los Angeles'ta yaşamın Alison'ın beklediğinden çok daha zor olduğu ortaya çıktı. Sonunda oraya vardığında şehrin güney tarafında ucuz bir oda buldu. Ev sahibi kimlik sormadı ki bu Alison'a çok yakıştı ama kimlik belgesi olmayan bir iş bulmak o kadar da kolay olmadı, özellikle de bu kadar genç görünen biri için. Los Angeles'taki hemen hemen her şey Summerdale'e göre çok daha pahalı olduğundan, elindeki azıcık para da beklediğinden çok daha hızlı tükendi.

Kirli tırnakları ve hava koşullarından yıpranmış cildi olan, her zaman bayat ter ve kızarmış tavuk kokan, kısa boylu, kel bir adam olan ev sahibi, Alison'a onunla bir anlaşma yapacağını söyledi. Eğer kadın ona iyi davransaydı, o da ona iyi davranırdı ve o da kira ödeme endişesi duymadan burada kalabilirdi. Alison, saflığıyla, ev sahibinin ona gerçekten yardım etmeye çalıştığını düşünüyordu ve dairesine gelmesini istediğinde, muhtemelen odasını ve mutfağını onun için temizleyeceğine veya belki de yemeklerini pişireceğine gerçekten inanıyordu.

Ev sahibi geldikleri gibi sokaktaydı. Los Angeles gibi bir şehirde kendisininki gibi bir yerin belirli bir kalabalığı çektiğini biliyordu. Her zaman böyle olmuştu ve tıpkı Alison gibi, bir yerlerdeki 'boktan bir kasaba'da geride bıraktıkları hayattan ölesiye korkan pek çok genç kız ve kadın görmüştü, muhtemelen bunu yapacaklarını biliyordu. polise gitmektense ölmeyi tercih ederim. Polise gitmek onlara gerçek isimlerini vermek, kimlik göstermek ve gerçekte nereli olduklarını söylemek anlamına geliyordu. Bu onların yapmaya hazır oldukları bir şey değildi. En azından henüz değil.

O zamana kadar Alison, annesinin kendisini doğururken ölümünün ve babasının yaşamı boyunca öfkeli dayaklarının başına gelebilecek en kötü şey olduğuna inanıyordu. O gece Alison yeni bir tür korku ve acı keşfetti. Asla mümkün olduğunu düşünmediği yeni türde bir beden ve ruh ihlali. Cehennemi keşfettiğini sanıyordu.

Ev sahibinin onunla işi bittiğinde, dehşete düşmüş ve kanayan Alison odasına döndü, birkaç eşyasını topladı ve sadece birkaç hafta içinde ikinci kez, bir kez daha gece yarısı kaçtı. O gece Alison ilk kez

babasının ona defalarca bağırdığına inanmaya başladı. *hata,* yapması gerektiğini
hiç doğmadığını, bu dünyaya bir ceza olarak getirildiğini ve acı çekmesi gerektiğini, *Her zaman.* Ama Alison artık acı çekmek istemiyordu. Tek istediği her şeye bir son vermekti.

Şans eseri, Alison'ın yaşadığı her şeyi ve çok daha fazlasını yaşamış olan, otuz iki yaşındaki Afrikalı-Amerikalı bir kadın olan Renell'le karşılaştığında saat sabah altı civarındaydı.

Renell, asıl amacı partnerleri veya ebeveynleri tarafından aile içi istismar ve şiddet mağduru kadınlara yardım etmek olan bir yardım grubunda çalışıyordu.

Renell'in hayır kurumu o gece ve ondan sonraki birkaç gece boyunca Alison'ı korudu. Ayrıca ona yiyecek ve tıbbi yardım sağladılar ve yeterince iyileştiğinde düzgün bir iş bulmasına yardımcı oldular.

Şans eseri olsun ya da olmasın, Alison'ın hikayesi, bir zamanlar gerçek adı Alisha olan Renell'in hikayesine çok benziyordu. En iyi arkadaşlar oldular ve sokaktaki bağlantıları aracılığıyla Alison'ın yeni seçtiği isimle ilgili bir tür belge almasını sağlayan kişi de Renell'di.

Şimdi, on iki yıl sonra hâlâ çok iyi arkadaşlardı.

Kırk sekiz

Garcia Polis İdare Binasına döndüğünde saat öğle yemeğine yaklaşıyordu. Los Angeles şehir merkezinin üzerinde birkaç beyaz bulut toplanmıştı ve bu, sadece birkaç dağınık gölge şeklinde de olsa, aralıksız yaz sıcağından çok ihtiyaç duyulan bir mola sağlıyordu.

Ofise girer girmez heyecanlı bir sesle, "Burada ufak bir çatlak olabilir" dedi.

Masasında oturup birkaç kağıt dosyanın üzerinden geçen Hunter, yaptığı işi durdurdu ve ortağına bakmak için döndü. Garcia hemen ona sabah uçuşunda Sharon Barnard'ın dikkatini çeken yolcuyu anlatmaya başladı.

'Operasyonlar zaten devam ediyor' dedi. “Her iki uçuşun yolcu

listesi için US Airways ve FAA ile iletişime geçiyorlar.” Elini kaldırdı. 'Tamam, eminim ki eğer bu bizim adamımızsa, şüphesiz sahte bir isim kullanmıştır ve muhtemelen bir çeşit kılık değiştirmiştir, ama onun o olabileceğini tespit edersek, manifestoyla o zaman o kişiyle temasa geçebiliriz. yanında oturan yolcu. Belki Tom Hobbs'un fark etmediği bir şeyi fark etmiştir. Ayrıca -" Garcia'yı en çok heyecanlandıran şey bu gibi görünüyordu çünkü kaşları bir asma köprü gibi kalkmıştı - "LAX, transit koridorlar da dahil olmak üzere CCTV kameralarla dolu. Eğer katilimiz buysa,' Garcia başını salladı, 'bir çeşit görüntü elde edeceğiz.'

Garcia, ne kadar küçük olursa olsun bir tür ilerleme olasılığına o kadar odaklanmıştı ki, o ana kadar Hunter'ın masasındaki şeffaf, plastik kanıt çantasını fark etmemişti. Durdu ve boynunu yana doğru uzattı.

Kanıt torbasında sabahın erken saatlerinde Hunter'ın kapısının altından kaydırılan kahverengi kağıt zarf vardı. Garcia daha iyi görebilmek için kendini yeniden konumlandırdı. Bunu yaparken nefesi bir anlığına dondu. Bu el yazısını bilmek için karşılaştırmaya gerek yoktu.

'Bu da ne, Robert?'

“Tam da senin düşündüğün gibi.” Hunter kanıt çantasını ortağına doğru kaydırdı.

“Buraya mı teslim edildi?” diye sordu Garcia uzanmadan.

'HAYIR. Gece yarısı biri onu kapımın altından kaydırdı.”

Garcia, sanki az önce söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi Hunter'a baktı. 'Kapının altında mı? Mesela, dairenin kapısının altında mı?' Hunter bunu başını sallayarak onayladı.

'Biri onu kapının altından mı kaydırdı? Kim kim?'

Hunter başını salladı. 'Zarfı fark ettiğimde kişi çoktan gitmişti.'

'Katil mi?

'Başka kimseyi düşünemiyorum, değil mi?'

'Kahretsin, Robert. Katilin bunu teslim etmek için dairenize geldiğini mi söylüyorsunuz? Ön kapının hemen önünde mi duruyordu? Hunter'dan bir baş selamı daha geldi. Bu sefer hareket

öncekine göre biraz daha yenilgiye uğramış görünüyordu.

'Öyle görünüyor. Evet.'

Garcia iki elini saçlarının arasından geçirdi ve ellerini başının arkasına ulaştığında durakladı. 'Ne oluyor Robert? Neden? Bunu neden yapsın ki?' 'Neden olduğuna dair bir şüphem var ama önce notu okuyup bana ne düşündüğünü söylemeni istiyorum.'

Soruşturmaları henüz haberlerde yer almasa da katilin Hunter'ın adresini alması zor olmazdı. Tek yapması gereken PAB'ı arayıp soruşturmadan sorumlu dedektifin adını istemekti. Hunter'ın adını öğrendiğinde adresini alması beş dakikadan fazla sürmeyecekti.

'Adli tıp bunu gördü mü?'

Hunter, Henüz değil, diye yanıtladı. ‘Önce okumanı istedim.’

Elbette, dedi Garcia, delil torbasını alıp masasına doğru yürürken. Oturduğunda sağ üst çekmeceyi açtı, içine uzandı ve bir çift lateks eldiven çıkardı. Eldivenlerini giydikten sonra tüm dikkatini zarfa verdi.

kırk dokuz

Dışarıda büyük kırmızı harflerle 'Donny's' yazan titrek bir tabela bulunan tipik bir Amerikan lokantasıydı. Lokanta, Los Angeles Şehir Merkezindeki finans bölgesinin kalbinden sadece birkaç blok ötede, bir alışveriş merkezinde bulunuyordu. Gündüz olmasına rağmen içerisi neon ışığı ve büyük bir müzik kutusunun ardı ardına gelen ışıklarıyla aydınlanıyordu. Tüm tezgahlar ve masalar doluydu, bu pek de şaşırtıcı değildi çünkü yemekler iyi ve ucuzdu, kahveler de şehrin dört bir yanındaki zincir kahve dükkanlarında sunulandan çok daha iyiydi. Evet, Donny's sürekli meşguldü ve öğle saatleri iş çıkış saatlerinin en yoğun olduğu saatti.

O gün öğleden sonra yerde çalışan dört garson kızdan en yaşlısı olan Alison Atkins, iki kişilik masayı boşalttı, masanın yüzeyine bir miktar dezenfektan sabun sıktı, iş önlüğünden sarkıttığı bezle masayı silerek temizledi ve Rita'ya kapıda işaret verdi. iki yeni müşteriyi ağırlayabileceğini ona bildirmek için. Rita, son on dakikadır bekleyen çifti hemen Alison'a doğru gönderdi.

Çift, ön kapının sağındaki ikinci masa olan yedinci masanın yanından geçerken, orada tek başına oturan adama pek dikkat etmediler. Adam da buna karşılık düşüncelere dalmış görünüyordu, çevresinde olup biten yüksek sesli gevezeliklerden ve sürekli hareketlerden habersizdi. Dış dünyaya göre adamın ilgilendiği tek şey, son otuz saniyedir karıştırdığı, önündeki masada duran duble espressoydu.

Yedinci masada oturan müşteri Donny'nin lokantasına yaklaşık bir saat önce gelmişti. Kapıya vardığında kendisini karşılayan genç garson Rita'ya kibarca gülümsemiş ve tek kişilik masa istemişti. O sırada boş masa yoktu ama beklemekten çekinmediğini söyledi ve neredeyse yirmi dakika bekledi. Nihayet oturduğunda, bir kez daha garsonun kendisine gelip siparişini almasını sabırla bekledi, bu da onun yaklaşık on dakika daha sürmesini sağladı. Bütün bu bekleyişleri hiçbir sinirlenmeden, sanki dünyanın bütün vakti varmış ve hayatında hiçbir endişesi yokmuş gibi yaptı.

Sonunda karıştırmayı bıraktı, çay kaşığını espresso fincanının kenarına vurdu, tabağın üzerine koydu ve fincanı dudaklarına götürdü. Donny's'deki kahvenin kesinlikle bu şöhreti hak ettiğini kabul etmek zorundaydı.

Alison masasına gelip müşteriye her zamanki çekici gülümsemesini sunarak, “Her şey yolunda mı efendim?” diye sordu.

Alison, yıllar önce Los Angeles'a doğru Greyhound otobüsünde otururken verdiği söze sadık kalmıştı. Görünüşünü, aksanını, duruşunu, yürüyüş şeklini tamamen değiştirmişti. . . her şey. Summerdale, Alabama'lı genç Kelly Decker'dan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Alison da büyüyüp çok çekici bir kadın olmuştu. Uzun, bakır sarısı saçları, o öğleden sonra olduğu gibi iş tarzı bir at kuyruğu şeklinde toplandığında bile, her türlü ışık altında hayatla parlıyordu. Cildi yumuşak ve bakımlıydı ve delici gözleri o kadar belirgin bir şekilde parlıyordu ki, kimsenin onları fark etmemesi neredeyse imkansızdı. Alison aynı zamanda eğer şişelemenin bir yolu olsaydı onu milyarder yapacak türden bir metabolizmayla da kutsanmıştı. Ne yerse yesin, hiç kilo almamış gibi görünüyordu. Uzun bacakları bir sporcununkiler gibi güçlü ve formdaydı; spor salonunda ya da plajda

egzersiz yaptığından değil, ikisine de hiç zamanı olmadığı için, işinin günlük olarak gerektirdiği yürüyüş miktarından dolayı.

Lokantanın sahibi Donny ve diğer tüm garsonlar, bir müşterinin Alison'a adının ve numarasının olduğu bir kart verip ona fıstık parası için köle gibi çalışmak yerine beyazperdede olması gerektiğini söylediği zamanı unutmuşlardı. ve Güney Merkez'deki yağlı bir lokantada boktan ipuçları.

Alison her zaman kartı alır, kibarca gülümseyip müşteriye teşekkür eder ve mutfağa gittiğinde kartı çöpe atardı. "Biliyor musun Alison," Rita ve diğer garsonlar ona defalarca "bu insanlardan ve tekliflerden bazıları gerçek olabilir" demişti. Burası Los Angeles, hatırladın mı? Hollywood çok yakında sevgilim. Bu insanlardan bazılarının söylediklerinde ciddi olabileceğini düşünmek çılgınca değil. Bu şehir, masa beklerken ya da parmaklıklar arkasında çalışırken keşfedilen yıldızların hikayeleriyle dolu. Belki bazılarına bir şans vermeyi düşünmelisiniz? Bu çıkmaz işten ve boktan mahallenizden defolup gitmek istemez misiniz? Gidip Malibu'da mı yaşayalım?' Alison hep aynı şekilde cevap verirdi.

‘Bu işi seviyorum ve yaşadığım bölgeyi seviyorum.’

Bu aslında doğruydu. Alison hayatından oldukça memnundu. Ama buna rağmen, ne kadar zaman geçerse geçsin, ne kadar farklı görünürse görünsün, içinde korku sonsuza kadar yaşayacaktı. Son şey
Alison Atkins'in istediği, herhangi bir biçimde veya biçimde kötü şöhret kazanmaktı. Mutlu olmak için zengin ya da ünlü olmasına gerek yoktu.

Yedinci masadaki müşteri Alison'a baktı ve gülümsedi. Dürüst olmak gerekirse onun gülümsemesi de en az onunki kadar etkisizdi.

'Evet' diye yanıtladı. 'Her şey yolunda, çok teşekkür ederim.' Adam, en son Donny's'de yemek yediği andan itibaren görünüşünü de tamamen değiştirmişti ama bu dönüşümü yıllar sürmemişti, sadece bir saat. Adam geçmiş yıllarda makyaj ve protez uzmanı olmuştu. Kendini durumun gerektirdiği kadar çekici ya da çirkin gösterebilirdi. Aksanı da dahil olmak üzere tüm kişiliğini bir anda değiştirebilirdi. Aynı gün içinde birden fazla farklı kişinin yerine

geçebilirdi ve bunu hiç kimse bilemezdi. Evet, yedinci masadaki müşteri gerçekten de günümüzün bir bukalemunuydu.

Bugün adam çene kemiğine kadar inen uzun siyah saçları, ihtiyacı olmayan yuvarlak gözlüklerle çevrelenmiş koyu kahverengi gözleri ve şık bir keçi sakalını seçmişti. Elmacık kemikleri doğal olduğundan biraz daha yüksek görünüyordu ve dişleri daha beyaz ve daha düz görünüyordu ve ona neredeyse mükemmel bir gülümseme veriyordu. Koyu renk bir pantolon, siyah ayakkabılar, onunla uyumlu bir blazer ceket ve pahalı görünümlü mavi bir gömlek giymişti.

Öğle yemeği vardiyasında çalışan diğer üç garson kız yedinci masada müşteriyle flört etmeyi denemişti ama o baştan beri derin düşüncelere dalmış görünüyordu; gözleri ileriye dönük, boş bakışlı, kaşlarını çatmadan. Girişimleri fark edilmedi.

Alison da onu oldukça çekici buluyordu. Onda oldukça tanıdık gelen bir şeyler vardı ama tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordu. Ne Alison ne de diğer garsonlar onu daha önce Donny's'de gördüğünü hatırlamıyordu.

Gözleri etrafta dolaşmamasına rağmen orada olduğu süre boyunca Alison'ı gözlemlemişti.

"Ah, çok üzgünüm" dedi adam, gülümsemesini yenileyerek. ‘Bu benim son derece bencilliğimdi.’

Alison kararsız görünüyordu.

'Burası o kadar kalabalık ki dışarıda masa bekleyen bir kuyruk var ve ben burada sadece bir fincan kahve bitirmek için dünyanın bütün zamanını harcıyorum. Özür dilerim. Eğer çekimimi bana getirirsen, anında yolundan çekilirim.'

Sesi sert ama aynı zamanda şefkatliydi.

"Ah, bunun için endişelenme," dedi Alison başını sallayarak. “İstediğin kadar sürebilirsin.” Saatine baktı. 'Zaten artık ölüyor.'

“Gerçekten mi?” Etrafına bakmak için boynunu çevirdi. Yer hâlâ inliyordu. 'Beni kandırabilirdin.'

Alison tekrar gülümsedi.

Saatine bakma sırası adamdaydı. 'Hayır, aslında gerçekten gitmem gerekiyor.'

'Sorun değil, senin için çeki alacağım.'

Alison kasaya dönerken adam sakince duble espressosunu bitirdi.

Alison, çeki önündeki masaya koyarak, "İşte bu kadar," dedi.

Adam miktarı not etti, cüzdanına uzandı ve makbuzun üstüne birkaç banknot koydu. Tam o sırada Alison iki şeyi fark etti. Bir; adam fazladan yirmi dolar yatırmıştı. İki; elleri kösele gibi ve parlak görünüyordu, sanki üzerlerinde ince, koruyucu bir plastik tabaka varmış gibi. Bunun bir tür cilt rahatsızlığı tedavisi olup olmadığını merak etti.

Ayağa kalkarken, "Üstü kalsın" dedi.

“Emin misin?” Sesi şüpheliydi.

“Elbette öyleyim.” Adam Alison'a o kadar çekici bir şekilde göz kırptı ki Alison neredeyse kızardı.

Alison'ın neredeyse hiç yapmadığı dürtüsel bir hareketle, tam ayrılmak üzereyken ona bir soru yöneltti.

'Seni daha önce burada görmedim, değil mi?'

Adam dönüp ona baktı. 'Hayır, aslında burada ilk defa yemek yiyorum.'

“Peki.” Göz kırpmasına karşılık verdi. ‘Umarım geri dönersin.’ Gözleri birkaç saniye kilitlendi ve adam kibarca başını salladı. Alison, dönüp restoranın kapısına doğru yürürken adamın ne fısıldadığını hiç duymadı.

‘Beni beklediğinden çok daha erken göreceksin Alison.’

Elli

Garcia, sanki bir çeşit tehlikeli ve kararsız maddeyle ilgileniyormuş gibi, zarfın içindeki tek sayfayı çıkarmadan önce delil torbasının içindekileri dikkatle çıkardı.

Not normal bir iş zarfına mükemmel şekilde sığacak şekilde ikiye katlanmıştı.

Hunter, Garcia'nın mektubu açıp önündeki masaya düz bir şekilde yerleştirmesini bekledi. Tıpkı Belediye Başkanı Bailey'e gönderilen not gibi bu da kırmızı mürekkeple el yazısıyla yazılmıştı.

Katil bir kez daha tükenmez kalem kullanmıştı.

Yani en iyinin en iyisi olması gereken kişi sensin. Beni durdurma yüküyle görevlendirilen sözde uzman, öyle mi? Mağdurlara adaleti getirmesi gereken kişi sizsiniz. Gözlerimin içine bakıp ne olduğumu anlayacak olan. Kuyu . . .

Şu ana kadar işler nasıl gidiyor Dedektif Hunter?

Henüz eğleniyor muyuz, yoksa senin için fazla mı hızlı hareket ediyorum?

Hâlâ sayıyor musunuz, yoksa cesetler çok çabuk mu birikiyor?

Size söyleyebileceğim tek şey, bu mücadeleyi sabırsızlıkla beklediğimdir. Sorun şu ki, sadece görmek istediğini mi göreceksin, yoksa yanıldığımı mı kanıtlayacaksın Dedektif Hunter? Çünkü henüz hiçbir şey görmedin. Daha yeni başlıyorum.

Yaptığım şeyi neden yaptığımı merak ediyorsanız cevabı basit. Ben tarih yaratıyorum. Veya isterseniz yeniden yazın.

Kim olduğumu bilmek ister misin Dedektif Hunter?

Gerçekten bilmek istiyor musun?

İpuçları ismin içinde.

ÇÜNKÜ BEN ÖLÜM.

Garcia notu birkaç kez okudu ve sonunda gözlerini kaldırıp masasının kenarına yaslanan Hunter'a baktı. 'TAMAM. Peki sen ne düşünüyorsun?'

Garcia ayağa kalktı, sandalyesini kenara itti ve resim panosuna yaklaştı.

"Belediye Başkanı Bailey'e gönderilen notu tartıştığımız zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu, notu tahtaya işaret ederek. İlk iki notun bir kopyası yan yana iliştirilmişti. "İkimiz de üçüncü paragrafın bir tür meydan okuma teşkil ettiği konusunda hemfikirdik, değil mi?" Garcia, Hunter'ın cevabını beklemedi.

cevap vermek. "Eh, benim bakış açıma göre, bu üçüncü notanın tamamı, kibirle kaplanmış olması dışında, başka bir şey değil." *bir* büyük bir meydan okuma."

Hunter çenesini kaşıdı. 'Tamam, dinliyorum.'

'Sorun şu ki' diye devam etti Garcia, 'katil artık bunu kişiselleştirmiş. Şuraya bir bak." Masasına doğru yürüdü. Avcı takip etti Garcia daha sonra katilin Hunter'dan ismiyle bahsettiği beş örneği de belirtti. 'Aslında bunu başardı *çok* kişisel, Robert. O kadar yolu sana gitti *Ev* teslim etmek için."

Hunter başıyla onayladı ama Garcia'nın sözünü kesmeden devam etmesine izin verdi.

“Şuna bakın.” Garcia resim panosuna döndü, katilin ikinci notunun kopyasını çıkardı ve masasına getirdi. ‘Bu yeni notun başında önceki notuna birkaç gönderme yapıyor.’ Garcia, bahsettiği her iki nottaki her satırı işaret etti. 'En iyinin iyisi', 'Sözde uzman', 'Mağdurlara adalet getirin', 'Sadece görmek istediğinizi görün' ve 'Gözlerimin içine bakın ve ne olduğumu öğrenin'. Buradaki fark, önceki notta bunların hepsinin LAPD'ye, FBI'a, özel bir görev gücüne veya her kim olursa olsun açık bir davet gibi görünmesiydi. Ama bu sefer değil. Bu seferki tüm bu zorluklar belirli bir konuyu hedef alıyor.” Ortağını işaret ederken Garcia'nın kaşları kalktı. 'Sen, dostum. Beğenseniz de beğenmeseniz de bu mücadeleyi size getiriyor.'

Şu ana kadar Garcia'nın nota ilişkin değerlendirmesi Hunter'ınkiyle aynıydı. Hunter bu katili tek başına kovalamıyordu ve katilin bunu çok iyi bildiğinden emindi. Yine de, bu sefer katil her bir meydan okumayı özel bir tim, LAPD, FBI ve hatta UV Birimi için değil, Hunter için kişiselleştirmişti. Katil, yazılı eserini mümkün olduğunca az şüphe bırakacak şekilde ifade ederken bir kez daha çok dikkatli davranmıştı.

“Fakat bunun “kişisel” kişisel olduğunu düşünmüyorum.’ Garcia parmaklarını kullanarak havaya tırnak işaretleri çizdi.

Hunter gözlerini bir dokunuşla kısarak sordu.

Garcia, "Demek istediğim şu ki, bu adamın sana karşı kişisel bir kin beslediğini düşünmüyorum" diye açıkladı. 'Bunun geçmişte uzaklaştırdığınız birisi olduğunu ya da geçmişte hapse attığınız herhangi biriyle akraba olduğunu düşünmüyorum. Hatta yollarının daha önce hiç kesişmediğine bahse bile girebilirim, Robert.'

"Çünkü eğer durum böyle olsaydı," diye kabul etti Hunter, "birinci veya ikinci notta bunu kişiselleştirirdi." Neden şimdiye kadar bekleyesiniz ki? Ve ikincisi
Not belediye başkanına gönderilmezdi. Doğrudan bana gönderilirdi.”

"Kesinlikle" diye kabul etti Garcia. 'Benim bakış açıma göre, bu davanın baş müfettişi kim olursa olsun, bu kavgayı onun kapısına kadar getirirdi. Biz sadece şanssız olandık.”

Hunter yüzünü buruşturdu. 'Her zaman öyle değil miyiz?'

'Fakat artık bir karşılığı olduğuna göre, yalnızca ikinci notanın zorluklarını yinelemekle kalmıyor, bunun da ötesine geçiyor. Zorbalık yapıyor.” Garcia bir kez daha notta şunları belirtti:

Şu ana kadar işler nasıl gidiyor Dedektif Hunter?

Henüz eğleniyor muyuz, yoksa senin için fazla mı hızlı hareket ediyorum?

Hâlâ sayıyor musunuz, yoksa cesetler çok çabuk mu birikiyor?

. . . Sadece görmek istediğini mi göreceksin, yoksa yanıldığımı mı kanıtlayacaksın Dedektif Hunter? Garcia, "Sonra da tehdit ediyor" diye ekledi.

Çünkü henüz hiçbir şey görmedin. Daha yeni başlıyorum.

'Tehditlerden sonra' diye devam etti Garcia, 'yaptığı şeyi neden yaptığını açıklama ihtiyacı duyuyor. Gerçi bunların hepsi bana saçmalık gibi geliyor.'

Hunter, "İhtişam yanılgıları" yorumunu yaptı. 'Çoğu sosyopatın bunlar yüzünden nasıl kör olduğunu biliyorsun. Bazıları gerçekten kendilerinin daha iyi, herkesten üstün olduğuna inandıkları için, yaptıkları her ne olursa olsun, açıklanmadıkça biz sıradan insanlar tarafından anlaşılamayacağına da inanıyorlar. Ve o zaman bile, eylemlerinin ardındaki nedenleri ya da dehalarının karmaşıklığını tam olarak anlamamızı beklemiyorlar.” Hunter omuz silkti. 'Zekamız asla yetişemezken nasıl bunu yapabilirdik?'

Garcia tüm bunların saçmalığı karşısında başını sallayarak kıkırdadı. "Yani bu kaçık gerçekten tarih yarattığına mı inanıyor?"

'Ya da onun deyimiyle yeniden mi yazıyorsunuz?'

'Evet ama kimin geçmişini yeniden yazmak?'

Hunter döndü ve resim panosuna baktı. 'Bilmiyorum. Belki kendisinindir.”

Garcia, Hunter'ın dikkatini yeniden yeni nota çekerek, "Peki sondaki bu saçmalık da ne?" dedi. 'Bu onun komik olma girişimi mi? Size kim olduğuma dair bir ipucu vereyim ve bu ipucu ismin içinde: “ÖLÜM”. Evet, çok komik.”

Hunter katilin bununla ne kastettiğinden tam olarak emin değildi ama her ne ise bunun şaka amaçlı olmadığına dair bir önsezisi vardı.

Elli Bir

Alt geçide inen merdiven boşluğu Alison'a o eski, siyah beyaz B-filmlerinden birini hatırlattı. Korkutucu olmaması gereken ama korkutucu olanlardı. Ayak sesleri beton basamaklarda yüksek sesle yankılanıyordu ve birdenbire kötü aydınlatılmış ve izole bir alt geçitte yalnız olduğunu acı bir şekilde fark etti.

Alison Atkins otobüs durağını kaçırmıştı. Donny's'de birkaç gün içinde üç çift vardiya çalışmıştı ve neredeyse bir saat önce otobüse bindiğinde uzun ve zayıflatıcı bir hastalıktan sonra hissedilen bitkinliğin aynısını hissetmişti. Her zamanki gibi otobüsün arka tarafında tek başına oturuyordu. Yaşadığı yere olan kırk dakikalık yolculuğun on dakikasında Alison, yorgun gözlerini kapatabilmek için başını bir anlığına pencereye yaslamaya karar vermişti. Ama sorun değildi çünkü onları yalnızca beş dakika sonra yeniden açtı - ya da öyle sanıyordu.

Doğrulup pencereden dışarı bakarken rahatsız edici bir duyguya kapıldı. Ait olmadığı bir yerdeymiş hissi. Gözlerindeki yorgunluk bulanıklığını hızla sildi, başını çevirdi ve oturduğu yerden koridorun karşısındaki pencereden dışarı baktı.

Hayır, hiçbirini tanımıyordu.

Boynunu uzattı ve otobüsün ön tarafındaki dijital ekrana baktı.

Kesinlikle durağı kaçırmıştı.

"Kahretsin!" dedi sıktığı dişlerinin arasından, hızla ayağa kalkıp "durdur" düğmesine bastı.

Bir dakika sonra otobüs güzergahındaki bir sonraki durağa yanaştı. Onunla birlikte üç yolcu da atladı; iki kadın, Alison'ı da sayarsak ve orta yaşlı bir adam. Acelesi olduğu anlaşılan adam hızla batıya yöneldi. Alison'la aynı yaşta görünen diğer kadın kuzeye gitti.

Alison durakladı ve etrafına baktı. Burası şehrin çirkin bir kısmıydı. Kasabanın gündüzleri, geceleri de olsa asla ziyaret etmeyeceği bir kısmı. Saatine baktı; sabah biri beş geçiyordu. Otobüs güzergahı Los Angeles'ta 7/24 çalışan 'Baykuş Servisi'nin bir parçası değildi - ama güzergahının sabah saat ikiye kadar uzandığını biliyordu. Alison yolun karşısına geçti ve karşı taraftaki otobüs durağına doğru yürümeye başladı. Çantasına

uzandı ama çantasını ararken midesinde bir çukurun oluşmaya başladığını hissetti.

Çanta yok.

Yürümeyi bıraktı, çantasını iki eliyle açtı ve bu kez biraz daha çaresizce yeniden çantanın içini yoklamaya başladı. Hiç bir şey.

'Ah hayır, hayır, hayır, hayır, hayır' diye bağırdı Alison, onu aramak için neredeyse kafasını çantasının içine sokuyordu. Ruj, fondöten pudrası, makyaj fırçası, bozuk para, cep telefonu, kalem ve evin anahtarları.

Çantası gitmişti.

'Ah, kahretsin!'

Otobüse bindiğinde bu kartın yanında olduğunu biliyordu çünkü TAP kartını içinde tutuyordu.

Otobüsün arka koltuğunda uyurken, koridorun karşısına ilk kez oturan ve ne kadar derin uyuduğunu fark ettikten sonra gizlice onun yanına geçen on sekiz yaşındaki kapüşonlu çocuğu elbette hiç fark etmemişti. o idi. Otobüsten indiğinde cebi biraz daha ağırdı ve Alison'ın çantası da biraz daha hafifti.

'Siktir, siktir, siktir.'

Bugünkü ikili vardiyada toplam iki yüz on iki dolar bahşiş kazanmıştı.

Midesindeki çukur artık kuyuya dönüşmüştü.

Faturalarını ödemek için o paraya çok ihtiyacı vardı.

Alison bir kez daha etrafına baktı. Yolun her iki tarafındaki otobüs durakları boştu ve sokaklar neredeyse ıssız görünüyordu. Bölgeyi bilmiyordu ama hiç hoşlanmamıştı. Kendini savunmasız hissediyordu.

Aldatıldığını ve kaybolduğunu hisseden Alison hızla ne yapacağını düşündü. Polise gidebilirdi ama yapabilecekleri fazla bir şey olmadığından emindi. Donny's'deki diğer garsonlardan biri olan Lorena da birkaç ay önce farklı bir rotadaki bir otobüsün içinde yankesicilikle öldürülmüştü. Polise gitmişti. Tüm ayrıntılarını not etmişlerdi ve kalabalık bir alanda nasıl daha dikkatli ve dikkatli olması gerektiğine dair ona yaptıkları moral verici konuşma, ona her şeyin kendi hatası olduğunu hissettirmişti.

Alison yapabileceği en iyi şeyin mümkün olduğu kadar çabuk eve dönmek olduğuna karar verdi.

Çantasına sımsıkı tutunarak elinden geldiğince hızlı bir şekilde güneye doğru yürümeye başladı.

Alt geçide ulaştığında neredeyse kırk beş dakikadır yürüyordu. Bunu daha önce pek çok kez yaşamıştı ama asla gecenin bu kadar geç saatlerinde olmamıştı. Ama iyi haber şu ki alt geçit onun evinden sadece beş dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Alison daha hızlı yürümeye başladı ama bunu yaparken arkasında kendi ayak seslerinden başka bir şeyin yankılandığını duydu. Bir an çılgınca etrafına baktı. Arkasında veya önünde kimseyi göremiyordu ama zayıf aydınlatmanın yarattığı gölgeler nedeniyle emin olamıyordu.

Kesinlikle bir B-filmi korku sahnesi, diye düşündü.

Alison sanki sıcak havayı dışarı üflemek az önce kalbinin üzerinde donmuş olan korku dalgalarını da beraberinde taşıyacakmış gibi yavaşça nefes verdi. Etrafındaki yankılar azaldı ve kendi nefesinin hırıltılı sesini dinledi.

Saniyeler sonra tekrar yürümeye başladı ve arkasında kendi ayak seslerinden başka bir şey duyduğuna yemin edebilirdi ama bu sefer aynı zamanda bir daralma hissinden de etkilenmişti. Sanki etrafındaki duvarlar hafifçe kapanmış gibiydi.

Alison güçlü bir hareketle içindeki duyguyu temizleyebileceğini umarak başını salladı.

İşe yaramadı. Bunun yerine his daha da güçlendi ve sade ve basit bir korkuya dönüştü.

Bir kez daha arkasına bakmak için vücudunu döndürdü.

İşte o zaman onu gördü.

Onunla birlikte otobüsten inen orta yaşlı adam. Lokantadan çıktığından beri onu takip ediyordu. Durağını kaçırdığında sımsıkı oturmuştu. O da atlayınca, uzaktan onu takip etti.

Artık alt geçitte onun en fazla dört adım gerisindeydi. *O hangi cehennemden gelmişti? Nasıl bu kadar hızlı hareket edebilmişti?* Üç adım.

Eli ceketinin cebinden çıktı.

İki.

Bir şey tutuyordu.

Bir.

Aman Tanrım, bu bir sirin mi?

Çok geç. İğne zaten boynuna batırılmıştı.

Elli iki

Hunter ofisine vardığında Garcia sanki bir şey bekliyormuş gibi kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş ve ayaklarını omuz genişliğinde açarak masasının yanında duruyordu. Ancak dikkati masaüstünde düzgün bir şekilde düzenlenmiş birkaç çıktıdaydı.

Hunter, bilgisayarını uyandırmak için klavyesindeki "boşluk" tuşuna basarak, "Tüm bunlar nedir?" diye sordu.

"Adli tıp raporları" diye yanıtladı Garcia, bakışları gazeteden ayrılmadan. 'Hepsi on dakikadan kısa süre önce geldi. Az önce çıktılarını aldım.” Dosyalardan birini alıp Hunter'a verdi. "İlk kurbanımız Nicole Wilson'un toksikoloji testi negatif çıktı" diye duyurdu. 'Katil, tecavüz edip işkence ederken onu altı ila yedi gün boyunca tamamen ayık tuttu. Hala Sharon Barnard'ın sonuçlarını bekliyoruz.'

Ortağıyla yüzleşmek için döndü.

Hunter raporu incelerken başını salladı.

Garcia masasının kenarına yaslandı. “Eğer bu başka bir katil olsaydı, ikinci kurbanın toksikolojisinin ilkini taklit edeceğini söylerdim ama bu adamla.” . Garcia omuz silkti. 'Beklenmeyeni bekleyin. Onun bir MO'su bile yok. Nicole Wilson'ın aksine Sharon Barnard'ın gözbebeklerine kadar uyuşturulmuş olduğunu öğrenirsek bu beni gerçekten şaşırtmaz.'

Hunter, Garcia'nın mantığına karşı çıkamazdı.

Garcia masasından birkaç kağıt daha alıp Hunter'a uzattı.

'Tamam, devam ediyoruz' dedi. Adli tıp Allenwood Yolu'ndaki telefon direğini kontrol etti. Parmak izi bulamadılar ama ait olmadıkları anlaşılan iki küçük vida deliği buldular. Yerden

yüksekteydiler, ilk telefon kablosunun hemen yanındaydılar. Onları o yoldaki diğer direklerle karşılaştırdılar.” Garcia başını salladı. 'Başka hiçbir kutupta yoktu. AT&T deliklerin orada olmaması gerektiğini doğruladı.'

'Kamera tutucusu mu?'

"Bu benim görüşüm de bu" diye onayladı Garcia. 'BT adli tıpına göre bu kolaylıkla yapılabilirdi. Kamera, kaydedilen görüntüleri bir tür sabit sürücüye depolayabilir veya bunları İnternet üzerinden canlı olarak yayınlayabilir.'

Hunter emin değilmiş gibi görünüyordu. 'Bunu bir sabit diskte saklamak, katilin isteyebileceğinden daha büyük bir kamera kullanmak veya ona ayrı bir sabit disk bağlamak anlamına gelirdi. Adli tıp yalnızca bir dizi vida deliği mi buldu?'

'Bu doğru.'

‘Yani ayrı bir sabit disk yok. Daha hacimli bir kameranın yoldan fark edilmesi de daha kolay olurdu. Onun bu seçeneği tercih edeceğini sanmıyorum.” “Ben de öyle. Canlı yayın şu ana kadar en iyi seçenek olurdu. BT adli bilimleri, kablosuz Wi-Fi bağlantısına sahip bir kameranın komşu evlerin herhangi birindeki Wi-Fi bağlantısını destekleyebileceğini ve kimsenin bundan haberi olmayacağını söyledi. Bu kameralardan bazıları kredi kartı kadar küçük ve hafif.”

Hunter, "Yani katilimiz kilometrelerce ötedeki oturma odasından sokağı gözetlemiş olabilir" dedi. 'Yolda şüpheli kişi veya araç yok. Tespit edilme riski sıfır.'

Garcia tekrar başını salladı. ‘Sanki bilmiyormuşuz gibi, bu adam çok akıllı.’ Belgelerden birini kenara itip yenisini aldı. ‘Adli tıp aynı zamanda katilin Belediye Başkanı Bailey’e gönderilen notu yazarken kullandığı kalemin türünü de tespit etmeyi başardı.’

'Peki elimizde ne var?'

'Katil kırmızı bir BIC Cristal kullanmış. *büyük* tükenmez kalem.' Garcia 'büyük' kelimesini söylerken vurguyu vurgulamak için sağ işaret parmağını kaldırdı. 'BIC Cristal'ler muhtemelen tüm Amerika'daki en popüler tükenmez kalemlerdir' diye açıkladı. ‘Ucuzdurlar ve hemen hemen her yerden kolayca satın alınabilirler;

köşe dükkanlarından, süpermarketlerden, mini marketlerden, kırtasiye mağazalarından, postanelerden, adını siz koyun. Ancak burada ilginç olan şey; En popüler BIC Kristalleri büyük tükenmez kalemler değil, orta boy tükenmez kalemlerdir. Bunlar biraz daha nadirdir.'

Hunter, dikkati Garcia'ya dönmeden önce katilin resim panosuna iliştirilmiş notlarının kopyalarına baktı.

"Ama yine de," diye ekledi Garcia. 'Büyük tükenmez kalemler o kadar popüler olmasa da hâlâ yeterince popüler.'

Hunter durumun böyle olacağını tahmin edebilirdi.

Garcia yeni bir belge yığınına geçti. 'Nicole Wilson'ın dizüstü bilgisayarından hâlâ elimizde bir şey yok' dedi. "E-postalarından da bir şey çıkmadı ama BT adli tıp uzmanları artık Sharon Barnard'ın tablet bilgisayarı ve cep telefonunun güvenliğini aşmayı başardı." zaten birisi var
bilgisayar dosyalarının üzerinden geçiyorum. Şu ana kadar hiçbir önemi yok." Garcia'nın kaşları sanki en iyisini sona bırakmış gibi umut verici bir şekilde kalktı. 'Ama cep telefonundan çok ilginç bir şey aldık.'

Elli Üç

Hâlâ Garcia'nın kendisine verdiği son rapordaki rakamların üzerinden geçmekte olan Hunter, ortağına bakmak için gözlerini kaldırdı.

Garcia masasındaki çıktıları araştırdı, ardından Hunter'a iki yeni sayfa uzattı ve açıklamada bulundu: 'Bunlar Sharon Barnard'ın yaptığı son kısa mesaj görüşmesinin dökümleri.' Durakladı ve tavrı daha kasvetli bir şeye dönüştü. 'Bu konuşma Sharon ile katil arasındaydı.'

Hunter doğruldu. Bunu beklemiyordu. Dosyanın üst kısmındaki ilk kısa mesajda zaman damgası vardı: 19:23.

Hadi, telefonuna cevap ver Sharon. Oynamak istemiyor musun?

Hunter ilk on kelimeyi okudu, durakladı ve Garcia'ya baktı. Garcia, "Gönderenin numarasını zaten kontrol ettik" dedi. 'Sürpriz,

sürpriz; ön ödemeli cep telefonu, takip edilemez. Sharon Barnard'a gönderilen mesajdan önce veya sonra hiçbir arama veya mesaj yapılmadı veya gönderilmedi. O telefondan yapılan ve gönderilen tüm aramalar ve kısa mesajlar Bayan Barnard'ın numarasınaydı. Bundan sonra sinyal kesildi. Telefonu yok etti." Hunter'ın dikkati yeniden dosyaya döndü.

Sharon Barnard'ın cevabı:

Git kendini becer, ucube şov. Her kimsen, numaranı engelliyorum.

Sonra katil.

Biliyor musun? Telefonu unut. Sana bir şey sorayım. Ön kapınızı kilitlemeyi hatırladınız mı?

Sharon Barnard'dan yanıt yok.

Katil:

Hadi kapıyı aç Sharon. Hemen dışarıdayım. Hadi biraz eğlenelim.

Hunter ikinci sayfaya geçti.

Sharon Barnard'dan yine yanıt yok.

Katil:

Tamam, kapıya kimin ihtiyacı var zaten? Belki başka bir şekilde girebilirim.

Dosyanın sonu geldi.

Hunter metnin tamamını birkaç kez tekrar okudu. "Bu kadar mı?" "Bu kadar," diye onayladı Garcia. 'Başka hiçbir şeyimiz yok. Ancak katil ilk mesajı göndermeden hemen önce onu iki kez aramış. Aramaların hiçbiri çok uzun sürmedi."

Hunter ona sorgulayıcı bir bakış attı.

'Evet, bu konuşmaların kaydını veya metnini alıp alamayacağımızı görmek için cep telefonu sağlayıcısıyla zaten temas halindeyiz. Yarına kadar elimizde bir şeyler olabilir.'

Garcia resim panosunun önünde volta atmaya başladı. 'Hiç bu adam gibi biriyle karşılaştın mı Robert? Demek istediğim, iş çalışma şekline gelince o kahrolası bir bukalemuna benziyor." Hunter'ın masasındaki çarşafları işaret etti. 'Bu kısa mesajlar MO'nun önceki cinayetinden tamamen farklı olduğunu gösteriyor.'

Hunter ortağının neden bahsettiğini tam olarak biliyordu.

Gözlerini Garcia'ya dikerek, "Bu sefer saf korkuya yöneldi," diye onayladı. 'Kesinlikle. Nicole Wilson'ı terörize etmek yerine, Bayan

Bennett'in Teksaslı kuzeni olduğuna dair saçma sapan hikayeyle onunla arkadaş oldu. Onu korkutmak niyetinde değildi. Onun güveninin peşindeydi. Ama Sharon Barnard'la...' Garcia başını salladı - 'O onun güvenini değil, korkusunu istiyordu.'

Hunter ona "Ve kesinlikle anladı" dedi. ‘Bu mesajlara yanıt verilmemesi.’ Transkriptte bunları belirtti. 'Onlara cevap vermemesinin nedeni onu görmezden gelmesi değil, dehşete düşmesiydi. Onun evine zorla girmek üzere olduğunu biliyordu.”

"Peki neden dokuz-bir-bir'i aramayı denemedi?"

'Belki yaptı ama arama asla ulaşmadı. Belki zamanı yoktu. Ya da belki de paniği nedeniyle bunu düşünmemişti. Bu tür bir korkunun altında doğrudan düşünmek çok büyük bir görev, Carlos.'

Hunter ve Garcia'nın ofis kapısı üç kez vuruldu.

Garcia, "İçeri gelin" diye seslendi.

Kapıyı iterek açan adam, "Dedektifler" dedi, sağ elinde tuttuğu mavi dosyayı kaldırarak, "Sanırım bunu görmek isteyeceksiniz."

Elli Dört

O sabah, Squirm'in esaret altına alınmasından bu yana her sabah olduğu gibi, 'Canavar' tam olarak sabah 5:45'te çocuğun hücresinin kapısını açtı. Squirm bütün gece kendini kötü hissediyordu. Önceki geceki yemeği, üst kattaki projeksiyon odasında yerden yemiş olan kendi kusmuğuydu ve 'Canavar' ona her kırıntıyı yedirmişti. Squirm yeniden kusmuştu ama hücresine, adamın gözlerinden uzağa dönene kadar. Bu sefer, yeri bir kez daha kirletirse neler olabileceği korkusuyla örtülü olarak bunu tuvalet kovasına yaptı.

"Kalk ve parla, Squirm," dedi "Canavar" kapı eşiğinden, sesi parlak ve neşeliydi. 'Saat altıya çeyrek var. Ev işlerine zamanı geldi.” Squirm zar zor uyumuştu. Sol gözü fena halde şişmişti ve midesindeki ağrılar bıçak saplanışını andırıyordu. Bunlar açlık ağrıları ve uzun süre tamamen aç karnına inip kalkmanın bir sonucuydu. Başı da ölümcül bir amaçla ağrıyordu, sanki dikenler bir şekilde kafatasına girmiş, gözbebeklerinin hemen arkasına yerleşmiş

ve şimdi çılgın ağaçkakanlar gibi onları kazıyordu. Gece boyunca öyle bir an geldi ki, çılgına mı dönmüştü, yoksa 'Canavar' eve yeni bir kurban mı getirmişti, çünkü bir kadının çığlıklarını duyabildiğinden emindi.

“Beni duyduğunu biliyorum, Squirm. O halde tembel kıçını yataktan kaldır. Beni oraya getirmeye zorlama.'

Squirm bir top gibi kıvrılmış, yüzü duvara dönük, kirli yatağının üzerinde yan yatıyordu. Adamın sesini duyunca, yaşamaya devam etme isteğinin onu terk ettiğini hissetti.

Ve Squirm buna karşı çıkmadı.

Bir günü daha bu canavarın elinde geçirmek zorunda kalacaksa yaşamanın ne anlamı vardı?

Squirm neyin geleceğini tam olarak biliyordu çünkü her gün hep aynı şekilde geçiyordu. Dövülüyor, tecavüze uğruyor, aç bırakılıyor, sonra birkaç kez daha dövülüyordu; çoğu gün, bayılana ve hücresine geri atılana kadar, tüm sürecin ertesi gün tekrarlanmasına hazır hale geliyordu.

“Kalk, Squirm.”

Belki Squirm hareket etmeseydi. . . belki cevap vermeseydi. . . belki adamın emirlerine uymazsa her şey sona erer miydi? Belki de adam

O kadar şiddetli bir dayak atacak kadar sinirlenirdi ki, çocuğun narin bedeni ve iç organları en sonunda pes eder ve hayat sonunda onu terk ederdi.

On bir yaşındaki bir çocuğun ölmeyi istemesi yanlış mıydı?

Squirm öyle düşünmüyordu çünkü onun aklında ne vardı? *öyleydi* On bir yaşında bir çocuğun bu şekilde yaşaması yanlıştı.

Squirm de dua etmeyi bırakmıştı çünkü artık kime dua ettiğini bilmiyordu. Eğer bir Tanrı varsa, onu bu kadar kızdıracak ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Çocuğun gözlerinden bir kez daha yaşlar aktı. Onlardan bıkmıştı. Bütün acılardan, açlıktan, karanlıktan ve korkudan yorulmuştu. Ama en önemlisi Squirm yaşamaktan yorulmuştu.

Adamın hücreye doğru ilk ağır adımını attığını duyan genç çocuk

titremeye başladı. İçgüdüsel olarak vücudu daha da sıkı bir top gibi kıvrıldı ve kendisini kaçınılmaz olana hazırladı.

Ama Squirm artık umursamıyordu. Aslında ölmeyi tercih ederdi. *Tek yapmam gereken* Kıvranarak düşündüm, *Bayıldığımda beni dövmeyi bırakmayacak kadar onu kızdırdı. Evet, bu kadar. Sadece onu kızdırmam gerekiyor ve bu da fazla bir şey gerektirmeyecek.*

'Canavar' çocuğa doğru bir adım daha attı.

Squirm sanki cesaretle nefes alıyormuş gibi derin bir nefes aldı, kendisini esir alan kişiyle yüzleşmek için vücudunu yatağın üzerinde yuvarladı ve doğrudan gözlerinin içine baktı.

Ölme zamanı gelmişti.

'Siktir git, seni hasta bok parçası.'

Elli Beş

Garcia ofislerinin kapısında duran adamı tanımıyordu. Üzerine tam oturan siyah bir takım elbise, tertemiz beyaz bir gömlek ve kırmızı ipek bir kravatla bir CSI olamayacak kadar iyi giyinmişti. Ayrıca Garcia'nın tanıştığı BT adli tıp uzmanlarından hiçbirine de benzemiyordu.

Hunter ayağa kalkarak, Lütfen içeri girin, dedi. Garcia'nın sorgulayıcı bakışına son vererek, "Carlos, bu Dedektif Troy Sanders," dedi. Ramirez Caddesi'ndeki Kayıp Kişiler Birimi Özel Bölümünün başkanı. Aynı zamanda Nicole Wilson'ın soruşturmasında görev alan dedektifti.'

Hunter'la yüzleşmeden önce Garcia'nın elini sıkan Sanders, "Lütfen bana Troy deyin" dedi. Yanındaki dosyayı işaret ederek, "Bunu sana vermeye geldim" dedi. 'Benden yapmamı istediğin aramanın sonuçları.'

Sanders, Hunter'a dosyayı verirken bakışları RHD dedektifinin yanından geçip tam arkasındaki resim panosuna odaklandı. Bir saniye sonra gözleri büyüdü.

Sanders alçak sesle, "Tanrım," diye fısıldadı.

Hunter ve Garcia onun bakışlarını takip etti.

"Zaten ikinci bir kurbanınız mı var?" diye sordu Sanders, gözleri

tahtada gezinirken.

Ne Hunter ne de Garcia bir şey söylemedi.

'Ne zaman?'

Garcia, "Cesedi önceki gün bulundu" diye yanıtladı. Sanders'ın ifadesi şaşkınlık ve inanmamanın bir karışımıydı. ‘İlk kurbanın bulunmasından bir gün sonra mı?’

Garcia ona hafif bir baş selamı verdi.

Sanders kaşlarını çattı ve gözleri belirli bir fotoğrafa odaklandı. 'Sharon Barnard. . . Sharon Barnard. . .'

Tahtadan okuyup adını birkaç kez kendi kendine mırıldandı, bir süre hafızasını yokladıktan sonra başını salladı. “Ne adı ne de yüzü tanıdık geliyor ya da görünmüyor.” Hunter ve Garcia'ya baktı. 'Hiç ihbar edildi mi?'

Hunter, "Hiçbir zaman kaybolmadı" diye açıkladı. 'Bu sefer kaçırma olmadı' Katili evine zorla girip onu öldürdü oturma odası.'

Sanders'ın kaşları daha da yoğunlaştı, artık kafa karışıklığıyla benek benekleşmişti. 'Kaçırma yok mu? Fail asıl amacından mı ayrıldı? Garcia ellerini teslim olurcasına kaldırarak, "Bizi bu "MO" işine bile sokmayın, dedi. Stratejik olarak odanın diğer tarafına geçerek Sanders'ın dikkatini tahtadan uzaklaştırdı. Hunter hızla ona katıldı.

Garcia konuyu ilerletti. ‘Yani bunlar bir aramanın sonuçları mı? Hangi arama?' Soru Sanders'tan çok Hunter'a yönelikti. Hunter, "Aslında sadece uzak bir ihtimal," diye açıkladı. 'Her şeyi unutmuştum. Dedektif Sanders'tan, Nicole Wilson'ınkine benzer koşullar altında bir kaçırma olayının gerçekleştiği vakalar için ulusal Kayıp Kişiler veri tabanında bir araştırma yapmasını istedim.'

Garcia bir an düşündü.

Sanders, "O zamana kadar bunu böyle düşünmediğimi itiraf etmeliyim" diye ekledi. 'Ama mantıklıydı. Bennett'lerin evindeki kaçırılma sahnesi fazlasıyla temizdi. Adli tıp orada tam iki gün geçirdi ve kesinlikle hiçbir şey bulamadılar; ne parmak izi, ne lif, ne saç, ait olmayan toz zerresi, hiçbir şey. Kayıp Kişiler'de geçirdiğim on yıl boyunca hiç bu kadar kısır bir manzaraya rastlamamıştım. Bu

mükemmellik seviyesine ulaşmak çok kolay değil, özellikle de tek başınıza ve yanınızdayken. *ilk kez* kaçırılma mı?'

Hunter, Garcia'ya hitaben, "En başından beri," dedi, "ikimizin de bu katilin tekrar öldüreceğine dair şüphelerimiz vardı, hatırladın mı?" Tekrar suçlu olacağını söyledi.'

“Peki ya zaten sürekli suç işleyen biriyse?” dedi Garcia, Hunter'la aynı fikirdeydi.

Sanders başıyla onayladı. 'Kesinlikle. En azından konu kaçırmalara geldiğinde.” Bir kez daha Hunter'a verdiği dosyayı gösterdi. 'Eh, bu uzak atış işe yaramış olabilir. Şuraya bir bakın.”

Elli Altı

Siktir git, seni hasta bok parçası.

Siktir git, seni hasta bok parçası.

Squirm bu kelimeleri kafasının içinde tekrarlayıp duruyordu ve bunları onu esir alan kişinin yüzüne tükürmeye niyetliydi, ancak 'Canavar'ın adımları yaklaştıkça ve Squirm vücudunu yatağın üzerinde yuvarladığında, hayatta kalma, tüm insani içgüdülerin en ilkel olanıydı. , daha önce hiç yapmadığı bir şekilde onu yakaladı. Çocuğun ağzından provasını söylemek yerine şu sözler çıktı:

Üzgünüm efendim. Şimdi kalkıyorum.”

Yine de Squirm'in cevap vermesi çok uzun sürmüştü. Öfke zaten adamın yüzünü renklendirmişti. Çocuğu saçından tutup yerden kaldırdı.

Squirm'in elleri boşuna kafasına doğru fırladı ve adamın kapalı yumruğunu yakaladı. Acı bir kez daha çocuğun tüm vücudunu şimşek hızıyla ele geçirdi. Çığlık atmayı denedi ama o kadar zayıftı ki ses tellerinin çıkardığı tek şey zayıf ve boğuk bir 'Uhhhh' sesiydi.

“Bundan daha iyisini yapmaya başlaman gerekecek, Squirm. Sana karşı sabrım tükenmeye başlıyor.'

'Canavar' Squirm'in saçını bıraktı ama bacakları onu taşıyamayacak kadar zayıf olduğundan çocuk önce dizlerinin üzerine, sonra da dört ayak üzerine çöktü. Gözlerine yeni yaşların gelmesini engellemek Squirm'in tüm iradesini gerektirdi.

Artık ağlamayacağım, çocuk gıcırdayan dişlerinin arasından kendi kendine söyledi. *Ben değilim. Bir daha asla.*

‘Hadi Squirm, gidelim.’

Hâlâ titreyen Squirm ayağa kalktı ve adamı hücresinden çıkıp mutfağa kadar takip etti. Her zamanki gibi 'Canavar' çoktan kendi kahvaltısını hazırlamıştı. Bu sabah kahvaltıda çırpılmış yumurta, üç dilim tereyağlı kızarmış ekmek, üç domuz pastırması kızartması, bir kase sütlü mısır gevreği ve büyük bir bardak portakal suyundan oluşuyordu.

Squirm'in günün ilk işi adamın kahvaltının tamamını yemesini izlemekti. Ne kadar aç olursa olsun, Squirm'in dili ağzından çıkıp dudaklarını yaladığında, bir saniyeliğine de olsa yüzüne tokat atılırdı ve genellikle dudaklarının kenarından sert kan damlardı.

'Canavar' bittiğinde, eğer kalan kırıntılar varsa onları yere atardı. Daha sonra Squirm'in, zaten lavaboda olan tüm tavalar da dahil olmak üzere 'Canavar'dan sonra bulaşıkları yıkamadan önce, çatal bıçak takımına izin verilmeden zincirlenmiş ellerini kullanarak bunları yemesine izin verildi. Bundan sonra çocuk, diş fırçasından biraz daha büyük bir fırçayla tüm zemini fırçalamak zorunda kaldı. Eğer 'Canavar' zeminin yeterince temiz olduğunu düşünmeseydi, Squirm'e zeminin tamamını yalatacaktı.

Squirm, sırtını kuzey duvarına vererek, kahvaltı masasına ve masanın başında oturan onu kaçıran kişiye dönük olarak yerini aldı. O zaman genellikle olan şey 'Canavar'ın yemeye başlamasıydı. Yiyecekleri dilimlemek ya da almak için plastik bıçağını ve çatalını kullanıyor, gözlerini aç çocuktan ayırmadan yavaş yavaş ağzına götürüyordu. Her ağız dolusunda adam, sanki dünyadaki en lezzetli yemeği yiyormuş gibi, takdir dolu sesler çıkararak Squirm'le dalga geçiyordu.

Squirm'in gözlerini kapatmasına ya da başka tarafa bakmasına izin verilmiyordu. Eğer bunu yaparsa cezasını çekecekti.

Siktir git, seni hasta bok parçası.

Sözcükler hâlâ Squirm'in zihninde oynuyordu. Diliyle dudaklarının ortasındaydılar ama yine de çocuğun hayatta kalma içgüdüsü, ölme arzusundan daha iyi bir mücadele veriyordu.

Çocuk ağzını kapalı tuttu.

Yerini 'Canavar' aldığında bakışları kahvaltı tabağının yanındaki gazeteye, ardından tabağa kaydı ama bıçağına ve çatalına uzanmadı. Bakışları bir kez daha bu kez duvara yaslanmış, kendisine dönük duran çocuğa yöneldi.

Squirm hâlâ titriyordu. Bacaklarının onu ne kadar daha ayakta tutacağından emin değildi. Ama şu ana kadar sözüne sadık kalmış ve bir daha gözyaşı dökmemişti.

Adam çocuğun bakışlarını takip etti. Şaşırtıcı bir şekilde, bu durum masadaki yemeğe değil gazeteye yol açtı.

Squirm'i kaçıran kişi durup senaryoyu inceledi. Daha sonra gülümsedi ve saçma görünen bir şey yaptı. Tek bir yemeğe bile dokunmadan tabağını itti.

“Biliyor musun Squirm?” dedi. 'Bu sabah aç değilim. Alabilirsin. Her şeye sahip olabilirsin.'

Squirm hareket etmedi. Yanlış duyduğundan emindi.

“İşte,” diye devam etti “Canavar”, bir bardak portakal suyunu ve bir kase mısır gevreğini de ondan uzaklaştırarak. "Meyve suyu ve mısır gevreğini de al." Ben de susamadım.”

Bir rüya. işte bu, Squirm düşündü. Önünde yaşanan çılgınlığın başka bir açıklaması yoktu. *Bütün bunlar ne kadar gerçek görünürse görünsün, çılgınca bir rüyanın tam ortasındayım. Yakında saat sabah 5.45 olacak. 'Canavar' hücre kapısını açacak ve benim gerçek günüm başlayacak.*

‘Haydi, yemeğini ye, Squirm, fikrimi değiştirmeden önce.’

Çocuk hala hareket etmiyordu.

'Canavar' arkasına yaslandı, elini yüzüne götürdü ve parmaklarının uçlarını yavaşça dudaklarına doğru kaydırmaya başladı.

"Sizi gazeteye bakarken gördüm" dedi. Sesinde öfke yoktu. 'Okumak ister misin?'

Bu rüya giderek tuhaflaşıyor. Sırada ne var? Beni eve bırakmayı mı teklif edecek? Ama sonra çocuğun aklına yeni bir düşünce girdi. Ağrı. Adam hücresine döndüğünde onu saçından yakaladığında acı

hissetmişti; dayanılmaz bir acı. *Ne kadar gerçek görünse de rüyada acı hissetmemeniz gerekir.* Bunu bir kez okumuştu. *Peki bu çılgınlık gerçek mi?*

"Bunların hepsi gerçek Squirm," dedi "Canavar" sanki çocuğun düşüncelerini okuma gücü varmış gibi. Konuşurken elleriyle işaret etti. 'Yemek gerçek, bu ev gerçek, bu duvarlar gerçek, o prangalar gerçek, hücren gerçek ve ben gerçeğim. Bu gerçekten senin başına geliyor. Artık hayatınız sizin değil. O bana ait ve onunla ne istersem onu yapabilirim."

Squirm'in sağlam gözü sanki odaklanacak bir şey bulamıyormuş gibi odanın etrafına baktı. Sonunda gazeteye geri döndü. 'Neden okumak istediğini biliyorum' dedi 'Canavar'. "Soruşturmayla ilgili bir şeyler öğrenmeyi merak ediyorsun, değil mi?" Etkilemek için durakladı ve çocuğu bir kez daha inceledi. 'İstersen okuyabilirsin. Benim için hiçbir fark yok."

'Canavar' soruşturmadan bahsederken Squirm nefesinin hızlandığını hissedebiliyordu. Polisin onu aradığından emindi. Olmaları gerekiyordu. Günlerdir kayıptı ama tam olarak kaç tane olduğunu bilmiyordu. Babasıyla olan çalkantılı ilişkisine rağmen hâlâ bir aileydiler ve içten içe hala birbirlerine değer veriyorlardı. Squirm o gün eve dönmeyince babası

okul, sonra yetkililer, buna hiç şüphe yoktu. Evet, polisin onu aradığından emindi ama bu düşünce ilk başta ona en azından biraz umut veriyordu ama artık ona hiç umut vermiyordu. Eğer bu kadar gün geçmesine rağmen onu bulamazlarsa polisin çabalarının azalacağını biliyordu; bundan sonra arayış ivme kaybedecektir; ve çok geçmeden, eğer bu zaten olmamış olsaydı, başka bir sonuçlanmamış davaya düşecekti. Asla bulunamayan bir kayıp çocuk daha. Bir kayıp zayiatı daha.

Squirm dönüp 'Canavar'a baktı.

Bu yüzden gazeteyi okumamı istiyorsun, değil mi? çocuk düşündü. *Çünkü orada polisin aramayı iptal ettiğini söyleyen bir şey var, değil mi? Ben zaten sadece bir kurbanım. Sadece başka bir istatistik. Kimse bana yardıma gelmiyor. Artık değil. Bunu bilmemi istiyorsun, değil mi?*

Squirm kalbinin göğsünün içinde katlandığını hissetti.

“Haydi.” Adam masanın etrafındaki diğer üç sandalyeden birini işaret etti. 'Oturmak. Yemek yemek. Bugün onu yerden yemek zorunda değilsin.” Squirm hâlâ hareket etmedi. Bu bir hile miydi? O canavar onu sadece biraz daha dövebilmek için mi hareket etmeye ikna ediyordu?

Bunun hiçbir anlamı yoktu çünkü o canavarın onu dövmek için bir bahaneye ihtiyacı yoktu. Bunu istediği zaman yapardı.

Peki bu da ne?

Adam, bir kez daha çocuğun düşüncelerini tahmin ederek, "Yemekler de zehirli değil" dedi. Ve doğru tahmin etmişti. 'Burada. Bakın.” Plastik çatalına uzandı, tabaktan birkaç çırpılmış yumurta aldı ve bu sefer tek bir takdir sesi çıkarmadan yedi.

Squirm sessizce izledi.

Aniden adamın ifadesi kasvetli bir hal aldı, gözleri dehşetle açıldı. Çatalı bıraktı ve iki eliyle boğazına uzandı. Panik dolu bakışları, şimdi her şeyi yüzünde tamamen kafası karışmış bir ifadeyle izleyen çocuğa kaydı.

'Hellllp.' Adamın sesi boğulmuş bir şekilde çıktı. Çaresiz. Yüzü kızardı.

Squirm saf içgüdüsüyle ileri doğru bir adım attı, sonra durdu. *Neler oluyor?*

'Ahhh. . .'

Siktir git, seni hasta bok parçası.

'Ahhh. . . ha, ha, ha, ha, ha.' Adam boğazını bıraktı ve az önce dünyanın en iyi esprisini yapmış bir çocuk gibi gülmeye başladı. “Gerçekten yemeğin zehirli olduğunu mu düşündün, Squirm?” Ne oluyor? Neden? Ha, ha, ha, ha, ha. Eğer seni öldürmek isteseydim neden yemeğe zehir vereyim ki? Bu hiç eğlenceli değil.' Oyunda adamın sesinin yerini son derece ciddi bir ton aldı. 'Eğlence ellerini kirletmekten gelir, Squirm. Kanın sıcaklığını teninizde hissetmekten. Onları cezalandırmaktan. Onlar ölürken onların nefesleriyle senkronize oluyorsunuz ve her nefesi onlarla alıyorsunuz. En sonuncusuna kadar. Artık nefes almayana kadar.” “Canavar” tekrar güldü. 'Yüzünü görmeliydin. Hem şok oldum hem de mutlu oldum.”

Başını salladı. Üzgünüm Squirm. Benden kurtulmanın tek yolu, benim senden kurtulmamdır. Üstelik senin değersiz küçük hayatın bana ait.”

Squirm kendini tavşan deliğinden aşağı düşmüş gibi hissetti. Bir şekilde dünyaları aştığını.

Adam, "Hayır, halüsinasyon görmüyorsun" diye yanıtladı.

Squirm farkına bile varmadan soruyu yüksek sesle sormuştu. 'Burada neler olduğunu merak ettiğinizi biliyorum. Yemeğimi neden dokunmadan sana veriyorum? Neden onu yemen için yere atmadım? Neden böyle oluyorum. . 'Canavar' kelimeyi havada aradı. ‘Güzel.’ Adam avuçlarını kendisine doğru çevirdi, parmaklarını birleştirdi ve tırnaklarını kontrol etti. ‘Ve güven bana, bu şimdiye kadar olabileceğim en güzel şey.’ Çocuğa tekrar baktı. "Nedenini bilmek istiyorsun, değil mi?"

Cevap yok. Hareket yok.

"Öyle değil mi Squirm?"

'Evet efendim.'

“Tamam o zaman.” Sağ eliyle masaya iki kez vurdu. 'Oturmak. Yemeğini ye. Ve sana anlatacağım.'

Elli Yedi

Dedektif Sanders'ın Hunter'a verdiği dosya, otuzlu yaşlarının ortasında veya sonlarında görünen bir adamın siyah beyaz portre fotoğrafıyla açılıyordu. İlginç görünüşlü bir adamdı. Başı temiz traşlıydı, yüzü yuvarlak ve dikkat çekici değildi, küçük bir burnu ve ince dudakları vardı ama açık mavi gözlerinde neredeyse hipnotik bir yoğunluk vardı. Aynı anda hem zeka hem de acı dolu görünüyorlardı.

Fotoğrafı incelerken Hunter'ın aklına gelen ilk düşünce, bu adam her kimse, gözleri dışında, bedava yiyecek almak için kedi gibi kılık değiştirebilecek türden basit, özelliksiz bir yüze sahip olduğuydu. Kolayca kalabalığa karışıp sonra kaybolacak türden bir yüz.

Sanders sonunda "Dedektifler" dedi. 'Mathew Hade'le tanışın.'

“Tamam, peki o kim?” diye sordu Garcia.

"Dedektif Hunter'ın yönergelerini izleyerek, Nicole Wilson'ınkine

benzer koşullar altında bir kaçırma olayının gerçekleştiği vakaların listesi için ulusal Kayıp Kişiler veri tabanında bir araştırma başlattım; örneğin bir evin içinden veya kaçırılma sahnesinin nispeten temiz olduğu bir yerden vb. Aramayı yalnızca Los Angeles'la sınırlandırdım ve en fazla yirmi yıl geriye gittim.' Sanders başını salladı. 'Bu bana gerçekten incelemeye değer hiçbir sonuç vermedi. Robert'a, aramanın boşa çıktığını bildiren bir e-posta gönderdim ve o da benden tekrar denememi, bu sefer aramayı tüm Kaliforniya'ya genişletmemi istedi. Bu bana dört farklı vaka kazandırdı.”

Garcia sonunda bakışlarını Hade'in resminden Dedektif Sanders'a çevirdi.

Sanders, "Bu vakalardaki sahneler Bayan Wilson'ınki kadar temiz değildi" diye açıkladı. 'Ama yeterince ilginçtiler. Sorun şu ki, dört failden ikisi ölmüş, diğer ikisi ise şartlı tahliye imkânı olmayan ömür boyu hapis cezasını çekiyor. Sonuçları Robert'a e-postayla gönderdim ve o da benden son bir arama yapmamı istedi.'

Hunter, "Aslında pes etmeye hazırdım" dedi. 'Zaten bu uzak bir ihtimaldi. Ben sadece bir sonuç elde etmeyi umarak bir şeyleri havaya fırlatıyordum.'

Sanders, "Fakat yeni arama mantıklıydı" dedi ve duraksadı, sonra kendini düzeltti. ‘Aslında yeni bir arama değildi, aynı aramaydı ama
Robert neyi yanlış yaptığımızı anladı; yalnızca kapalı MP soruşturmaları üzerinden araştırıyorduk.'

Kayıp Kişiler tarafından bir soruşturmanın 'tamamlandı' olarak etiketlenmesi, failin/faillerin ya yakalandığı ya da vurularak öldürüldüğü anlamına geliyordu. Tutuklananlardan yalnızca çok küçük bir kısmı, en az tehlikeli olanlar, yeniden suç işleme olasılığı en düşük olanlar şartlı tahliyeden yararlanabilecekti. Gerisi hâlâ içeride olurdu. Hapishaneden kaçmayı başaran çok az kişi ya tekrar vurularak öldürüldü ya da birkaç gün içinde yeniden tutuklandı. Arama sadece Kayıp Şahıslar tarafından yürütülen soruşturmaların faktoringiyse, kötü sonuçlar almaları şaşırtıcı değildi.

Garcia fotoğrafı işaret ederek, "O halde buradaki Bay Mathew Hade'in bu aramanın sonucu olduğunu düşünüyorum" dedi. 'Ya da

en azından sonuçlardan biri.'

Sanders, "Gerçekten de öyle" diye doğruladı. Dosyayı göstererek, "Dava devam ediyor" dedi.

Hunter sayfayı çevirdiğinde Sanders konuyu anlatmaya başladı.

'İki bin dokuz Şubat'ta, Tracy Dillard adında yirmi bir yaşındaki bir üniversite öğrencisi, bir arkadaşının evinde bakıcılık yaparken Fresno'da kayboldu. Arkadaşı üniversite tatilinde birkaç haftalığına ailesini ziyaret etmek için Arizona'ya dönmüştü. Bayan Dillard'dan esas olarak arkadaşının kedilerinin onun yokluğunda düzgün bir şekilde beslenmesi için evde bakıcılık yapması istendi. Bu güne kadar Bayan Dillard hiç bulunamadı.

'Zorla girildiğine dair hiçbir işaret olmamasına rağmen, soruşturmacılar onun gerçekten evin içinden kaçırıldığı sonucuna vardı. Bir mücadele belirtisi de yoktu. Adli tıp hiçbir parmak izi bulamadı ama bir tür paltoya ait gibi görünen birkaç kumaş lifi buldu. Ne yazık ki, elyaflar çok yaygın bir işçi ceketi markasıyla eşleştirildi. O zamanlar Wal-Mart'tan elli doların altında bir fiyata bir tane satın alabiliyordunuz. Ayrıca evin arka bahçesinde de birkaç erkek çizme izi buldular.'

Sanders'ın hesaplarını kağıt üzerinde takip eden Hunter ve Garcia sayfayı çevirdi.

Sanders şöyle devam etti: "Soruşturma, Fresno Polis Teşkilatı Kayıp Kişiler Biriminin bir dizi "ilgili kişiyle" görüşme yapmasına yol açtı," diye devam etti. ‘Mathew Hade onlardan biriydi.’

“Nasıl oldu?” diye sordu Garcia.

'O bir nevi her işin uzmanıydı. Bir tamirci. Son derece akıllı ve uyarlanabilir. IQ'su 130'lara çıktı. Neredeyse iyiydi

Her şey – sıhhi tesisat, elektronik, mekanik, marangozluk, çatı kaplama, tuğla örme, bahçe işleri, dekorasyon. . . adını sen koy. Eğer düzeltilmesi gerekiyorsa muhtemelen bunu yapabilirdi. Eğer gerekliyse sana da bir şeyler yapabilirdi ve görünüşe göre her şeyi çok iyi yaptı.' Kısa bir sessizlik oldu. ‘Aynı zamanda eğitimli bir çilingirdi.’

Sanders'ın son birkaç sözü Hunter ve Garcia'nın dikkatini çekti. “Bayan Dillard'ın ortadan kaybolduğu hafta Mathew Hade, kendisinin

oturduğu yolda, aslında iki ev uzakta, çatı kaplama işi yapıyordu. Aynı hafta, bir veya iki kez sokakta Bayan Dillard'la konuşurken de görüldü. Kaybolmadan bir gün önce tüm çatı kaplama işini tamamladı. Bahçede bulunan çizme izleri Hade'in ayakkabı numarasıyla eşleşiyordu ancak tek desen polisin evinde bulduğu ayakkabıların hiçbiriyle eşleşmiyordu.'

'Ayakkabı numarası kaçtı?'

Sanders "On bir" diye yanıtladı ve yüzünü buruşturdu. 'Evet, biliyorum, ABD'de en yaygın erkek ayakkabı numarası.'

Garcia, "Ceket elyafları ne durumda?" diye sordu.

'Bay. Hade polise, aynı ceketlerden birinin kendisinde olduğunu ancak eski ve yırtık olduğunu, bu yüzden görüşmeden birkaç gün önce onu attığını söyledi.'

"Uygun" dedi Garcia.

Hunter, "Hiç tutuklandı mı?" diye sordu.

'HAYIR. Şüphelere rağmen polisin elinde tutuklamayı haklı çıkaracak yeterli delil yoktu.' Sanders bir an iki dedektife baktı. "Ne düşündüğünü biliyorum - yani bu Mathew Hade, Fresno'daki bir kayıp şahıslar soruşturmasıyla ilgilenen kişilerden biriydi, ne olmuş yani?"

Dedektiflerden hiçbiri cevap vermedi. Onların sessizliği kendi adına konuşuyordu.

“Eh, seni suçlamıyorum çünkü ben de aynısını düşündüm. Ama dahası da var,” diye ekledi Sanders. ‘Sadece sayfayı çevir. İşte iş burada ilginçleşmeye başlıyor.'

Elli sekiz

Squirm, olup bitenler karşısında hâlâ kafası karışık olmasına rağmen cesur bir nefes aldı ve kahvaltı masasına doğru birkaç temkinli adım attı. Çocuğun gözleri başında oturan adama sabitlenmişti. Bir yanı hâlâ tüm bunların bir hile olmasını bekliyordu. 'Canavar'ın oturduğu yerden fırlayıp kemiğini kıracak kadar sert bir yumruk atmasını bekledi, sonra onu kandırmanın ne kadar kolay olduğuna gülüyordu.

Ama bu asla olmadı.

"Haydi, Squirm," dedi "Canavar", sağ eliyle bir kez daha masaya iki kez vurarak. 'Oturun. Kahvaltını ye.” Gazeteye uzanıp onu da masanın üzerine itti. 'İstersen gazeteye bir bak. Benim için hiçbir fark yok.”

Squirm yaklaşırken adam yanındaki sandalyeyi çekti. Adam, çocuğun gözlerindeki korkuyu okuyarak, "Bu bir hile değil Squirm," dedi. 'Sana söz veriyorum. Neden bu kadar tereddüt ettiğini anlıyorum. Ben de aynı şekilde tepki verirdim ama bu gerçek. Eğer istersen yemek senindir.' Squirm'in bakışları sonunda adamın yüzünden kahvaltı tabağına kaydı ve adamın hemen tükürüğü akmaya başladı. Midesi hasta bir köpek gibi guruldadı. Adam plastik çatalını tabağın yanına koyarken, "Aslında ne kadar aç olduğunu duyabiliyorum" dedi. ‘Burada artık ellerinizi kullanarak yemek yemenize de gerek yok. Bunları kullanabilirsin.'

Sonunda Squirm masaya oturdu. Hâlâ çok endişeli olan çocuk bakışlarını adama ve ellerini kucağına koymaya devam etti.

“Sihirli bir şekilde tabaktan ağzına atlamayacak, Squirm. Ve eminim ki onu senin için oraya koymayacağım.” Squirm'in açlığı sonunda savaşı kazandı ve çocuk bıçağa ve çatala uzandı. Bunu yaparken bileklerini birbirine bağlayan ağır metal zincir masanın üstüne takırdadı, neredeyse plastik mısır gevreği kasesini devirecek ve kahvaltı tabağını masanın üzerinden itecekti.

"İşte" dedi adam, pantolonunun cebinden bir anahtar çıkararak. 'Bu konuda sana yardım etmeme izin ver.'

Çocuğun kolundan tuttu ve bileklerindeki metal halkalardan birinin kilidini açtı.

Squirm ellerine baktı. Uzun süredir kalın metal halkanın onu sardığı serbest bileğinin etrafındaki deri kırmızı, çiğ ve iltihaplıydı. İçgüdüsel olarak diğer elinin parmak uçlarıyla ona dokundu ve çirkin yarayı sıyırırken kollarından yukarıya doğru yakıcı, batıcı bir ağrı yükseldi, ama oğlum, bu iyi hissettirdi mi?

TAMAM. Bu bir rüya olmalı. Bu olamaz.

Adam kahvaltı tabağına baktı ve bakışlarını başını sallayarak takip etti. 'Yemek yemek.'

Squirm boştaki sağ eliyle çatalı kavradı. Sağlam gözüyle tabağın

içindekileri taradı ve önce ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. En son ne zaman uygarca sıcak bir yemek yediğini zar zor hatırlıyordu. Eli tabağa doğru uzandı ve minik çatalın alabileceği kadar çırpılmış yumurta topladı. Bir milisaniye sonra çatal ağzındaydı. İşlem neredeyse gözün göremeyeceği kadar hızlı bir şekilde bir kez daha tekrarlandı. Çocuğun ağzına tıktığı yiyecek miktarı yüzünden sıska yanakları şişmiş balonlar gibi şişmişti. Hepsini zorlukla çiğneyebildi.

Adam elini kaldırarak, Vay, hey, dedi. Sakin ol, Squirm. Kendini hasta edeceksin. Yiyecek hiçbir yere gitmeyecek. Sana söyledim, her şeye sahip olabilirsin. Onu senden almayacağım.'

Squirm hâlâ olabildiğince hızlı çiğniyordu. Sonunda ilk lokmayı yuttuktan sonra elinin tersiyle ağzını sildi. Tamamen ilgisiz görünen adama bir kez daha ve hâlâ korkuyla baktı.

Çocuk bir parça kızarmış ekmek için uzandı.

Adam sessizce onun yemek yemesini izledi. Squirm hâlâ hızlı yiyordu ama ilk birkaç lokma kadar hızlı değildi. Portakal suyunu yudumlar halinde içti ve kasedeki mısır gevreğini rekor bir sürede, tek bir damla bile dökmeden bitirdi. Adam tekrar konuştuğunda yemeğin son parçasını, bir parça domuz pastırmasını yemek üzereydi.

'Bugünün hangi gün olduğunu gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi?'

Squirm pastırma parçası dudaklarına çarpmadan önce durakladı.

Onu esir alan kişi, "Hiç mi?" diye sordu.

Squirm kaşlarını çattı ama cevap vermedi.

‘Tamam, sana anlatacağım.’ Zoraki, gerilim dolu bir duraklama oldu. “Bugün senin doğum günün, Squirm.”

Şaşıran çocuk, onu esir alan kişiye baktı. Pastırma parçası çatalından tabağa geri düştü.

Squirm'in hayatı son birkaç günde o kadar sert bir değişime uğramıştı ki kendi doğum gününü tamamen unutmuştu. Bunu en son kaçırıldığı gün okuldan ayrılırken düşünmüştü. O zamanlar sadece dokuz gün kalmıştı.

Çocuğun gözleri sıska kollarından ellerine kadar uzanıyordu. Parmak eklemleri ve tırnaklarının her biri kuru kanla kaplanmıştı. Hepsi kırık. Evin hiçbir yerinde ayna ya da parlak yüzey olmadığından yüzünün neye benzediğine dair hiçbir fikri yoktu ama Squirm bilmek istediğinden emin değildi. Bildiği şey aynı zamanda aptalca bir miktar kilo vermiş olduğuydu. Anoreksiya ya da bulimia ile mücadele eden birine benziyordu.

Aman Tanrım! Sadece dokuz gündür burada mıyım?

Çocuğun zihninde gerçekten bir yıl ya da daha uzun bir süre varmış gibi geliyordu.

Adam koltuğuna yaslanarak, Sanırım bu, bugün sana neden iyi davrandığımı açıklıyor, dedi. “Peki, doğum günün kutlu olsun, Squirm. O kahvaltı senin hediyendi.”

Çocuk gözlerine yaşların geldiğini hissetti ama daha önce verdiği sözü hatırladı ve bir şekilde onları boğacak gücü buldu.
"Gazeteyi okumayacak mısın?"

Squirm ona baktı ama elleri hareket etmedi.

'Orada neler olup bittiğini merak ediyor olmalısın, değil mi? Kaç gündür kayıpsın. Polis seni bulmaya çalışırken çıldırmış olmalı, sence de öyle değil mi?'

Cevap yok. Hareket yok.

Hadi, bir bak. Sana yardım edeceğim.' Adam gazeteye uzandı ve onu suç bölümüne açtı, sonra onu tekrar çocuğun önündeki masaya koydu. Squirm'in sağlam gözünün ona doğru hareket etmesini ve hızla tüm manşetleri taramasını izledi.

Hiç bir şey.

‘Ah!’ ‘Canavar’ alaycı bir şekilde dedi. 'Bugünkü gazetede hiçbir şey yok. Bu çok tuhaf, değil mi? Daha önceki gazetelere de bakmak ister misin?”

Gözlerini kilitlediler ya da Squirm'in durumunda gözlerini kilitlediler.

‘Hepsini sakladım.’ ‘Canavar’ başını sola doğru salladı. 'Dolaptalar. Bırak da senin için getireyim.’ Ayağa kalktı, güney duvarındaki yüksek dolaplara doğru yürüdü ve soldan ikincisini açtı. İçeriden bir yığın katlanmış gazete çıkardı.

"İşte buradalar" dedi ve onları masaya attı. ‘Her biri *Los Angeles Times* Seni okulunun dışından aldığım günden beri.” Squirm, “Canavar”ın sanki o gün olanların sıradan bir okul karşılamasından başka bir şey değilmiş gibi anlatılmasını şaşırtıcı buldu.

"Devam et," diye itti adam. 'Bir göz atın.'

Çocuk dünkü yığının tepesindeki ilk parçaya uzandı. *Los Angeles Times,* ve onu açtı. Evrakların zaten suç bölümüne açıldığını gördü. Bu sefer makaleleri ve manşetleri gözden geçirmek biraz daha uzun sürdü. 'Kayıp Kişiler' bölümünde çoğu kendi yaşlarında veya daha küçük çocuklara ait birkaç fotoğrafa rastladı. Onunki onlardan biri değildi. Kağıdı bıraktı ve hızla bir sonrakine uzandı. *Los Angeles Times* iki gün öncesinden. Yine ‘Kayıp Şahıslar’ bölümünde resmi yer almıyordu.

Çocuğun midesinde soğuk, rahatsız edici bir his büyümeye başladı. Üç numaralı gazete.

Onun resmi yok.

Dört numara.

Önceki üçünün tekrarı.

Rahatsızlık mide bulantısına dönüştü ve kalbine saplanan bir çeşit dikene dönüştü.

Beş.

Hiçbir şey değil.

'Canavar' sadece Squirm'i gözlemledi, gözleri memnuniyetle parlıyordu.

Altı.

HAYIR.

Son gazete. Kaçırıldığı günün ertesine ait olanı. Çocuğun resmi yoktu.

Eğer hâlâ Squirm'in 'dünya' dediği bir şey varsa o sabah gözünün önünde çöktü.

Tamam bu bir rüya. Öyle olması gerekiyor. Bu sabahın ne kadar çılgın bir hale geldiğinin başka bir açıklaması yok.

‘Hiçbir şey mi?’ ‘Canavar’ sordu, dudakları kötü niyetli bir sırıtışla aralandı. Squirm'in dikkati artık kahvaltı masasının her tarafına dağılmış olan gazetelerden kopmadı. Sağlam gözü hâlâ kağıttan

kağıda bakıyordu.

Kaçırmış olmalıyım. Orada bir yerlerde. Öyle olması gerekiyor.

Onlara biraz daha bakmak, resminin mucizevi bir şekilde kağıt üzerinde görünmesini sağlamayacak, Squirm. Seni bu zahmetten kurtarmaya çalışayım. Orada değil. Hiçbir zaman olmadı."

Squirm titremeye başladı.

"Bugünün senin doğum günün olduğunu nasıl öğrendiğimi merak etmedin mi, Squirm?" Adam omuz silkti. 'Sana hiç sormadım. Sen asla teklif etmedin."

Çocuk 'Canavar'a bakmak için döndü. O sabah tüm bu çılgınlıklar o kadar hızlı gerçekleşmişti ki Squirm bunu düşünmek için hiç durmamıştı.

Doğum günüm olduğunu nereden biliyordu?

'Bu soruya başka birkaç soruyu yanıtlayarak cevap verilebilir.' 'Canavar' bir kez daha durakladı ve sözlerini vurgulamak için kaşlarını kaldırdı. 'Neden gazetelerde hiç resmin yok? Bir buçuk hafta önce okuldan ayrıldıktan sonra kaybolan çocukla ilgili nasıl bir haber yok?'

Squirm göğsünün içinde bir şeyin kalbini boğmaya başladığını hissetti. Hiçbir şey söylemedi. O bilmiyordu *Ne* söylemek.

"Ve cevap şu; çünkü hiçbir zaman kaybolduğun bildirilmedi, Squirm."

Elli Dokuz

Sanders, "Sadece sayfayı çevirin" dedi. 'Çünkü işlerin ilginçleşmeye başladığı yer burası.'

Hunter bunu yaptı ve Sanders anlatmaya devam etti.

'Bayan Dillard'ın ortadan kaybolmasından beş ay sonra, iki bin dokuzuncu Temmuz'da, Fresno'lu yirmi dört yaşındaki banka memuru Sandra Oliver da kayboldu. Şehrin batı kesiminde tek başına yaşıyordu. Kayıp Kişiler soruşturması bir kez daha onu kaçıran kişinin bunu kendi evinin içinden yaptığı ve bir kez daha zorla girme ya da boğuşma belirtisi olmadığı sonucuna vardı. Kaçırılma sahnesi neredeyse Bayan Dillard'ınkinin karbon kopyasıydı; nispeten temizdi,

parmak izi yok, karışıklık yok, sadece birkaç elyaf ve arka kapının yanında birkaç ayakkabı izi vardı. Ayakkabı numarası ve taban modeli Bayan Dillard'ın kaçırıldığı sahnede bulunanlarla eşleşiyordu, dolayısıyla failin aynı kişi olduğuna dair şüpheler yüksekti.

"Şimdi tahmin edin Bayan Oliver'ın kaybolduğu hafta komşunun evinde kim çalışıyordu?" Sanders bir cevap beklemedi. 'Doğru, dostumuz Mathew Hade. Mülkte birkaç küçük onarımın yanı sıra ön bahçelerini yeniden şekillendiriyordu. Tüm çalışmalar Sandra Oliver'ın kaybolmasından sadece birkaç gün önce tamamlandı. Polis bir kez daha Bay Hade'in kapısını çaldı ve bir kez daha onu içeri almaya yetmedi. Soruşturmadan sorumlu dedektif, Hade'in evini aramak için arama emri çıkarmayı başardı ancak suçlayıcı hiçbir şey bulamadı. Kaybolduktan bir buçuk hafta sonra Bayan Oliver'ın cesedi şehrin kuzey kısmındaki yeşil çimenlerin üzerinde bulundu.'

Hunter ve Garcia'nın ilgisi arttı.

Sanders, "Şimdi bana bunun tanıdık gelip gelmediğini söyleyin" diye devam etti. 'Tamamen giyinik, insan haçı şeklinde konumlandırılmış, bacakları tamamen uzatılmış ancak birbirine yakın ve kolları tamamen açık, avuç içi yukarı bakacak şekilde bulundu. Hem el hem de ayak bileklerinde bağ izleri bulundu.'

Hunter ve Garcia, Kayıp Kişiler dedektifine bakmak için başlarını kaldırdılar.

Sanders beklentiyle dosyayı işaret ederek, "Fotoğrafı aşağıda" dedi. Bir sayfa daha çevrildi ve her iki dedektif de hızlı tutuldu.

Sandra Oliver, Nicole Wilson'a çok benzer özelliklere sahip, minyon bir kadındı. Tıpkı Bayan Wilson gibi onun da omuz hizasında koyu kahverengi saçlarla çevrelenmiş yuvarlak bir yüzü vardı.

Hunter bir sonraki fotoğrafı kontrol etti. Bu, Sandra Oliver'ın cesedinin bulunduğu konumu gösteren olay yeri anlık görüntüsüydü. Bacakları birbirinden ayrılmış olsaydı, Nicole Wilson'ın bulunduğu aynı pozisyonda, benzer bir yeşil çimen parçasında kalacaktı.

Onları daha iyi karşılaştırmak için Hunter, Nicole Wilson'un resim panosuna iliştirilmiş olay yeri fotoğrafına baktı. Bu gerçekten ilginç bir hal almıştı. Sanders'ın bakışları onu takip etti ve ekledi: "Otopsi,

Bayan Oliver'ın ölümünden birkaç gün önce işkenceye maruz kaldığı sonucuna vardı."

“Ne tür bir işkence?” diye sordu Garcia.

'Ağır bir şekilde dövüldü. Elbiselerinin altındaki deri siyah ve maviydi, morluklar ve hematomlarla kaplıydı ama yırtık yoktu. İşkenceci nedense vücuduna ceza vermiş ama fotoğraflardan da anlaşılacağı üzere yüzünü tamamen sağlam bırakmış. Adli tabibe göre, vücudundaki künt travmalar nispeten büyük yumrukları olan biri tarafından yalnızca elle (daha doğrusu yumruklarla) yapılmıştı.' Sanders nefes almak için durakladı. ‘Ayrıca onu cezalandıran kişi bir nevi uzmanmış. Sadece yüzeysel yaralanmalar. Kırık kemik veya iç organ hasarı yok.'

"Cinsel saldırıya mı uğradı?" Garcia yine.

'Defalarca, ama saldırgan lastik kullanacak kadar akıllıydı. Sperm bulunamadı. Ne yazık ki otopsi incelemesinde katilin kimliğine dair ipucu olarak yorumlanabilecek başka hiçbir şey ortaya çıkmadı. Soruşturma duvara çarptı.”

'Ölüm nedeni mi?'

'Boğulmuştur. Adli tabip bunun nasıl olduğu konusunda daha ayrıntılı bilgi veremezdi ama boğulma nedeniyle olmadı.'

Sanders, Hunter ve Garcia'ya otopsi raporunu okumaları için biraz zaman verdi.

“Ama iş burada bitmiyor” diye devam etti. 'Bayan Oliver'ın cesedinin bulunmasından bir yıl sonra Mathew Hade, Sacramento'ya taşındı. Yer değiştirmeden altı ay sonra, Grace Lansing adında yirmi yaşındaki bir kadın, şehrin doğu yakasındaki River Park'ta kayboldu. Anne ve babasının hafta sonu tatili için uzakta oldukları sırada evinden kaçırıldı. Sadece
Fresno'da kaybolan üniversite öğrencisi Tracy Dillard gibi Grace de hiçbir zaman bulunamadı.'

Garcia, "Mathew Hade yine Sacramento'daki İÇN listesine girdi mi?" diye sordu.

Dosyayı okuyarak "Öyle yaptı" diye cevap veren Hunter'dı.

“Yakın bölgelerde mi çalışıyorsun?” Garcia yarı sorguladı, yarı tahmin etti. Sanders başını salladı. 'Bir çatı kaplama şirketinde iş

bulmuştu.

şirket, Grace Lansing'in anne ve babasının eviyle aynı sokakta bulunan evlerden birinde onarım yapıyordu. Mathew Hade'in bir kez daha Bayan Lansing'in kaybolduğu geceye dair hiçbir mazereti yoktu ancak polis bir kez daha onun hakkında tutuklamayı haklı çıkaracak somut bir şey bulamadı.'

Hunter dosyayı okumaya devam etti.

Sanders iki avucunu kaldırarak, "Bütün bunların kesinlikle hiçbir anlam ifade etmeyebileceğini biliyorum" dedi. ‘Bunların hepsi tesadüf olabilir ama dosyayı sana getirip kararını sana bırakmak istedim. Özellikle de son fotoğraf yüzünden.”

Hunter ve Garcia ona döndüler. Mathew Hade'in sabıka fotoğrafıydı. Belki bir iki kırışıklık dışında dosyanın ilk fotoğrafındakiyle tamamen aynı görünüyordu.'

“Sabıka fotoğrafı mı?” dedi Garcia.

Sanders başını salladı. 'Bu sabıka fotoğrafı yedi ay önce çekildi. Mathew Hade, bir barda kavgaya karıştığı için gözaltına alındı. . Sanders durakladı.

"Tamam" dedi Garcia.

Sanders, "Doğu Los Angeles'ta" diye ekledi. 'Mathew Hade artık Sacramento'da değil. O burada.”

Altmış

'Canavar' yalan söylüyor.

Adamın sözlerini duyduktan sonra Squirm'in ilk düşüncesi bu olmuştu. *Yalan söylüyor olmalı. Elbette babam kaybolduğumu bildirdi.* Adam çocuğun tavrının değiştiğini görebiliyordu. Kendi yanına döndü

koltuğa oturdu, dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını birbirine kenetledi, elleri doğrudan çenesinin önündeydi.

“Bana inanmıyorsun, değil mi Squirm?” dedi çocuğa bakarak. 'Seni suçlamıyorum. Neden yapasın ki? Ama size fikrinizi değiştirebilecek kısa bir hikaye anlatayım.'

Squirm bakışlarını 'Canavar'a dikti.

“Birkaç ay önce, okulunuza pek de uzak olmayan bu yıkık dökük yerde sakin bir içki içiyordum. Geç bir saatti, sanırım sabah bir ile iki arasıydı. Yer hiç meşgul değildi. En fazla beş veya altı kişi diyebilirim. Ben orada barda oturuyordum, kendi işime bakıyordum ki müdavimlerden biri içeri girdi. Onun müdavim olduğunu bilmemin nedeni barmenin onu ismiyle selamlamasıydı: Pete. Pekala, bu adam, Pete, zaten epeyce dövülmüş görünüyordu ama müdavim olduğu için barmen bunu pek umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Pete sek bir burbon sipariş etti ve benim oturduğum yerin yanındaki tabureye oturdu. Garip, çünkü bar oldukça boştu ama hey, burası özgür bir ülke ve bir erkek, kimseyi rahatsız etmediği sürece istediği yere oturma hakkına sahiptir.'

Parmaklarını birbirine geçirmiş olan adam başparmaklarını çenesini ovuşturmak için kullandı.

'Barmen Pete'e içkisini getirdiğinde bana baktı, muhtemelen barda oturan tek kişi ben olduğum için, bardağını kaldırdı ve kesik kesik bir şekilde 'Şerefe' kelimesini mırıldandı. Artık kibar bir adamım, ben de karşılığında bardağımı kaldırdım ve ikimiz de içkilerimizden birer yudum içtik. Pete daha sonra bardağını bıraktı, taburesinin üzerinde döndü ve yavaşça tepeden tırnağa bana baktı. Sarhoş insanlarla dolu böyle köhne bir barda kavga ya da sohbet başlatmak için gereken tek şey buydu. Kavga edecek ruh halinde değildim o yüzden o gece bir sohbetti.

'Bir süreliğine biraz hava aldık, sonra konuşmayı bardan masalardan birine taşıdık, bu arada Pete içki içiyordu
temiz burbon ve ucuz viski içiyorum. Masaya oturduğumuzda Pete bana hayatından ne kadar nefret ettiğini, karısının onu yıllar önce nedensiz yere terk ettiğini ve onu nasıl bu çocukla baş başa bıraktığını anlatmaya başladı.'

Adam Squirm'in tepkilerini takip ediyordu ama çocuk sanki bir tür transa girmiş gibi görünüyordu, sağlam gözü tamamen açık bir şekilde onu kaçıran kişiye bakıyordu. Adam hiç duraksamadan devam etti.

'Pete sürekli bana çocuğun ne kadar baş belası olduğunu, asla gerçekleşmemesi gereken bir hata olduğunu falan anlattı. Kısacası

Pete, hayatında başına gelen her kötü şeyden bu çocuğu sorumlu tutuyordu. Sana söylüyorum Squirm, bu adam *nefret edilen* oğlu ilahi bir tutkuyla. Bana birçok gece eve döndüğünü ve çocuğu uykusunda neredeyse boğduğunu söyledi. Ona "Neden yapmadı?" diye sordum. ve bana eğer bundan kurtulabileceğini düşünüyorsa bunu yapacağını söyledi.'

Adam durakladı, Squirm'in yemeyi başaramadığı domuz pastırması kızartmasına uzandı ve hepsini ağzına attı. Sadece çiğnemeyi bitirdiğinde devam etti.

“İşte o zaman Pete'e cinayetten kurtulmanın pek çok yolu olduğunu söyledim. İnsanın sadece ne yapacağını bilmesi gerekiyordu.' Bu sözler odayı soğuk, rahatsız edici bir havayla doldurmuş gibiydi. 'Bu Pete denen adam dönüp bana bakıyor,' diye devam etti adam, 've sonraki birkaç kelimesi sanki bir meydan okuma gibi geldi.' 'Canavar' derinden gelen bir sesle konuştu. '"Gerçekten mi? Tamam dostum, madem bu kadar kolay, neden sen yapmıyorsun benim için?"'

'Canavar' bu kelimelerin bir anlığına havada kalmasına izin vererek çocuğa her heceyi anlama şansı verdi.

“Karşılığında hiçbir şey söylemedim ama Pete denen adam bırakmak istemedi, zorlamaya devam etti. “Ben ciddiyim dostum. Sen çocuğu yap, ben de sana parasını ödeyeyim.” ‘Canavar’ çocuğa gülümsedi. 'Açıkçası Pete'in kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden gözlerinin derinliklerine baktım ve bana ne kadar ödemek istediğini sordum. Şimdi, itiraf etmeliyim ki, oğlundan kurtulma konusundaki tüm o saçmalıkların sadece alkol konuşması olduğunu düşündüm, o kadar derinlerde bunu kastetmiyordu, ama kahretsin, yanılmış mıydım? Her kelimeyi kastetmişti.”

Squirm bakışlarını masanın başında oturan adama dikti ama düşünceleri başka yerdeydi. Bar sahnesini zihninde mükemmel bir şekilde canlandırabiliyordu ve bunu yaparken midesinde bir şeylerin canlandığını hissetti. Az önce yediği tüm yiyecekler yeniden ortaya çıkmak üzereydi ama bu sefer umursamadı.

'Yani ikimizin de şaka yapmadığını anladığımızda,' 'Canavar' hikayesine devam etti, 'bir rakamı tartışmaya başladık. Bu figürün ne

olduğunu bilmek ister misin, Squirm? Babanın seni alıp öldürmem için bana ne kadar ödediğini bilmek ister misin?'

Altmış Bir

Dedektif Sanders haklıydı, Mathew Hade çok büyük bir tesadüften başka bir şey olamazdı. Sonuçta ne Fresno Polisi ne de Sacramento Polisi tüm şüphelere rağmen onun hakkında herhangi bir tutuklamayı kanıtlayacak yeterli delil toplamayı başaramadı. Ama yine de ne Hunter ne de Garcia "tesadüf" hayran kulübüne abone olmadılar, özellikle de tesadüfler bu şekilde birikmeye başladığında. Ancak her iki dedektifin de üye olduğu hayran kulübü 'kesinlikle her şeyi kontrol edin' kulübüydü.

Sanders ofisten ayrılır ayrılmaz Garcia, Operasyonlar'dan Mathew Hade'in çocukluğuna kadar izini süren ayrıntılı bir profil hazırlamasını istedi. Dosyanın derlenmesi en az yirmi dört saat sürecekti, dolayısıyla şu anda ellerinde olan tek şey Sanders'ın onlara verdiği dosyadaki küçük bilgilerdi. Çok değil ama kesinlikle bir başlangıç.

Mathew Hade'in tutuklama belgesindeki adres Doğu Los Angeles'ta bir yerdeydi; kavgaya karıştığı için tutuklandığı bardan pek de uzakta değildi. Yolculuk Hunter ve Garcia'nın otuz dakikadan biraz fazla sürdü.

Yolculuk süresince Hunter, Hade'in dosyasını kucağında açık tuttu. Dosyayı iki kez tekrar tekrar okumuştu ve Hunter arada sırada, sanki her iki fotoğrafta da bir şeyi doğrulaması gerekiyormuş gibi, Hade'in sabıka fotoğrafına ve portresine dönüyordu.

Garcia, Santa Ana Otobanı'ndan çıkıp kuzeye doğru giderken, "Biliyorsun," dedi. Hunter'ın Hade'in fotoğraflarını ne kadar sıklıkla kontrol ettiğini fark etmeden edemedi. “Onda beni de rahatsız eden bir şeyler var.” Sabıka fotoğrafını işaret etti. ‘Gözlerindeki bakışla ilgili bir şey.’

'Ne gibi?'

'Emin değilim ama şunlara bir bak. Şu bakışa bak.'

Hunter bunu milyonlarca kez yaptı.

'Ölü, soğuk bir bakış. Öfke dolu ve... Garcia durup kullanacağı en iyi kelimeyi düşünmek zorunda kaldı: 'Kararlılık'.

Hunter başıyla onayladı ama karşılığında hiçbir şey söylemedi. Garcia'nın ne demek istediğini açıklamasına gerek yoktu. O ve Hunter bu tür bakışlarla istediklerinden daha fazla karşılaşmışlardı. İkisinin de asla gözden kaçırmamayı bildiği türden bir bakıştı bu.

Garcia göz ucuyla Hunter'a baktı. “Ama baktığın şey bu değildi, değil mi?”

'Ne demek istiyorsun?'

'Hadi ama Robert, o resimlere sanki Wally'yi arıyormuş gibi bakıyorsun. Size şunu söyleyeyim, o orada değil. Peki nedir bu?” Hunter fotoğraflara bir kez daha baktı. 'Hiçbir şey aslında. Sadece katilin ikinci notunda bahsettiği bir şey.”

Garcia bu sefer Hunter'a bakmadı. Ona bakmak için döndü. ‘Kahretsin!’ dedi ve alıntı yapmadan önce şunları söyledi: ‘“Doğrudan gözlerimin içine baksalardı içlerindeki gerçeği görürler miydi? Ne hale geldiğimi görecekler mi, yoksa bocalayacaklar mı?”

Garcia katilin notunu da ezberlemişti.

"Bunu unutmuştum" diye itiraf etti. 'Ama şimdi bundan bahsettiğinize ve o fotoğraflara baktığınızda kesin olan bir şey var: o gözler kesinlikle kendi başına bir hikaye anlatabilir.'

Hunter sonunda dosyayı kapatırken, "Eh, bunlar sadece fotoğraf" dedi. ‘Onunla yüz yüze görüştüğümüzde daha iyi bir fikir edineceğiz. . .". . . ve gözlerinin içine bak,” diye bitirdi Garcia.

Altmış İki

Alison'ın bilinci kumsalda kırılan dalgalar gibi geri geldi ama bilinci yerinde olsa da olmasa da acı her zaman oradaydı. Tuhaf bir acıydı bu, boynunun sol tarafından başlayıp asker karıncaların kararlılığıyla vücudunun geri kalanına yayılan donuk bir ağrıydı ama en kötü acı bileklerinden geliyordu; elleri künt bir demir testeresiyle kesiliyordu.

Başı öne eğikti ve çenesi neredeyse göğsüne değiyordu. Bilinçli olduğu dönemlerde Alison'ın gözleri titriyordu ve ara sıra yere düşen

kırmızı ayak tırnaklarını görebiliyordu. Bunların kendi ayak tırnakları olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Çırılçıplak soyulmuştu.

Alison'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama karanlık ve sıcak bir yerdi; duvarlara kalın kauçuk köpük levhalar yapıştırılmıştı ve başının üstünde metal borular vardı.

İçgüdüsel olarak hareket etmeye çalıştı ama bu sadece kollarındaki acının daha da artmasına neden oldu. Sanki ince metal çubuklar eklemlerinin arasına zorlanıyor ve sonra bir tarafa doğru bükülüyormuş gibi bir şey bileklerinin derinliklerine batıyordu. Ağrı omuzlarına yerleşmeden önce hızla koluna doğru ilerledi. O anda kollarının yavaş yavaş yuvalarından çekildiğine gerçekten inanıyordu.

Ona ne olduğunu daha iyi anlamaya çalışan Alison çenesini kaldırdı; bu hareket midesine dalga dalga mide bulantısı yaydı. Gözleri tekrar kafasına döndü ve göz kapakları yeniden titredi. Bilinçsizliğin uçurumuna düşmemek için tüm gücünü toplaması gerekiyordu.

Alison büyük bir çaba harcayarak başının yukarısında uzanan kollarına odaklanmayı başardı. Ancak o zaman nihayet neden bu kadar acı çektiklerini anladı. Bilekleri kan benekli metal bir zincirle zincirlenmişti. Zincir tavan boyunca uzanan kalın metal bir borunun üzerinden geçirilmişti. Tüm ağırlığı ince kolları tarafından taşınıyordu ve zincir kanlı bileklerini derinden ısırıyordu.

Zaman sonsuz bir şekilde sürükleniyordu. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Neden bu cehennemdeydi? Ancak kafasının aralıksız zonklaması, düşünmeyi imkansız bir görev haline getiriyordu. Boğazı o kadar şişmişti ki
neredeyse her nefesi ciğerlerine doldurmaya çalışıyordu ve bu da ağzının kemiklerinin kurumasına neden olmuştu.

Acıya göğüs geren Alison bir kez daha başını kaldırdı ve elinden geldiğince dizginlerini inceledi. Bileklerindeki zincir küçük, pirinç bir asma kilitle sabitlenmişti. Daha büyük bir asma kilit, tavan borusunun etrafındaki halkayı yerinde tutuyordu.

Neler oluyor? Neredeydi?

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Gözleri zayıf ışığa biraz daha alışmıştı ve etrafına bakabilmesini sağlıyordu. Bulunduğu odanın zemini betondan yapılmıştı. Farklı boyutlarda lekelerle kaplıydı ama Alison bunları neyin yarattığını anlayamıyordu; yağ mı, su mu, kan mı?

Sol tarafında kapalı bir kapıya çıkan kısa bir merdiven gördü. Odada hiç pencere yoktu, bu da onun bir tür pis bodrum katında olduğuna inanmasına neden oldu. Sağında, biraz daha gölgelerin arasına gizlenmiş bir atölye masasının bir kısmını görebiliyordu. Yüzeyinde çeşitli alet ve aletler yatıyordu. Hepsini çıkaramadı ama gördükleri kalbini dondurdu: dairesel bir el zımparası, bir çift cıvata kesici, budama makası, bir kırbaç ve çeşitli tıbbi neşterler ve forsepsler.

Kendini yukarı itmek ve kollarındaki baskıyı azaltmak için ayaklarını kullanmayı denedi ama zar zor yere değebiliyordu. Yapabildiği tek şey parmak uçlarının üzerinde sallanmaktı. Bu çaba, aradığı etkinin tam tersi bir etki yarattı ve kollarını daha da gerdi. Acı çığlık atmasına neden oldu ama duvarları kaplayan kauçuk köpük sanki suyun altındaymış gibi sesi bastırıyordu.

Ama biri onu duydu, çünkü birkaç saniye sonra merdivenlerin tepesindeki kapı açıldı ve arkasındaki ışıkta bir erkek figürü belirdi. Bir süre sessizce orada durdu. Güçlü kolları iki yanından gevşekçe sarkıyordu.

'Ne? . . Sen kimsin?' diye nefes verdi ama sesi o kadar zayıf çıkmıştı ki adamın onu duyduğundan emin değildi. Tekrar denedi. 'Bunu bana neden yapıyorsun?'

Cevap yok. Hareket yok.

Bu sadece Alison'ın daha fazla dehşetle dolmasına neden oldu.

'Lütfen . . . Lütfen.'

Figür en sonunda kapının dışındaki ışık anahtarına uzandı ve tavandaki metal bir kutunun içine yerleştirilmiş bir floresan ampul canlanarak bodrum katını ışıkla doldurdu.

Alison hemen bakışlarını başka tarafa çevirdi ve ani parlaklıktan korunmak için gözlerini sımsıkı sıktı. Birkaç saniye sonra kapının yanındaki şekle odaklanmaya çalıştı. Bodrum katına inerken ayakkabıları merdivenlere çarpıyordu. Alison'ın bakışları onu takip

etti.

'Lütfen. Benden ne istiyorsun? Sen kimsin? Neden buradayım?' Adam gölgelerin içindeki atölye masasına doğru yürüdü ve duraklayarak ona baktı. Uzun bir süre gözlerini kilitlediler.

Sonunda, “Beni tanımıyorsun, değil mi?” dedi. Sesi derin, soğuk ve gırtlaktan geliyordu ve özgüvenle dolup taşıyordu. Duruşu, savaşa hazır bir savaşçınınki gibi sağlam ve güçlüydü.

Alison konsantre oldu. Hayır, onu tanımıyordu ama ondaki bir şeyin, özellikle de gözlerinin kendisine çok tanıdık geldiği hissinden de kurtulamıyordu.

Ona cevap vermesine gerek yoktu. Onu tanımadığını biliyordu. Kılık değiştirmeleri her zaman kusursuzdu.

Atölye masasına doğru döndü ve Alison'ın göremediği bir şeye uzandı.

‘Sana bir şey sorayım, Alison.’

Adam gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Alison vücudunun korkudan kasılmaya başladığını hissetti.

'Ah hayır, hayır, hayır.'

Duraklamanın devam etmesine izin vererek gerilimin uzamasına izin verdi. 'Acı hakkında ne kadar biliyorsun?'

Onunla yüzleşmek için döndü.

Gözleri elinde tuttuğu nesneye kilitlendi ve sesi onu tamamen hayal kırıklığına uğrattı.

Çünkü biliyorum. . . her şey.'

Altmış Üç

Garcia, arabasını nispeten yoğun bir yolun yarısında bulunan üç katlı eski bir inşaatın hemen önüne park ederken, "Tamam, işte bu" dedi. Bina yorgun görünüyordu ve ciddi bir bakıma ihtiyacı vardı. Pencerelerin çoğu, en azından dışarıdan hiç temizlenmemiş gibi görünüyordu ve ön çimenlik olması gereken yer daha çok eski bir savaş alanının kalıntılarına benziyordu.

İçeride durum daha iyiye gitmedi.

Hunter kapıyı ittiğinde giriş lobisindeki ahşap kapı yüksek sesle gıcırdadı ve binlerce kül tablası kokan küçük ve az aydınlatılmış bir oda ortaya çıktı. Su sızıntısı lekeleri, yüzdeki çiller gibi tavanı işaretliyordu. Suyun bir kısmı tembelce duvarlardan birinden aşağı inmiş, duvar kağıdının arkasına itilmiş ve her an patlamaya hazır görünen kabarcıklar yaratmıştı. Odanın ortasındaki eski ve kirli halının üzerinde sigara yanığı izleri ilginç bir desen oluşturuyordu.

'Güzel. Garcia, Hunter'la birlikte içeri adım atarken, "Çok şık," dedi. Görünüşe göre eski ön kapıdaki menteşelerin çıkardığı ürpertici ses bir mağaza zili olarak kullanılmıştı, çünkü gürültü biter bitmez güney duvarındaki tezgahın arkasında aşırı kilolu, İspanyol görünümlü bir adam belirdi. Baharatlı, kızartılmış fasulye ve Taco sosu kokuyordu ve yağlı saçları, sanki şimdiye kadar insanoğlunun bildiği en zorlu egzersiz seansını yeni bitirmiş gibi terli alnına yapışmıştı. 'Senin için ne yapabilirim nazik...' Cümlesinin ortasında duraksadı, sonra birdenbire hayattan bıkmış gibi omuzları çöktü. 'Ah, *annene cbinga!* Polisler.'

Hunter'ın bunun sıradan bir apartman olmayacağına dair şüphesi vardı. Dışarıdan bakıldığında dairelerini saate, güne, haftaya, aya veya müşteriye daha uygun olan herhangi bir düzenlemeye göre kiralayan yerlerden biri gibi görünüyordu; ödemeyi yapabildikleri sürece hiçbir soru sorulmadı.

Garcia, Hunter'a tepeden tırnağa bakarak, "Bu kadar açık mıyız?" diye sordu.

'Hayır, öyle düşünmüyorum.'

'Ne? Şaka mı yapıyorsun? *O*Adam tezgahın arkasından dedi. Meksika aksanı onun kadar ağır değildi. 'Rozetleriniz pratik olarak alnınıza dövme yapılmış. Evet, bu kadar bellisin. Neden taşaklarımı patlatmayı bu kadar seviyorsunuz, ha? Burada sadece dürüst bir hayat kazanmaya çalışıyorum.'

'Evet, bu *öyle* Garcia, giriş lobisinde etrafa nasıl baktığını ve burnunu kapatmak için sağ elini yüzüne götürdüğünü vurgulayarak, "Bu harika bir şey," dedi. 'Burada her şey yolunda görünüyor ve buna tutum da dahil.'

Adam duyulamayan bir şeyler mırıldanmaya başladı ama Hunter

onun sözünü kesti.

Tezgaha yaklaşıp kimlik bilgilerini göstererek, "Sizin toplarınızı patlatmak için burada değiliz" dedi.

Garcia, Hunter'ın arkasından gelerek, "Ya da senin güzel düzenini eleştirmek için," dedi. 'Ve evet biz polisiz.'

Hunter kimliğini cebine koyarken, "Sanırım siz binanın amirisiniz, Bay?" dedi.

Adam somurtkan bir yüzle "Moreno" diye cevap verdi. ‘Arturo Moreno ve evet ben binanın amiriyim.’

Gömleğinin koltuk altlarındaki ter lekeleri giderek büyüyormuş gibi görünüyordu.

"Tamam," dedi Hunter, tezgâhın üzerine Mathew Hade'in sabıka fotoğrafını değil, portre fotoğrafını koyarken dikkatli davranarak. 'Bu adamın burada yaşadığına dair bilgimiz var. Daire iki-on bir mi?'

Moreno bir süre resmi inceledi.

“Hım-hım.” Sıkılmış görünüyordu, başını salladı. “Ama “yaşıyor”un onun iki-on bir numaralı daireyle olan ilişkisini tanımlamak için çok güçlü bir kelime olduğunu söyleyebilirim.” Hunter'ın kaşları meraklı bir şekilde kalktı. 'Peki, bunu nasıl tarif edersin?'

Moreno, "Gelir ve gider" diye yanıtladı. 'Buradaki çoğu insan gibi. Bazen bir hafta kalır. Bazen daha fazla, bazen daha az. Bazen de aynı süre boyunca ortadan kaybolur. Daha da uzun. Hiçbir programı yok. Burada kimse bunu yapmıyor.'

“Şimdi içeride mi?” diye sordu Garcia, gözleri tezgahın solundaki merdivene doğru kaydı. Merdivenleri kaplayan oldukça yıpranmış kırmızı ve siyah halı, her basamağın kenarında yırtılmıştı; bir kısmı o kadar kötüydü ki Garcia bunun sağlık açısından tehlike oluşturacağından emindi.

Moreno başını salladı. Hayır, değil. Onu ne zamandır görmedim. . .' Durdu ve sanki cevap hazırmış gibi tavandaki örümcek ağlarına baktı.

tüm tozla birlikte orada. 'Belki beş, altı gün? Belki daha azdır, emin değilim. Onu en son gördüğümde sadece birkaç günlüğüne

buradaydı. Yanlış hatırlamıyorsam o zamanlar yanında bir arkadaşı vardı.”

'Bir arkadaş mı?'

Moreno umursamazca omuz silkti. “Birlikte geldiler, sanki arkadaşmış gibi sohbet ettiler, yani sanırım öyleydiler.” “Bu arkadaş erkek miydi, kadın mıydı?” diye sordu Hunter.

*'Adam,*Moreno cevap verdi. 'Erkek.'

'Bu arkadaşı daha önce hiç gördün mü?'

Moreno bunu sadece birkaç saniye düşündü. 'HAYIR. Öyle olduğunu söyleyemem.' Sanki hayatı buna bağlıymış gibi ensesini kaşımaya başladı. Garcia bir adım geri atmadan önce ona kaşlarını çattı. Eğer orada pire ya da tahtakuru sorunu olsaydı şaşırmazdı.

‘Fakat bu yerde, *O,'* Moreno devam etti. ‘Konuklarla birlikte bir sürü yeni insan gelip gidiyor.’ Kaşımayı bıraktı ve gömleğinin önüne sürmeden önce tırnaklarını kontrol etti. 'Nasıl gittiğini biliyorsun değil mi? Misafirlerin dairelerinde yaptıkları kendi işleridir, *anlıyor musunuz?* Ben sadece mekanla ilgileniyorum.'

Ve iyi bir iş çıkarıyorsun Garcia düşündü ama çenesini kapalı tuttu. Hunter, "Onun buraya herhangi bir kadın getirdiğini gördün mü?" diye sordu. Moreno bir kahkaha attı. 'Sen gerçek misin, *O?*

Evet onu gördüm

Kadınları buraya getirin ve siz sormadan önce, bana göre hepsi reşit yaştaydı.'

Hunter, "Buralarda bu iki kadından birini gördün mü?" diye sordu, şimdi de binaya Nicole Wilson'ın ve Sharon Barnard'ın bir fotoğrafını gösteriyordu.

Moreno fotoğrafları incelerken ağzını kapalı tuttu ve dilini üst ön dişlerine sürttü. Üst dudağı bu hareketten dolayı şişmişti.

'Hımm. . . hayır, bana tanıdık gelmiyorlar.”

“Emin misin?” diye ısrar etti Garcia.

Moreno bir süre daha fotoğraflara bakmadı. 'Evet. Olumlu, *O'*

‘Burada başka kim çalışıyor? Mesela izin gününüzde veya haftada bir duş gününüzde yerinizi kim alacak?'

Garcia'nın şakası Moreno tarafından tamamen gözden kaçırıldı.

'Kuzenim, *O,* ama hafta sonuna kadar ortalıkta yok. İsterseniz geri gelip onunla konuşabilirsiniz, değil mi?'

"Belki de yaparız," dedi Garcia.

Hunter, "İki-on bir numaralı dairenin anahtarları sende, değil mi?" diye sordu. Moreno önce ona, sonra Garcia'ya, sonra tekrar Hunter'a baktı. 'Evet, elbette istiyorum ama oraya çıkmak için bir çeşit izne ihtiyacın yok mu? Burası bir çöplük olabilir ama herkese açık bir yer değil. *O.'*

"Ah, elbette," diye yanıtladı Garcia. "İstersen gidip arama izni çıkartabiliriz ve belki de buraya iki-on bir numaralı daire için arama izninden daha fazlasıyla geri döneriz." *O.* Oradaki ofisiniz de dahil olmak üzere tüm bina için arama iznimiz olacak." Moreno'nun hemen arkasındaki kapalı kapıyı işaret etti. 'Ve bunu yaparken yanımızda birkaç sağlık müfettişi ve göçmenlik memuru da getireceğiz. Kulağa hoş geliyor mu?'

'Kuyu, *pincbe culero*Moreno yere bakarken yağlı alnını ovuşturdu.

'Bizim de İspanyolca konuştuğumuzu biliyorsun, değil mi?' Garcia, Moreno'ya hem kendisinin hem de Hunter'ın İspanyolca anladığını hatırlattı. Moreno dönüp ona bakmadı. Bunun yerine tezgahın arkasındaki çekmecelerden birini açıp bir anahtar seti aldı.

'TAMAM, *O*, ama oraya gitmenin tek yolu benim de seninle gelmem.' 'Başka türlüsünü kabul etmezdim, *O*Garcia bir adım geri çekilerek merdivenleri işaret etti. 'Önden buyurun, *ahbap*.'

Altmış Dört

Onları ikinci kata çıkaran dört kat merdiveni aştıklarında, bina müdürü kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu. Alnı terden damlıyordu ve nefes alması o kadar zordu ki sesi astımlı bir Darth Vader gibi çıkıyordu.

Moreno nihayet ikinci katın sahanlığına ulaştığında Hunter, "İyi misin?" diye sordu. Elli adımı atması neredeyse iki dakikasını almıştı.

'Orospu çocuğu.' Bu sözler bir soluk gibi çıktı. 'Evet . . . Ben iyiyim, *O* . . .' sonunda derin nefesler arasında duvara tutunarak

cevap verdi. 'Bir dakikaya ihtiyacım var.'

Garcia, "Evet, iyi görünüyorsun" dedi. “Senin sesin de iyi.”

Moreno bir kez daha bu alaycı yorumu görmezden geldi.

Önlerindeki kısa koridorda bir kapı yeterince açıldı. Birisinin dışarı bakması için, bir saniye sonra hızla tekrar kapanıyor. "Tamam," dedi Moreno dik durup avucuyla alnını silerek. 'Hadi şu işe devam edelim. İkinizin bu koridorlarda yürümesi işiniz açısından kötü. *anlıyor musunuz?* Hatta polis gibi kokuyorsunuz.”

Garcia, Hunter'a kaşlarını çattı, ardından sol kolunu hızla burnuna götürdü, kokusunu aldı ve aynısını sağ koluna da yaptı. “Yani, mekanın güzel kokmasını mı sağlıyoruz?” dedi.

Moreno dönüp ona baktı, neredeyse dudaklarından bir cevap çıkacaktı ama sonra vazgeçti.

Koridora girdiklerinde soldaki ilk kapı iki-onbir numaralı daireydi. Moreno ana anahtarını kilide sokmak üzereyken Hunter kolunu yakalayıp yapmamasını işaret etti. Binayı bir kenara çekerek ön kapıyla doğrudan aynı çizgiden uzaklaştırdı.

Hunter, "Önce kapıyı biz çalacağız" diye fısıldadı.

'Neden, *O?* Sana söyledim, o burada değil.'

'Öyle olabilir ama yine de ilk kapıyı biz çalıyoruz.'

Hunter, Moreno'yu uzaklaştırdı ve ikisi kapının solundaki duvara yaslandı. Garcia da aynısını yaptı ama sağ tarafta.

Hunter kapıyı üç kez çaldı.

Cevap yok.

Üç vuruş daha.

Hala cevap yok.

'Görmek? Sana söyledim, *O.'*

“Tamam.” Hunter başını salladı. ‘Artık anahtarını kullanabilirsin.’

Moreno kapının kilidini açıp ittiğinde kapı da giriş lobisindeki kapı kadar yüksek bir sesle gıcırdadı.

Dışarıdan sadece koridordan sızan ışığın izin verdiği ölçüde görebiliyorlardı ki orası da çok uzak değildi. Perdeler kapalı olduğundan odanın çoğu gölgedeydi.

Hunter, Moreno'yu bir kez daha birkaç adım geriye çekerek,

"Işıklar mı?" diye sordu. Moreno dışarıdan "Duvarda." diye işaret etti. ‘Kapının sağında.’

Garcia uzanıp anahtarı çevirdi.

Tavanın ortasında bir ampul iki kez titreşerek yandı ve küçük odayı canlı, parlak bir ışıkla doldurdu.

Hunter kapıdan “Mathew Hade mi?” diye seslendi.

Cevap yok.

Hunter tekrar "Mathew Hade mi?" diye seslendi. 'Burası LAPD. Size birkaç soru sormak istiyoruz.”

Orada kimse yoktu.

Her iki dedektif de nihayet içeri adım attığında durakladılar ve gözleri odayı taradılar. Sanki biri kısa bir süre önce bahar temizliği yapmış gibi, hafif bir miktar portakal rengi de çamaşır suyu ve dezenfektan kokuyordu.

İlgisini çeken Garcia dönüp kapıdaki numarayı tekrar kontrol etti: 211. Gerçekten doğru dairedeydiler.

Oda, kuzey duvarındaki pencerenin yanındaki basit bir ahşap masa, tek bir sandalye ve onun solundaki iki çekmeceli bir dolap dışında tamamen boştu. Kanepe yoktu, halı yoktu, masa ve sandalye yoktu, televizyon yoktu, duvarlardan sarkan hiçbir şey yoktu, oturma odasında görmeyi bekleyeceğiniz eşyaların hiçbiri yoktu.

'Dediğim gibi, *O,'* Moreno tekrar söyledi. 'O burada değil. Onu birkaç gündür görmedim.”

'Öyle görünüyor ki *Asla* Garcia hâlâ etrafına bakarken, buradaydım, dedi. Oturma odasında iki kapı daha vardı; biri küçük mutfağa, diğeri ise yatak odasına ve banyoya açılıyordu.

Garcia perdeleri açmak için pencereye doğru yürürken Hunter yatak odasına geçti. Doğu duvarına yaslanmış tek kişilik bir yatak, çekmecesiz bir komodin ve iki kapılı ahşap bir gardıropla oturma odası kadar sadeydi.

Sanki hiç kimse orada uyumamış gibi yatağın üzerinde yatak takımı yoktu. Gardırobun yanında boş bir plastik kova ve bir ipli paspas duruyordu.

Hunter gardırobun kapılarını açmadan önce cebinden bir çift

lateks eldiven çıkardı.

Boş.

Alt kısmında bir çekmece.

Ayrıca boş.

Hunter dizlerinin üstüne çöktü ve yatağın ve gardırobun altına baktı.

Orada hiçbir şey yoktu. Hiçbir yerde hiçbir şey yoktu.

Yatağı kaldırıp altını kontrol etti.

Temizlemek.

Elini gardırobun üst kısmında gezdirdi.

Beklenenin dışında hiçbir şey yoktu; toz.

Dolabını duvardan uzaklaştırıp arkasını kontrol etti. Duvarda hiçbir şey yok.

Dolabın arkasında hiçbir şey yok.

Hunter plastik kovaya uzanıp içini kontrol etti. Tamamen kuru. Bir damla su bile yok. Kovayı burnuna götürdü. Oturma odasıyla aynı hafif çamaşır suyu ve dezenfektan kokusunu ve biraz da turuncu tonunu taşıyordu.

Hunter kovayı yere koydu ve ipli paspası kontrol etti. Tellerinde hâlâ biraz nem vardı. Kovayla aynı kokuyordu ama o kadar hafif değildi. Hunter bunun en fazla dört, belki de beş gün önce kullanıldığını tahmin etti.

Paspası yerine koydu, döndü ve küçük, beyaz fayanslı banyoya adım attı. Sol tarafta bir çamaşır leğeni ve üstündeki duvarda sabit bir ayna vardı. Tuvalet lavabonun karşısındaki duvara dayalıydı ve duş kabini sağındaydı. Hunter leğenin üzerinde bir tıraş bıçağı ve yarı kullanılmış bir tüp diş macunu buldu; diş fırçası yoktu. Duş kabininin içindeki sabun parçası sadece kullanılmış gibi görünüyordu. birkaç kez. Banyoda kağıt veya başka herhangi bir havlu yoktu.
Tuvalet kağıdı da yok.

Hunter aynanın önünde durdu ve bir an yorgun yansımasına baktı; sanki yeterince uzun ve dikkatli bakarsa ayna ona ya bir hikaye anlatacak ya da önünde en son kimin durduğunun yansımasını ortaya çıkaracakmış gibi.

İkisi de olmadı.

Hunter yatak odasına döndü.

Hiç şüphe yok ki, iki-on bir numaralı daire, Mathew Hade'in zaman zaman ve yalnızca bir gün kadar kullandığı bir çarpışma alanından başka bir şey değildi. Yaşadığı yer burası değildi ve eğer gerçekten aradıkları kişi oysa, kurbanlarını tuttuğu yer kesinlikle burası değildi.

Altmış Beş

Hunter, Mathew Hade'in dairesindeki yatak odasını ve banyoyu ararken Garcia da dairenin geri kalanını kontrol etti.

En azından bu uzun sürmeyecek diye düşündü, çorak oturma odasındaki sadece üç mobilyaya yaklaşırken.

Masa ve sandalye nispeten yeni görünüyordu ama eski görünümlü iki çekmeceli dolap sanki şehrin çöplüğünden kurtarılmış gibi görünüyordu. Çentikler ve çizik izleriyle kaplıydı. İyi haber şu ki çekmecelerde kilitleme mekanizması yoktu, bu da işleri çok kolaylaştırıyordu.

Garcia cebinden bir çift lateks eldiven çıkardı ve dolabın üst çekmecesini açmadan önce giydi. İçinde birkaç sayfa normal beyaz yazıcı kağıdı buldu, başka bir şey yoktu. Çarşafları çekmeceden çıkardı ve hızla aralarından geçirdi.

Hepsi boştu.

Emin olmak için el değiştirdi ve diğer taraftan tekrar havalandı.

Evet hepsi boş.

Çekmeceyi kapatıp en alttakine geçmeden önce onları geri koydu. Sanki kızaklarından biri ciddi şekilde hasar görmüş gibi, ilk çekmeceye göre çok daha yavaş bir şekilde kayarak açıldı.

Kabinenin görünümüne bakıldığında Garcia bunu hiç de şaşırtıcı bulmadı. Çekmece sıkışmadan önce sadece yarısına kadar açıldı. Garcia tekrar denedi.

Aynı sonuç. Kesinlikle sıkışmıştı.

Bir kez daha denedi, bu sefer sertçe çekti ama hiçbir değişiklik olmadı, çekmece tam olarak aynı noktaya sıkıştı. Ancak sert çekiş çekmecenin arkasında duran bir şeyin öne doğru yuvarlanmasına

neden oldu: kırmızı, BIC Cristal tükenmez kalem.

Bir milisaniye sonra Garcia'nın hafızası, katilin Belediye Başkanı Bailey'ye gönderdiği notun ve Hunter'ın kapısının altından atılan notun görüntülerini canlandırdı. Her ikisi de temiz beyaz yazıcı kağıdına yazılmıştı ve adli tıp, kullanılan kalemin kırmızı, BIC Cristal, büyük tükenmez kalem olduğunu tespit etmişti.

Garcia çekmecenin içindeki kaleme uzandı ve bir an ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Kalemin gövdesinde, küçük beyaz harflerle BIC logosunu ve ardından 'Kristal 1,6 mm' kelimesini gördü.

Elinde kırmızı bir BIC Cristal tutuyordu. *büyük* tükenmez kalem. Garcia heyecanını bastırdı ve cebinden plastik bir delil torbası çıkardı. Kalemi içine atıp çantayı kapattı.

Garcia çömelip sıkışan çekmecenin içine baktı. Boş görünüyordu. Elini içine soktu ve etrafı yokladı. Hiç bir şey. Çekmeceyi kapatıp üsttekini açtı. İçindeki kağıt yığınından en üstteki sayfayı aldı, ardından ışıkta incelemek için pencereye kaldırdı.

Geride bırakılabilecek izlenimleri arıyordu. Kişinin yazarken kaleme uyguladığı baskıya bağlı olarak, üzerine ikinci bir kağıt yazılmakta olan kağıdın altlığı olarak kullanılırsa, kısmi, hatta bazen tam girintiler kalabilir.

Kağıt tamamen açıktı. Herhangi bir izlenim yok. Garcia, yığının altındaki çarşafa uzanıp işlemi tekrarladı; belki de yığını, içinden geçirdikten sonra çekmeceye yanlış yönden geri koymuş olabilir.

Hiç bir şey.

Yine de kırmızı BIC Cristal ile birlikte daha detaylı analiz için adli tıp laboratuvarına götürüleceklerdi.

Garcia oturma odasından çıkıp mutfağa girdi. Oturma odasından bile daha çoraktı. Kısa mutfak tezgahının bir ucunda buzdolabı-dondurucu, ortasında lavabo, diğer ucunda ise küçük bir ocak vardı. Tezgahın hemen altında Garcia iki çekmece ve üç dolap gördü. Lavabonun üstündeki duvara üç dolap daha monte edildi. Lavabonun solundaki krom kaplı bulaşıklık üzerinde bulunan tek parça süngerdi. Sobanın solunda elektrikli su ısıtıcısı vardı. Bulaşık makinesi, çamaşır makinesi ve mikrodalga fırın yoktu. Dairenin geri

kalanında olduğu gibi mutfakta da hafif bir çamaşır suyu ve dezenfektan kokusu ve biraz da portakal kokusu vardı.

Garcia buzdolabını kontrol ederek işe başladı. İçinde iki küçük ve açılmamış şişe su dışında hiçbir şey yoktu. Buzdolabının içi tertemizdi. Dondurucu tamamen boştu.

Daha sonra duvardaki üç dolabı kontrol etti.

Soldaki ilki.

Boş.

Ortadaki.

Boş.

Son dolap.

Garcia bir kutu domates çorbası, bir kavanoz kahve ve küçük bir paket şeker buldu, başka bir şey bulamadı.

Lavabonun altındaki dolaplara doğru ilerledi.

Soldaki ilki.

Bir şişe çamaşır suyu, bir adet bulaşık deterjanı, bir adet tetikli sprey şişesi Orange Plus, iki büyük sünger ve bir paket temizlik bezi buldu.

Ortadaki.

İki tabak, iki bardak ve bir kahve kupası vardı, hepsi plastikti.

Son dolap.

Boş.

Garcia hepsini kapatıp süngere ve bulaşıklığa uzandı. Her ikisi de tamamen kuruydu. Bir süredir kimse ikisini de kullanmamıştı. Süngeri tekrar rafa koydu ve buzdolabının yanındaki çekmeceyi açtı.

Boş.

Mutfak tezgahının diğer ucuna yürüyüp son çekmeceyi açtı. Bulduğu tek şey bir çatal, bir bıçak ve bir çay kaşığıydı - yine hepsi plastikti - ve ön veya arka kapağında logosu olmayan sade siyah bir kibrit kutusuydu. Aldı ve çevirerek açtı. Kibritler de parlak kırmızı kafalı siyahtı. Bunlardan beşi kayıptı. Kibrit kutusunun içi siyah yerine beyaz olduğundan dışarıdan farklıydı.

Garcia birkaç saniye ona baktıktan sonra nihayet neye baktığını fark etti.

Ensesindeki tüyler yine diken diken oldu. 'Kahretsin!'

Altmış Altı

Sırtını duvara yaslayan Squirm, hücresinin karanlığında tek başına oturuyordu. Dizleri göğsüne doğru çekilmişti ve kolları bacaklarına o kadar sıkı sarılıyordu ki, solgunlaşmaya başlıyorlardı. Ayak parmaklarının uçları robotik bir şekilde yukarı aşağı hareket ediyordu, sanki sadece kendisinin duyabileceği yavaş bir şarkının ritmine uyuyormuş gibi. Karanlığa rağmen çocuk sağlam olan tek gözünü açık tuttu ve hiçbir şeye bakmadı. Sol gözündeki ağrı hâlâ oradaydı ama Squirm'in artık umrunda değildi.

'Canavar', Squirm'e çocuğun babasının onu götürmesi için kendisine ne kadar para ödediğini anlattıktan kısa bir süre sonra ayrılmıştı. Adam mutfakta Squirm'e, "Baban bana ne dedi biliyor musun?" diye sormuştu. 'Bana, 'bu vebayı' onun hayatından çıkardığımda, cesedin asla bulunamadığı sürece seninle istediğimi yapabileceğimi, beni en çok memnun edecek şekilde seni öldürebileceğimi söyledi. Peki nasıl bir baba kendi çocuğu hakkında böyle bir şey söyler?'

Squirm bu sözler karşısında titremişti. Ölüm tehdidi yüzünden değil -kendi yöntemiyle başına bunun geleceğini zaten kabul etmişti- ama "Canavar"ın ona anlattığı hikayenin doğru olduğunu bildiği için. Babasının ona tam olarak 'veba' dediği şey buydu.

Bir anda çocuğun zihnine bir anı çığı çöktü.

Hepsi kötü.

Sen lanet bir hastalık gibisin, duydun mu? Hayatıma eziyet eden kahrolası bir veba.

Annenin gitmesinin sebebi sensin, bunu biliyor muydun? Sen bir vebasın. Hiç arkadaşının olmamasına şaşmamalı. Kimse seni sevmiyor. Kimse seni istemiyor.

Defol git yüzümden, seni kahrolası veba, yoksa sana yeni bir pislik parçalayacağım.

‘Bunu boşuna yapardım, biliyor musun?’ ‘Canavar’ demişti, çocuğu gerçekliğe döndürmüştü. Sonraki sözleri, tüyler ürpertici derecede soğuk bir sesle söylenmesine rağmen, yalnızca hastalıklı

bir tutku olarak tanımlanabilecek bir duyguyla doluydu.

'Ne diyebilirim? İnsanları öldürmeyi seviyorum. Hayat onları terk ederken gözlerine bakmayı seviyorum. Korkularının her damlasının tadını çıkarmayı seviyorum. Yalvarmalarını seviyorum *Ben* merhamet için. . . Tanrı değil. . . *Ben.* Ağlamaları hoşuma gidiyor. Ne istersem yapacaklarına nasıl söz veriyorlar? Evet, hepsini seviyorum Squirm ama en çok da bana hissettirdikleri hoşuma gidiyor.'

Adam bir an duraksadı. Sadece bundan bahsetmek bile onu öyle bir neşeyle doldurmuştu ki neredeyse titriyordu.

Birini öldürmenin sana nasıl hissettirdiğini biliyor musun, Squirm? Güçlü. . . güçlü . . . özel. Bir daha kimse sana önemli olmadığını söyleyemez çünkü o anda Tanrı'dan daha önemli olduğunu biliyorsun.' 'Canavar' başını soldan sağa hareket ettirdi ve bunu yaparken tüyler ürpertici bir şekilde titredi. yol. 'Sen onların Tanrısısın.'

'Canavar' Squirm'in ne kadar korkmuş göründüğüne gülmüştü. Bundan sonra 'Canavar' Squirm'i tekrar hücresine kilitledi ve ona o gece onu göreceğini söyledi. Bu saatler önceydi. Squirm daha sonra kirli yatağına oturmuş, bacaklarını kucaklamış ve o günden beri bu pozisyondan hareket etmemişti.

Çocuğun mantıklı zihni buna inanmak istemiyordu ama bunun hakkında ne kadar çok düşünürse, her şey o kadar anlamlı gelmeye başladı.

Babasının alkolle mücadelesi nedeniyle işini sürdürememesi nedeniyle son üç yılda beş kez taşınmışlardı. Son beş yılda sekiz kez, bu da arkadaş edinmeyi çok zor bir iş haline getirdi ve onları doğru tutmayı imkansız hale getirdi. Bu gerçek tek başına Squirm'i pek arzu edilmeyen bir kategoriye, "yalnız" kategorisine yerleştirdi. Hiç arkadaşı yoktu ve annesi onları terk ettiği için babası dışında ailesi de yoktu. Kimse onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu çünkü 'yalnız' rolünü çok iyi oynamayı öğrenmişti. Özellikle okulda kendini mümkün olduğu kadar kendine sakladı. Herkesin gözünde o meşhur 'görünmez çocuk'tu ve bu babasının planına çok uyuyordu. Tek yapması gereken Squirm'in okuluna uğrayıp tekrar taşınmaları gerektiğini bildirmekti. İşte bu kadar. Sorun çözüldü.

Aile geçmişi nedeniyle kimse bunu tuhaf bulmazdı.

Kimse soru sormayacaktı.

Ve kimse onu özlemeyecekti.

Babası daha sonra farklı bir şehre taşınabilir ve bekar, çocuksuz bir adam olarak yeni bir hayata başlayabilirdi çünkü 'veba' nihayet hayatından çıkarılmıştı.

Squirm'in içinde hissettiği boşluk o kadar yıkıcıydı ki kendine verdiği sözü tutmamasına neden oldu. Çocuğun gözleri yaşlarla doldu ve hücresinde yalnız başına ağladı.

Artık kimsenin onu kurtarmaya gelmeyeceğini biliyordu çünkü kimse onu aramıyordu.

Hiç kimse olmamıştı.

Altmış Yedi

Hunter yatak odasından çıkıp iki-on bir numaralı dairenin oturma odasına girdiğinde Garcia hâlâ mutfaktaydı. Garcia'nın pencerenin yanındaki küçük masanın üzerine bıraktığı iki kanıt çantasını hemen fark etti; birinde kırmızı BIC Cristal kalemi, diğerinde ise beyaz yazıcı kağıdı vardı. Onları kontrol ederken, Garcia'nın ensesindeki tüyleri diken diken eden aynı heyecan kırıntısı Hunter'ı sadece bir milisaniyeliğine yakaladı ama o, heyecanın tarafsızlığını gölgelemesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Bu delil torbalarını en kısa sürede adli tıp laboratuvarına götürmeleri gerekiyordu.

“Robert!” Hunter ortağının seslendiğini duydu. “Gel şunu bir kontrol et.” Hunter kanıt torbalarını tekrar masanın üzerine koydu ve mutfağa doğru ilerledi.

Garcia yüzünde acil bir ifadeyle ocağın yanında duruyordu.

Hunter, "Ne buldun?" diye sordu.

Garcia kibrit kutusunu Hunter'a doğru fırlattı ve Hunter onu havada yakaladı.

Garcia, "İçeriye bir bakın" diye ısrar etti.

Hunter kapıyı açtı ve durakladı. Kapağın arka yüzüne bir açıklama yapılmıştı. Hunter sanki hipnotize olmuş gibi ona baktı,

kalbi bir dakika öncesine göre biraz daha hızlı atıyordu.

Ek açıklama okundu – *Midazolam, 2,5 mg.*

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Garcia.

"Sanırım bu bir anestezi," diye cevapladı Hunter, gözlerini metinden hiç ayırmadan.

Garcia ilacı bilmese de bir tür sakinleştirici olduğunu tahmin etmişti ama onu heyecanlandıran ya da Hunter'ı bu kadar şaşkına çeviren şey bu değildi.

El yazısı öyleydi.

Son birkaç gündür her ikisinin de saatlerce baktığı el yazısı.

Katil.

Altmış Sekiz

Hunter ve Garcia'nın Mathew Hade'in evinden ayrıldıktan sonraki ilk durağı, Doğu Los Angeles, El Sereno'daki LAPD Bilimsel Araştırma Bölümü'nün Kriminalistik Laboratuvarıydı. Oraya giderken Hunter, Sharon Barnard'ın Venedik'teki olay yerinde görev yapan baş adli tıp ajanı Doktor Brian Snyder'ı aradı. Westlake'teki çifte cinayet mahallinden yeni dönmüştü.

Doktor Snyder dedektiflerle buluşmak için laboratuvarın resepsiyon lobisine çıktı.

"Dedektifler" dedi, ellerini sıkarak. Seni tekrar gördüğüme sevindim. Nasıl yardımcı olabilirim?'

Hunter, yanında bulunan kanıt torbalarını ona vermeden önce, son yirmi dört saat içinde olup bitenlerin kısa bir özetini ona verdi.

Doktor Snyder kısa bir süre onları inceledi; gözleri kibritlerin üzerinde diğer eşyalara nazaran biraz daha uzun süre kaldı. Yüksek sesle 'Midazolam' diye okudu, sesi endişe doluydu.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Garcia.

Doktor Snyder başını salladı. 'Evet. Midazolam, hipnotik özelliklere sahip, Benzodiazepin bazlı bir anesteziktir.'

Garcia iki kez gözlerini kırpıştırdı.

'Günümüzde genel anestezik kullanımında üç Benzodiazepin var' diye açıkladı. 'Diazepam, Lorazepam ve özellikle Midazolam. Bu

üçü arasında yağda en çok çözünenidir; bu, vücut tarafından en hızlı emilen ve dolayısıyla en hızlı etki göstereni olduğu anlamına gelir. Ana özellikleri sedasyon, nispeten az solunum ve kalp depresyonu, anti-panik, anti-anksiyete, anti-konvülsandır ve aynı zamanda çok güçlü, merkezi etkili bir kas gevşeticidir. Otuz saniyeden kısa bir sürede bilinç kaybına veya hipnotik bir duruma neden olacak ve tecavüz ilacı Rohypnol'ün neden olduğu "kara delik amnezisine" çok benzer, çok güvenilir bir amnezi seviyesi üretecektir. Hasta ya da kurban hiçbir şey hatırlamayacaktır.'

'Yani kısacası' diye yorumladı Garcia, 'bir kurbanı hızlı bir şekilde hareketsiz kılmak için mükemmel bir ilaç.'

Doktor Snyder başını sallayarak onayladı. 'Ya da doza bağlı olarak onları direnç göstermemeleri için yeterince sakinleştirmek. Bir kişinin altında
Midazolam'ın hafif dozu kişi sanki sarhoşmuş gibi, aslında çok sarhoşmuş gibi davranırdı. Yoldan geçen biri için, bu durumda bir kurbanı sürükleyen bir fail, sarhoş bir arkadaşına yardım eden birine benzeyecektir. Hepsi bu." Bakışları bir an için kibrit kutusuna döndü. 'Fakat burada açıklanan dozaj - iki virgül beş miligram - bizim kadar uzun ve ağır bir kişiyi tamamen bastırmak için fazlasıyla yeterli.'

"Elde etmek ne kadar zor?" diye sordu Hunter.

'Pek değil. Özellikle bugün internette bulduğunuz gizli siteler söz konusu olduğunda. Nerede arayacağınızı biliyorsanız, uzun sürmez.'

"Mükemmel" dedi Garcia.

Hunter, "Sizce bunları işlemek ne kadar sürer, Doktor?" diye sordu.

Doktor Snyder'ın yüz ifadesi onlara güven vermiyordu. Onlara, 'Acil' bir taleple onları hemen şimdi iletebilirim' dedi. 'Ve söz veriyorum onları mümkün olduğunca yığının tepesine yakın bir yere taşımak için elimden geleni yapacağım. Şanslıysam el yazısı analizinin sonucunu muhtemelen yarın ya da ertesi gün sana ulaştırabilirim.' Zaman diliminden bahsederken refleks olarak saatine baktı. "Geri kalanına gelince, gerçekten emin değilim. Belki iki gün. . . belki daha fazlası." Hunter ve Garcia kendilerinin ya da Doktor Snyder'ın yapabileceği başka bir şey olmadığını biliyorlardı.

Kriminalistik Laboratuvarı, Los Angeles Bölge Suç Laboratuvarı'ndaki Hertzberg Davis Adli Bilim Merkezi'nin bir parçasıydı ve tüm tesis, beş farklı kuruluş tarafından ortaklaşa paylaşılıyordu; hepsi de sonuçların düne kadar geri alınmasını istiyordu. Teknisyenlerinin kaldırabileceklerinden daha fazla işi vardı. İçlerinden birinin acil talebi bir avantajdı ama garanti değildi. Şimdilik yapabilecekleri tek şey beklemekti.

Altmış Dokuz

Hunter beyni tekrar tamamen uyanana kadar yalnızca üç buçuk saat uyuyabildi. Umut ederek, isteyerek gözlerini bir iki dakika daha kapalı tuttu ama içten içe bunun nafile bir çaba olduğunu biliyordu. Ne kadar istese de, gözlerini ne kadar yumsa da uyku geri gelmiyordu.

Sonunda pes ederek yatakta döndü ve gözlerini açtı. Düzensiz düşünceler kafasının içinde çarpıştı ve çözülemez bir karmaşa yarattı, bu da kafasını daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramadı. Kurşun gibi bir nefes verdi, ayaklarını yataktan sarkıttı ve yatağın kenarına oturarak gözlerine uyku sersemliğinden kurtulma şansı verdi. Yatağının yanındaki dijital saati kontrol etti: 4:55.

Hunter banyoda yüzünü yıkadı ve dişlerini fırçaladıktan sonra lavabonun hemen üzerindeki aynada bir an kendine baktı. Bitkin görünüyordu. Gözleri yarı kan çanağına dönmüştü ve altlarındaki halkalar kötü uygulanmış makyaj gibi görünmeye başlamıştı.

Oturma odasına girdi ve hiç düşünmeden ön kapının yanındaki zemini kontrol etti.

Hiç bir şey.

Zarf yok.

Az önce yaptığı şeyin saçmalığını düşünürken başını salladı.

Ama gerçekten öyle miydi? diye sorduğunu duydu. Katil bunu bir kez yapmıştı ve onu tekrar yapmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Hunter, bir RHD dedektifi olarak kariyeri boyunca hiçbir zaman bu kadar öngörülemez bir yırtıcıyla karşılaşmamıştı.

Oturma odasını geçip mutfağa girdi. Musluktan kendine bir bardak su doldurduktan sonra buzdolabının kapısını açıp içine baktı. Boşluğu onu kıkırdattı. Elinde kalan tek şey, henüz dokunulmamış enerji içeceği, birkaç elma ve üç dilim kurutulmuş pizzaydı; acı biberli. Sığır eti parçalarının hepsi gitmişti ama soğuk pizza muhtemelen Hunter'ın en sevdiği kahvaltıydı. Üniversite yılları boyunca neredeyse bunun üzerinde yaşamıştı.

Bir dilim pizza alıp oturma odasına geri döndü. Bir kez daha ön

kapının yanındaki zemini kontrol etti.

Hiç bir şey.

Pizzasından bir ısırık alırken kendi kendine, "Tamam Robert, bunu yapmayı bırakmalısın" dedi. Ona göre tadı çok sıcakken olduğundan daha güzeldi.

Pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı, hiçbir şey bulamadı. Huntingdon Park'ın sakin bir köşesinde yaşıyordu ve görebildiği kadarıyla sokaklar hâlâ ölü görünüyordu.

Pizzasından bir ısırık daha alıp pencereden uzaklaştı. Küçük barının yanındaki masanın üzerinde katilin üçüncü notunun bir fotokopisi vardı. O kadar çok okumuştu ki muhtemelen kelime kelime tersten okuyabilirdi.

Duvardaki saate baktı: 5:11.

Hunter pizza dilimini yemeyi bitirdi, mutfağa geri döndü ve ikincisini aldı. Geri dönerken zemini tekrar kontrol etti. Hiç bir şey.

Paranoyasından dolayı kendine lanet etti ve notun karşısında durdu. Oturmamaya karar verdi. Ayakta durduğu yerden birkaç kez daha okudu. Daha önce olduğu gibi hiçbir şey göze çarpmadı.

Notun son kısmına odaklandı.

Kim olduğumu bilmek ister misin Dedektif Hunter?

Gerçekten bilmek istiyor musun?

Durdu.

İpuçları ismin içinde.

ÇÜNKÜ BEN ÖLÜM.

Hunter bunun komik ya da alaycı olmaya yönelik bir girişim olmadığından emindi. Tamamını bir kez daha okudu.

Zilch. Hiçbir şey düşünemiyordu.

Hunter vazgeçti.

Nottan uzaklaşıp barına doğru bakarken bakışları son birkaç satıra takıldı. Sanki beyni bir sebepten dolayı kelimeleri ve harfleri tuhaf bir şekilde karıştırmaya karar vermişti. Bir anlığına olduğu yerde donmasına neden olan bir şey gördü.

'Ne oluyor be?'

Hunter tekrar ona baktı, nefesi sakindi, gözleri az önce gördüklerini arıyordu.

Hiç bir şey.

"Nerede?" diye nefes verdi, yeniden deneyerek gözlerinin onu bulmasını sağladı.

Bunu göremedi.

Bunu hayal mi etmişti?

Hunter başını çevirdi, birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve sonra tekrar nota baktı.

Orada değil.

Belki de bunu hayal etmişti.

Tekrar yaptı ama bu sefer bakışlarının sadece harflerin üzerinde gezinmesine izin verdi.

Nefesi boğazına takıldı.

İşte oradaydı.

Yetmiş

Garcia, Polis İdaresi Binasının otoparkındaki boş bir yere park etti, arabanın motorunu kapattı ve o sabah yataktan kalktığından beri cep telefonunun ekranını onuncu kez kontrol etti. Hiçbir şey göstermedi. Cevapsız arama yok. Kısa mesaj yok.

Dün Mathew Hade'in dairesinde buldukları şey, adli tıp laboratuvarından onay alınmadan bile her yerde alarm zillerinin çalmasına yetiyordu. Los Angeles bölgesindeki her polis karakoluna ve şerif departmanına bir APB gönderilmişti. LAPD BT Bölümü'nden bir tasarım uzmanı, Mathew Hade'in sabıka fotoğrafını kullanmış ve farklı saç stilleri, saç renkleri ve yüz kılları ekleyerek onun şimdiki görünüşüne bir dizi varyasyon yaratmıştı. APB'ye, deneğin büyük olasılıkla makyaj ve kılık değiştirme konusunda oldukça becerikli hale geldiğini ve görüntülerin esas olarak kılavuz olarak kullanılması gerektiğini akılda tutması konusunda herkesi uyaran bir not eklendi.

Hunter ve Garcia ile uzun bir toplantının ardından Yüzbaşı Blake, Mathew Hade'in dairesinde 24 saat gözetim operasyonu yapılmasına izin verdi. LAPD'nin ilk Özel Soruşturma Bölümü ekibi dün gece adrese gönderilmişti.

LAPD SIS, çeşitli insan hakları ve siyasi grupların onu kapatma

çabalarına rağmen kırk yılı aşkın süredir varlığını sürdüren bir Elit Taktik Gözetleme ekibiydi. Bu tür çabaların nedeni, öldürme oranlarının, SWAT dahil, departmandaki diğer birimlerden daha yüksek olmasıydı. SIS ekipleri esas olarak, şiddet içeren suçlardan şüphelenilen ve suçüstü yakalanıncaya kadar durmayan yırtıcıları gizlice izlemek için kullanılıyordu. Kılık değiştirme ve gözetleme konusunda usta olan her SIS subayı, seçkin bir nişancı olmasının yanı sıra yakın mesafe savaşta da uzmandı. Temel taktikleri, tutuklamak için harekete geçmeden önce bir şüphelinin yeni suçlar işlemesini gözlemlemekti. Çoğu şüphelinin kavga etmeden teslim olmayacağı için sıklıkla öldürücü güç kullanıldı. Bunu akılda tutarak, bu operasyon için tüm SIS ekiplerine, Mathew Hade'in görülmesi durumunda kendisine yaklaşılmaması yönünde özel emirler verildi. Görevleri onu gözetim altında tutmak ve soruşturmadan sorumlu dedektifler oraya varıncaya kadar onu kaybetmemekti.

Garcia asansörle beşinci kata çıkarken telefonunu bir kez daha kontrol etti.

Hala hiçbir şey yok.

Hunter kapıyı itip içeri adım attığında bir dakikadan az bir süredir masasındaydı. Hunter ne kadar bitkin görünse de Garcia onun ifadesinde başka bir şeyi daha fark etti: şüphe ve heyecan karışımı.

“Bir şey duydun mu?” diye sordu Garcia, içgüdüsel olarak bir kez daha cep telefonuna bakarak. Hiçbir şeyi yoktu.

'Henüz değil, değil mi?'

Garcia başını salladı. "SIS ekibinden, şerif departmanından veya herhangi bir LAPD istasyonundan hiçbir şey yok." Tam e-postalarımı kontrol etmek üzereyim ama adli tıptan bir şey öğrenmiş olsaydık eminim Doktor Snyder çoktan bizden birini arardı.'

Hunter cep telefonunu da kontrol ederek, "Bana da hiçbir şey ulaşmadı" diye doğruladı. 'Sessiz' düğmesi kapalıydı ve zil sesi maksimuma çıkarıldı. "Ama bir şeye bakıp aklımı mı kaçırdığımı bana söylemeni istiyorum," diye ekledi, telefonunu cebine koyup resim panosuna yaklaşırken.

Tamam. Garcia merakla sandalyesini çevirdi.

Hunter, "Bu sabah," diye söze başladı. 'Notta daha önce elime

almadığım bir şey gördüğümü sandım.'

Hunter'ın ifadesinin yoğunluğu Garcia'nın ayağa kalkmasına neden oldu.

“Peki o da neydi?” Yönetim kurulunun yanında Hunter'a katıldı.

Hunter, "Katil kendine ne diyor?" diye sordu.

Garcia kaşlarını çattı. 'Ne?'

'Notlarda katil kendisine ne ad veriyor?'

Garcia, bakışları Hunter'a dönmeden önce tahtadaki üç notaya da baktı.

'Ölüm' diye yanıtladı, insanların bariz bir cevap verirken yaptığı gibi, avuçlarını yukarı doğru çevirerek.

‘Peki neden bunları “Ölüm” olarak imzalamıyor?'

Garcia'nın ifadesi tamamen kafa karışıklığı içindeydi.

'Tamam, belki de onu kaybettin, Robert. Notlarını aynen böyle imzalıyor.”

Hunter, "Hayır, öyle değil" dedi. 'Onlara sadece 'Ölüm' değil, 'Ben ölümüm' diye imza atıyor. Neden?'

Garcia notlara yeniden baktı. 'Ne? Seni takip ettiğimden emin değilim?'

“Şunlara bir bak Carlos.” Hunter tahtaya hafifçe vurdu. 'Hepsi sadece 'ölüm' kelimesiyle değil, 'Ben ölümüm' cümlesiyle bitiyor. Polise notları veya mesajlarıyla alay eden başka hiçbir katil bunu yapmadı; Karındeşen Jack, BTK Katili, Zodyak Katili, Sam'in Oğlu, her kim olursa olsun, fark etmez: hepsi notlarını sadece bir isimle imzaladılar , bir cümle değil."

Garcia bunu kabul etmeden önce bir süre düşündü. ‘Tamam tamam ama ne fark eder ki?’

“Son mesajında yazdıkları olmasa muhtemelen hiçbiri.” Hunter notu işaret etti.

İpuçları ismin içinde.

ÇÜNKÜ BEN ÖLÜM.

"Görüyorum" dedi Garcia, teslim olurmuş gibi ellerini tekrar kaldırarak. “Fakat hâlâ bu işin nereye varacağından emin değilim Robert.” “Bu adam oynamayı seviyor,” dedi Hunter. 'Bunu artık hepimiz biliyoruz. Notlar onun oyununun bir parçası ve eğer

varsayımımızda haklıysak, kendisini bizim için fazla akıllı buluyor. Aslında herkes için fazla akıllı. Kendisinden bu kadar aşağı seviyedeki birine karşı oyun oynamak hiç eğlenceli değil. Ve bunu eğlenceli hale getirmek istiyor.'

Tamam, dedi Garcia.

“İlk başta bunun onun komik ya da alaycı olma yolu olabileceğine inanıyordun, hatırladın mı?” Peki ya komik davranmıyorsa? Ya bize gerçekten bir ipucu veriyorsa?'

Garcia'nın yüzündeki boş bakış değişmedi.

"Şuna bakın" dedi Hunter. Şöyle yazdı: “ipuçları *içinde* 'İçeri' kelimesini vurguladı ve aynı zamanda işaret parmağıyla tahtaya hafifçe vurdu. 'İsmi değil. Ayrıca birden fazla ipucu olduğunu belirtmek için ipucu yerine "ipucu" kelimesini kullanıyor.'

Garcia nota tekrar baktı. Bu sefer ifadesi konsantrasyonunu gösteriyordu.

'İçinde Hunter tekrar dedi ve durakladı.

Garcia dikkatini tahtada tuttu, birkaç nokta zihninde yeni yeni birleşmeye başlamıştı. '*İçinde* BT . . . Anagram gibi mi demek istiyorsun?'

"Kesinlikle," dedi Hunter, sesi biraz öncesine göre biraz daha heyecanlıydı. 'Ama sadece 'Ölüm' kelimesine bakmayın. Cümlenin tamamına bakın. “Ben Ölümüm” – her notayı böyle imzalıyor. Nicole Wilson'ın boğazına yerleştirdiği şey buydu. Bizi Sharon Barnard'ın olay yerinde bıraktığı şey bu."

Hunter, Garcia'nın kombinasyonları denemeye başlamasını beklemeden bir kalem aldı, tahtadaki boş bir yere 'Ben ölümüm' cümlesini yazdı ve bu ifadeden bir harfi kullanırken orijinal cümlenin üzerini çizdi. İşi bitince işaretleyiciyi bıraktı.

Garcia her şeyi büyük bir dikkatle takip ediyordu. Hunter durduğunda Garcia yazdıklarına baktı, sonra orijinal cümleye geri döndü ve tekrar tahtaya döndü.

Farkında olmadan çenesi açılmıştı.

'Mümkün değil.'

Yetmiş Bir

Yüzüne dondurucu su sıçrayan Alison öksürdü ve sıçrayarak uyandı. Doğal tepkisi başını sallamak oldu ama hemen pişman oldu. Hareketin kafatasının içinde uyandırdığı acı o kadar şiddetliydi ki beyninin dev bir kıskaç tarafından sıkıştırıldığını sandı. Ancak başının içinde hissettiği acı, yüzünden aşağı damlayan su gövdesi, kolları ve bacaklarındaki onlarca açık yarayla temas ettiğinde vücudunun hissettiği acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Çıkardığı hayvani çığlığın ölmekte olan bir canavara ait olduğuna inanan biri affedilirdi.

Tekrar öksürdü, bu sefer gözlerini açmaya çalışıyordu ama göz kapakları ağır ve yapışkandı ve onları açmak için güçlü bir irade çabası gerekiyordu. Nefes kesen ağzına su damladı ve sonunda bunun neden herşeyi bu kadar acıttığını anladı. Su ağırdı ve tuzlu, sirkemsi bir tada sahipti.

Tek bir damla sağ göz kapağının üzerinden geçti ve korneasını kapladığında göz küresini acıttı. Hemen gözleri bir kez daha kapandı ve ardından vahşice göz kırpmaya başladı ki bunu neredeyse bir dakika boyunca yaptı.

Artık acı ona her açıdan geliyordu ve vücudu titremeye başladığında homurdandı, tüm bunların acımasızlığını kaldıramıyordu. Başka bir kova dolusu sirkeli suyu başının üzerine dökmek için kendini hazırladı ama bu asla gelmedi.

Alison sonunda gözlerini tekrar kırpıştırarak açtı. İğne hala oradaydı ama eskisi kadar güçsüz değildi. Bulanıklık artık çok hafifti. Adam tam karşısında duruyordu. Hareketsiz. Bakıyorum. Sonunda gözlerini kilitlediler. Tanıdıklık hissi hâlâ oradaydı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın beyni onu bir türlü yerleştiremiyordu. Adam onun kollarını tutan zinciri birkaç santim indirmişti. Alison'ın ayakları artık düzgün bir şekilde yere değebiliyordu ama bacaklarının gücü yoktu. Ağırlığının büyük bir kısmı hâlâ kolları tarafından tutuluyordu ve artık derisini kaybetmiş olan bileklerine zincirlenmiş zincir vardı. Metal korunmasız çiğ etin üzerinde duruyordu. Elleri kanla dolu balonlar gibiydi ve muhteşem bir şekilde patlamaları için gereken tek şey küçük bir batmaydı.

Alison sürekli bilincine girip çıktığı için zamanı bilmesinin imkânı yoktu. Ne kadar süre tutulduğunu bilmenin imkanı yok
esir.

Adam sessizce Alison'ı incelemeye devam etti. Yaptığı küçük kesikler ve sıyrıklar çıplak vücudunu daha da güzelleştirmişti. En azından o öyle görüyordu. Onlardan akan kan, tenini güzel bir kırmızıya boyamıştı ve bu görüntü onu neredeyse kontrol edilemeyen bir heyecanla doldurmuştu ve bedeni buna göre tepki vermişti.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, ta ki şaşırtıcı bir şekilde göz temasını ilk kesen adam olana kadar. Döndü ve köşedeki atölye masasına doğru yürüdü.

Eylem Alison'ın içinde paniğin patlamasına neden oldu. Bayılıncaya kadar zaten on sekizinci yüzyıldan kalma bir köle gibi kırbaçlanmış ve kırbaçlanmıştı. Hiç bu kadar derin, bu kadar zayıflatıcı bir acı yaşamamıştı.

'Ah, lütfen, hayır.' Gözleri bir kez daha yaşlarla dolarken, bu sözler çatlak dudaklarından döküldü. 'HAYIR . . . bir daha olmaz.' Alison'ın onun neden orada olduğuna, adamın onu neden götürdüğüne ya da onu neden bu şekilde cezalandırdığına dair hiçbir fikri yoktu. Babasıyla bağlantısı var mıydı? Ona neredeyse tek kelime etmemişti. Tek yaptığı ya onu izlemek ya da dövmekti.

‘Lütfen konuş benimle. . diye yalvardı. ‘Bunu bana neden yapıyorsun?’ Onu görmezden gelen adam atölye masasından bir şey aldı. Alison'ın vücudundaki her kas gerildi. Tekrar yalvarmak istedi
ama artık konuşamıyordu. Hıçkırıkları bunun için fazla
yoğundu. Adam tekrar yüzünü ona döndü.

Alison gözlerini kısarak elinde tuttuğu şeye odaklanmaya çalıştı ama her ne ise onun göremeyeceği kadar küçüktü.

Adam yaklaştı.

Üç adım.

İki.

Bir.

Alison parmaklarının arasında metalik bir şey gördü. Bıçak
mı?

Neşter mi?

Ne?

Durmaksızın ağlamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Gözlerini kapattı ve nefesini tutarak kendini hazırladı. Bir süre sonra metalin beton zemine sürtünme sesini duydu.

Gözleri daha da sıkılaştı.

Bundan birkaç saniye sonra vücudunun biraz öne doğru sallandığını hissetti ama şaşırtıcı bir şekilde buna daha fazla acı eşlik etmedi.

İlk düşüncesi belki de vücudunun zaten o kadar hırpalanmış olduğu ve henüz acıyı algılamadığıydı.

Bekledi.

Acı nihayet geldi.

Peki kollarından başka nereden? O kadar güçlüydü ki, bilincinin yeniden kendisinden uzaklaştığını hissetti. Nefes verirken gözleri titredi ve zihninde bedeni karanlık ve soğuk bir uçuruma doğru yavaş yavaş inmeye başladı.

Ama dibe vurmadan önce bir şey ya da birisi onu yakaladı. Tam o anda bacakları pelteye döndü ve sert ve rahatsız edici bir şeyin üzerine çöktü. Ağzı dolu sıcak, nemli havayı içine çekti ve işte o zaman bunu hayal etmediğini fark etti. Uçuruma düşmüyordu, yalnızca düşüyordu.

Adam bir dizi asma kilit anahtarını kapmış ve onu prangalarından kurtarmıştı. Daha önce duyduğu metal sürtünme sesi, adamın sürükleyip bacaklarının altına yerleştirdiği katlanır sandalyenin sesiydi.

Sandalyeye çöktüğünde kolları iki yanına düştü ve bunu takip eden his, tam bir rahatlama ve ölçülemez bir acının karışımıydı. Kim bilir ne kadar zamandır ilk kez içlerinden kan serbestçe akmaya başladı. Bu duygu o kadar yoğundu ki vücudu bunu kaldıramıyordu. Öne eğildi ve yere kustu.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu onu esir alan kişiyi üzmedi. İşi bitince onu saçlarından tuttu ve oturma pozisyonuna getirdi. Dudaklarından kusmuk damlaları çıplak gövdesine ve bacaklarına damlıyordu. Derin nefes almaya başladı, göğsü kırık bir ritimle inip kalkıyordu. Kolları

artık yanıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Bir milyon iğne ve iğne ellerine ve parmaklarına girdi.

Alison'ın başı tekrar öne düştü, çenesi göğsüne değdi. Bayılmak üzere olduğunu anlayan adam, onu saçlarından yakalayıp başını geriye çekti.

'Hayır, hayır, hayır. Benimle kal Alison. Uyanık olmana ihtiyacım var. hissetmene ihtiyacım var *her şey.'*

Çenesi açık kaldı ve adam ağzının içine tükürdü.

'Beni dinliyor musun?'

Yarı öksürdü, yarı tükürüğünü öğürdü. Tadı ekşimiş süt ve çürük yumurtaya benziyordu ama istenen etkiyi yarattı. Bu Alison'ın bilincini geri getirdi.

"Bu benim kızım" dedi adam, kadının saçını bırakıp bir adım geri çekildi.

Bu sefer Alison başını kendi başına tutmayı başardı ama bir şey onun yüzde yüz bilincinin yerinde olduğundan şüphe etmesine neden oldu. Adam bir kez daha atölye masasına doğru ilerlerken ruhunu donduran bir şeyi gördü. Bodrumun köşelerinden birinde, gölgelerin arasına gizlenmiş küçük bir çocuk gördüğüne yemin edebilirdi. Doğrudan ona bakıyordu. Gözlerindeki korku onunkiyle kolayca eşleşiyordu.

Yetmiş iki

Hunter, "Neden olduğundan emin değilim" dedi. ‘Belki de bu sabah erken saatlerde notu tekrar okuduğumda çok yorgun olduğumdandı ama bir nedenden dolayı beynim harfleri garip bir şekilde karıştırdı ve bir anlığına onu gördüm. . . Sonra gitti.”

Garcia hâlâ tahtaya bakıyordu.

“Bir şeyler hayal ettiğimi sanıyordum ama gözlerimi kırpıştırmaya, başka tarafa bakmaya ve sonra tekrar dönüp bakmaya devam ettim.” Hunter duraklayıp partnerinin bakışlarını takip etti. “Sonra sanki bir rüyaymış gibi harfler gözlerimin önünde hareket etti.” Tahtaya bir kez daha vurdu. 'Ve bunu gördüm.'

'Ben Ölümüm'deki harflerden Hunter üç yeni kelime yaratmıştı:

'Ben Mat Hade'.

"Olamaz," dedi Garcia tekrar, gözleri sonunda tahtadan ayrıldı. Hunter'la karşılaştı.

'Ben de inanmakta güçlük çektim ama oradaydı.'

Garcia, "Bu katilin çok cesur olduğunu biliyorum" dedi. “Cesur falan ama bu çok saçma Robert.” Tahtayı işaret etti. 'Eşi benzeri görülmemiş bir şey. Bize hiçbir ipucu vermiyor. Bize adını veriyor. Bunu neden yapsın ki?'

Hunter, "Çünkü bizim bildiğimizi bilmiyor" dedi. Fresno, Sacramento ya da Doğu Los Angeles'taki yeri hakkında bildiğimizi bilmiyor. Kayıtlarda bir şüphelimiz olduğundan ve bu şüphelinin Mathew Hade - Mat Hade olduğundan haberi yok. Aslında notu kapıma teslim ettiğinde elimizde bir şüpheli yoktu. Mat Hade'in kim olduğunu bilmiyorduk, unuttun mu? Bu daha sonra oldu.'

Garcia tüm bağlantıları kurmaya başladı.

"Yani" dedi. 'Notunda bahsettiği ipuçlarının bir anagram biçiminde olduğunu anlamış olsak bile, neye bakacağımızı bilmiyorduk; bir kelime, birkaç kelime, bir cümle, bir isim, Ne? Bize verdiğinin gerçek adı olduğunu bilmemize imkan yoktu. Bunu aklımızda tutarak, bu harflerden kaç tane olası kelime veya kelime kombinasyonu oluşturabiliriz?'

'Kesinlikle.'

Garcia dönüp şu cümleye baktı: 'Ben Ölümüm'.

'Ve bunlardan kaç tanesinin 'Mat' veya 'Ted' gibi bir tür isim veya bir ismin kısaltması olabileceğini düşünüyorsunuz?" diye ekledi Hunter.

Her neyse? Ve unutmayın, burası Los Angeles. Burası uluslararası bir merkez. Bahsettiğimiz bu ismin mutlaka bir Amerikan ismi olması gerekmiyor.'

'Ve 'I Mat Hade' ifadesini bulsaydık bile,' dedi Garcia, 'muhtemelen onu bir kenara atardık çünkü gerçekte bunun gerçek bir isim olduğuna dair hiçbir fikrimiz olmazdı. Aile isimleri her şekil ve biçimde olabilir. . . ve yazımlar.'

'Açık olarak. Mümkün olan her anagramı doğrulamak bizim için gerçekçi olmazdı. Ne yapardık, bir adın veya bir adın bir kısmının

yazılı olduğu her kombinasyonun geçmişini araştırır mıydık? Pek muhtemel değil.” Garcia tüm bunların akıllıcalığına kıkırdadı.

Garcia, "Bu yüzden anagramı yarattı çünkü bizim onun hakkında, Mathew Hade hakkında bir şeyler öğreneceğimizi asla beklemiyordu," diye teorileştirdi Garcia. ‘Neden yapalım ki? Onu bulma ihtimalimiz sıfıra yakındı. Asla tutuklanmadı. Hiçbir zaman hiçbir şeyle suçlanmadım. İkisi Fresno'da ve biri Sacramento'da olmak üzere üç farklı kaçırılma soruşturmasının şüphelisiydi ama Los Angeles'ta hiç olmadı. Ve bunların hepsi yıllar önce oldu. Bir milyon yıl geçse de bunların herhangi birini öğrenmemizi beklemiyordu.”

Hunter, "Muhtemelen hayır," diye kabul etti. ‘Tek ihtiyacımız olan o telefonun şimdi çalması.’

Hunter'ın cep telefonu sanki bunu işaretlemiş gibi yüksek sesle çaldı ve masaüstünün önünde çınladı.

Garcia'nın gözleri büyüdü.

'Şaka yapıyor olmalısın.'

Yetmiş Üç

Hunter hiçbir çağrıya bu kadar çabuk cevap verdiğini hatırlamıyordu. Masasına doğru koştu, ayakları neredeyse yere sürtüyordu, eli cep telefonuna doğru uzanıyordu.

‘Dedektif Hunter, Soygun ve Cinayet Masası.’

Hattın diğer ucundaki erkek sesi "Dedektif" dedi. "Ben Brian."

Heyecan içinde Hunter'ın ismi sesle, sonra da ikisinin de yüzle eşleştirmesi bir saniye sürdü.

Hunter'ın tereddütünü anlayan doktor, "Doktor Brian Snyder, SID'li," diye açıkladı.

Belki Hunter'ın bunu yapması bir saniyeden fazla sürmüştü.

Garcia Hunter'a baktı, soru adeta gözlerine kazınmıştı. Hunter başını Garcia'ya doğru sallayarak, "Doktor," dedi. 'Elbette. Özür dilerim.” Hızla geriye doğru kürek çekti. 'Şu ana kadar olaylarla dolu bir sabah oldu.' 'Şüphelinizi buldunuz mu?' diye sordu, sesi sakinden yarı heyecanlıya dönüştü.

‘Hayır, henüz değil ama umutluyuz. Bizim için bir şeyin var mı?”

“Aldım,” diye onayladı. ‘El yazısı analizinin sonuçları.’ ‘Tamam.

Bir saniye doktor. Seni hoparlöre vereyim.' Hunter tuşladı gerekli komutu verdi ve telefonu tekrar masasının üzerine

koydu. Garcia yaklaştı.

"Pekala," diye söze başladı Doktor Snyder. 'Grafologların 'yüzde yüz' pozitif bir eşleşme elde edebilmesi için İngiliz alfabesindeki yirmi altı harften ortalama on üç ila on beş farklı harfe ihtiyacı olacak. Eminim ki sizin de bildiğiniz gibi, bana verdiğiniz kibrit kitabının içindeki açıklama - Midazolam, 2,5 mg - yalnızca sekiz farklı harf ve iki rakam içeriyor.'

Garcia Hunter'a baktı.

‘Yani bu tartışmasız olumlu eşleşmeyi başarabilmemiz için üzerinde onun el yazısının olduğu başka bir şey bulmanız gerekir.’

"Eh," dedi Garcia, Doktor Snyder devam edemeden. 'Şimdilik bu söz konusu bile olamaz Doktor. Herhangi bir kısmi onay var mı?'

'Ben de tam buna ulaşmak üzereydim.'

"Ah, kusura bakma," dedi Garcia, ellerini kaldırıp hızla Hunter'ın "geri kürek çekme" bahanesini kullanarak. 'Olaylı bir sabah.'

Grafologumuz, yasal olarak eşleşme olduğunu yüzde yüz doğrulayamasa da, bazı harflerin eğriliğini ve bunları yazan kişinin bunları birbirine nasıl bağladığını analiz ederek profesyonelliğini riske atacağını söyledi. Bu açıklamayı not eden kişinin, her iki notu da yazanla aynı kişi olduğu varsayımına dayalı itibar. Kısacası o senin katilin.”

Yetmiş Dört

Los Angeles 9-1-1 Acil Müdahale Sistemi operatörü Talicia Leon kavisli çerçeveli gözlüğünü çıkardı, masasının üzerine boş kahve kupasının hemen yanına koydu ve başparmağı ve işaret parmağıyla yorgun gözlerini ovuşturdu. Sağındaki kabinde oturan operatör Justin'e beş dakikalık kahve molası vereceğini söylemek üzereyken monitörüne yepyeni bir çağrı geldi.

Talicia hızla tekrar gözlüğüne uzandı.

Kahvenin beklemesi gerekecekti.

Aramayı yanıtlayıp kulaklığını ayarlarken, "Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?" dedi.

‘Evet, bir sorunum var.’ Hattın sonundaki ses bir kadındı. Sesi biraz sıkıntılı gelse de Talicia, kadının her şeyi bir arada tutmak için çok çabaladığını hissetti. 'Bir sebepten dolayı tasarruf hesaplarım bloke edilmiş gibi görünüyor. Parama ulaşamıyorum ve parayı bir hesaptan diğerine en kısa sürede aktarmam gerekiyor.'

Ah harika, Talicia düşündü. *Başka bir aptal çağrı.*

Talicia haftada ortalama on civarında tamamen alakasız acil durum çağrısına cevap veriyordu. Bazıları gerçekten aptaldı. "Hanımefendi, dokuz-bir-bir acil servisine ulaştınız," diye yanıtladı sakince. 'Sizin bankanız değil.'

'Evet, doğru' diye yanıtladı kadın. ‘İnternet üzerinden yapmama izin vermiyor, o yüzden arıyorum. Bu sorunun bir an önce çözülmesini istiyorum lütfen.' Kadın bu kez 'A-S-A-P' harflerini vurguladı ve 'lütfen' kelimesi biraz titrek çıktı. 'Bana yardım edebileceğini düşünüyor musun?'

'Sanmıyorum hanımefendi. Bu dokuz bir bir acil durumu, Bank of America değil. Acil bir durumunuz var mı, yok mu?'

'Elbette. Aksi takdirde aramazdım. Benim adım Vivian Curtis.'

Talicia birdenbire bunun pek de sıradan bir çağrı olmayabileceğini anladı. Sesi çok daha ciddileşti.

“Yani Vivian, acil bir durumun var.” Bunu bir soru olarak ifade etmedi.

'Evet.'

'Ve şu anda orada yanınızda biri olduğu için konuşamıyor musunuz?'

'Doğru, hesap numaramı ve şifremi zaten girdim. Hesaba kayıtlı adres: 13605 South Vermont Avenue, Gardena, 90247.'

‘Anladım, Vivian.’ Talicia zaten elinden geldiğince hızlı yazıyordu ve hızlıydı. 'Herhangi bir fiziksel tehdit altında mısınız?'

'Evet.'

'Yaralandın mı?'

'Evet. Bu uzun sürecek mi? Kızımla ilgilenmem gerekiyor.’

‘Kızınız da yaralı ve fiziksel tehdit altında mı?’ Talicia klavyesinde ‘enter’ tuşuna basarak birincil acil durum mesajını gönderdi. 'Evet, doğru. Elbette izin veriyorum. Bu benim param. Tutarın tamamını aktarmak istiyorum. Benim ya da eşimin parayı ATM'den çekmesi ne kadar zaman alacak?'

'Tehdit ortağınız mı?'

'Hım-hım.'

Tamam Vivian, yardım yolda. Sadece sıkı tutun. Dört dakikadan kısa sürede yanınızda olacaklar. Benimle hatta kalabilir misin? Bankalara yapılan aramalar genellikle uzun sürüyor ve fonlar serbest bırakılmadan önce bir tür küçük komplikasyon varmış gibi davranabiliyoruz.'

'Tamam, bekleyeceğim.'

"Kızın kaç yaşında, Vivian?"

"Sanırım bu ayın on ikisindeydi."

‘Sizde veya kızınızda hayati tehlike yaratacak bir yaralanma var mı?’ ‘Hayır. Henüz hiçbir şey almadım.”

'Henüz' kelimesi Talicia'yı endişelendiriyordu.

‘Evde ateşli silah var mı?’

‘Evet girdim *iki kere* çoktan.'

İki silah. "Ortağınız bunlardan herhangi birine sahip mi?" "Hayır, şu anda yok." Teşekkür ederim.'

Talicia hızla bazı yeni talimatlar yazdı.

“Eğer varsa ön ya da arka kapının kilidi açık mı, Vivian?” Yardım neredeyse orada.'

'Evet. Dediğim gibi transfer *her şey'*

Her iki kapının da kilidi açıldı.

“Peki şimdi bir ATM’ye uğrayıp parayı çekmenin bir sakıncası var mı?” Vivian’ın sesi giderek daha da sıkıntılı hale geliyordu.

“Birkaç saniye uzaktalar Vivian. Şimdi senin sokağına dönüyorum. Ona hemen gidip parayı alabileceğini söyleseniz bile, sizin ön verandanızdan geçemez.'

'TAMAM. Yardımınız için çok teşekkür ederim.'

Aramanın bağlantısı kesildi.

Talicia, Vivian'ın adresiyle ilgili aramaların geçmişini hemen

kontrol etti. Son sekiz ayda altı tane olmuştu. Hepsi aile içi şiddetten.

Talicia daha nefes alamadan ekranını yeni bir çağrı aydınlattı. “Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?” Gözlüğünü burun köprüsüne doğru itti.

‘O öldü.’ Bu sefer hattın diğer ucundaki ses bir erkekti. Bu sözleri söylerkenki sakinlik Talicia'yı biraz rahatsız etti.

“Bir cinayeti mi rapor ediyorsunuz efendim?” Talicia'nın parmakları bir kez daha klavyesinin üzerinde geziniyordu.

'Çok fazla kan var. Çığlıkları o kadar acı ve korku doluydu ki. Çok güzeldi.”

Talicia'nın vücudunun her santimetresi soğudu. Boğazını temizlemek için öksürdü.

Üzgünüm efendim. Kim öldü dedin?”

'Üç numara.'

Talicia yazmayı bir anlığına durdurdu.

“Üç kişinin öldüğünü mü söylüyorsun?” “Beni dinlemiyorsun değil mi?” dedi adam sakince ama Talicia'ya cevap vermesine fırsat vermedi. 'Üç numara öldü. Adı Alison. Yakında dört numara da gelecek. Düşündüğünüzden çok daha erken. . . çünkü ben ölümüm.'

Bu sefer Talicia'nın aklına gelen düşünce, önceki aramayla ilgili düşündüklerinin tam tersiydi. Ciddi bir şekilde başlayan şey artık kulağa sahte gelmeye başlamıştı.

'Bunu anladın mı? Alison. Adı Alison. Ona sahip olduğunuzdan emin olun. Bunu bildiklerinden emin olun.'

Talicia bunu riske atamazdı.

'Alison. Evet anladım efendim. Onun için bir soyadın var mı?'

'İyi. Şimdi bunu bir kenara yazın. Hazır mısın?'

'Evet efendim, hazırım.'

'BEN. Am. Ölüm. Polisleri sevk ettiğinizde bunu onlara söyleyin. Anladım, dedi Talicia. ‘Onları hangi adrese göndereyim?’ ‘İzinizi takip edin. Bu telefonu bulursanız onu da bulacaksınız.” “Efendim? Merhaba? Sayın?

Hat kesilmedi ama arayan gitmişti.

Yetmiş Beş

Lake View Terrace'taki Lopez Kanyon Yolu, Foothill Otoyolu'ndan Angeles Ulusal Ormanı'nın küçük batı ucuna kadar uzanıyor, ardından keskin bir şekilde sağa kıvrılıyor ve sonunda bittiği Kagel Kanyon Yolu'na ulaşıyor. Sağdaki keskin virajdan bir milden az bir süre sonra, kullanılmayan ve engebeli bir yol ayrılıyor ve sağında küçük bir tepeye çıkıyor. Talicia'nın aldığı çağrı oradan gelmişti; daha spesifik olarak, yolun tepesindeki terk edilmiş ahşap bir binanın içinden.

Hunter ve Garcia, Doktor Snyder'dan ikinci bir telefon aldığında saat öğleden sonra ikiyi geçiyordu. Suç mahalline yeni gelmişti ve binaya girerken yaptığı ilk şey telefonuna uzanıp UV dedektiflerini aramak oldu.

Sirenler açık olmasına rağmen, Hunter ve Garcia'nın Glendale Bulvarı'na varmadan önce Güney Merkez'den geçip, sonunda Angeles Ulusal Ormanı'nın batı ucuna vardıkları yirmi beş millik yolculuk bir saat sürdü.

İzole konum ve kullanılmayan yolun tamamının engebeli arazi ve yoğun, geçilmez çalılıklardan başka bir şeyle çevrili olmadığı gerçeği sayesinde LAPD, yolun girişinde bir çevre alanı oluşturabildi. Hiçbir muhabir ya da basın aracı binanın bir kilometre yakınına bile yaklaşamadı.

Garcia, dışarıdaki olay yeri şeridinden polislere kimlik bilgilerini gösterdi, sağa döndü ve inişli çıkışlı yola doğru ilerledi.

Garcia adli tıp minibüsünün yanına park ederken, “Burası tenha ve yolun dışında mı senin için yeterince uzak mı?” diye sordu. Hunter az önce cep telefonunu kontrol etmişti; Mathew Hade'den hâlâ haber yoktu.

Garcia'nın arabasından indiklerinde Hunter binayı incelemek için biraz zaman ayırdı.

Eski tarz üçgen çatılı, nispeten küçük, dikdörtgen, ahşap bir yapıydı. Giriş doğu ucundaki büyük çift kapıdan yapılıyordu. Hem Hunter hem de Garcia'nın ilk izlenimi, çatısının beklendiği kadar yüksek olmaması dışında binanın bir ahıra çok benzediğiydi. Dış cephesi bir zamanlar beyaza boyanmıştı ama yıllar boyunca güneş

ve yağmurdan yıprandıktan sonra sadece küçük renk lekeleri kalmıştı.
kaldı. Ayrıca, elementlerle sert temasları nedeniyle, karşı karşıya oldukları güney duvarındaki birkaç ahşap kalas ya kısmen eksik ya da kırılmıştı.

Üç polis memuru çift kapının sağında duruyordu. Üçü de yeni hasta olmuş gibi görünüyorlardı.

Hunter ve Garcia, binanın girişini daha da kısıtlayan sarı suç mahalli bandına yaklaştıklarında, içeriden gelen tuhaf bir kokuyla karşılaştılar; çürümüş yiyecek ile tatlı, metalik koku karışımı. Her iki dedektif de kokuyu hemen tanıdı çünkü etrafta çok fazla dolaşmışlardı.

Kan.

Ve birçoğu.

Kimlik bilgilerini olay yeri kayıt defterini tutan tek polis memuruna gösterdiler, polis de onlara birer Tyvek tulum ve bir çift lateks eldiven verdi.

Hunter ve Garcia üstlerini giyindiler, sarı bandın altına eğildiler ve kapıları iterek açtılar. İçeriye sadece iki adım atmışlardı ki, gözleriyle karşılaşan görüntünün gücü ciğerlerindeki tüm havayı emip onları sımsıkı tutuyordu.

Artık dışarıdaki memurların neden hasta gibi göründüklerini anlıyorlardı.

Ancak Hunter ve Garcia'yı sersemlemiş bir sessizliğe sürükleyen ya da kalplerinin çarpmasına neden olan şey, önlerinde duran şeyin vahşeti değildi. Gerçek şu ki, ikisi de kurbanın kim olduğunu biliyordu.

Yetmiş Altı

Hunter ve Garcia geniş bir açık alanın girişinde duruyorlardı. Tıpkı dışarıdan edindikleri izlenim gibi, içerisi de onlara bir çiftlik ahırını hatırlatıyordu, ancak daha küçük ölçekte. Dışarıda gökyüzündeki sert güneş, binanın eski ahşap duvarlarına ve siyah üçgen çatısına vurarak binanın iç kısmının bir fırın gibi görünmesine

neden oluyordu. On saniyeden az bir süredir içerideydiler ve alınlarında ve enselerinde ter damlacıkları oluşmaya başlamıştı bile.

Doktor Snyder odanın arka tarafında durmuş, adli tıp ajanlarından biriyle bir şeyler konuşuyordu. Dedektiflerin kapıdan içeri girdiğini görünce onları karşılamak için yanlarına gitti. Kandan kaçınmak için odanın kenarından dolaşmak zorunda kaldı.

'Robert. Carlos, dedi hafifçe başını sallayarak. Tulumunun fermuarı ensesine kadar kapalıydı ama kapüşonu aşağıdaydı ve omuzlarının arkasına dayanıyordu. Bir kez daha burun maskesi yoktu.

Her iki dedektif de bu harekete karşılık verdi ancak dikkatlerini yalnızca önlerindeki kadın kurbana odakladılar. Başı öne eğilmişti, çenesi göğsüne değiyordu ama yüzü hâlâ görülebiliyordu. Hunter ve Garcia'nın şaşkına döndüğü şey de buydu.

Doktor Snyder gözlerini kısıp onlara baktı. Bir şeyler toplanmıyordu. Tüm sahnedeki vahşete ve etrafa sıçrayan kan miktarına rağmen bakışları kurbanın yüzüne sabitlenmişti. Neden? Doktor tekrar konuştu.

'Onun adı...'

"Alison," dedi Hunter neredeyse robot gibi. “Soyadını bilmiyorum.” Doktor Snyder’ın gözlerindeki entrika şaşkınlığa dönüştü. “Onu tanıyor musun?” “İkimiz de tanıyoruz,” dedi Garcia. "Donny's'de garsonluk yapıyor." Durdu. gözlerini kapattı, hafifçe başını salladı ve kendini düzeltti. *‘Öyleydi* PAB'dan iki blok ötede bir lokanta olan Donny's'de bir garson. Bazen orada yemek yeriz.”

Doktor Snyder, 'Atkins' diye eklemeden önce bu bilgiyi sessizce işledi. Adı Alison Atkins'ti. Yirmi sekiz yaşındaydı.” Garcia'nın ona bakışını okudu ve soruyu sormadan önce şunu ekledi: “Katil dokuz bir bir araması yapmak için cep telefonunu kullandı.
İşi bitince telefonu kapının yanına koydu ama bağlantısını hiç kesmedi. Onu bulabilmemiz için izinin izlenmesini istedi.”

Hunter, Emniyet Müdürlüğü Binasına döner dönmez 911 çağrısının bir kopyasını almayı aklının bir köşesine not etti. Hunter, "Çok tatlı bir kadındı" dedi. ‘Her zaman gülümsüyorum. Her zaman

çok kibar. Hayatı seven bir tip.”

Hunter'ın sesinde Doktor Snyder'ın tam olarak tanımlayamadığı yeni bir duygu vardı. Üzüntü mü? Kızgınlık? Bilemedi.

‘Onu tanıdığın için mi kurban olduğunu düşünüyorsun?’ diye sordu.

Hunter'ın odağı henüz Alison'ın yüzünden ayrılmamıştı. Doktor Snyder'a hafifçe omuz silkti. O anda bu sorunun cevabını gerçekten bilmiyordu.

Doktor tekrar kurbana baktı.

Alison çırılçıplak soyulmuştu. Kolları, bileklerinden uzun metal bir zincirle birbirine bağlanmıştı ve bu zincir de tavan boyunca uzanan üç ahşap kirişin en kalınının etrafına dolanmıştı. Döngü küçük bir asma kilitle yerinde tutuldu. Alison'ın kolları tamamen başının üzerine uzatılmıştı. Ayakları, vücudunun hareket etmesini engelleyecek kadar altlarındaki zemine sürtüyordu.

Vücudunun hemen altındaki yerde o kadar çok kan vardı ki ilk tahminde Hunter onun kan kaybından öldüğünü söylerdi. Ancak Hunter ve Garcia'nın bildiği şey, dışarıdaki polis memurlarının öğle yemeğini binanın yanında kaybetmesine neden olan şey, onun kan kaybından ölme şekliydi.

Alt karın bölgesi boyunca vücudunu bir yandan diğer yana geçen yatay bir kesi yapılmıştı. Kesi yapıldıktan sonra alt gastrointestinal sistemi veya ince ve kalın bağırsakları karın boşluğundan çıkarılmış ve yere, önüne bırakılmıştı. Ancak ne ince ne de kalın bağırsağı vücudundan tamamen ayrılmamıştı. Hala en yüksek noktaya, yani mideye bağlıydılar.

“Katil onun karnını mı söktü?” diye sordu Garcia inanamayarak, gözleri artık yerdeki büyük kan gölüne doğru kayıyordu.

Doktor Snyder, "Tam olarak yaptığı da buydu" diye onayladı.

Katil, kurbanın karnını kesmiş, içeriye ulaşmış ve henüz hayattayken içini boşaltmış.

Garcia nefes alırken vücudunun titrediğini hissetti.

"Daha önce bağırsakları çıkarılmış cesetler görmüştüm" dedi, sesi ölçülü bir şekilde, "ama bağırsaklarının bu şekilde tamamen

esnetildiği bir ceset hiç görmemiştim." Ne kadar zaman alabilir?'

Doktor Snyder, Garcia'nın peşinden gitmeden önce bir süre daha Alison Atkins'in içleri boşaltılmış bedeninde gözlerini ayırmadı.

"Her iki bağırsak birlikte yaklaşık yedi beş fit uzunluğa sahip olacak" dedi, sesinin tonu dedektifinkiyle eşleşiyordu. Katil onun sadece ince ve kalın bağırsaklarını karın boşluğundan dışarı çıkarmakla kalmamıştı. Ayrıca onları sonuna kadar uzatmış, bazı noktalarda büküp dolaştırmıştı. Görsel sonuç grotesk olduğu kadar inanılmazdı. Kurban, kolları başının üzerine uzatılmış şekilde havada asılı dururken, alt mide-bağırsak kanalının tamamının sanki aşırı büyük, yabancı bir göbek kordonu gibi vücudundan çıktığı görülebiliyordu. Daha sonra vücudunun dışında uzanmış, bükülmüş ve halka şeklinde yatıyordu, yere sıçradı ve muazzam bir kan havuzunun içinde yatıyordu.

Ancak akılları karıştıran şey, tüm bunların kendisi hâlâ hayattayken ve büyük ihtimalle bilinci yerindeyken yapılmış olmasıydı. Ölüm çok yavaş ve ıstırap verici bir acıyla gelirdi. Ne Hunter'ın ne de Garcia'nın sormasına gerek yoktu. İkisi de bu gerçekleri çok iyi biliyorlardı.

'İkinizin de onu görmesini istedim *sitede* Onu kesmeden önce," dedi Doktor Snyder. 'Anlayabileceğiniz gibi burası saunaya benziyor ve bu da çürüme sürecini hızlandıracak. Biz buraya geldiğimizde mortis sertliği henüz yeni oluşmaya başlamıştı, bu da demek oluyor ki katil, aramayı yapmadan önce onun ölmesini beklemişti. En fazla üç ila beş saat önce öldü.'

Hunter sonunda dikkatinin Alison'dan ayrılmasına izin verdi. Garcia da aynısını yaptı. Arkalarını dönüp arkalarındaki büyük kapılarla karşılaştıklarında durdular.

İşte oradaydı.

Her iki kapının iç tarafında da katilin imzası kanla yazılmıştı: BEN ÖLÜM.

"Sizce onu tekrar mı filme aldı?" diye sordu Doktor Snyder, o da hastalıklı senaryoyla yüzleşerek.

"Muhtemelen," diye yanıtladı Garcia. 'Film çekmek, fotoğraf çekmek ya da her neyse, onun göstergesi. Onun ödülü. Onları

sonsuza kadar hayatta tutmanın hastalıklı yolu. Ona göre kaydın kendisi de saldırı, kurban veya şiddet kadar önemli.'

Doktor tekrar konuşmadan önce üçü de bir dakika daha sessizce etraflarına baktılar.

'Burası tam bir karmaşa. Yıllardır terk edilmiş durumda. Burada kim bilir ne zamana kadar uzanan enkazlar var. Her şeye bakmaya karar verirsek günlerce burada kalabiliriz.' Durdu ve yüzünü buruşturdu.

Hunter'ın orada bir şey bulup bulamayacağına dair hiçbir fikri yoktu. Eğer öyleyse, katil öyle istediği içindi ama artık hiçbir önemi yoktu. Katilin bilmediği şey onun kim olduğunu zaten bildikleriydi. Sadece onu bulmaları gerekiyordu.

Yetmiş Yedi

Hunter ve Garcia öğleden sonranın geri kalanını Angeles Ulusal Ormanı'ndaki olay yerinde geçirdiler. Alison Atkins'in prangalarından kurtarılıp bir ceset torbasına konulmasını ve adli tabip minibüsüne yüklenmesini izlediler. Bağırsakları Doktor Snyder'ın adli tıp ajanlarından biri tarafından dikkatlice toplandı. Bunca yıllık deneyimine rağmen bazen hastalanacakmış gibi görünüyordu.

Her iki dedektif de hâlâ her beş dakikada bir telefonlarını kontrol ediyordu. Mat Hade'den hâlâ iz yok. Hunter aynı zamanda Kaliforniya Eyaleti Motorlu Taşıtlar Departmanından da kontrol etmişti; Mathew Hade'in şu anda kendi adına kayıtlı hiçbir aracı yoktu. Sonuncusu, Şubat 2007'de aldığı ve Ekim 2014'e kadar elinde tuttuğu, 2003 model kullanılmış siyah Ford Escape'ti. Ondan sonra hiçbir şey olmadı. Ayrıca ödenmemiş bir cezası da yoktu.

20:30'da. Hunter ve Garcia, Doktor Snyder'dan bir telefon daha aldı. Bekledikleri iki test sonucundan ilkini aldı: kalem mürekkebi analizleri. Adli tıp ilk olarak katilin Belediye Başkanı Bailey'ye gönderdiği nottan küçük bir mürekkep örneği toplamış ve bunu Mat Hade'in dairesinde bulunan Cristal Garcia'nın BIC'sindeki mürekkeple kimyasal olarak karşılaştırmıştı. Sonuç kesin değildi. Ancak adli tıp pes etmemişti. Tükenmez kalemi Leica dijital

mikroskobunun altına yerleştirdiler ve tükenmez kalemin ucunda birkaç kusurun, yani çiziklerin olduğunu keşfettiler. Bu çizikler, çıplak gözle görülemese de, kalemin yaptığı her türlü darbede kesinlikle görülecektir. Notu aynı mikroskop altına koyduklarında mükemmel bir eşleşme elde ettiler. Katilin notu da aynı kalemle yazılmıştı.

Adamları vardı.

Sadece kendi adamlarına sahip değillerdi *henüz.*

Bu yeni keşifle birlikte yeni bir APB de gönderilmişti. Emirler, 'vaka dedektiflerini gözlemle ve bilgilendir' yerine 'dikkatlice yaklaş ve yakala' şeklinde güncellendi. Artık tek yapmaları gereken oturup Mat Hade tutuklanana kadar beklemekti. Başka bir kurban daha talep etmeden önce bunun olacağını ummaları gerekiyordu.

Garcia akşam saat 21.00 civarında eve gitti ama ancak Hunter'ın ona pratik olarak talimat vermesinden sonra.

Kapıyı işaret ederek, "Defol buradan Carlos," dedi. 'Çünkü eğer yapmazsan Anna sana kızmayacak, bana kızacak. Ve her gün öfkeli bir kadının, özellikle de Anna'nın gazabıyla yüzleşmektense bir seri katilin gazabıyla yüzleşmeyi tercih ederim.'

Garcia bilgisayarını kapatırken, "Bu çok akıllıca bir karar, dostum," dedi. “Çünkü sinirlendiğinde şeytanı dost canlısı hayalet Casper’a benzetebiliyor.” Ofis kapısına vardığında durakladı. 'Peki ya sen Robert? Geceyi yine burada geçirmeyeceksin, değil mi? Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Yakında yakalanacak. Bütün LAPD ve Şerif Departmanı onu arıyor. Sonsuza kadar saklanamaz.'

'Evet biliyorum. Yakında ayrılacağım. Önce birkaç şeyi daha kontrol etmem gerekiyor, hemen arkanda olacağım. Maksimum on, on beş dakika.” “Yardıma ihtiyacın var mı?”

'Hayır dostum, iyi olacağım. Anna'ya sevgilerimi ilet, olur mu?'

Bir saatten fazla zaman geçmesine rağmen Hunter hâlâ masasındaydı.

Resim panosuna tekrar bakmak için sandalyesini çevirdi. Zaten buna birkaç yeni öğe eklemişlerdi; Mathew Hade'in ellerindeki iki fotoğraf ve o öğleden sonraya ait birkaç yeni olay yeri fotoğrafı. Operasyonlar hâlâ Alison Atkins'le ilgili kapsamlı bir dosya

topluyordu.

Hunter olay yeri görüntülerine bakarken nefesini verdi. Alison'ı tam olarak tanımıyordu ama onun hayat dolu bir şekilde işini yaptığını, her müşteriye gülümsediğini görmüştü ve bu, onun ahşap kirişte asılı olduğunu görmenin onu nasıl etkilediğini kaçınılmaz olarak değiştirmişti - ilk olarak derin bir üzüntü , ardından mutlak öfke.

Hunter sıkılı dişlerinin arasından, "Neredesin, seni bok herif?" dedi ve dikkatini Mat Hade'in fotoğraflarına çevirdi. Cep telefonunu tekrar kontrol etti. Hala hiçbir şey yok.

Sandalyesini masasından uzaklaştırdı, arkasına yaslandı ve iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Kendisini yorgun, aç ve bitkin hissediyordu. Garcia haklıydı. Yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Belki eve gitme zamanı gelmişti ama bu düşünce aklına girdiğinde unuttuğu bir şeyi hatırladı: 911 çağrısını. Katil, Alison Atkins'in telefonunu kullanarak onu arayan kişiydi.

Hunter'ın o kaydı dinlemesi gerekiyordu.

Sandalyesini hızla masasının yanına çekti ve komutlar yazmaya, klasörler ve konumlar arasında gezinmeye başladı. Sadece onu aldı onu bulmak bir dakikadan fazla sürdü. Bilgisayar hoparlörlerinin sesini açtı ve ses dosyasına çift tıkladı.

Hunter, kaydı dinlerken ve katilin sesinin ne kadar sakin ve tok olduğunu dinlerken kalp atış hızının iki katına çıktığını hissedebiliyordu çünkü Mat Hade'in bu aramayı yapmadan önce Alison Atkins'in içini çıkardığını biliyordu. 911 operatörüyle konuştuğu sırada muhtemelen onun kan gölünde duruyor, bağırsakları parçalanmış bağırsaklarının üzerinde yürüyor ve cansız yüzüne bakıyordu.

Bir insan nasıl bu kadar soğuk, bu kadar duygusuz olabilir?

Kayıt oynatıldıktan sonra Hunter kaydı geri sardı ve tekrar oynattı. Sonra tekrar. Sonra tekrar. İşte o zaman bir şey ona tuhaf geldi. Hunter, telefonu bir kez daha çalarken kendi kendine, "Bekle bir saniye," diye fısıldadı.

Katilin operatöre söylediği spesifik bir şey üzerine düşünerek yüksek sesle, "Neden?" dedi. ‘Bunu neden yapsın ki? Hiç mantıklı

değil.' Hunter ayağa kalktı, resim panosuna yaklaştı ve katilin kapısının altına ittiği notu tekrar okudu.

Bir şey kafasının içindeki dişlileri hareket ettirmeye başladı.

Geri çekildi ve bir dakika boyunca tüm tahtaya baktı. Sonra gözleri kurbandan kurbana, kurbandan kurbana geçmeye başladı. İleri geri, ileri geri, ileri geri.

Notu bir kez daha okudu. Artık kafasındaki çarklar son hızla hareket ediyordu.

Yeni bir düşünceyi yasaklamak için başını sallayarak, "Bu çok aptalca bir fikir, Robert," dedi.

İşe yaramadı.

Duvar saatine baktı - 22:48. “Siktir!” dedi bilgisayarının başına otururken. 'İşte hiçbir şey yok.' Aramaya başladı.

Yetmiş sekiz

Hunter'ın aramasından elde edeceğini ilk hayal ettiği sonuç ne olursa olsun, ekranında görünenin bu olmadığı kesindi. Sayfalarca materyal yüklenmeye başladığında öne doğru eğildi, iki dirseğini de masasına dayadı ve çenesini parmak eklemlerine dayadı.

Hunter hızlı bir okuyucuydu. Aslında çok hızlı bir okuyucuydu ve bilgi yığınlarını yutmaya başlar başlamaz, tam bir mayın tarlasına rastladığını biliyordu.

Ve ilk bomba patladı.

Doğru olduğundan emin olmadan paragrafı iki kez tekrar okudu. Ve bu onu şaşırttı.

Hemen ardından ikinci bomba geldi.

Hunter durup derin bir nefes almak zorunda kaldı. Damarlarına damlayan adrenalini neredeyse duyabiliyordu ve sonra görüntüleri buldu. Kızgın bir ağır siklet şampiyonu gibi ona saldırdılar ve aralarında nakavt yumruğu gizliydi.

Son görüntü ekranına yüklendiğinde ensesinde mide bulandırıcı bir ürperti hissetti.

'Bu olamaz.'

Ve sonra hepsi bu.

Daha fazla bilgi yok.

Her şey ortaya çıktığı hızla aynı hızla durdu. Hunter başka bir şey denedi. Özel LAPD Dedektifi olmanın avantajları vardı ama ekranında beliren kelimeler onu geri çekmesine neden oldu. KISITLI ERİŞİM.

'Ne oluyor?'

Tekrar denedi.

KISITLI ERİŞİM.

Bir kez daha.

KISITLI ERİŞİM.

'Benimle dalga geçiyor olmalısın.'

İlk araştırmasından elde ettiği bilgilerin bir kısmını geriye doğru takip etti ve yeniden okudu.

Ve sonra aklına geldi.

Katilin Belediye Başkanı Bailey'e yazdığı notta olduğu gibi, bilgide FBI'dan bahsediliyordu.

Hunter saatine baktı - 23:58. Virginia'da saat 02:58 olurdu. Fark etmezdi.

Hunter telefonuna uzandı.

Yetmiş Dokuz

Adrian Kennedy, FBI'ın Şiddet İçeren Suçların Analizi Ulusal Merkezi ve Davranış Analizi Birimi'nin başkanıydı. Aynı zamanda Hunter'ın da iyi bir arkadaşıydı.

Geç saate rağmen Kennedy ceketinin cebindeki cep telefonu çaldığında gözünü bile kırpmadı. NCAVC'nin başkanı olarak, Allah'ın belası saatlerde telefon almaya alışkındı. Uyku onun iş tanımının bir parçası olmayan bir lükstü.

Telefona uzandı ve ekranda Hunter'ın adını görünce çok şaşırdı.

'Robert?' diye yanıtladı, sesi hâlâ biraz emin değildi.

"Merhaba Adrian."

“Eh, bu bir sürpriz.” Otuz yıldır sigara içmekten dolayı daha da kötüleşen doğal olarak boğuk sesi yorgun ama rahat geliyordu. "Los Angeles'a geri mi döndün?"

"Ben öyleyim."

Kennedy saatine baktı. 'Orada saat kaç? Gece yarısına doğru mu?" "Doğru, evet."

"Yani sanırım sohbet etmek için aramıyorsun." Adrian bir kahkaha attı. 'Senin için ne yapabilirim eski dostum?'

'Ofisinizde misiniz?'

'Eh, evde olmam gereken yerde yatağımda olmayacağıma eminim.' 'Senden bir iyilik istemem gerekiyor,' dedi Hunter.

Kennedy'nin ilgisi arttı. Robert Hunter hakkında bildiği bir şey varsa o da onun pek çok insandan iyilik isteyen bir adam olmadığıydı. "Neye ihtiyacın var?" Kennedy deri sandalyesinde arkasına yaslandı. Hunter çok fazla ayrıntıya girmeden ona anlattı.

Kennedy öne oturdu. 'Dalga mı geçiyorsun?'

'Biraz bile değil.'

"İmkanı yok Robert." Kennedy'nin sesi hastalıklı derecede ciddileşti. 'Bu tür bilgiler mümkün olduğu kadar kısıtlıdır. Tanık koruma programımızla aynı türde kilit altında."

Hunter, "Benim gibi biri için evet," diye yanıtladı. 'Ama NCAVC'nin başkanına değil.'

'Yine de Robert. Burada protokollerimiz ve kurallarımız var.'

'Evet, bir yumurtam var.'

Kennedy kaşlarını çattı. 'Affedersin?'

'Sadece kolayca bozabileceğimiz şeylerden bahsettiğimizi sanıyordum.'

'Ah, bu çok tatlı.'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

"Dinle Robert, Altmış Altıncı Yol boyunca bir kayıt izi bırakmadan bu tür bilgilere öylece erişemem."

'Bu yüzden? Bir iz bırak."

'Senin için söylemesi kolay.'

'Bu senin için ne fark eder, Adrian? Erişeceğiniz tek şey bilgidir ve işinizin gerektirdiği de budur, değil mi? Onu elde etmek, işlemek ve anlamak. Kimse umursamayacak.'

'Yapacağım. Son derece kısıtlı bilgilere erişip bunları başkalarına aktarmak için hâlâ protokolü ihlal ediyor olacağım.'

“Bir kolluk kuvvetleri memuru arkadaşım olan Adrian'a. Bununla ne yapacağımı, basına satacağımı sanıyorsun? Ve sonuçta bana borçlusun.' Kennedy'nin Hunter'a borcu vardı. Ayrıca LAPD dedektifini, kesinlikle zorunlu olmadıkça hiçbir şey istemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Nefes verdi.

'Bu sana borçlu olduğumdan daha fazlası, eski dostum.'

Hunter sessiz kaldı.

'TAMAM. Siktir et, dedi Kennedy sonunda. 'Bana yaklaşık yarım saat ver.'

Seksen

Hunter sonraki yirmi iki dakikayı bulduğu her şeyi yeniden okuyarak geçirdi ve bu onun için yalnızca zaten bildiği bir şeyin altını çizmeye yaradı: Gerçekliğin kurgudan çok ama çok daha sapkın olduğu. Sorun şu ki, eğer önsezisinde haklıysa gerçeklik çok daha fazla çarpık hale gelmek üzereydi.

Bir saatten kısa bir süre önce yaptığı ilk araştırmada bulduğu tüm fotoğrafları hatırladı ve bu sefer çok daha dikkatli bir şekilde yeniden inceledi. Son fotoğraf Hunter'ın kafasında bir sürü düşünceyi tetikleyen fotoğraftı. Ona Adrian Kennedy'yi çağırtan kişi.

Tüm çabalarına rağmen bu konunun bulabildiği tek fotoğraf buydu. Yıllar önce ve oldukça uzak bir mesafeden çekilmişti. Açı da işe yaramadı ve konuyu bulanık ve belirsiz hale getirdi.

Hunter, fotoğrafı ekranında büyütmek için bir fotoğraf geliştirme uygulaması kullanmayı denedi, ancak ne kadar büyük olursa, o kadar pikselli ve bulanık hale geldi. Yine de konuyla ilgili bir şeyler onu çok tedirgin ediyordu.

Hunter görüntüye o kadar dalmıştı ki cep telefonunun masaüstüne çarptığını neredeyse fark etmedi.

Ekran görüntüsü ona arayanın bilinmediğini söylüyordu.

Mat Hade tutuklanmış mıydı?

Telefonu kulağına götürürken, "Dedektif Robert Hunter, Soygun

Cinayet Masası" dedi.

'Robert, bu Adrian.'

Hunter nefesini verdi. 'Şansınız oldu mu?'

Ağır bir duraklama oldu.

"Adrian mı?"

'Evet. Peşinde olduğun dosyalar bende. Şimdi bunları sana e-postayla gönderiyorum." "Teşekkürler, Adrian. Bunun için sana borçlu olacağım.'

'Evet, yapacaksın. Robert?' Hunter telefonu elinden bırakmadan Adrian aradı.

'Evet.'

'Dikkatli ol eski dostum.'

Hunter bağlantıyı kesti ve e-posta uygulamasını açtı. Saniyeler sonra Kennedy'nin e-postası geldi. Konu alanı boş bırakıldı. E-postanın gövdesinde yalnızca iki kelime görünüyordu: *İyi şanlar* – ancak mesaj üç ayrı ekle geldi. Hunter ilkini açtı ve okumaya başladı onun aracılığıyla. İçerdiği bilgiler daha önce öğrendiklerine çok benziyordu, sadece çok daha ayrıntılıydı.

İkinci ek ise tek bir siyah beyaz fotoğraftan oluşuyordu. Hunter'ın Kennedy'nin telefonunu almadan önce üzerinde çalıştığı konunun bir fotoğrafı. Resim Hunter'ın ekranını doldurduğunda bir anlığına nefes almayı bıraktı. Bu eski bir fotoğraftı ama Hunter'ın bulduğu kadar eski değildi. Görüntü, kontrollü bir ortamda, çok uzak bir mesafeden çekilmişti ve kişi doğrudan kameraya bakıyordu.

Hunter kendi gözlerine inanamadı.

Baktığı şeyin şokunu atlatması bir dakikadan fazla sürdü. Bunu yaptıktan sonra nihayet son eki açtı. Adrian Kennedy'nin ona gönderdiği belgeler arasında en gizli olanı. Ve en yıkıcısı.

Hunter bunu okurken sanki hayatın mantığını kaybetmiş gibi hissetti. Ayağa kalktı ve düşüncelerini düzene sokmaya çalışarak odada volta atmaya başladı. Bundan sonra ne yapmalı?

Duvardaki saat 12.59'u gösteriyordu.

Sabaha kadar beklemesi mümkün değildi.

Hunter cep telefonuna uzanarak iki arama yaptı. İkincisi ortağınaydı.

Seksen Bir

Garcia akşam dokuzu çeyrek geçe eve dönmüştü. Akşam yemeğine zamanında evde olamayacağını bir kez daha bildirmek için Anna'yı ofisten aramıştı. Her zaman olduğu gibi Anna ona sorun olmadığını söylemişti. Zaten erken yatmayı planlamadığını, bu yüzden akşam yemeğini fırında tutacağını, o eve geldiğinde ısıtabileceklerini ve yine de birlikte yemek yiyebileceklerini söyledi.

Garcia ve Anna lisedeki son sınıftan beri birlikteydiler ve Garcia bundan daha destekleyici bir eş isteyemezdi. Anna onun işini ne kadar sevdiğini biliyordu. Onun bunun için ne kadar çok çalıştığını ve kendini ne kadar adadığını görmüştü. Los Angeles gibi bir şehirde dedektif olmanın getirdiği bağlılığı ve fedakarlıkları anladı ve bunları tamamen kabul etti. Ancak inanılmaz psikolojik gücüne rağmen Anna'nın bazen korkması doğaldı. Bir gün o telefon görüşmesinin ya da gecenin bir yarısı kapının çalınmasından, kocasının bir daha eve gelmeyeceğini söylemesinden korkuyordu.

Gerçek şu ki, Hunter ve Garcia'nın, Yüzbaşı Blake'in her ikisinin de iki hafta ara vermesini istemesine neden olan son vakanın ardından Garcia, RHD Özel Bölümü'nden ayrılmaya hazırdı.

Garcia korkusuz olduğu kadar korkusuzdu ama son soruşturması Anna'yı ölümün eşiğine getirmişti ve bu onu anlamsızca korkutmuştu. O onun için her şey demekti ve eğer onu kaybederse kendini de kaybedecekti. Kararını karısına anlatmıştı ve onun geri dönmesine neden olan da Anna olmuştu.

Bu gece, karısıyla yemek yedikten sonra Garcia, Anna'yı da kendisiyle birlikte duşa sürükledi. Bu ona ilk kez nasıl seviştiklerini hatırlattı. Bundan sonra ikisi de kendilerini tamamen bitkin hissederek yatağa çöktüler.

Garcia sağ tarafından gelen bir takırtı sesi duyduğunda rüya gördüğünü sandı. Yüzünü o tarafa çevirdi ama gözlerini kapalı tuttu.

Brrrrrrrrrr.

İşte yine oradaydı.

Kafası karışmış bir şekilde iç geçirdi ve gözlerini cep

telefonunun komodinin yüzeyinde titreştiğini görebilecek kadar açtı. Başka bir tane aldı
Sonunda uzanmadan önce, yorgun ve uykulu beyninin olup biteni anlaması için iki saniyesi vardı.

"Alo?" uykulu bir sesle cevap verdi, hızla ayağa kalktı ve Anna'yı uyandırmamak için yatak odasından çıktı. Çok geç, çoktan yatakta dönüyordu.

'Carlos, ben Robert.'

“Hımm, Robert?” diye sordu Garcia, Robert'ın kim olduğundan pek emin değildi. Aniden beyni devreye girdi. “Robert.” Sesi telaşlıydı. 'Neler oluyor? Onu yakaladık mı? Mat Hade'i yakaladık mı?"

'HAYIR. Unut bunu Carlos. Hiçbir şey düşündüğümüz gibi değil. Yanılmışız.”

'Yanlış? Hangi konuda yanılıyorsun Robert?'

'Her şey.'

Seksen İki

Hunter neredeyse bir saattir araba kullanıyordu ve sonunda bulunduğu yolun solundaki çalıların arasına gizlenmiş küçük toprak yolu fark etti. Hiçbir işaret, hiçbir belirti ve hiçbir aydınlatma olmadığı için, Hunter gibi onu arayan biri bile onu kolayca gözden kaçırabilirdi. Hunter'ın yaptığı gibi. Sonunda çalıların arasındaki boşluğu görene kadar aynı yol boyunca iki kez ileri geri gitmişti.

Durdu ve farlarını oraya doğru çevirdi.

“Bu kadar mı?” diye sordu kendi kendine, direksiyona doğru eğilerek. 'Öyle olmalı. Burada başka hiçbir şey yok.”

Yolu terk etti ve arabası sanki gece tarafından yutulmuş gibi çalıların arasında kayboldu.

Engebeli yol tümsekler ve deliklerle doluydu ve bu, zifiri karanlıkla birlikte Hunter'ı yavaşlayarak gergin bir sürünmeye zorladı. Yaklaşık dörtte üç mil ve biri sol, biri sağ olmak üzere iki virajdan sonra, toprak yolun kenarlarındaki çalılar ve çalılar daha az yoğunluk kazandı ve yerini toprak, tilki kuyruğu kaktüsleri ve çöl kadife

çiçeklerinden başka hiçbir şeyin olmadığı sonsuz tarlalara bıraktı. .

Hunter daha büyük çukurlardan kaçınmak için elinden geldiğince dikkatli davranarak yoluna devam etti. Daha küçük olanlar kaçınılmazdı. Neredeyse yol onlardı. Yarım mil daha sonra yol tekrar sola kıvrılıp küçük bir tepeye çıktı. Hunter diğer tarafa doğru ilerlerken bitki örtüsü yeniden değişti. Kadife çiçeklerinin yerini Joshua ağaçları ve çöl söğütleri aldı. Toprak ve tilki kuyruğu kaktüsleri hâlâ her yerdeydi. Hunter, kaktüslerin daha yoğun olduğu bir bölgede ilerlerken, uzakta bir şey fark ettiğini sandı. Bir çeşit devasa gölge. Hemen arabasını tamamen durdurdu ve farları kapattı. Her zaman torpido gözünde bulundurduğu dürbüne uzanarak arabadan dışarı çıktı.

Şans eseri bulutlu, aysız bir geceydi. Hiçbir yıldız da görünmüyordu, bu da durduğu yerden herhangi bir şeyi görebilmesi için her yeri fazlasıyla karanlık hale getiriyordu. Daha yüksek bir yer arayan Hunter önce arabasının kaportasına, sonra da çatısına tırmandı.

Yine de hiçbir şey görmedi.

Yaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Hunter Buick'ine geri döndü ve farları kapalı tutarak tekrar hareket etmeye başladı, bu sefer öncekinden daha yavaştı. Durmadan önce bir çeyrek mil daha sürdü, arabasına bindi ve önündeki araziyi elinden geldiğince dikkatli bir şekilde taradı.

Sağında hiçbir şey yok.

Doğrudan önünde hiçbir şey yok.

Onun için hiçbir şey yok. . . Beklemek. Durdu, öne doğru eğildi. İşte oradaydı. Biraz ileride ve hafifçe solunda.

Seksen Üç

Bu mesafeden ve neredeyse zifiri karanlıkta Hunter gerçekte neye baktığını anlamaya çalıştı. Bir nevi inşaattı. Gölgesinin büyüklüğüne bakılırsa orta büyüklükte, iki katlı bir ev olabilirdi; tek sorun, bir eve benzememesiydi. Binanın şekli büyük bir kutuya benziyordu ve koyu renkliydi; öyle karanlık bir gecede, çölde

neredeyse görünmez oluyordu. Hunter onu bir dürbünle bile fark edebildiğine şaşırmıştı.

Bina ile durduğu yer arasındaki mesafenin yaklaşık çeyrek mil olduğunu hesapladı. Arabasına binip cep telefonuna uzandı.

Hiç bir şey. Yarım çubuk bile sinyal yok. Onu hareket ettirmek de hiçbir fark yaratmadı. Hiçliğin ortasında tokat atıyordu.

'Harika!'

Hunter arabasını toprak yolun kenarında bırakıp yolun geri kalanına yürüyerek devam etmeye karar verdi. Bu şekilde çok daha sessiz ve çok daha az görünür olurdu.

HK Mark 23 tabancasını kontrol etti. Silahta tam bir şarjör vardı ama Hunter işini şansa bırakmıyordu. Torpido gözünden bir el feneri ve ikinci, tamamen dolu bir şarjör aldı.

Hunter hâlâ çeyrek mil uzakta olmasına rağmen gizlice hareket etti ve kendini kaktüslerin, ağaçların ve söğütlerin arkasına elinden geldiğince sakladı. Yarı çömelmiş bir pozisyonda her seferinde yaklaşık on beş ila yirmi metre ilerledi, durdu, mümkün olduğu kadar yere yaklaştı ve ileriyi kontrol etmek için dürbünü kullandı. Her şey ölüm kadar hareketsiz görünüyordu.

Daha önce görmediği bir şeyi fark edene kadar işlemi beş kez daha tekrarlamıştı: inşaatın sağına park edilmiş siyah bir GMC Yukon.

Marlon, penceresinden, sahte telefon mühendisinin, telefon direğinin yukarısına yerleştirdiği Wi-Fi kamerasını aldıktan sonra siyah bir GMC Yukon'a tırmandığını görmüştü.

Hunter nefes aldı, alnındaki teri sildi ve binadan en fazla kırk metre uzakta kalana kadar yaklaşmaya devam ederek ilerlemeye devam etti. Kendisini bir grup grubun arkasına konumlandırdı.
söğütler ve dürbünü tekrar kullandı. Haklıydı. Bina bir eve hiç
benzemiyordu.

Hunter ona önden değil yandan yaklaştığını anladı. Binanın o tarafında hiçbir kapı göremediği için bu sonuca varmıştı. Yukon sağa park edildiğinden, onu kullanan kişinin ön kapının yanına park etmiş olması mantıklı görünüyordu.

Hunter yaklaşmak üzereyken başka bir şey fark etti. Binanın bu tarafında sadece bir pencere vardı. Oldukça yüksekteydi ve biraz sola doğruydu ama Hunter'ın aniden duraklamasına neden olan şey, yerden ne kadar uzakta olmasına rağmen o yalnız pencerenin dışına kalın metal parmaklıkların takılmış olmasıydı.

O bina bir ev değildi.

Bir hapishaneydi.

Seksen Dört

Hâlâ söğüt salkımının arkasında saklanan Hunter, dürbünüyle mülkün zeminini, çatısını ve korumalı konumundan görebildiği tüm köşeleri kontrol etti. En azından o tarafta herhangi bir gözetleme bulamadı. Memnun bir halde yaklaştı ve yirmi saniyeden kısa bir sürede önündeki binaya ulaştı. Bunu yaparken sol tarafa bakmadan önce sırtını batı duvarına yasladı.

Hiç bir şey.

Sağ.

Hiç bir şey.

Şimdiye kadar, çok iyi.

Daha sonra güneye, Yukon'un park edildiği yere doğru ilerlemeye başladı. Duvarın kenarına ulaştığında çömeldi, silahını kılıfından çıkardı ve köşeden bir göz attı.

Hiçbir şey görmedi.

Birkaç saniye daha bekledikten sonra tekrar etrafına baktı. Bu sefer o kadar hızlı değil.

Yukon, binanın girişinden yaklaşık on bir metre uzakta park edilmişti; ağır görünen ahşap bir kapıydı bu. İşte bu kadar. Orada başka hiçbir şey yoktu. *Harika,* Hunter düşündü. *Şimdi ne olacak Robert? O kapının kilidinin açılmasına imkân yok. Burası ev değil hapishane. Burada ne tür güvenlik oluşturulmuşsa, bu kimsenin içeri girmesini engellemek için kullanılmadı. İnsanların dışarı çıkmasını engellemek içindi.*

Hunter'ın yaklaşıp daha iyi bakmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Ve yaptığı da tam olarak buydu. Silahı hâlâ elindeydi ve

sırtını duvara yaslamıştı, köşeyi döndü ve yavaşça ağır kapıya doğru ilerledi. Oraya vardığında, bağırsaklarının içinde çalkalanmaya başladığını hissetti.

Bu yerde kesinlikle kötü bir şeyler vardı. Etrafındaki hava bile daha yoğundu, nefes alması daha zordu.

Hunter kapının kilidini inceledi. Eski görünüyordu ama sağlamdı. Derin bir nefes daha alıp tekrar etrafına baktı.

Karanlık ve sessizlikten başka bir şey yok.

Sol kolunu uzattı, parmaklarını kapı koluna koydu, aşağı doğru çevirdi ve kapıyı yavaş ama sert bir şekilde itti.

Yanılmıştı.

Kapının içeri doğru hareket etmesi onu şaşkınlığa uğrattı. Kilidi açıktı. “Ne oluyor?” diye fısıldadı alçak sesle.

Hunter kapıyı uzun bir süre o pozisyonda tuttu, beyni hızla bundan sonra ne yapacağını bulmaya çalışıyordu.

Artık geri dönemeyecek kadar ileri gitmişti.

Olabildiğince dikkatli bir şekilde kapıyı bir santim daha itti. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Ta ki boşluk içeriye bakabileceği kadar geniş olana kadar.

Hiçbir şey görmedi. Bu ilk oda her neyse, tamamen boş görünüyordu.

Hunter nefesini tuttu, kapıyı birkaç santim daha itti ve gizlice binaya girerek kapıyı yavaşça arkasından kapattı. İçerideki hava sıcak ve tozluydu, çamaşır suyu ve dezenfektan kokusu ağırdı; kendisi ve Garcia'nın Mat Hade'in Doğu Los Angeles'taki dairesinden aldıkları kokuya çok benziyordu.

Hunter bir anlığına hareketsiz durdu, sırtı artık kapının iç kısmına dayalıydı. Gözleri dışarıdaki aysız geceye çoktan alışmıştı, bu yüzden içerideki karanlığa alışmaları hiç zaman almadı ki bu da ona çok yakışıyordu. El fenerini mümkün olduğunca kullanmaktan kaçınmak istiyordu.

Hunter kendini tüm mobilya ve dekorasyonlardan arındırılmış geniş bir koridorun girişinde dururken buldu. Duvarlar griydi ve cüruf bloklarından, zemin ve tavan ise masif betondan yapılmıştı.

Koridorun tamamı kare, beton bir tünele benziyordu; klostrofobik ve havasız.

Hunter'ın yedi metre kadar önünde uzanıyordu ve aralık duran ikinci bir kapıya açılıyordu. Arkasından bir yerden hafif bir ışık geldi. Hunter dikkatli, sessiz adımlarla hızla oraya doğru ilerledi ve kapının sağındaki duvarın yanında durdu. Orada hareketsiz durdu, bekledi, dinledi.

Bir dakika.

İki dakika.

Sessizlik sağır ediciydi.

Sonunda vücudunu büktü, boynunu uzattı ve aralıktan çok dikkatli bir şekilde baktı. Hunter'ın tanımlayamadığı ışık kaynağı son derece zayıftı ve odanın çoğunu gölgede bırakıyordu. Durduğu yerden odanın sadece yarısını görebiliyordu.

Kendisi de neredeyse içinde bulunduğu koridor kadar steril görünüyordu. Arka tarafta boş bir duvara bakan koyu renk kumaştan bir koltuk vardı. Hunter solunda küçük, ahşap bir sehpa gördü. Yerde, koltuğun hemen önünde, koltukla duvar arasındaki boşluğu kapatan dikdörtgen, siyah beyaz bir halı vardı. İşte bu kadar. Hunter karanlık köşelerden başka bir şey göremiyordu.

Sırtı hâlâ kapının sağındaki duvara dayalı halde iki dakika daha bekledi.

İçeriden ne ses ne de hareket var.

Devam etme zamanı.

Hunter derin bir nefes aldı ve gürültüsüz ve iyi prova edilmiş bir hareketle vücudunu odaya döndürdü, kolları önünde uzandı, silahı her yerde bir hedef arıyordu. . . herhangi bir yer. Hiçbirini bulamadı.

Odanın ikinci yarısı ilkinden bile daha boştu. Hunter'ın gözleri hala çorak alanda çılgınca bir tür hedef arıyordu ama yanlış tarafa bakıyordu. Hareket tam arkasındaki gölgeden geldi.

Hızlı.

Kesin.

Durdurulamaz.

Hunter girdiği kapıya doğru geri dönmeye başladığında, kafasının arkasına o kadar güçlü bir darbe aldı ki, onu ileri ve duvara

fırlattı.

Bir milisaniye sonra tüm düşünceler zifiri karanlık tarafından yutuldu.

Seksen Beş

Hunter'ın bilinci yavaş ve acı verici bir şekilde kendisine döndü. Her kalp atışında başı yoğun bir acıyla zonkluyordu, sanki beyninin ortasında çivili bir top atıyordu. Birkaç kez gözlerini kırptı ama göz kapakları onları tamamen açamayacak kadar ağırdı, bu yüzden şimdilik gözlerini kapalı tuttu. Derin bir nefes aldı ve sıcak hava ciğerlerini şişirirken beynindeki o kahrolası çivi topunu da şişiriyor gibiydi. Acı verici bir ağrı, şiddetli bir fırtına gibi kafasının içinde patladı ve ikinci, yakıcı ve zayıflatıcı bir acıyı da beraberinde getirdi. Bu, kolları boyunca uzanıyor, sanki kolları şiddetli bir şekilde yuvalarından sökülecekmiş gibi her iki ucundan da esniyor ve çekiyordu.

Hunter tekrar gözlerini kırpıştırdı ama bu sefer sonunda gözlerini açmaya çalışacak gücü buldu. Acı ve kafa karışıklığı içinde neye baktığını anlaması biraz zaman aldı; çıplak ayakları sanki ölü bir adama aitmiş gibi yere basıyordu. İşte o zaman Alison Atkins'i o ahır benzeri binada buldukları aynı pozisyonda bağlandığını fark etti. Kolları başının üzerine doğru uzatılmıştı. Bilekleri parlak çelik bir zincirle birbirine kelepçelenmiş ve tavan boyunca uzanan metal bir borunun etrafına dolanmıştı. İki farklı asma kilit her şeyi yerinde tutuyordu. Zincir tüm ağırlığını taşıyordu ve bileklerini derinden ısırıyordu. Çıplak kollarından ve omuzlarının üzerinden ince kan çizgileri akmıştı.

Başındaki ve kollarındaki mide bulandırıcı ağrıyla mücadele eden Hunter başını kaldırdı ve yukarı baktı. Bu zincirlerden tek başına kurtulmasının imkânı yoktu.

“Beni şaşırttığını itiraf etmeliyim Robert.”

Ses, önündeki gölgelerin arasından bir yerden geliyordu. Hunter o yöne baktı ama kimseyi göremedi.

'Buraya geleceğini hiç düşünmemiştim. Bunu anlayacağını hiç

düşünmemiştim.' Sesin duyduğu iki 911 kaydındaki sesten biraz farklı olmasına rağmen Hunter onu hâlâ tanıyabildi. Bunu yeterince kez duymuştu.

Bu yüzden adam karanlıktan çıkıp tam önünde durduğunda hiç şaşırmamıştı.

'Merhaba Robert.'

Seksen Altı

Squirm hiç uyumamıştı. Nasıl yapabildi? Gözlerini her kapattığında onu görüyordu. Çıplak. Kollar başının üzerine uzanıyordu. Vücudu, bileklerine zincirlenen zincirle asılıyken o ahşap kirişten sarkıyordu. Ona nasıl baktığını asla unutamayacaktı.

Gözlerindeki korku.

İfadesindeki umutsuzluk.

Vücudundaki her gözenekten korku sızıyordu.

Alison. Adı buydu. Tıpkı önceki iki kadında olduğu gibi 'Canavar', beynine kazınana kadar bunu tekrar ettirmişti. 'Canavar' Squirm'i hücresinden çıkarmış, onu bir sandalyeye bağlamış ve zavallı kadının karnını keserken ona izletmişti. O kadar geniş bir kesik vardı ki Squirm, adamın onu ikiye böleceğini sandı. Kan, kesikten büyük kırmızı çarşaflar halinde akıyor, yere damlamadan önce bacaklarının rengini değiştiriyor ve Squirm'in şimdiye kadar gördüğü en büyük kan havuzunu oluşturuyordu. Ve bununla birlikte gelen koku da daha önce tattığı hiçbir şeye benzemiyordu; tatlı ve metalikti, sanki kan bakırdan yapılmış gibiydi.

Ama tüm bu kan, daha sonra olanlarla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. 'Canavar' dudaklarında parlak bir gülümsemeyle kadına yaklaşmış, doğrudan gözlerinin içine bakmış ve ellerini açtığı açıklığın derinliklerine yavaşça sokmuştu. Birkaç saniye sonra, onun içini tutarak dışarı çıktılar.

Squirm midesinden acı bir safranın çıktığını ve boğazına doğru ilerlediğini hissetmişti ama artık "Canavar"ın önünde kusmaması gerektiğini biliyordu. Dişlerini sıkıp gözlerini sımsıkı sıkan Squirm, hepsini yutmayı başardı.

Ancak 'Canavar' henüz tamamlanmadı. Onun içinden kopardığı her şeyi dikkatlice çekip bükmeye başladı, bir çeşit iç organ ipi yaratarak onun yerdeki sürekli büyüyen kan havuzuna düşmesine izin verdi.

O kadar uzun sürdü ki Squirm bunların hepsinin onun içinden geldiğine inanamadı.

Ancak Squirm'i ıslatacak kadar korkutan şey, tüm bunlara rağmen kadının hala hayatta olmasıydı. O hâlâ bilinçli. Yaşadığı yıkıcı acıya rağmen, 'Canavar'ın onu bir hayvan gibi öfkelendirmesini ve bağırsaklarını oyun hamuru gibi yere yaymasını da izlemek zorunda kaldı.

Adam, kadının iç kısmından bir parça daha yere atarken, "Bu, Squirm, beceri gerektirir," demişti. Ne zaman bayılacakmış gibi görünse, 'Canavar' ya yüzüne tokat atıyor ya da burnuna küçük bir şişe getirerek uyanık kalmasını sağlıyordu.

Squirm bakışlarını başka tarafa çevirmek istedi ama bunu yapmanın imkansız olduğunu fark etti. Sanki tüm bunların vahşeti karşısında hipnotize edilmiş gibiydi.

Şimdi hücresine döndüğünde Squirm'in yeni bir düşüncesi vardı ve bu düşünce bir parça umut taşıyordu. Polis onu aramıyor olabilir ama o kadınları mutlaka arayacaktır. Kendisinin aksine, babaları onlardan kurtulmak için 'Canavar'a para ödememişti. Squirm bundan emindi. Yani polis o kadınları kaçırıp öldüren adamı arıyorsa, polis de 'Canavar'ı arıyordu. Ve eğer onu bulurlarsa Squirm'i de bulacaklardı.

Bu düşünce çocuğun kalbine yeni bir umut tohumu ekti.

Seksen Yedi

Hunter'ın gömleği terden sırılsıklam olmuştu ve bacaklarının arkasından ter damlacıklarının aktığını hissetti. Bulunduğu odayı anlamaya çalışarak etrafına baktı.

Başının yukarısındaki bir yerden gelen zayıf ışığa rağmen alan karanlıktı ve gölgelerle örtülmüştü, tıpkı Hunter'ın katil onu alt etmeden önce kendini içinde bulduğu oda gibi. Ama burası kesinlikle aynı oda değildi. Duvarlar kül bloklarından, zemin ise katı betondan

yapılmıştı. Birkaç metal boru tavandan farklı yönlere doğru uzanıyordu. Hunter'ın solunda kapalı bir kapıya çıkan kısa bir merdiven gördü. Hunter'ın artık bu Allah'ın unuttuğu evin bodrumunda olduğundan hiç şüphesi yoktu. Eğer buraya ev bile denilebilirse.

Gölgelerin arasından çıkan adam Hunter'ın tam önünde durup bekledi.

Hunter ona bakmadı bile. Elleri sertleşmiş ve şişmiş gibiydi. Bileklerindeki zincir kan akışını kısıtlıyordu. Parmaklarını hareket ettirmeye çalıştı. Onları esnetebiliyordu ama bu hareket dayanılmaz bir acıyı da beraberinde getiriyordu.

Hunter inledi.

Adam gülümsedi.

LAPD Kayıp Kişiler Birimi Özel Bölümü başkanı Dedektif Troy Sanders, "Lütfen söyle bana Robert," dedi. "Bunu nasıl anladın?" Duruşu rahattı, sesi sakindi.

Hunter'ın gözleri ona bakmak için hareket etti.

Sanders bekledi.

Hunter, "Bize söyledin," dedi. Öte yandan sesi boğuk ve yorgun geliyordu.

'Öyle mi yaptım?'

'Bize gönderdiğiniz notlar. Önce Belediye Başkanı Bailey'ye, sonra bana. İpuçlarıyla doluydular."

Sanders gülümsedi. 'Kesinlikle öyleydiler.'

'Hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorduk. . . Bu geceye kadar." "Peki bunu ne ele verdi, Robert? İpuçlarının ne anlama geldiğini anlamanı sağlayan ne oldu?'

Hunter öksürdü ve bu, kafasının içindeki sivri topun tekrar beynine saplanmasına neden oldu.

"Son dokuz-bir-bir aramanız," diye yanıtladı sonunda.

Bu cevap Sanders'ı şaşırtmış görünüyordu. 'Gerçekten mi? Nasıl yani? Hunter yüzünden biraz nem almak için çatlak dudaklarını yaladı. 'Beni kes, sana anlatacağım.'

Sanders, Hunter'ın etrafında dolaşıp arkasında kaybolduğunda gülüyordu.

'Evet, bunu yapamam Robert. Ama bırak da ne yapabileceğime bir bakayım.' Hunter birdenbire metalin metale sürtünme sesini duydu. Bileklerini bağlayan zincir gerginliğini biraz kaybetmişti ve ayakları sonunda yere değebiliyordu. Sadece. Bu onun ayak parmakları üzerinde sallanmasına ve ağırlığının küçük bir yüzdesini desteklemek için bacaklarını kullanmasına olanak tanıdı ve kollarındaki gerginliğin bir kısmını hafifletti. Cennet gibi hissettim.

"Daha iyi mi?" diye sordu Sanders.

Hunter hiçbir şey söylemedi.

“Peki söyle bana Robert, son dokuz-bir-bir aramam her şeyi anlamana nasıl yardımcı oldu?”

Hunter yavaşça nefes aldı. 'Kurbanın adı' diye yanıtladı.

‘Alison.’ Sanders, Hunter'la yüzleşmek için geriye doğru yürüdü.

Hunter, "Bundan üç kez bahsettin," dedi. "Operatörün bunu devre dışı bıraktığından emin oldun." Bunu neden yapasın ki? Hiç mantıklı değildi, çünkü zaten öğreneceğimiz ilk şeylerden biri bu olurdu, özellikle de aramayı yapmak için onun cep telefonunu kullandığından beri.'

Sanders sessiz kaldı ama dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti oynamaya başladı.

Hunter ağırlığını daha iyi taşıyabilmek için parmaklarının ucunda biraz sola doğru ilerledi. "Operatörün onun adını yazması konusunda bu kadar ısrarcı olmanız, bunda pek doğru olmayan bir şeyler vardı." Bu yüzden bana gönderdiğiniz nota geri döndüm ve onu tekrar inceledim.'

Sanders bekledi.

Hunter, "İpuçları ismin içinde," dedi. “Bunu sen yazdın.” Sanders başını salladı. Bir gülümsemenin hayaleti büyüdü.

‘İpuçları *vardı* İsimler,” dedi Hunter. ‘Kurbanın isimleri.’

Alkışlayın, alkışlayın, alkışlayın.

Sanders, Hunter'ı alkışladı. 'Çok iyi, Robert. Etkilendim.”

Hunter yine dudaklarını yaladı. "Ayrıca -" bir kez daha öksürdü

ve smaç topuna birkaç saniye katlanmak zorunda kaldığını - "tarihi yeniden yazdığını" yazmıştın.

Sonunda gülümseme ortaya çıktı.

“Yani kurbanların adlarını kılavuz olarak kullanarak tarihi araştırdın. Hepsi.”

Hunter'ın sessizliği yankılanan bir 'evet'ti.

Sanders "Bırak tahmin edeyim" dedi. ‘Bulduğun şey başınızı döndürdü.’

Hunter yutkundu ve tükürük şişmiş boğazından çıkmak için çabaladı. 'Öğrendiğim şey her iki notta da neredeyse her ipucunun canlanmasını sağladı. Aniden her şey anlam kazanmaya başladı. Bulmaca kendi kendine çözülmeye başladı.'

Sanders "Memnun oldum" dedi. 'Ama ne ararsan ara, Robert, ben *Bilmek* Aldığınız sonuç ne olursa olsun her soruyu yanıtlamayacaksınız. Bu yapbozun çok önemli bir parçası hâlâ eksik.”

"Evet," diye itiraf etti Hunter.

“Yani resim hâlâ eksik, Robert. Hala gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?'

Hunter ve Sanders sanki bir savaştaymış gibi gözlerini kilitlediler. Hunter ilk önce gözlerini kırpıştırdı. "Gerçek adın Richard," dedi. 'Richard Tapınağı.'

Sanders şaşkın bir şaşkınlıkla Hunter'a baktı. Duyduklarının şokunu atlatması birkaç saniyesini aldı. Bunu yaparken tekrar güldü ama bu sefer Hunter'ı rahatsız eden tuhaf bir kahkahaydı. Sanki tükürmeden önce uzun süre ciğerlerinde çiğnemiş gibi vücudunun derinliklerinden guruldadı. Acıdan kıpkırmızıydı. Duygusal acı. Tekrar konuştuğunda sesi korkunç bir tonla kaplıydı.

'Yanılıyorsun Robert. Adım Richard değil. Benim adım. .

Sanders duraksadı ve endişeyle boynunu önce sola, sonra sağa hareket ettirdi.

'Kıvran.'

Seksen Sekiz

Altı yıl geçmişti.

Squirm'in polisin bir gün 'Canavar'ı yıllar boyunca işlediği iğrenç suçlardan dolayı yakalayacağına dair umudu uzun zaman önce ölmüştü. Asla kurtarılmayacaktı. 'Canavar' onu asla bırakmazdı.

Squirm artık on sekiz yaşındaydı. Hâlâ sıskaydı ama neredeyse 'Canavar' kadar uzundu. Şimdiye kadar ölmüş olmayı bekliyordu ama görünen o ki 'Canavar' onun etrafta olmasından hoşlanıyordu.

Her yıl Squirm'in doğum gününde 'Canavar' onunla mutfakta oturur ve sanki eski dostlarmış gibi onunla konuşurdu. Squirm konuşmaktan çok dinledi ama yine de 'Canavar'ın ona insan gibi davrandığı tek an buydu.

Bugün Squirm'in on sekizinci doğum günüydü.

'Canavar' onu son altı yılda her gün yaptığı gibi sabah 5:45'te erken uyandırmış, mutfaktaki metal halkalardan birine (sadece tek bileğinden) zincirlemiş ve Squirm'in hareket etmesine izin vermişti. kahvaltı yap. Yerden değil. Elleriyle değil. Ama uygar bir insan gibi.

"Sana bir sorum var, Squirm," demişti "Canavar", Squirm çikolatalı kekini bitirirken.

Son beş yıldır Squirm'e doğum gününde hediye olarak 'Canavar' ona tek bir dilim çikolatalı kek getirmişti. Bu bir nevi ritüel haline gelmişti.

Squirm göz teması kurmadan utanarak başını salladı.

Squirm, sonu gelmez bir korkuyla örtülü olarak büyümüş ve kendine olan güveninden tamamen yoksun kalmıştı. Korkmuş bir köpek yavrusuyla karşılaştırma gerçeklerden çok uzak olmazdı.

'Bir kadına sahip olmaya ne dersin?'

Squirm durakladı ve bu kez onu uzun süredir esir alan kişiye baktı. 'Artık resmi olarak bir erkeksin. Bu yüzden gerçek bir erkek olmanın ne demek olduğunu öğrenmenin zamanı geldi diye düşünüyorum.' 'Canavar' kendi göğsüne iki kez tokat attı. Buraya getireceğim bir sonraki çöp parçası için sana biraz zaman vermeme ne dersin? Bunu isterdin, değil mi?'

Squirm dondu.

'Aslında,' 'Canavar' dikkatsizce devam etti, 'bir düşününce

bundan daha iyisini yapabiliriz. Bundan çok daha iyisini yapabiliriz. Çöp parçasıyla işiniz bittikten sonra ondan kurtulmaya ne dersiniz? Ondan kurtul dediğimde ne demek istediğimi biliyorsun, değil mi?'

Bunu takip eden duraklama o kadar ağırdı ki Squirm bunun yeryüzünde bir delik açacağını düşündü.

Ne yapacağını bildiğini biliyorum, Squirm. Yıllar boyunca pek çok dersin oldu, değil mi?'

'Canavar' altı yıl boyunca Squirm'e işlediği her cinayeti izletmişti. Toplam otuz üç. Ve Squirm'e her kurbanın adını ezberletmişti. Squirm onların isimlerini asla unutmazdı. Yüzlerini asla unutmayacaktı. Nasıl öldüklerini asla unutmayacaktı.

“Onu istediğin kadar incitebilirsin Squirm. Kulağa nasıl geliyor, değil mi?'

Squirm yine göz temasını kesti. Boğazının sıkıştığını hissedebiliyordu. ‘İçinde çok fazla öfke olduğunu biliyorum.’ ‘Canavar’ kasıklarını kaşıdı. “Belki de artık öfkeni serbest bırakmanın zamanı gelmiştir Squirm ve ben de onu sahip olduğun her şeyle cezalandır derim. Onun korkuyla, acıyla, ıstırapla çığlık atmasını sağlayın; garanti ederim kendinizi özgür hissedeceksiniz. . . haklı çıktı. . . temizlendi. . . güçlü. Kendinizi Tanrı gibi hissedeceksiniz.”

Squirm'in kalp atışları hızlandı.

'Bu da sana hediyem, Squirm. Bu gece sadece gerçek bir erkek olmayacaksın, aynı zamanda Tanrı da olacaksın.' 'Canavar' gırtlaktan bir kahkaha attı. ‘Bu dünyada bundan daha güçlü bir his yok.’

Bu akşam?

Kalbi göğsüne doğru güm güm atmaya başladı.

Bu akşam?

Hala daha hızlı. Squirm kalbinin patlayıp vücudundan çıkacakmış gibi hissetti. *Bu akşam.*

Bu tek kelime onu korkutmuştu.

Başının döndüğünü hissetmeye başladı.

Bu gece sadece gerçek bir erkek olmayacaksın, aynı zamanda Tanrı da olacaksın. Nefes alamıyordu.

Korku vücudundaki her atomu kapladı.

İronik bir şekilde, bu korku, bu ölçülemez korku, sonunda ona altı yıldır yoksun olduğu cesareti veren şeydi. Her gecenin sahip olduğu cesaret
beyninin içinde kaynadı ama her sabah damarlarında hayata geçemedi.

Bugün Squirm'in doğum günüydü. Tüm yıl boyunca 'Canavar'ın çok kısa bir süre için onu tek bileğinden duvara zincirlediği tek gündü.

Son üç doğum günü boyunca Squirm, bakmadığı zamanlarda 'Canavar'a saldırmayı düşünmüştü ama tam o son anda cesareti onu her zaman hayal kırıklığına uğratmıştı. Ve eğer o gün Squirm'in güvendiği şey cesaret olsaydı, bu onu yine başarısızlığa uğratırdı ama bazen korkuyu yenebilecek tek şey korkunun kendisidir.

Squirm solunda oturan 'Canavar'a baktı. Bu sefer içinde çarpışan şey cesarete karşı korku değil, korkuya karşı korkuydu.

'Canavar' duvardaki saate bakmak için döndüğünde Squirm gerildi, gözlerini kapattı ve korkunun ona rehberlik etmesine izin verdi.

Squirm hiç 'beden dışı' bir deneyim duymamıştı. Ancak sahnenin gözlerinin önünde nasıl oynandığını gördüğünü anlatabilmesinin başka yolu yoktu.

Squirm sanki büyük ekranda bir film izliyormuşçasına kendisini o mutfakta, 'Canavar'ın hemen sağında otururken gördü. Aniden, sanki film orijinal hızının çok küçük bir kısmına kadar yavaşlatılmış gibi, sağ kolunun dışarı doğru sallandığını gördü. Bağlarından kurtulmuş olan kol değil, bileğinin etrafında uzun bir zincirin odayı geçerek doğu duvarındaki metal bir halkaya bağlandığı kalın metal manşet bulunan kol.

Kelepçeli kol yavaş yavaş zemin kazandı ve acı verici bir şekilde kendisini esir alan kişinin yüzüne giderek daha da yaklaştı.

Seyirci Squirm zar zor izleyebiliyordu. *Ne yapıyorsun? Aklını mı kaçırdın? Durdur şunu. Durdur şunu.*

Ancak filmdeki Squirm onu duyamıyordu. 'Canavar'ı çenenin tam

ortasına vurmayı hedefliyordu ama 'Canavar' tam zamanında dönüp saate baktı. O gün şans Squirm'den yana görünüyordu. Bileğindeki metal kelepçe sağ şakağının ortasına 'Canavar'a çarptı.

İzleyici Squirm, adamın gözlerinin titrediğini, sonra tekrar kafasına döndüğünü gördü. Bu sahne onu hem şaşırttı hem de heyecanlandırdı. *Bu gerçekten oluyor muydu?*

Zaman akıp gitti.

Sahip olmadığı zaman.

Ekrana bağırdı.

Ona tekrar vur. Ona tekrar vur.

Bu kez filmdeki Squirm yüksek sesli bağırışları duymuş gibi görünüyordu çünkü sağ elini geri getirip bir kez daha 'Canavar'a doğru salladı. Bu sefer daha zor. Neredeyse tam olarak öncekiyle aynı noktaya çarptı.

Başı ve kolları sanki sara krizi geçiriyormuş gibi titriyordu.

İzleyici Squirm gözlerine inanamadı.

Son bir kez. Yap. Şimdi yap.

Squirm üçüncü ve son darbeyi savurdu.

Işıklar kapalı.

'Canavar' tamamen bilinçsizce yere yığıldı, kafasındaki yarıktan kan damlıyordu.

Seyirci Squirm havada uçarak Squirm filmine geri döndü.

On sekiz yaşındaki çocuğun 'Canavar'ın ölüp ölmemesi umurunda değildi. Kontrol etmedi. Yaptığı tek şey "Canavar"ın pantolonunun cebinden anahtarları alıp kanlı manşeti bileğinden "Canavar"ınkine aktarmaktı.

Saniyeler sonra ön kapının kilidini açtı ve bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü bir dünyaya adım attı.

Seksen Dokuz

Adrian Kennedy'nin Hunter'a gönderdiği FBI dosyası, Squirm'in ifadesinin tamamını ve o zamanlar on sekiz yaşında olan çocuğun tek bir fotoğrafını içeriyordu. Çok daha zayıf görünüyordu ve kafası Dedektif Sanders'ınki gibi tamamen tıraş edilmemişti ama yüz hatları,

özellikle de delici soluk mavi gözleri hâlâ aynıydı. Hunter resmi görür görmez onu tanımıştı.

Hunter tekrar öksürdü ve beynine yakıcı bir acı dalgası daha gönderdi.

'Kıvran.' Sanders'ın ona söylediklerini tekrarladı. 'Bu sizi esir alan kişinin size taktığı isimdi, değil mi? Bunu dosyanızda okudum. Ona “Canavar” derdin.”

Bu sözleri tekrar duyan Sanders bir adım geri çekildi.

Hunter bunu fark etti.

Sanders şaşkınlıkla, "FBI dosyasını okudun mu?" diye sordu. 'Nasıl? FBI Mağdur Yer Değiştirme Programının bir parçasıydım. O program Tanık Koruma Programı kadar gizlidir. Birkaç üst düzey silah dışında FBI ajanlarının bile buna erişimi yok. LAPD'ye bu şekilde katılabildim.” Her iki avucunu da yukarı kaldırdı. 'Program bana, herkesin her yerde incelemesine açık, eksiksiz ve tamamen okunaklı bir geçmişe sahip, tamamen yeni bir kimlik atadı. Bankalar, sigorta şirketleri, özel dedektifler, devlet kurumları, adını siz koyun; buna LAPD de dahildir.'

Hunter, "Polis olmak mükemmel bir kılıftı" dedi.

Sanders yarı eğlenmiş bir halde ona baktı.

'Ah, hayır, hayır, hayır, hayır. Beni hayal kırıklığına uğratma Robert. Çözme işinde harika gidiyordun. İnsanları öldürmeye başlamak için mi LAPD'ye katıldığımı düşünüyorsun?'

Hunter tekrar parmaklarının ucunda yükseldi. Bu sefer biraz sağa.

'LAPD'ye katıldım çünkü gerçekten insanlara yardım etmek istiyordum.' Sanders'ın sesi biraz daha sertleşti. 'BEN *aranan* Benim gibi insanlara yardım edebilmek için Kayıp Kişiler soruşturmacısı olmayı istedim. Böylece 'Canavar' gibi insanları tutuklayabilirim. Onun benzersiz olmadığını herkesten çok sen biliyorsun. Dünya onun gibi canavarlarla dolu.” Durdu ve gözlerini tekrar Hunter'a kilitledi. 'Benim gibi canavarlar.'

Hunter derin bir nefes aldı ve hava ciğerlerini acıttı.

'Beni neyin değiştirdiğini bilmek ister misin?'

Hunter zaten biliyordu.

'Dosyanız' dedi.

Sanders başparmağıyla işaret parmağını birbirine şıklattı ve ardından Hunter'ı işaret etti. *Evreka* jest yapmak. 'Kesinlikle Robert. Benim dosyam. Polis olmak, özellikle de Los Angeles Polis Departmanı'nın başkanı olmak, belirli kısıtlı dosyalara erişmenizi sağlar. Bir sivil olarak normalde asla göremeyeceğim dosyalar. Bazı cinayetlerin, bazı kaybolmaların soruşturulmasıyla ilgili dosyalar. O zaman bilmiyorlardı ama hepsinin ortak bir paydası vardı. Bu ortak paydanın ne olduğunu tahmin etmek ister misin Robert?"

"Canavar".'

"Canavar", diye onayladı Sanders. 'Ve o dosyalardan öğrendiklerim beni sonsuza dek değiştirdi. Bunun ne olduğunu biliyor musun?'

Hunter'ın gözleri sessiz bir 'hayır' ifadesini kırpıştırdı.

"Yedi kez Robert." Gözleri kısıldı. 'Altı yıl boyunca LAPD ile FBI arasındaki o iğrenç hücrede kilitli tutuldum 'Canavar' yetkililer tarafından yedi kez sorgulandı. YEDİ KEZ.' Sanders son iki kelimeyi Hunter'ın yüzüne bağırdı, ağzından tükürük uçtu.

Hunter irkildi ama artık çok geçti. Tükürüğün bir kısmı ağzına kaçtı. Sanders artık derin nefes alıyordu. Sözcükler sıkılı dişlerin arasından geliyordu. 'Ben kaçırıldığımda henüz bir çocuktum, Robert. On bir yaşındaydım. Zekiydim. Bir geleceğim vardı. Ve altı yıl boyunca o çocuğa tecavüz edildi ve dövüldü *Her gün,* sanki çürümüş bir et parçasından başka bir şey değilmişim gibi."

Sanders bir adım geri attı, gömleğini iki eliyle tuttu ve vücudundan çekip çıkardı. Düğmeler beton zemine sıçramadan önce havaya fırlatıldı.

Acıya ve ne kadar yorgun olmasına rağmen Hunter'ın gözleri irileşti. Sanders'ın gövdesi tamamen yaralarla kaplıydı; bazıları küçük, bazıları büyük, bazıları devasa. Birçoğu iyi iyileşmemişti ve yara izleri kösele ve yumrulu görünüyordu. Bazıları devasa kaynaklara benziyordu.

Sanders arkasını döndü. Sırtı daha da kötü görünüyordu.

Avcı sessiz kaldı.

'Bu altı yıl boyunca her şeyi bitirmek için yedi şansları vardı.

YEDİ. Sanders, Hunter'ın önündeki odada volta atmaya başladı. Gözyaşları sanki gözlerinden akacakmış gibi görünüyordu ama asla gerçekleşmediler. Kıvranma şuydu:
hala verdiği sözü tutuyor. Sesi derinleşti, çakıl doluydu. 'Yedi kez Robert. LAPD ve FBI doğrudan yedi saf kötünün gözlerine baktı *farklı* kez. Gözleri tam bir manyağın gözleri ama yine de içindeki canavarı göremediler.' Adım atmayı bıraktı. 'Yaptıkları işte en iyisi olmaları gerekiyordu. Uzmanlar.'

Hunter'ın aklına Sanders'ın Belediye Başkanı Bailey'ye yazdığı ilk nottan bir paragraf geldi.

Bu ajansların en iyinin en iyisi olması gerekiyor. Konu insanları okumaya ve iyiyi kötüden ayırmaya gelince uzmanlar. Ama gerçek şu ki onlar sadece görmek istediklerini görüyorlar. Ve bununla ilgili sorun şu ki, kör adam rolü oynadıklarında insanlar acı çekiyor. . . insanlar işkence görüyor. . . ve insanlar ölüyor.

Sanders yeniden hızlanmaya başladı.

'Beni kabusumdan kurtarabilirlerdi Robert. Beni olduğum şeye dönüşmekten kurtarabilirlerdi. Bütün o kadınları kurtarabilirlerdi. Bu kadınların hepsini kurtarabilirlerdi."

Hunter onun kendi kurbanlarından bahsettiğini biliyordu.

'Bu altı yılda otuz üç kadını öldürdü. Ve bana hepsinin ölmesini izlettirdi. Bana hepsinin adını ezberletti." Hunter birkaç saat önce okuduğu dosyayı hatırladı. 'Canavar' tutuklandığında, Squirm nihayet polisi saklandığı yere yönlendirdikten sonra altmışın üzerinde cinayeti itiraf etmişti. On yılı aşkın süredir kadınları öldürüyordu.

Hunter, "Yani kurtarılabileceğini öğrenmek seni değiştirdi" dedi.

'Bu seni değiştirmez miydi?' Sanders karşılık verdi. "En iyinin en iyisi nasıl bu kadar çok hataya mal olan bu kadar çok hata yapabildi?" Hunter yanıt vermedi.

'O kadınlar öldü Robert. Geri dönmeyecekler. benim hayatım *yırtık* benden." Sanders mizahsız bir gülümsemeyle gülümsedi. 'Hataların bir de diğer tarafı vardır, Robert; yansımaları. Bunu biliyorsun. Hata ne kadar büyük olursa sonuçları da o kadar yıkıcı olur. *BEN* yirmi beş yıl önce yapılan hataların yansımasıyım.' Sanders sanki gökten gelen bir hediyeyi memnuniyetle karşılıyormuş gibi kollarını açtı. 'Ve işte buradayım. Bugün de benzer bir durum

yaşansa aynı hataların tekrarlanacağını biliyordum çünkü insanlar sadece görmek istediklerini görüyorlardı. *Sen* yalnızca görmek istediğini gör.”

Hunter'ın ayak parmakları yorulmaya başlamıştı ve bileklerinin etrafındaki zincir yeniden etine batmaya başlıyor, ellerine giden kan akışını engelliyordu.

Hunter, "Yani, bir şeyi kanıtlamak için sen de "Canavar" oldun, dedi. ‘Adımlarını takip ettin ve kadınları öldürmeye başladın. Öldürdüğü kadınlarla aynı adı taşıyan kadınlar. Tamamen aynı sırayla. Tamamen aynı yöntemleri kullanarak. Çekimler bile.”

Sanders'ın meraklı bakışları geri döndü. Hunter'ın çekimlerden haberdar olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

'Sen bir kupa koleksiyoncusu değilsin. Filmler senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Bunu "Canavar" yaptığı için yaptın. Hatta gizlenmiş bir yer buldun ve onu seni tuttuğu yere benzeyecek şekilde dönüştürdün.'

Sanders, "Elbette birkaç modern değişiklikle" diye itiraf etti. “Sabahın bu saatinde eve yaklaştığını nereden bildiğimi sanıyorsun?” Kaşları havaya kalktı. ‘Buranın her yerinde gizli sensörler var.’

Bu sözler Hunter'ı dehşete düşürdü.

"Sizce ön kapının kilidi neden açıktı Robert?" Seni bekliyordum. İçeri girmeni istedim.”

Hunter'ın kolları et topakları gibi hissetmeye başlamıştı.

Sanders, "Ama etkilendim Robert," diye devam etti. 'Haklısın. Bir şeyi kanıtlamak için “Canavar” oldum. *Demek istediğim.* Ama öylece sokaklara çıkıp insanları öldürmeye başlamadım. Planımı yıllar önce tasarlamaya başladım. Acele etmek istemedim. Ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar planladım. İlk kurban abartılı ve cüretkâr bir kaçırma olayının sonucu olmalıydı. Bu şekilde Kayıp Kişiler Birimi Özel Bölümü'nün çağrıyı alacağını garanti edebilirdim. *BEN* çağrıyı alırdım.” Kendi zekasına kıkırdadı. “Cinayet soruşturmasına atanan dedektif her şeyi berbat etmezse mükemmel bir günah keçisi olacak kişiyi bile bulmayı başardım. Mükemmel bir baş şüpheli.”

Hunter, "Mat Hade," dedi. 'Ben Ölümüm'

Sanders'ın gözlerindeki şaşkınlık samimiydi.

'Vay! Bunu da mı çözdün?' Onaylayarak başını salladı. ‘Tamam, şimdi gerçekten etkilendim. Nicole'ün davasını tartışmak için ofisimde ilk buluştuğumuzdan beri iyi biri olduğunu biliyordum. Bütün doğru soruları soruyordun ama itiraf etmeliyim ki benzer kaçırılmalarla ilgili geçmiş araştırması yapmanı beklemiyordum. Sadece dosyaları alacağını düşündüm
ve ayrıl. Ama isteğin bana Mat'i denklemin içine dahil etme ve senin gerçekte ne kadar iyi olduğuna dair ilk hızlı testi yapma fırsatı verdi.'

Hunter, "Beni aradın ve hiçbir şey bulamadığını söyledin" dedi. 'Kesinlikle. İşte o zaman neyi yanlış yaptığımızı anladın. Sadece sonuçlanmış davaları arıyorduk. Bu beni gerçekten etkiledi Robert. Açıkçası başından beri her şeyi hallettim. Fikir Nicole'ün cinayet soruşturmasından sorumlu dedektife bu aramayı bizzat önermekti ama sen beni bu dertten kurtardın. Ve eğer "sonuçlanmış dava" hatasını dikkatime çekmeseydiniz, benden istediğiniz araştırmayı daha iyi düşündüğümü ve bu fikri kendim bulduğumu söylerdim.'

Hunter'ın ağzının kemikleri kurumaya başlamıştı.

Sanders, "Bir günah keçisine ihtiyacım olduğunu biliyordum ve onu bulmam yıllarımı aldı, ancak Mathew Hade planlarıma eldiven gibi uydu" dedi. “Fakat en iyi hazırlanmış planlar bile onun adını duyuramazdı. Bu tamamen şanstı. Ne kadar mükemmeldi? Bundan mükemmel bir anagram çıkarabileceğimi anladığımda ne kadar şaşırdığımı hayal edebiliyor musun?'

Sanders devam etmeden önce gırtlaktan, korkunç bir kahkaha daha attı. 'Bu aynı zamanda bana notuma en iyi ipucunu yazmam için mükemmel bir fırsat verdi.'

Hunter, "İpuçları ismin içindedir" dedi.

'Mükemmel değil miydi?' Sanders övündü. ‘Çift anlamı olan bir ipucu: BEN MAT HADE ya da BEN ÖLÜM. Ama sonuçta bu değildi *isim,* veya *isimler,* ipucu şunu kastediyordu. Kendi adıma söylemem gerekirse bu dahiceydi.”

Hunter, "Demek Mat Hade'in dosyasını bize vereceğini öğrendiğinde," dedi. "Onunla sen ilgilendin."

Sanders, Hunter'ı bir kez daha alkışladı. 'Elbette yaptım. Onu bulmanı istemedim. Bu tüm planlarımı bozardı.'

‘Ve sen de onun dairesine o eşyaları yerleştirdin; kırmızı kalemi, kağıtları, kibrit kutusunu.’

Sanders, 'Sizce de dahiyane bir hareket değil mi?' diye yanıtladı. Bütün bu davanın çok uzun bir süre devam etmesi gerekiyordu Robert ve sana verdiğim her yeni kurbanla birlikte, yeni şifreli bir ipucu bir kez daha tek bir kişiyi, yalnızca tek bir kişiyi işaret ediyordu: Mat Hade. Bir hayaleti kovalamanın senin için ne kadar sinir bozucu olacağını düşünüyorsun Robert?'

Sanders tekrar konuşana kadar birkaç saniye sessizlik hüküm sürdü.

'Ama sen iyi olmana rağmen Robert, gerçekten çok iyiydin ama yeterince iyi değildin. Çünkü yirmi beş yıl önce yapılan ölümcül hatanın aynısını yaptın. Bu hatanın ne olduğunu biliyorsun değil mi?'
'Gözlerinin içine baktım ve göremedim.'

‘Yine doğru. Sen ve ortağın doğrudan gözlerimin içine baktınız. Ofisinizde oturdum. Sen benimkine oturdun. Konuştuk ve sen hâlâ bilmiyordun. Kabul et.”

Hunter bir şey söyleyemeden odada elektronik bir bip sesi duyuldu.

Hunter'ın gözleri orayı taradı.

Sanders, atölye masasının üzerinde yarı gölgede kalan çift namlulu av tüfeğini alırken, "Buradalar" dedi. Hunter ona derin bir endişeyle baktı.

Buraya tek başına gelmeyeceğini biliyordum Robert. O kadar aptal değilsin. Elbette, önce buraya gelip etrafı kontrol edebilirsiniz ama süvariler hemen arkanızda olacaktır, değil mi?'

Hunter nefesini verdi.

Sanders gülümsedi. 'Buradan çıkışımın olmadığını biliyorum. Ama bir çıkış yoluna ihtiyacım yok. Bir çıkış yolu istemiyorum. Hayatım on bir yaşımda sona erdi ve buradan hangi cehenneme gidersem gideyim, hayatımın son yirmi beş yılıyla kıyaslandığında orası cennet gibi gelecektir.'

Çekiciyi her iki namluya da kaldırdı.

'Biri sana, biri bana. Tebrikler Robert. Cinayetleri durdurmayı

başardınız. Ve inanın bana, birisi yirmi beş yıl önce yapılan hataları düzeltene kadar devam ederdim. Ama yine de beni hayal kırıklığına uğrattın. Gözlerimin içine baktığında içimdeki canavarı teşhis edemedin.'

Bip sesi daha yüksek ve daha çılgınca olmaya başladı.

Sanders, pompalı tüfeği Hunter'a doğrultarak, "İçerideler" diye gülümsedi.

Hunter doğrudan Sanders'ın gözlerinin içine baktı. Ona gözlerini kapatmanın ya da başka tarafa bakmanın tatminini yaşatmayacaktı.

Merdivenin tepesindeki kapı gıcırdadı.

Sanders tetiği çekti.

Doksan

Garcia bodrum kapısını iterek açarken ikinci pompalı tüfek patlamasını duydu. Her ikisi de çok hızlı bir şekilde arka arkaya gerçekleşmişti. Kapalı alan, neredeyse çifte bomba patlıyormuş gibi seslerinin normalden daha yüksek çıkmasına neden oluyordu.

Garcia dizlerinin üzerine çöktü, silahını iki elle sıkı bir şekilde kavradı. Sabit bir hedefi olmadığı için ateşe karşılık vermek yerine kapıyı siper olarak kullanıp bekledi.

İki saniye.

Beş.

On.

Hiç bir şey. Başka çekim yok.

Garcia kapıyı biraz daha itip içeriye baktı. Silahı hâlâ bir hedef arıyordu, Troy Sanders'ı arıyordu. Gördüğü tek şey bodruma inen bir merdiven ve aşağıda dolaşan silah dumanıydı.

"Robert?" diye seslendi.

Cevap yok.

"Robert mı?" Orada mısın?'

Bir ses değil.

“Siktir!” Garcia derin bir nefes aldı ve yavaşça merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Üç adım sonra yeniden “Robert?” diye seslendi.

Hala hiçbir şey yok.

Garcia beş adım daha aşağı indi. Artık bodruma daha iyi bakabiliyordu ama silah dumanı ve koyu gölgeler hâlâ her şeyi belirsizleştiriyordu.

"Robert mı?" Burada mısın?'

Yer hareketsizdi.

"ROBERT?"

'Buradayım. Buradayım.” Garcia, Hunter'ın sesini duydu. ‘Her şey yolunda, her şey açık.’

Garcia dudaklarını geren gülümsemeye karşı koymadı. Bununla savaşmak istemedi.

Son birkaç basamağı aceleyle indi ve aşağıda durdu, gözleri şokla irileşti.

Bodrum katında, atölye masasının sadece birkaç metre önünde neredeyse kafasız bir ceset yatıyordu. Son yaradan hâlâ taze, dumanı tüten kan akıyordu.

Hunter da yerdeydi, elleri kan benekli metal bir zincirle zincirlenmişti ama etrafındaki yerde kan yoktu. Garcia hızla ona doğru giderek, “İyi misin?” diye sordu. 'Vuruldun mu?' 'Hayır, ben iyiyim' diye yanıtladı Hunter, kendini oturma pozisyonuna iterek.

Garcia ona yardım etti.

'İki el silah sesi duydum' dedi.

Hunter metal borulara bakarak, "İlkini zincire doğrulttu," diye açıkladı. Bir tanesinde hâlâ bir zincir parçası asılıydı. Garcia, "Eğer hayatta olsaydın, adını söylediğimde neden cevap vermedin?" diye sordu. 'Öldüğünü sanıyordum.'

'Silahlardan dolayı kulaklarım hâlâ çınlıyordu. Burada çok yüksek ses çıkarıyorlardı.”

Garcia neredeyse bir dakika boyunca güldü.

“Sanırım bu işi ihbar etsek iyi olur. Bu uzun bir rapor olacak.” Hunter başını salladı. Garcia'ya asla söylemediği şey, Squirm'in tetiği çekmeden hemen önce gözlerinin derinliklerine bakıp 'teşekkür ederim' kelimesini ağzından çıkardığıydı.

Doksan Bir

İki gün sonra.
Polis İdare Binası

“Yani yıllar önce onu esir alan kişi gibi olmak için her şeyi mi kopyalıyordu?” diye sordu Yüzbaşı Blake. Hunter'ın raporu onu hâlâ tamamen şaşkına çevirmişti.

Hunter, "Oldukça fazla," diye yanıtladı. Bilekleri hâlâ bandajlıydı. ‘Bir çocuğu esir almak dışında her şey.’

Şef Bracco, "Peki kimse onu durdurmasaydı otuz üç kişinin kurban olduğunu iddia edeceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu. Yüzbaşı Blake'in ofisinde bu özel toplantıyı yapan kişi oydu.

"Belki daha fazlası," diye yanıtladı Garcia. 'İstediği şey birinin onu durdurmasıydı. Kabusunu sona erdirmek için.”

Şef Bracco, Garcia'ya kaşlarını çattı.

Garcia, "Yıllar önce kaçtığında onun için her şey hiç bitmedi" diye açıkladı. ‘Olan tek şey kabusunun ikinci bölümünün başlamasıydı.’ Hafifçe başını sallayarak onaylayan Hunter'a baktı. 'Kimse onu durdurmasaydı yoluna devam ederdi. Otuz üç kurbana ulaşmak işin sonunu getiremezdi.'

Yüzbaşı Blake, "Adli tıp hâlâ o korku evinde testler yürütüyor" dedi. ‘Kurbanların isimlerinin listesiyle birlikte tüm video görüntülerini buldular. Üzerinde tam olarak otuz üç isim vardı ama Carlos'un haklı olduğunu düşünüyorum. Eğer kimse onu durdurmasaydı otuz üçü çoktan geçmiş olacaktı.'

Hunter ekledi: 'Hiç kimse, zihinsel olarak ne kadar istikrarlı olduğunu düşünürse düşünsün, altı yıllık böyle bir işkenceyi atlatıp diğer taraftan zarar görmeden çıkamaz; her şeyin başında on bir yaşında olan bir çocuk bir yana,. Yani travma her zaman oradaydı. Troy Sanders uzun bir süre durumu kontrol altında tutmayı başardı. Ancak bu kadar uzun süre acı çekmek zorunda kalmasının nedeninin ihmal olduğunu öğrenince polis ve FBI'ın yaptığı bir dizi hata onu uçurumun kenarına getirdi. Bir bakıma, kendisini güvende tutacak ve haksızlığa uğradığında onu düzeltecek kolluk kuvvetlerine güvenmişti. Herkes öyle. Ve onlar... Hunter durakladı ve kendini düzeltti. *'Biz* onu hayal kırıklığına uğrattım.'

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi.

Kaptan Blake, Hunter'a, "Tanrının unuttuğu o yeri nasıl buldun?" diye sordu. ‘Kimsenin adına kayıtlı değil. Pratik olarak mevcut değil.” “Sanders'ın arabası,” diye yanıtladı Hunter. 'Tüm LAPD araçları takip cihazlarıyla donatılmıştır. Onun Squirm olduğunu öğrendikten sonra Carlos'u aramadan önce Operasyonları aradım ve Sanders'ın arabasının yerini bana vermelerini istedim. Koordinatları navigasyon sistemine elle girmek zorunda kaldım.” “Eh.” Şef Bracco ayağa kalktı. “Söyleyebileceğim tek şey harika bir iş çıkardığın için tebrikler.” Garcia'nın elini sıktı ama Hunter ikisini de kaldırıp bandajları gösterdi.

'Üzgünüm efendim.'

"Gerek yok." dedi kapıya yaklaşırken. "Şimdi işime dönelim mi, yoksa Troy Sanders'ın bu kasabadaki tek psikopat olduğunu mu düşünüyorsun?"

Doksan İki

Marlon Sloan yürümeye başladığında biraz titriyordu.

O gün evine gelen dedektif ilgisini çekmişti. Ona terapistinin tavsiyelerini dikkate almamasını söylemişti. Ona bunu kendisinin yapabileceğini, tek yapması gerekenin kendi konfor bölgesinin dışında bir blok kadar yürümek ve oradan devam etmek olduğunu söylemişti. Marlon bunu denemeye karar vermişti.

Yolun sonundaki konfor bölgesinden geçerek yürümeye devam etti. Yaklaşık bir buçuk blok sonra bir tepenin üzerindeki küçük bir parka ulaştı. Nefes almakta zorluk çekiyordu ama yorgun olduğundan değil.

Dedektif ona bunun olacağını söylemişti.

Marlon küçük bir yeşil alana bakan bir bank buldu ve oturdu. Nefes almasına ve ne kadar titrediğine odaklandı. Korkmuştu, buna hiç şüphe yoktu. Geriye koşmak istedi ama kendini bunu yapmamaya zorladı.

'Bunu yapabilirsin' dedi kendi kendine, dikkatini bir ağaç kümesine odaklayarak. 'Bunu yapabilirsin.'

Birkaç dakika sonra titreme azalmıştı ve sanki kendi yatak

odasında oturuyormuş gibi nefes alıyordu.

Marlon buna zorlukla inanabiliyordu.

Görevinin ikinci kısmı için yeterli cesareti toplayana kadar yaklaşık yarım saat kadar o bankta oturdu.

Yaşlı bir beyefendi Marlon'un oturduğu bankın yanından geçerken çocuk dönüp onunla yüz yüze geldi.

“Affedersiniz efendim.” Sesi biraz dengesizdi.

Yaşlı adam durdu ve çocuğa baktı.

'Vaktiniz var mı lütfen? . . Lütfen?'

“Elbette.” Adam saatine baktı. “Saat ikiyi on geçiyor.”

“Teşekkür ederim.” Marlon nefes aldı, rahatladı, elleri hâlâ titriyordu. Adam yoluna devam etti.

Marlon ayağa kalkıp eve doğru yürümeye başladığında yüzünde kocaman bir gülümseme doldu. En son ne zaman böyle gülümsediğini hatırlamıyordu.

Teşekkür

Onsuz bu romanın asla mümkün olamayacağı birçok kişiye son derece minnettarım.

Menajerim Darley Anderson, bir yazarın umabileceği en iyi menajer olmanın yanı sıra gerçek bir dosttur. Darley Anderson Edebiyat Ajansı'ndaki herkese çalışmamı mümkün olan her yerde ve her yerde tanıtmak için bitmek bilmeyen çabalarından dolayı teşekkür ederim.

Simon & Schuster'daki muhteşem editörüm Jo Dickinson'a yaptığı işte muhteşem olduğu ve tüm rehberlik ve desteği için teşekkür ederim. Jamie Groves'a inanılmaz tanıtım fikirleri ve var olan en 'kötü tekmeleme' çalışma ekibini yarattığı için teşekkür ederiz. Simon & Schuster'daki herkese, yayınlama sürecinin her aşamasında ellerinden geleni yaptıkları için teşekkür ederiz.

Koşulsuz sevgim Kara Irvine'e, tüm sabrı ve anlayışı için ama en önemlisi arkadaşlığı, aklımı başımda tutması ve beni tekrar gülümsetmesi için; seni seviyorum.

Ayrıca, Kanserli Çocuklara yardım kuruluşu olan CLIC Sargent'ın

bu romanda bir karakter olması için oluşturduğu müzayedeye nezaketle katılan Gloucester'daki Tuffley'den Sharon Barnard'a da büyük bir teşekkür etmek istiyorum. Cömertliğin için çok teşekkür ederim Sharon.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.